

Giới thiệu Dụ Lang

Truyện Dụ Lang của tác giả Minh Nguyệt Đang kể về con đường chinh phục đức lang quân của nữ chính kiêu ngạo.

Thâm thất tiểu thư Lan Lăng là con người kiêu ngạo, luôn nhìn người bằng nửa con mắt, mắt cao hơn đầu, nhưng cuối cùng cũng có lúc té ngã. Lại nhìn trủng hoàng tử Tây Hoa - Hàn Sâm mà vị hoàng tử này đã có người trong lòng.

Một đạo thánh chỉ khiến hai người thành phu thê nhưng hắn luôn lạnh lùng với nàng mặc cho nàng dùng đủ mọi cách. Nàng phải làm sao mới đi được vào trái tim hắn mời các bạn đón xem.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 1: Kiêu oanh tự tại thỏa thích hót

Hoa Triều ở những năm cuối, phía Bắc sông Hoa chiến tranh bay tán loạn, Tây bộ Ô Tôn, Nguyệt thị, Bắc bộ Nhu Nhiên, Đông Hồ nhìn chăm chăm vào Hoa Triều, biên cảnh phương Bắc không một ngày được an bình, mà trong hoàng thất Hoa Triều thì liên tục tranh đấu, không rảnh trông nom đến cái khác. Hoa Huệ Đế mười năm, Hoa Triều phản thần Cao Hoan, Nghiệp thành lập con của tiên đế —— Đông Bình Vương mười một tuổi làm đế, hiệu Đông Hoa. Hoa Huệ Đế thảo phạt Cao Hoan thất bại, bị buộc chạy trốn đến Tây An Dương, lịch sử gọi là Tây Hoa. Đến đây Hoa Triều phân biệt Tây Hoa và Đông Hoa, trung tâm kiểm soát thế lực giảm mạnh.

Lan Lăng thiên ở Thường Giang Đông Nam, Đông Lâm Đông Hải coi là Thâm Uyên, phía Bắc dựa vào Thường Giang cho là Thiên Khiếm, của nhiều người đông, có thể ở trong loạn thế mà hưởng thái bình. Còn về phần trung tâm kiểm soát thế lực giảm mạnh, quận trưởng các nơi đều rồi rít thoát ly khỏi khống chế của Thường Giang Nam, đoạt được thuế má không hề nộp lên trên triều đình, nơi đó có đại tộc hào môn tích trữ binh sĩ riêng, nghiêm nhiên lo lắng âm thầm là phương Nam Hoa Triều. Bất đắc dĩ Tây Hoa Huệ Đế phong Nhị hoàng tử Hàn Sâm làm Lan Lăng Vương, đất phong Lan Lăng, mưu tính khống chế dần dần phương Nam đang mất khống chế. Hàn Sâm trên danh nghĩa là hoàng thất Hoa Triều, lại là thân vương Huệ Đế thân phong, đáng tiếc hoàng thất suy thoái, thế gia vọng tộc khắp nơi Lan Lăng mua không bán có sổ sách của hoàng thất Tây Hoa, Lan Lăng Vương mới được phong tước có thể ngăn chặn bọn răn độc hay không, toàn bộ đều là ẩn số.

Phủ Lan Lăng Vương.

Nhắc tới phủ Lan Lăng Vương, mặt ngoài thoát nhìn là phủ đệ tôn quý nhất Lan Lăng, nhưng trên thực tế cũng chỉ là nơi hoang tàn xây dựng lại, so với thế gia vọng tộc giàu sang quyền thế, khí thế tuyệt đối không bằng. Ngày hôm đó, Hàn Sâm ngồi ở thư phòng vương phủ —— trong Tu Trúc lâu, kiên nhẫn nghe mưu sĩ góp ý kiến.

“Tín Chi, việc khẩn cấp duy nhất hiện nay chính là việc gì?”

Trương Tín Chi có một chút hốt hoảng. E rằng Nhị hoàng tử Hàn Sâm là nhi tử đương kim Huệ Đế không thích nhất, Lan Lăng vốn là nơi màu mỡ, phong Lan Lăng Vương bức này tuyệt đối không tới phiên Hàn Sâm, chẳng qua bởi vì khuôn mặt này, Huệ Đế mới không thể không lựa chọn Hàn Sâm. Trương Tín Chi nhớ tới dự tính ngầm của Huệ Đế, trong lòng không khỏi bất an, lấy sự hiểu biết của mình về Hàn Sâm, chỉ sợ là mặt ngoài y chịu đựng, kỳ thật đã hận đến mọc rễ chôn sâu ở trong lòng.

Trương Tín Chi thầm thở dài một hơi, vẫn nói ra, “Thần nghĩ việc khẩn cấp chính là thân hôn làm thượng sách.” Đây là mỹ nam kế của Huệ Đế —— dùng Hàn Sâm lôi kéo thế tộc Giang Nam.

“Thân hôn?” Hàn Sâm cười sang sảng ra tiếng, “Ý kiến hay!”

“Tín Chi cho rằng người nào tốt?” Nếu muốn ở trên khối đất xa lạ Lan Lăng này đứng vững gót chân, dựa vào một mối hôn sự tốt đẹp quả thực là kế sách hay, có hiệu lực nhanh nhất, hiệu quả và lợi ích cao nhất, ai có thể nói đây không phải là ý kiến hay chứ?

“Thâm Thất, Thất cô nương, thủ thi ở Thâm gia.” (thủ: đứng đầu; thôi: tôn sùng, sùng bái)

“Thâm Thất?” Hàn Sâm đem cái tên này ní non ở trong miệng một chút, giống như đem nàng nuốt vào, dùng đầu lưỡi nhắm nháp mò mẫm một vòng, tiếp tục đem cái tên ‘Thâm Thất’ mềm yếu như mây bùn kia nhả ra, “Đại danh?” Vừa nghe tên liền biết ở trong nhà cô gái này đứng hàng thứ bảy, chỉ là Hàn Sâm cho rằng đây là nữ danh từ nhỏ.

Trương Tín Chi cười cười, “Vị Thâm tiểu thư này rực rỡ lay động thiên hạ, sinh ra liền có hồng quang đầy nhà, từ phượng trình tường, người người thấy vậy lấy làm kỳ (kỳ ở đây là hiếm thấy, đặc sắc), Tín Dương hầu xem như hòn ngọc quý trên tay, không thể tùy tiện lấy tên, sợ tên tự không tôn lên được Thâm tiểu thư này, tạm thời gọi là ‘Thất’, chỉ là về sau tên này luôn luôn yên ổn, dần dà mọi người đều gọi là Thâm Thất.”

Hàn Sâm bật cười ra tiếng, đây cũng là kết quả của bão bồi, ngược lại rơi xuống một cái tên chẳng ra cái gì, “Xem ra nàng là người trời ban điềm lành, chỉ sợ vô phúc cô độc, người bậc này rất có thể chính là người chủ định nẫu nghi thiên hạ trong thảo luận kịch nam*, cấp lên cho phụ hoàng ngược lại

tương đắc ích chương**.”

(* kịch nam: loại hình nghệ thuật sân khấu miền nam, thời xưa)

** tương đắc ích chương: hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh; cùng bổ sung cho nhau thì càng tốt, càng hay; hợp quần tăng sức mạnh)

Hàn Sâm nghĩ tới cảnh tượng cây Lê Hoa áp đề Hải Đường liền buồn cười. Nữ tử vừa mới ra đời đã lay động thiên hạ cỡ này, Hàn Sâm xem chừng mệnh của nàng có thể làm mẫu nghi thiên hạ; còn phẩm hạnh thì lại không hẳn, việc y chọn thê tử tuy là hành động bất đắc dĩ, nhưng vẫn muốn tìm người “tài” đức vẹn toàn. Thâm gia là thế tộc có thế lực mạnh nhất Lan Lăng, nhưng mục tiêu quá mức bất mạt, hơn nữa khó không chế nhất, cũng không phải là lương tuyển (tuyển chọn người hiền) trong lòng Hàn Sâm.

“Nhược Hàm tiểu thư của Mai gia lấy tài danh nổi bật thiên hạ.” Trương Tín Chi nhất thời hiểu rõ ý của chủ tử, kỳ thật hắn muốn tiến cử nhất cũng chính là Mai Nhược Hàm này, lúc trước đây Thâm Thất ra cũng chỉ là để Hàn Sâm giải hận. Hắn biết mặt ngoài Hàn Sâm vui cười thoải mái, nhưng thật ra trong đáy lòng rất không nguyện ý, nhân tuyển đầu tiên này định liệu cần phải bị phủ quyết. Mai gia, cũng là vọng tộc Lan Lăng, mặc dù không bằng Thâm gia, nhưng cũng là một trong tứ tộc Lan Lăng, Mai Nhược Hàm tài đức vẹn toàn, chính là nhân tuyển có một không hai làm Lan Lăng Vương phi.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chương 1.2

Trần nhỏ Trữ Hải.

Trữ Hải thuộc phạm vi gần Đông Hải, hàng năm giữa mùa hạ Thâm Thất đều thích đến nơi này nghỉ mát, không đến trung tuần* tháng chín tuyệt đối không trở về Lan Lăng.

(* trung tuần: từ ngày 11 đến ngày 20 hàng tháng)

“Chủ tử, lão gia truyền lời nói Lan Lăng Vương đã đến Lan Lăng, thỉnh chủ tử mau chóng trở về.” Tỷ nữ Tiền nhi vừa dậm chân cho Thâm Thất, vừa thận trọng nói.

Thâm Thất mở to hai mắt, chuyện Lan Lăng Vương tới Lan Lăng thì có liên quan gì tới nàng? Phụ thân vội vàng muốn nàng trở về, sợ rằng chỉ có một nguyên nhân. Gần đây phụ thân không gấp gáp hôn sự của nàng, rất có phong phạm của Khương thái công, chính là dùng kế tùy theo tự nhiên không có chí tiến thủ, người nguyện mắc câu, chỉ là không biết tại sao lần này lại gấp gáp như thế. Bất quá phụ thân gấp gáp, cũng không có nghĩa là Thâm Thất nàng cũng sẽ gấp gáp theo, vị Lan Lăng Vương này vẫn nên gạt bỏ sang một bên, đợi sau khi có nhiều tư liệu kỹ càng tỉ mỉ hơn về y báo trở lại, Thâm Thất mới có thể xác định người này có đáng giá để mình chạy về Lan Lăng ở giữa mùa hè nhìn y hay không.

Hàn Sâm không có nhìn lầm, Thâm Thất này luôn luôn khó tránh khỏi ý “tài” ngạo vật, đợi sau khi nàng hiểu được, đương nhiên giá phải trả cũng không rẻ.

Thâm Thất lưu lại Trữ Hải nửa tháng, ở đầu tháng chín mới lười biếng lên đường hồi phủ. Nàng biết Lan Lăng Vương là Nhị hoàng tử của Huệ Đế, không được sủng ái cho lắm, cũng coi như là không quyền không thế, nàng cũng không cảm thấy hứng thú. Sợ dĩ nàng quay về Lan Lăng trước nửa tháng, là vì nàng nghe nói Mai Nhược Hàm và Lan Lăng Vương rất thân cận, thân cận tới mức gần như có thể nói chuyện cưới gả.

Lan Lăng, thậm chí là toàn bộ thiên hạ, nữ tử có thể vào được mắt của Thâm Thất đều rất ít ỏi, có thể đếm được trên đầu ngón tay, vừa khéo Mai Nhược Hàm chính là một trong số đó. Ở Lan Lăng, các nàng đều có đội ủng hộ, không phân biệt lớn nhỏ. Thâm Thất luôn luôn không hiểu, luận về bộ dáng, gia thế Mai Nhược Hàm đều không bằng nàng, tại sao có thể sánh vai cùng với nàng? Cho nên nàng không thể không nhìn Mai Nhược Hàm với con mắt khác.

Mai Nhược Hàm này cũng coi như là mắt cao hơn đầu, nàng ta cũng từng nói qua, sau này muốn gả cho người mà mình chọn, một đời một kiếp yêu nhau, nếu không tình nguyện Thanh Đăng Cô Phật, cho nên Mai gia cũng không ai dám bức nàng thành thân. Hiện tại Thâm Thất có chút hứng thú, muốn xem xem người có thể làm cho Mai Nhược Hàm nhìn ở trong mắt đến tột cùng là bộ dạng gì.

Thâm Thất trở lại Lan Lăng tựa như con cá quay về biển khơi, đó là ông trời của nàng. Đáng lẽ ở trung tuần tháng chín mới mở hoa cúc xã nhưng vì nàng trở về trước thời hạn mở xã, cho nên đương nhiên Thâm Thất sẽ là xã chủ.

Mỗi tháng nữ tử quý tộc Lan Lăng đều lấy hoa lập hội, hoặc đàm thơ, hoặc luận đạo, hoặc bình luận người phong lưu trong thiên hạ, hoặc tranh cãi thời hỗn loạn của thiên hạ, không giới hạn chủ đề vụn vặt cho nữ nhi gia. Mỗi lần mở xã đều phải đề cử một xã chủ, trừ bỏ tháng bảy, tháng tám Thâm Thất vắng mặt cùng với hoa mai xã của tháng một ra, tất cả hoa xã của các tháng khác đều phải công khai tuyển xã chủ. Nữ tử có thể vào hoa xã đều xuất thân từ danh môn đại tộc, đối với thân phận yêu cầu đặc biệt khắc nghiệt, nữ chưa gả nhưng không phải là chính thất thì không được vào, phụ đã gả không phải là chính thất cũng không được vào, người không có tài không được vào, người không có dung mạo cũng không được vào, cho nên mặc dù ở

Lan Lăng nữ nhi thế tộc nhiều, nhưng có thể vào được hoa xã này cũng chỉ có ít ỏi mười ba người mà thôi, nhưng hoa xã này các nữ tử Lan Lăng đều muốn tranh nhau tổ chức, tiến vào xã này, giá trị con người tăng lên gấp bội, ngay cả phu gia cũng cao hơn rất nhiều.

Mùng năm tháng chín, hoa cúc xã mở ở Trùng Hoài viên của Thảm gia. Thảm Thất cũng chỉ mới quay về hôm qua, hôm nay liền có thể tiến hành tiệc rượu long trọng, thực không phải là chuyện dễ, nàng cũng chỉ muốn khoe khoang năng lực làm nữ chủ nhân của mình mà thôi.

Mặc dù hoa xã chỉ có mười ba người, nhưng mỗi lần đến ngày mở xã, người đến chúc mừng không dưới một trăm ba mươi người. Ngày mở xã, lòi xe tiếp chân, vũ đài thành ẩm* ở Trùng Hoài viên, người có thể nhận được thiệp mời của Thảm Thất là một chuyện vô cùng may mắn. Trong đám người đến chúc mừng đương nhiên có Lan Lăng Vương Hàn Sâm, Thảm Thất cũng không tự mình đi ra nghênh đón. Tuy rằng nàng là xã chủ, nhưng nàng ngạo nghệ đã thành thói quen, trong thành Lan Lăng này vẫn chưa có ai để cho nàng ngược gậy đón chào.

(*: miêu tả nhiều xe nối tiếp nhau mà đi)

“Hôm nay náo nhiệt như vậy, không bằng chúng ta lấy một trận mã cầu* bắt đầu, người thắng trận có thể được người đứng đầu hoa cúc xã tặng một bài thơ, như thế nào?” Trong lúc toàn bộ người tham gia xã tụ tập ở trước phòng khách Quang Phong Tế Nguyệt ở Trùng Hoài viên thì Thảm Thất mới khoan thai xuất hiện. Thuận theo sự xuất hiện của nàng, toàn trường giống như đã giao ước trước đều lặng ngắt như tờ, ánh mắt của mỗi người đều đuổi theo cước bộ của nàng, thậm chí có người ngay cả hít thở cũng không dám, chỉ sợ quấy nhiễu nàng.

(* mã cầu là môn cưỡi ngựa đánh bóng ý, hình ảnh minh post ở bên dưới nha)

Thảm Thất đã quen với trường hợp này, cũng thích trường hợp này, thích cảm giác mỗi người đều vì nàng mà an tĩnh lại. Đắt phẳng trước phòng khách Quang Phong Tế Nguyệt tuy lớn, nhưng bởi vì an tĩnh, cho nên nàng nhẹ giọng nói ra lời cũng có thể để mỗi người đều nghe vào trong lỗ tai, nhớ ở trong lòng.

“Ý này rất tốt!” Đội người ủng hộ Thảm Thất lập tức phụ họa, trong lúc nhất thời không khí lại náo nhiệt lên. Hiện nay mã cầu thịnh hành trong quân và dân gian ở Hoa triều, con cháu quý tộc bất luận là nam hay nữ đều đổ xô vào.

Thảm Thất cười cười, quay đầu liếc mắt ra hiệu cho người bên cạnh, sớm đã có người chuẩn bị xong tất cả dụng cụ dùng cho đánh mã cầu, mọi người ở đây chờ đợi đã lâu lập tức đi đến sân cầu phía tây Trùng Hoài viên. Nếu bàn về vườn hoa tinh mỹ thì Trùng Hoài viên này thua xa với các đình viện khác ở Thảm gia, sở dĩ Thảm Thất chọn Trùng Hoài viên này để mở xã cũng chỉ vì trong viên này có một sân cầu.

Trong ánh mắt của Thảm Thất không có mọi người ở giữa sân, nghiêm nhiên chính là mắt mọc trên đỉnh đầu, đối với Lan Lăng Vương Hàn Sâm bất quá cũng chỉ là nhìn lướt qua rất nhanh, nhanh đến nỗi không có ai phát hiện ra. Thảm Thất không thể không thừa nhận, Hàn Sâm có tiền vốn để Mai Nhục Hâm ái mộ. Y có khí phách ung hoa hiên lãng, cùng với dung nhan quá mức tuấn mỹ kia kết hợp lại với nhau càng tăng thêm nổi bật, không có một tia nghèo túng khốn khổ, ngược lại tăng thêm khí phách quân lâm thiên hạ.

Chỉ là Thảm Thất tự kiêu dung mạo hơn người, cho nên đối với tướng mạo của người khác ngược lại không mấy xem trọng, nam tử nàng muốn gả đương nhiên không thể là một gói thù hoa bên ngoài tô vàng nạm ngọc.

“Chủ tử, dáng dấp của Lan Lăng Vương gia kia thật là...” Tiền nhi ở một bên cũng nhìn thẳng mắt, nàng biết chủ tử nhà mình không dễ dàng suông sã mà đánh giá người khác, nhưng nàng chỉ là một hạ nhân lại có thể không kiêng dè.

“Như thế nào, mê hoặc hồn của em rồi sao?” Thảm Thất trách mắng một tiếng, “Đừng làm chủ tử ta đây mất thể diện.”

Đến khi Hàn Sâm xoay người rời đi, Tiền nhi mới hồi phục lại tinh thần, trong miệng ‘chặc chặc’ hai tiếng, giống như đang nhấm nháp món ngon nào đó mà thỏa ước mong nguyện, “Chủ tử, nhưng y thật sự...” Tiền nhi muốn thúc giục Thảm Thất mau chóng đi theo Hàn Sâm.

“Không nên trông mặt mà bắt hình dong, cẩn thận bên ngoài tô vàng nạm ngọc.” Thảm Thất hết sức tự kiêu, cảm giác người có dung mạo tuyệt lệ bên ngoài vàng ngọc bên trong cũng là vàng ngọc chỉ có mình nàng, còn lại đều là thối rửa, một nhân định này không phân biệt là nam hay nữ. Thấy mọi người quá mức chú ý đến dung mạo của Hàn Sâm, trong lòng nàng lại càng khó chịu, cảm thấy một nam nhân dựa vào mã ngoài để kiếm sống, tất nhiên không tính là nam nhân chân chính.

“Hôm nay có thể được Vương gia quang lâm, tiểu nữ tử chỉ cảm thấy vẻ vang cho kẻ hèn này, không bằng chúng ta lấy người của Vương gia mang đến từ Hoa triều làm thành một đội, người Lan Lăng chúng ta thành một đội, một đấu một như thế nào?” Thảm Thất nói ra lời trong lòng của rất nhiều nam nhân Lan Lăng mong muốn, cho nên tiếng phụ họa càng tăng lên. Hàn Sâm vừa xuất hiện liền hấp dẫn vô số ánh mắt của mọi người, hơn nữa còn sắp hái đi “Mai Hoa tiên tử” của Lan Lăng, làm sao có thể chịu phục, chỉ là không tiện đánh, giờ có thể ở trên trận cầu này phân cao thấp, đương nhiên là rất tốt.

Hàn Sâm thần nhiên liếc Thảm Thất một cái, hời hợt cười một tiếng, “Cung kính không bằng tuân mệnh.” Mặt ngoài Hàn Sâm như gió êm trời lặng, tao nhã lịch sự, không có một chút đáng vẻ kiêu ngạo của Vương gia, ngược lại khắp nơi là một bộ dạng chiêu hiền đãi sĩ, càng làm cho nhiều người nhìn y không thuận mắt.

Hàn Sâm xem Thảm Thất rực rỡ lay động thiên hạ này bất quá cũng chỉ là như thế mà thôi. Thảm Thất chậm chạp không trình diện, khắp nơi bày ra dáng vẻ cao ngạo của chủ nhân, vốn không phải là sở thích của y, huống chi lời nói và việc làm còn gây thơ như thế, bất quá Thảm Thất quả thực là rực rỡ lay động thiên hạ, sáu chữ này đúng là danh xứng với thực. Ở trong hoàng thất, y gặp qua không ít mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, nhưng đều thua kém ba phần so với nữ tử trước mặt này. Nàng chậm rãi đi tới, không cần phục sức hoa lệ, không cần xa hoa phô trương, bản thân nàng có thể làm nổi bật toàn trường giống như không phải là nhân gian, mà là đến Dao Trì gặp được tiên nữ. Mặc dù Hàn Sâm đối với việc Thảm Thất đến muộn có chỗ không thích, nhưng cũng không thể phủ nhận ở trong nháy mắt lần đầu tiên nhìn thấy nàng, y cũng có chút hốt hoảng.

Bất quá sau khi nhìn thấy lời nói và việc làm của nàng, Hàn Sâm cảm thấy nàng cũng chỉ thường thôi.

Bạn đang đọc truyện *Dự Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Chương 1.3

Mã cầu từ Bắc Hồ (người Hoa triều gọi chung bốn bộ lạc dân tộc thiểu số ở Tây Bắc Hoa triều là Bắc Hồ) truyền vào Trung Nguyên, vốn là tâm huyết nam nhi rong ruổi cuộc chiến trường ngựa, nhưng người Trung Nguyên lại đem nó cải tạo làm chuyện nhàn nhả ngày thường lúc tìm vui, phụ nữ và trẻ em đều có thể vui chơi, mà vứt bỏ nguyên tủy của nam tử thượng võ. Hàn Sâm luôn luôn không thích loại không khí này, huống chi ở trong mắt y, những nam nhân giành được thắng lợi này chỉ đáng được các nữ tử chỉ biết tìm vui soạn nhạc tặng một bức thi văn trong thời buổi loạn lạc này, giương văn ném võ ở tại thời điểm loạn trong giấc ngoài, rất là không nên, điều này làm cho y càng thêm không thích Thẩm Thát.

Huống chi Thẩm Thát trả lại cho y một hạ mã uy*, nói Lan Lăng Vương là khách phương xa, đem y và người Lan Lăng tách ra, để cho y cùng với mọi người ở đây dựng hai lập trường giai cấp, đó không phải là cục diện Hàn Sâm muốn nhìn đến. Y cần chính là đem Lan Lăng thu vào trong túi, biến thành hậu phương lớn tác chiến của y.

(* hạ mã uy: còn gọi là ‘ra oai phủ đầu/áp đảo tinh thần’ => vốn chỉ quan lại thời xưa vừa đến nhận chức một chỗ nào đó, liền tỏ ra uy quyền của mình đối với thuộc hạ, sau này cũng chỉ việc ra oai ngay lúc đầu đối với đối phương)

Trên sân cầu, hai đội mỗi đội mười người đã xếp hàng xong, Thẩm Thát đưa mắt ra hiệu, nô bộc phía dưới lập tức diễn tấu « Quân tư nhạc » trong bộ Hoa thập nhạc, đánh trống trợ uy, người xem bắt đầu hoan hô hò hét. Hàn Sâm cũng không có ra sân, mặc dù hắn đang cười, nhưng trong lòng lại đang cau, trận mã cầu này làm đến loe loe, thật sự chỉ có người nằm trong thành Lan Lăng an phận này không biết xã hội khó khăn mới làm ra chuyện như thế này.

Hai mươi người ở giữa sân bắt đầu tranh giành, hai đội phân ra coi giữ hai sân nam bắc, mỗi sân đều bố trí đứng đầy bản, dưới bản mở lỗ làm cửa, thêm lưới làm túi, người có thể giành được cầu đánh vào túi lưới sẽ được một điểm, cuối cùng lấy số cầu ít nhiều hai bên đánh vào túi lưới quyết định thắng thua. Tiếng hò hét của người Lan Lăng trợ uy đến rung trời, bọn họ hoàn toàn xem thường người Tây Hoa, cảm thấy bọn chúng là người quê mùa, chưa từng thấy qua Lan Lăng giàu có và đông đúc. Huống chi con cháu Lan Lăng vô sự thảnh thơi trong bản lĩnh này, thay vì nói là thi đấu, không bằng nói là khoe khoang, mỗi người đều biểu diễn các loại động tác cười ngựa có độ khó cao, khiến cho nữ tử ở đây hoan hô từng hồi.

Nhưng âm thanh trợ uy rung trời cùng kỹ xảo biểu diễn loe loe đối với thi đấu cũng không có tác dụng gì đến tính thực chất, đã qua nửa canh giờ, trong sân vẫn bất phân thắng bại. Đội Lan Lăng Vương mang đến là một đội ngũ thành thạo, lại không vội vàng tiến công, đội trưởng thỉnh thoảng liếc về phía Hàn Sâm, chờ y chỉ thị, Hàn Sâm không ra hiệu, bọn họ không dám thắng đội Lan Lăng, mọi người đều biết chủ thượng muốn lôi kéo lòng người, cho nên mỗi lần có cầu, đều phải chế tạo cơ hội cho đối phương, làm cho đối phương thắng một điểm.

Bất quá trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, những con cháu Lan Lăng này lại không nhìn ra tình huống, ngược lại hết sức chế nhạo đội Lan Lăng Vương yếu đuối. Sau cùng Hàn Sâm lên tiếng kêu ngừng. “Cứ tiếp tục so tài như vậy, chẳng biết lúc nào mới có thể phân thắng bại. Cô* nguyện lấy bốn địch mười, tiếp tục quyết thắng thua, không biết ý của các vị như thế nào?” Rốt cục Hàn Sâm mở miệng, tâm tình của y không tệ, xem ra người Lan Lăng vẫn là nam nhi nhiệt huyết, sùng kích chính là người thắng, y quan sát rất lâu, mới đưa ra chiêu này. (*: tiếng tự xưng của vương hầu thời phong kiến)

Tầm mắt của Thẩm Thát bắt đầu đổi vị trí đến trên người Hàn Sâm, nàng là chủ nhân ở nơi này, Lan Lăng Vương cư nhiên không hỏi ý kiến của nàng, ngược lại trung cầu ý kiến khắp nơi, có thể thấy được y không đặt nàng vào trong mắt, nam tử ở chỗ này rong ruổi đã lâu mọi việc đều thuận lợi, đối với Thẩm Thát mà nói là một chuyện đặc biệt mới mẻ. Bất quá Hàn Sâm lên tiếng là ngoài ý muốn của nàng, mặc dù hôm nay những người Lan Lăng này có chút kiêu căng, quá mức khoe khoang, nhưng nàng biết nếu như liều mạng hợp lại thực lực, bọn họ cũng không yếu, những người này đều do Thẩm Thát đặc biệt bố trí ra sân, đương nhiên cũng không phải là kẻ yếu, vốn là chờ cấp cho kẻ ngoại lai Lan Lăng Vương này một cái hạ mã uy.

Bất quá một phen lên tiếng này của Hàn Sâm, chọc giận không ít người, cảm thấy hắn xem thường người Lan Lăng, đội viên trong sân bắt đầu xúc động phần nộ. Đội trưởng nhìn về phía Thẩm Thát, nàng gật đầu. Mặc dù lấy mười thắng bốn có chút không vẻ vang, nhưng Lan Lăng Vương này quá kiêu ngạo, nếu không chèn ép một chút về sau thật sự khó đối phó.

“Ca ca, không bằng huynh cũng vào chơi một chút đi?” Thẩm Thát nghiêng người nói với Ngũ ca của mình, trong thành Lan Lăng này, người được công nhận là đánh mã cầu tốt nhất chính là Thẩm Thanh Thu – Ngũ ca của Thẩm gia.

Thẩm Thanh Thu gật đầu, nếu như đối thủ đã dám phóng ra về huênh hoang này, tất nhiên bọn họ cũng không thể khinh thường đối phương. Thẩm Thát cũng không phải là loại người một mực kiêu ngạo, nàng thấy Lan Lăng Vương đứng dậy, tầm mắt của y nhìn về phía nàng, trong lòng chợt căng thẳng, nào biết ánh mắt kia lại xuyên qua nàng, đặt ở phía sau tay trái của nàng, giống như nàng chỉ là một vật thể trong suốt, hoặc chỉ là một chướng ngại vật phiền lòng. Thẩm Thát biết phía sau bên trái mình là ai, chính là Mai Nhược Hàm.

Thẩm Thát theo ánh mắt của mọi người quay đầu, liền nhìn thấy khuôn mặt đỏ ửng của Mai Nhược Hàm, trên khuôn mặt luôn luôn lạnh như băng của nàng cư nhiên xuất hiện loại xấu hổ này, Thẩm Thát rất bất ngờ, bất quá nhan sắc này ngược lại giúp Mai Nhược Hàm tăng thêm không ít phong thái, Thẩm Thát nhìn thấy cũng có chút mê hoặc, huống chi là người khác. Lan Lăng Vương hướng về phía Mai Nhược Hàm nở nụ cười, giống như gió xuân lướt qua sóng xanh, đều tạo nên gợn sóng ở trong lòng của mỗi nữ tử.

Thẩm Thắt nhìn bọn họ một điền đảo chúng hoa, một điền đảo quần anh, trong lòng có chút không vui, đoạt đi không ít màu sắc hào quang của Thẩm Thắt nàng. Nhưng Thẩm Thắt tức giận nhất chính là nhìn thấy được bộ dáng Tam ca của mình.

Thẩm Thanh Hạ, là một người đồng tính, trong nhà tích trữ không ít nam sủng, mặc dù Thẩm Thắt không thích nhưng thấy cũng không trách, nhưng hôm nay nhìn bộ dáng si ngốc gần như chảy nước miếng kia của Tam ca, nhất thời có chút khó chịu. Hơn nữa ánh mắt của Thẩm Thanh Hạ rất không kiêng nể gì, khiến Hàn Sâm không thể không nhíu mày, cũng hiện lên một tia âm u, Thẩm Thanh Hạ khiến Thẩm Thắt có chút lúng túng. Nàng nhẹ nhàng lắc đầu tay áo Thẩm Thanh Hạ, “Tam ca.”

Lúc này Thẩm Thanh Hạ mới hồi phục lại tinh thần, “Thất muội, nếu như muội có một phu quân như vậy, mỗi ngày vì huynh đều có thể nhìn thấy, làm trâu làm ngựa cho muội cũng tình nguyện nha.”

Thẩm Thắt hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống, mặc dù hoàng thất không thịnh hành, nhưng Thẩm gia nàng cũng không có thể vô lễ với Lan Lăng Vương như vậy.

Nơi của Hàn Sâm đối diện với nơi của Thẩm Thắt không xa lắm, cũng không biết lời của Thẩm Thanh Hạ y có nghe thấy không, chỉ thấy y rồi ghé đi tới phía sau, đoán chừng là thay quần áo muốn đích thân ra sân.

Thẩm Thắt có chút mong đợi, mà mong đợi kia quả thật là không có thất bại. Lúc đội của Lan Lăng Vương xuất hiện trên sân thi đấu lần thứ hai, trên mặt bốn người bọn họ đều mang theo mặt nạ bằng đồng đen, hồ hồ sinh uy, quần áo giống nhau như đúc, phân biệt không rõ ai là ai.

Trận tranh tài này có thể nói là vô cùng phấn khích, thấp thỏm lo lắng xuất hiện nhiều lần, mã cầu giữa sân chột ném, cây gậy tranh đoạt nhau mà đánh, hai đội nhân mã ngang nhau phân tiêu, vai kẻ vai chất chồng. Trong lúc nhất thời trong sân mã cầu chột cao chột thấp, tốc độ nhanh đến kinh người, làm hoa cả mắt, mắt thấy đội Lan Lăng Vương sắp có người ngã xuống lưng ngựa, nào biết hán lại một kích phục đất, một kích mà trúng, công phu ở trên lưng ngựa ngực gần như kẻ sát đất chạy vụt đi cũng không phải là người bình thường có thể làm được, trong lúc nhất thời, âm thanh hò hét trợ uy ở ngoài sân thi đấu không ngừng vang lên. Thậm chí có người bắt đầu giúp đội Lan Lăng Vương hò hét lên.

Bạn đang đọc truyện *Dự Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Chương 1.4

Thời gian của trận đấu là một canh giờ, người trong đội ngũ Lan Lăng sớm đã có người kiệt sức không thể tiếp tục được nữa, còn liên tục thay người, đội Lan Lăng Vương lại giống như có thần trợ giúp, một đám người càng đánh càng hăng, làm cho người ta đối với Lan Lăng Vương tuần mỹ phi phạm nhìn với cặp mắt khác xưa. Không nghĩ tới tướng dưới tay y lại lợi hại như thế. Bởi vậy loại suy tới chủ nhân của bọn họ, chỉ sợ cũng không phải là hạng người dễ dàng gì.

Đến lúc đội Lan Lăng Vương lấy bốn địch mười tuyên cáo thắng lợi, giữa sân hầu như đều sôi trào, bốn người giữa sân tháo mặt nạ ra, có một người chính là Lan Lăng Vương Hàn Sâm, mà người vừa mới làm ra một kích phục đất cũng chính là y, Thẩm Thắt thuận theo mọi người đứng dậy reo hò khen hay, trong mắt chỉ có Lan Lăng Vương mồ hôi chảy đầy mặt. Nàng không ngờ một nam nhân xuất ra toàn thân mồ hôi cũng có thể xinh đẹp đến mức này, cho dù đến lúc này, trên người y cũng không nhìn thấy một chút chấy vật nào, vẫn là phong phạm trời quang trăng sáng, y mỉm cười nói, phát phát cây gậy trong tay, ý bảo thắng lợi, nhưng lại không có chút kiêu căng, có cũng chỉ vui sướng khi vất vả cố gắng nhận được hồi báo, Thẩm Thắt gần như có chút ngây ngốc.

Người chung quanh cũng không nhìn được mà đứng dậy hoan hô, trong lúc nhất thời tiếng vỗ tay không dứt, ánh mắt của Lan Lăng Vương quét về phía Thẩm Thắt, nàng nhìn thấy trong mắt y không hề che dấu tình ý, trái tim thỉnh thoảng đập rất nhanh, chỉ tiếc ánh mắt kia không phải vì nàng mà đến. Thẩm Thắt nhìn Mai Nhược Hàng ở bên cạnh, sắc mặt nàng ta đỏ ửng, vừa có gương ngưng cũng có kích động cùng với kiều ngạo, giống như đó là phu quân của nàng giành được thắng lợi, con người của Thẩm Thắt phát lạnh, quay đầu lại phân phó hai tiếng với Tiền nhi, cũng không thông báo cho người khác biết liền rời đi. Cũng may người chung quanh còn đang đắm chìm ở trong trận đấu vừa rồi, cũng không chú ý quá mức.

*

“Vương gia, thỉnh đi bên này, nô tì đã chuẩn bị xong nước hương, thỉnh Vương gia tắm rửa thay quần áo.” Tiền nhi dẫn Hàn Sâm đi đến chỗ sâu của Trùng Hoài viên.

Hàn Sâm đi theo phía sau, nhìn nhả đánh giá Trùng Hoài viên, cao đường toại vũ, tầng đài luy tạ, vòng hồ chu xuýt, cho dù biệt viện của Thẩm gia chi nằm ở ngoại ô thành nam, ngày thường rất ít đến ở, nhưng cũng đã mỹ lệ kỳ hoa, so với Lâm viên hoàng thất ở An Dương xa xa kia, hoa lệ này chỉ có hơn chứ không có kém.

“Chủ nhân nhà người tiếp khách thật sự có thể nói là vô cùng chu đáo rồi.” Hàn Sâm mỉm cười, sau khi đánh cầu có thể tắm rửa sạch sẽ đương nhiên là một chuyện vui, cho nên hán cũng không chối từ.

Tiền nhi nắc cở đỏ mặt căn bản không dám giương mắt nhìn Hàn Sâm, chỉ sợ không cẩn thận hồn liền bay khỏi xác.

“Vườn này tao nhã sáng sủa, không biết xuất phát từ tay vị đại gia nào?” Hàn Sâm giống như không phát hiện Tiền nhi lúng túng, nhẹ giọng hỏi.

“Là vườn đồ của Thất cô nương nhà nô tì về, Hầu gia để thợ dựa theo bức vẽ mà tạo ra.” Mỗi một câu Hàn Sâm hỏi, Tiền nhi đều tận lực trả lời, chỉ sợ có cái gì sơ sót. Cho nên trong thời gian một chung trà, từ trên xuống dưới của Thẩm phủ này, một tiểu nha đầu nàng như cuộn phim biết cái gì đều nói đến trong tai của Hàn Sâm, nàng vẫn không có tự giác.

Sau khi bảy xoay tám rẽ, con mắt Hàn Sâm híp lại nhìn một khu rừng trúc trước mắt, mơ hồ mang theo sương mù, nha đầu này dẫn y quanh quần hồi lâu đến tận đây, thật sự không biết là có dụng ý gì.

“Vương gia, bên trong có ôn tuyền thiên nhiên, chỉ là ngày thường chủ tử không cho phép hạ nhân đi vào trong, nô tì sẽ đứng ở ngoài rừng đợi.” Tiền nhi cúi đầu buông tay để ở một bên, trong lòng thầm nghĩ vị Lan Lăng Vương này không chỉ là người hiền sáng tuần nhã, ngay cả tính tình cũng bình dị gần gũi, chịu nói chuyện với nha đầu nhỏ bé như nàng, không một chút kiêu ngạo, khiến Tiền nhi vì chủ tử của mình mà quyết định âm thầm ủng hộ.

Hàn Sâm quan sát một cây trúc dài chừng ba thước ở trong rừng trúc trước mắt, bước đi tới tu trúc rậm rạp chung quanh, gió lạnh hiu hiu, dưới đường trúc có thanh tuyến chậm rãi chảy ra, còn mang theo một chút khí nóng nhẹ nhàng bốc lên khói trắng, thực sự có chút cảm giác đặt mình trong rừng tiên, cảm thấy Thẩm Thất là thiên kim hào môn bậc này thực sự là vì chuyện hưởng lạc mà hao hết tâm tư.

Đường trúc uốn lượn vào một lầu trúc tinh xảo ở chỗ sâu trong rừng, lúc này cảnh vật trong rừng trúc sớm đã cắt đứt với mọi vật ở bên ngoài rừng, trong lầu trúc bày biện đồ dùng vô cùng đơn giản, một cái giường, một cái tủ quần áo, mấy chậu hoa tươi, so với trang lệ ở bên ngoài, phòng trúc này càng làm cho người ta hưởng thụ sự yên tĩnh ở trong cái ồn ào. Ngoài lầu trúc, tiếng nước chảy lớn dần, xem ra cách ôn tuyền rất gần.

Cảnh sắc ngoài phòng quả thực làm cho người ta giật mình. Ôn tuyền từ trên núi lân cận Trùng Hoại viên dẫn xuống, theo con đường trúc chảy tới trong đầm nhỏ trên đỉnh một tảng đá lớn, sau đó thuận theo tường đá chảy xuống trong hồ dưới tường đá nườn rườn, sương trắng của ôn tuyền tràn ngập trong gió mát, thỉnh thoảng sẽ thổi tới một trận gió lớn, làm tan sương mù, có thể nhìn thấy đá hoa ngũ sắc ở đáy ao, mặc dù là nhân tạo, nhưng lại cướp đoạt ý vị thiên nhiên, đầm trắng trúc xanh, hai trạng thái chiếu rọi, thật sự là cảnh đẹp nhân gian.

Hàn Sâm dần dần đến gần đầm nước, đưa tay “gạt” sương trắng ra, cảnh sắc trước mắt khiến y chấn động, theo đó chính là một tiếng kêu hô, “Tại sao người ở chỗ này?”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Chương 1.5

Áo choàng ô ti, đàn khẩu* khẽ bày ra, làn da băng cốt như tuyết, khiến người khác váng đầu hoa mắt. Thẩm Thất đứng ở trong đầm nước, nước ngập qua eo của nàng, nhưng lại không che được dáng người xinh đẹp của nàng, mái tóc đẹp vừa mới rũ xuống che khuất màu đỏ óng ánh ở trước ngực nàng, lúc đầu Hàn Sâm rất kinh ngạc, tất cả nụ cười lưu lại trên mặt tựa như chế giễu còn có châm biếm.

(* đàn khẩu là hơi thở mùi đàn hương từ miệng)

Hàn Sâm suy nghĩ qua rất nhiều tình cảnh, nhưng lại không nghĩ tới Thất cô nương Thẩm gia – thiên kim chói lọi vang danh khắp thiên hạ của Tín Dương hầu cư nhiên chịu bày ra mỹ nhân kế để bắt giữ y. Y không biết sau cùng Thẩm Thất sẽ tìm lý do gì để giải thích, nhưng Hàn Sâm có thể xác định rằng lấy địa vị của Thẩm Thất ở Thẩm gia tuyệt đối sẽ không có người nào dám bạo dạn tính kế nàng, cho nên chủ mưu của mỹ nhân trận này chỉ sợ cũng chỉ có chính nàng.

Thẩm Thất kinh hô, nhanh chóng từ bờ đầm bắt lấy áo mỏng che ở trước ngực, đem thân mình giấu ở trong nước, một thân ánh sáng đỏ rực, làm cho dung nhan xanh ngọc của nàng càng nổi bật chói lọi tuyệt lệ, ở trong mắt của những người khác nhìn đi chỉ sợ sớm đã rối loạn trong lòng, chỉ có Hàn Sâm ở trên bờ, trong mắt thậm chí hiện lên một tia hàn quang. Thẩm Thất không dám xác định, bởi vì nàng nhìn thấy chán ghét trong hàn quang kia, loại ánh mắt này tuyệt đối không thể ném về phía nàng, cho nên nàng chỉ nói là mình hoa mắt. (nữ 9 thực sự rất tự kỷ nha =.=)

Tiền nhi nghe thấy tiếng hô của Thẩm Thất, bước nhanh chạy tới, vốn là bị lệnh cưỡng chế cấm hạ nhân đi vào vậy mà lại dễ dàng xông vào như vậy, không thể nghĩ ngờ phán đoán của Hàn Sâm, hẳn vốn cũng không hy vọng Thất cô nương của Thẩm gia thật sự là người vô si như vậy.

“Chủ tử!” Tiền nhi kinh hô, nhìn một màn trước mắt, bật người che miệng, rất nhanh chạy đi.

Thẩm Thất nhìn thấy Hàn Sâm không lùi mà tiến tới, bước nhanh lại gần đầm nước, nàng không khỏi lui về phía sau vách đá, có chút khó hiểu nhìn Hàn Sâm, ở thời điểm này y giống như quân tử nhẹ nhàng tao nhã không phải nên cấp tốc rời đi sao?

“Thật không nghĩ tới bốn vương* còn có diễm phúc bậc này.” Hàn Sâm ngồi xổm người xuống, “Quả thật là da trắng nõn nà, ngọc thái xinh đẹp, thanh tú như sen, đẹp có thể so với Hải Đường.” Mỗi câu mỗi chữ Hàn Sâm nói ra đều thật chậm, khắp nơi mang theo lẳng lơ cùng trêu chọc, ngón tay còn trượt lên vai của Thẩm Thất.

(* chỗ này trong bản raw là “Cô”, là tiếng tự xưng vương hầu thời phong kiến, nhưng t thấy sao sao ý, nên tự ý thay bằng “bổn vương” lun, sau này có gặp cũng sẽ như vậy nha)

Thẩm Thát nhìn thấy tay của y bắt lấy áo mỏng trước ngực mình quả thực là sợ ngây người, trong lỗ tai vang lên lời của y, “Nếu như bổn vương gánh chịu thanh danh này, mà lại không thể nhìn thấy rõ, như vậy chẳng phải là lỗ nặng sao, chẳng thà hảo hảo thưởng thức một phen mỹ nhân xuất dục đồ*.” (*: cảnh người đẹp đang tắm)

“Người, đáng đồ tử, ngươi muốn làm gì?” Thẩm Thát trừng trừng mắt hạnh, quả thực không thể tin được y lưu manh như vậy, cư nhiên kéo đi áo của nàng, lực tay của nàng chắc chắn kém xa Hàn Sâm, mà Hàn Sâm cũng không có chút thương hương tiếc ngọc nào, cũng không cảm thấy xấu hổ, trong lúc đó Thẩm Thát chỉ có thể vội vàng lấy tay che ngực, đối mặt với Hàn Sâm.

Thẩm Thát cảm thấy y ở trên cao nhìn xuống giống như nhìn vào một con kiến, trong mắt có trêu trịch, khoe miệng có nụ cười, nhưng nhìn thế nào cũng làm cho lòng người kinh hãi. Bất quá nàng chẳng quan tâm đến những cái đó, bên ngoài vang lên tiếng bước chân hỗn độn, Thẩm Thát cả kinh, khắp nơi đầm nước này không có chỗ che dấu, thân thể của nàng cho Hàn Sâm nhìn thì thôi đi, nhưng không thể cho những người khác nhìn thấy. Nàng chỉ có thể dùng vẻ mặt cầu xin nước mắt lưng tròng nhìn lên Hàn Sâm, ánh mắt này nàng dùng trăm lần lần nào cũng có hiệu quả, cho tới bây giờ không ai có thể cự tuyệt được, cho dù là người đồng tính như Tam ca của nàng cũng không cự tuyệt được nàng.

Đáng tiếc Hàn Sâm đứng ở bên bờ vẫn không nhúc nhích, không có chút dự định muốn giúp Thẩm Thát ngăn cản ánh mắt người ngoài.

Thẩm Thát không thể không lao đảo nghiêng rãng lại đem toàn thân chôn vào trong nước lần thứ hai, ngay cả đầu cũng không dám lộ ra, lúc này nàng đúng thật là tổn thất lớn. Người tới chính là đại ca của nàng, cũng may Tiền nhi thông minh lanh lợi, vừa nhìn thấy tình hình này liền vội vàng che đậy ở phía trước, đem toàn bộ quần áo trên bờ ném vào trong nước.

Trong lúc nhất thời rừng trúc im lặng bắt đầu âm ỉ, một lát sau mới an tĩnh lại, Thẩm Thát suýt chút nữa là bị ngột chết, nghe thấy tiếng kêu của Tiền nhi mới dám lộ mặt ra, hít thở sâu một hơi.

Ban đêm lúc Thẩm Thát nằm ở trên giường đều nhớ tới cử động lúc đó của Hàn Sâm, đây là chuyện mà ngàn vạn lần nàng không dự đoán trước được, mặt ngoài nhìn y thanh nhã tuyệt trần như tiên, hoàn toàn không nghĩ tới y có thể làm ra hành động xấu xa như vậy. Thẩm Thát lại nhớ tới lúc Hàn Sâm kéo đi cái áo trước ngực nàng, khi ánh mắt của y đảo qua bộ ngực nàng, trong nháy mắt đó cả người nàng liền phiếm hồng run rẩy, nhưng trong lòng nàng lại không nổi lên cảm giác chán ghét, ngược lại mặt đỏ tim đập, giống như đang chờ đợi cái gì đó.

Thẩm Thát nhanh chóng đứng dậy, chỉ cảm thấy cả người khô nóng, đẩy cửa sổ ra, ánh trăng trong suốt tẩy đi không ít xao động liên miên trong lòng nàng, trong hồ ở bên ngoài cửa sổ cư nhiên phản chiếu bóng dáng của Hàn Sâm, Thẩm Thát mãnh liệt ngẩng đầu, nhưng lại thấy chung quanh không có gì cả, lúc này nàng mới biết mình sinh ra ảo giác. Từ đó, trong mây, trong mộng, trong ao, trong rừng không có chỗ nào giấu đi bóng dáng của Hàn Sâm, Thẩm Thát âm thầm kêu hồng bét.

Nhưng may là, chuyện Lan Lăng Vương ngắm mỹ nhân xuất dục đồ rất nhanh liền bị người truyền ra ngoài, Thẩm Thát vẫn còn là thân văn anh chưa gả, bị một nam nhân nhìn thấy hết. Lan Lăng Vương đâm lao phải theo lao đương nhiên nhất định phải cưới Thẩm Thát. Bất quá không ai cảm thấy Lan Lăng Vương là đâm lao phải theo lao, mà là ngược lại đều cảm thấy hán diễm phúc tề thiên, cực kỳ hâm mộ.

Hôn sự của Thẩm Thát và Hàn Sâm訂 ở trong tháng giêng của bốn tháng sau. Trong thời gian này không biết là cố ý hay vô ý, Thẩm Thát liên tục không nhìn thấy Hàn Sâm một lần. Bất quá cũng may chuyện Thẩm Thát lo lắng cũng không có phát sinh.

Sau khi xảy ra chuyện kia, Hàn Sâm và Mai Nhược Hàm giống như đã cắt đứt giao tình, Thẩm Thát âm thầm thả lỏng, nàng sợ nhất chính là hai người bọn họ tình căn thâm chủng. Nếu như không phải sợ cái này, nàng hà tất phải sử dụng mẹo kế thấp kém để tính kế Hàn Sâm, chỉ là thời gian của nàng quá ngắn, dựa theo tin tức đáng tin cậy thì Hàn Sâm và Mai Nhược Hàm đáng lẽ đã lập tức訂 hôn rồi, cho nên Thẩm Thát không thể không giải quyết nhanh chóng, mạnh mẽ nhúng tay vào.

Thẩm Thát có chút hối hận khi không nghe theo lời của phụ thân, sớm quay trở về Lan Lăng, nếu không cũng sẽ không tới phiên Mai Nhược Hàm liếc mắt đưa tình với Hàn Sâm, nàng nhất định có thể cùng Hàn Sâm chậm rãi nuôi dưỡng ra một đoạn giai thoại để thế nhân đều hâm mộ, bất quá hiện tại cũng không muộn.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Chương 1.6

Lúc bông tuyết bay đầy trời, cũng là ngày Thẩm Thát xuất giá. Xưa nay nàng không thích mùa đông, không thích y phục cồng kềnh không chịu nổi, cho nên khắp nơi Thẩm phủ đều đốt lò hương, chỉ vì để vị Thát cô nương này cảm thấy khắp nơi như mùa xuân. Bất quá hôm nay lại là ngoại lệ, Thẩm Thát trộm xúc khăn voan và khăn lên, từ trong khe hở nhìn bông tuyết bay đầy trời ở bên ngoài, giống như những bông tuyết này chính là khách nhân đến chúc mừng nàng, chỉ cần nàng nghĩ tới người kia, trong lòng tràn đầy hơi nóng, cho nên không cảm thấy mùa đông này lạnh bao nhiêu.

Mặc dù mũ phượng, khăn quàng vai gần như muốn đè cong cổ của nàng, nhưng nàng cũng không có một chút không vui. Trước đây lúc tỷ tỷ nàng xuất

giả, nàng cũng từng tò mò thử qua giả y của các nàng, chỉ cảm thấy phi nhân* có thể chịu được, còn từng khoe khoang khoác lác tuyệt đối sẽ không chịu loại thống khổ này, hiện giờ lại cam tâm tình nguyện mặc giả y rất nặng nề. Mặc dù nghỉ thức rùm rà phiền lòng, nhưng nàng vẫn tĩnh tâm vắng theo, cuối cùng là ở trong phòng tân hôn chờ đợi người kia. (* phi nhân: người không bình thường, ý nói chỉ có người không bình thường mới có thể chịu được)

Ban đêm thật lâu sau mới nghe được có tiếng bước chân bắt đầu đi vào. Thảm Thát cả kinh trong lòng, vội vàng sửa sang lại khăn voan trên đầu, đoan trang ngồi chờ.

“Vương gia.” Hi nương ở một bên đôn thân hành lễ.

Thảm Thát chỉ nhìn thấy một đôi giày thêu Bàn Long đỏ rực xuất hiện trước mắt mình, tiếp đó hai mắt tỏa sáng, khăn voan đã được Hàn Sâm dùng cán cân vén lên. Thảm Thát nhìn thấy Hàn Sâm mặc áo bào tân lang đỏ rực rực, cảm thấy tối nay y đặc biệt xinh đẹp. Trước kia nàng cảm thấy đào kép (diễn viên, con hát) mặc áo bào tân lang đỏ thẫm giống như trào tiếu (trò cười, khôi hài), không một ai vừa mắt, hiện giờ lại cảm thấy Hàn Sâm mặc rất đẹp, cái này có lẽ chính là tình nhân trong mắt đều là Tây Thi.

Hi nương nói chúc mừng, sau khi nói ra một đồng lời may mắn thì lui ra ngoài, phòng tân hôn to như vậy chỉ lưu lại hai người Thảm Thát và Hàn Sâm nhìn nhau, Thảm Thát cơ hồ có thể nghe thấy tiếng tim đập của mình, tựa như tiếng sấm vậy.

“Phu quân.” Giọng nói yếu ớt gần như không nghe thấy từ trong miệng Thảm Thát toát ra, nàng thích gọi y là phu quân, đó là ông trời của nàng, mặt đất của nàng, so với gọi là Vương gia không biết thân mật gấp bao nhiêu lần. Thảm Thát thẹn thùng nhìn chằm chằm Hàn Sâm, nhưng lại thấy trong mắt y có một tia chán ghét chớp mắt trôi qua, Thảm Thát trừng mắt nhìn, vẻ mặt của Hàn Sâm lại là nụ cười âm áp, làm sao có ý chán ghét. Thảm Thát chỉ cho là nàng nhìn lầm rồi, vì chưa từng có người nào lộ ra vẻ mặt chán ghét đối với nàng, có cũng chỉ là kinh diễm.

“Ái phi.” Hàn Sâm đi tới bên mép giường ngồi xuống bên cạnh Thảm Thát.

Thảm Thát nhũn mảy, xưng hô này nghe thế nào cũng cảm thấy kỳ quái, tuy rằng nàng gả cho y làm vợ, chính là Lan Lăng Vương Phi, kêu một tiếng ái phi cũng không sai, nhưng tại sao lại nghe không có chút xuôi tai.

“Nên uống rượu hợp cần rồi.” Hàn Sâm ngồi xuống ở bên người Thảm Thát, đưa cho nàng một ly rượu.

Thảm Thát đỏ mặt tiếp nhận, vòng qua tay hắn, uống rượu trong chén, cũng không biết là do rượu làm hại, hay là lò hương trong phòng quá nóng, ở dưới cái nhìn chăm chú không chớp mắt của Hàn Sâm, Thảm Thát chỉ cảm thấy cơ thể bắt đầu nóng lên, trong lòng bàn tay hơi đổ mồ hôi. Nàng không thể không cúi đầu, tránh đi cái nhìn chăm chú của Hàn Sâm, từ bên cạnh lấy ra một cây kéo vàng nhỏ, cắt một chùm tóc của mình, sau đó lại đem cây kéo đưa cho Hàn Sâm.

“Nàng làm cái gì vậy?” Hàn Sâm cười hỏi.

Mặt Thảm Thát đỏ lên, căn bản không giống khuê tú hào môn ngạo mạn như ngày thường, “Giao ti kết long phượng, lữ màu kết vân hà, một tác đồng tâm lữ, trăm năm trường mệnh hoa.” Thảm Thát xấu hổ đọc một bài thơ.

“Nàng học được những thứ thô tục này ở đâu, đều là dân chúng dân gian đoán mò, chẳng lẽ đem tóc kết đồng tâm, có thể trăm năm hòa hợp sao?” Hàn Sâm có chút khinh thường cười cười.

“Chính là đồ có dấu hiệu tốt,” Thảm Thát ngẩng đầu bĩu môi bất mãn không vui nói, “Chàng không muốn sao?”

Hàn Sâm bắt đầu dĩ cười một tiếng, có chút không tình nguyện cũng cắt một chùm tóc, Thảm Thát cao hứng bưng bưng đem hai chùm tóc hợp lại thắt thành kết, dùng túi gấm khéo léo tinh xảo cắt kỹ. Đợi nàng thu xếp xong chuyện này, quay đầu nhìn lại, Hàn Sâm lại dùng ánh mắt khiến thân thể người ta nóng lên nhìn vào nàng. “Ái phi, nếu như chúng ta đã kết tóc đồng tâm, có phải cũng nên kết thân thể làm một hay không?” Hàn Sâm lần người lên trước. Thảm Thát đỏ mặt, hai má luôn luôn hồng nhạt nhuộm đến trong cổ áo của nàng, chỉ trơ mắt nhìn Hàn Sâm ôm mình lên giường, buông màn giường xuống, sau đó nhìn y tự tay cởi nút áo của mình, cả người giống như mất hết khí lực, chỉ có thể run nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Họa mi nông sâu không đúng lúc

Hàn Sâm giống như không cảm thấy, chỉ khóa lên ánh mắt của nàng không di chuyển, ngón tay linh hoạt tháo váy ngoài của nàng xuống.

“Thiếp sợ.” Thảm Thát một phát bắt được tay của Hàn Sâm, tuy rằng trước khi xuất giá đã có người đặc biệt đến giúp nàng truyền thụ việc cần phải làm của một đêm này, nhưng nàng vẫn sợ hãi.

Hàn Sâm nhẹ nhàng cười một tiếng, nụ cười vốn nên tuyệt trần thoát tục thanh nhã, nhưng cố tình mang theo một tia tà khí nói không nên lời, thậm chí là

ác ý, Thẩm Thát càng thêm mê muội ở trong đó.

Hàn Sâm vẫn không nói gì, thậm chí mang theo ác ý dùng sức xé quần áo trong của nàng ra, để lộ ra tiểu y. Thẩm Thát biết y có ý giờ trò xấu, nhưng cả người nàng lại không có bất kỳ lực đạo nào. Tay của Hàn Sâm khẽ nắm lấy ngực của Thẩm Thát, khiến nàng nhất thời run lên, nơi này chưa từng bị người nào chạm qua, Thẩm Thát vừa thẹn vừa vội, “Đừng.” Nước mắt theo gương mặt nhỏ xuống. Ngày thường nàng uy phong quen rồi, làm sao bị người bắt nạt như vậy.

Đáng tiếc động tác của Hàn Sâm chẳng những không dừng lại, nghiễm nhiên có xu thế càng lúc càng mãnh liệt, Thẩm Thát thấy y ác ý xoa nắn, mặc dù không cảm thấy đau đớn, nhưng cảm giác nhục nhã này lại khiến người ta không thể chịu đựng được, cho nên Thẩm Thát càng phát ra ủy khuất. Nàng cảm thấy Hàn Sâm không nên đối với nàng như vậy, y nên nhường nàng, sủng ái nàng, sao có thể bắt nạt nàng như vậy, rõ ràng nàng đã nói ‘đừng’.

Nước mắt của Thẩm Thát giống như thác nước, mà Hàn Sâm lại không hề có khuynh hướng dừng tay.

Thẩm Thát nổi giận, gầy dựa muốn ngồi dậy xuống giường, lại bị Hàn Sâm từ phía sau ôm lấy eo, xoay người ngã ở trên người y, chợt lại bị y đặt ở dưới thân, ngón tay kia lại càng linh hoạt, chia hoa rẽ liễu dịch đến ở giữa chân của nàng.

Thẩm Thát gầy dựa càng thêm dữ dội, nước mắt chảy xuống, Hàn Sâm vẫn không buông tha cho nàng, tay càng lúc càng quá phận, Thẩm Thát xấu hổ đến mức hận không thể lập tức chết đi, lại thấy Hàn Sâm tham lam mút nước mắt của nàng, giống như nước mắt kia là linh đan diệu dược của y. Thẩm Thát bị tay của Hàn Sâm bắt nạt đến sứt sứt, cả người càng phát ra cảm giác khô nóng khó chịu, trong miệng rên rỉ ra tiếng, nước trơn đầy đặc, giống như có thể từ trong tiếng rên rỉ kia nhéo ra nước. Thẩm Thát càng lúc càng xấu hổ muốn chui xuống đất, nhưng tiếng rên rỉ kia, nàng càng đè nén thì càng vỡ vụn, trong nước trơn đầy đặc mang ra những sợi tơ bạc nhỏ càng làm cho tâm người ta run lên.

Trong lúc mơ màng nàng Thẩm Thát chỉ cảm thấy giữa hai chân có thêm một vật, nàng sớm đã vì gầy dựa quá độ mà mệt mỏi, hiện tại chỉ có thể vận vẹo cho có, giờ đã như thịt cá mặc người chém giết. Đợi Thẩm Thát cảm thấy ngón tay của Hàn Sâm bắt đầu thăm dò vào nơi riêng tư khiến nàng đau đớn thì lập tức cả kinh thẳng eo lên, cầm lấy cổ tay của Hàn Sâm, “Van cầu chàng...” Âm thanh trầm thấp mềm mại, khô sở cầu xin, làm sao còn có uy phong cao cao tại thượng của ngày thường. Cho tới bây giờ đều là người ta van xin nàng, còn nàng chưa từng ăn nói như nhận qua như vậy.

Hàn Sâm lại nở nụ cười, hôn lên đôi môi đỏ mọng của Thẩm Thát, mạnh mẽ cạy mở môi của nàng ra, gầy vào môi lưỡi của nàng, đem kinh hô đau đớn bất ngờ xảy ra của nàng tât cả nuốt vào trong miệng. Thẩm Thát chảy nước mắt đánh lên người Hàn Sâm, nhưng y vẫn không buông nàng ra, chỉ hơi tạm dừng động tác một chút.

Thẩm Thát trì hoãn giọng nói, bắt đầu đẩy y ra, nào biết lại đôi lấy đáp ứng càng mãnh liệt hơn, bị y gầy vào đến chết đi sống lại, đến khi mặt trời mọc mới dừng lại, mơ màng ngủ thiếp đi.

“Chủ —— từ —— “

Thẩm Thát đỏ mặt, vội vàng đem cánh tay lộ ra bên ngoài thu trở về, Hàn Sâm rời đi khi nào thì nàng không biết, nhưng như vậy cũng tránh cho nàng nhìn thấy y lại ngượng ngùng.

Tiền nhi ý vị thâm trường nhìn Thẩm Thát liếc mắt một cái, trong con ngươi tròn tròn hàm chứa trêu đùa, “Vương gia cũng rất không yêu thương ngài rồi, nhìn xem đem chủ từ ngài chinh...”

Thẩm Thát liếc Tiền nhi một cái, trách mắng, “Lắm miệng, chàng mới không phải không yêu thương...” Thẩm Thát nhớ tới cảm giác khô nóng khi y hôn lên trên da thịt của mình tối hôm qua, mặt lại bắt đầu đỏ lên, số lần đỏ mặt đời này của nàng cộng lại cũng không nhiều hơn mấy ngày gần đây.

“Nhanh như vậy chủ từ đã nói tốt giúp cô gia rồi?” Tiền nhi nâng Thẩm Thát vô lực mềm mại đứng dậy đi đến bồn tắm.

“Miệng lưỡi lợi hại, ngày nào đó để cho chàng thu nhận em xem em còn chê cười ta hay không?” Thẩm Thát nhẹ nhàng nhéo Tiền nhi một cái, nàng và Tiền nhi cùng nhau lớn lên, tuy là chủ tớ, nhưng tình cảm so với tỷ muội trong nhà lại thân hơn một chút, để nàng đi theo Hàn Sâm cũng không phải là chuyện không có khả năng, chỉ cho là có thêm người ngăn cản y, cũng tránh cho những nữ nhân không đứng đắn ở bên ngoài tiến vào phủ.

Quả nhiên Tiền nhi liền đỏ mặt, so với quả táo cũng không khác hơn là bao, “Chủ từ.” Tiền nhi dậm chân, kéo dài âm cuối, xem ra cũng không phải là không muốn.

“Bồn tắm này thực sự không thoải mái.” Thẩm Thát nhú mày, lúc nàng ở trong Thẩm phủ, một mình một viện, bên trong còn có một bể tắm lớn gần bằng Trùng Hoài viên, mặc dù đang ở trong thành không dẫn được ôn tuyền, nhưng hạ nhân không ngừng nấu nước chuẩn bị cho nàng, cho nên cũng đầy đủ tương xứng với ôn tuyền. Nàng không nghĩ tới phủ Lan Lăng Vương lại sơ sài như vậy, tắm phòng của nàng và Hàn Sâm cư nhiên còn không bằng cảm thất (phòng để cổ cầm) trước kia nàng luyện cầm, trang trí cũng sơ sài hơn rất nhiều.

“Phủ Lan Lăng Vương này làm sao có thể so với trong phủ của chúng ta.” Tiền nhi bắt đầu trả lời.

“Nói vậy, nơi này chính là trong phủ của chúng ta, lời nói như thế này về sau đừng để cho ta nghe thấy nữa.” Kỳ thật trong lời nói của Thẩm Thát còn có một tầng ý, đó chính là tuyệt đối không thể nói vương phủ không bằng Thẩm phủ, đây là thời kỳ cần phải quán chế nghiêm, là chuyện sẽ phải rơi đầu. Huống chi nam nhân xưa nay sĩ diện, Thẩm Thát tuyệt đối không thể để cho Hàn Sâm có chút khó chịu, cho dù nàng muốn lục tìm cả vườn này, cũng chỉ có thể chậm rãi từng bước một.

“Dạ.” Tiền nhi cẩn thận trả lời.

Thẩm Thát tắm rửa xong, mới vừa mặc quần áo, trên mặt còn vẽ hồng hào do mới vừa tắm, liền nhìn thấy Hàn Sâm bước chân vào trong phòng.

“Sao chàng lại tới đây?” Thảm Thất có một tia kinh ngạc, nhìn thấy y nàng lại nhớ tới đêm hôm qua, lại bắt đầu không có tiền đồ xấu hổ cúi đầu.

“Xem ra bốn vương thật sự là người có phúc, lại thấy được mỹ nhân xuất tục đồ.” Hàn Sâm cười nhạt một tiếng.

Thảm Thất căng thẳng trong lòng, không biết lời nói của y chứa đầy hàm ý, hay là lời nói vô tâm. Sau sự việc ngày hôm ấy, đại ca nàng đi giải thích một phen, nói là hần thỉnh người mang Hàn Sâm đi thay quần áo, lại không nghĩ tới Thảm Thất đứng lúc cũng ở đó, toàn bộ đều là hiểu lầm, nhưng không biết Hàn Sâm có tin hay không.

Hàn Sâm cầm tay Thảm Thất dắt đến trước bàn trang điểm ngồi xuống, đưa tay cầm lấy loa từ đại trên bàn, bỗng chốc Thảm Thất lại nhớ tới điển cổ của cô nhân Trương Sương họa mi*, hai má lập tức ửng đỏ. (* về lông mày)

“Phu quân muốn giúp thiếp họa mi sao?” Thảm Thất vô cùng không ngờ Hàn Sâm sẽ nhu tình như thế.

“Nghe nói ở phương Nam Từ Dạ Ngô Ca hát 'Lúc phương huyền mới nở, biết là cô vô ưu, hai hàng lông mày chưa họa, sao có thể lang ôm, hai hàng lông mày của ái phi chưa họa, bốn vương sao có thể ôm được mỹ nhân.’” Hàn Sâm mỉm cười.

“Chàng...” Thảm Thất then thùng vụn phần, đi cũng không được, trốn cũng không xong, Tiền nhi ở một bên khanh khách cười ra tiếng.

“Các người đều bắt nạt ta!” Thảm Thất dậm chân đi vào sau tấm bình phong, Hàn Sâm lập tức đi theo vào, Tiền nhi biết điều lui xuống.

Thảm Thất gục ở trong chăn, làm thế nào cũng không chịu, đến khi Hàn Sâm kéo nàng vào trong lòng, mới ôm ở đứng dậy.

“Đều là do bốn vương không tốt, đánh hay mắng bốn vương mặc nàng bắt nạt được không?” Hàn Sâm thấp giọng dụ dỗ Thảm Thất.

Thảm Thất chỉ cảm thấy chuyện vui mừng nhất của đời người cũng không có cái gì hơn cái này, nếu hai người có thể mỗi ngày liếc mắt đưa tình, đời người này còn có gì để hối tiếc?

“Chàng vẽ lông mày không tệ, thường xuyên vẽ lông mày cho những cô nương khác sao?” Thảm Thất cong môi nói.

“Không dám không dám, mới thử vẽ lông mày cho nàng một chút, nàng đã thét lên ta bắt nạt nàng, bốn vương còn dám vẽ cho những cô nương khác sao?” Nụ cười chưa từng biến mất trên khuôn mặt Hàn Sâm.

Thảm Thất “hì hì” một tiếng bật cười, nhìn tư thế Hàn Sâm họa mi, liền biết y đang nói dối, nhưng lúc này nàng tình nguyện nghe y nói dối, ít nhất y chịu gạt nàng, dù sao so với việc y nói thật vẫn tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: chương 2.2

Hai người lại tình chàng ý thiếp dính cùng một chỗ hồi lâu, Hàn Sâm mới đứng dậy rời đi, Thảm Thất chỉ mảnh mai vô lực tựa vào bên giường, khoe miệng chứa đựng nụ cười, rất hận vì không thể sớm gặp được Hàn Sâm, hiện giờ nhân sinh như vậy mới có mùi vị.

Hai ngày kế tiếp, Hàn Sâm đều đem hết toàn lực rút thời gian bồi Thảm Thất, hai người thân mật khiến rất nhiều người ao ước.

“Ngày mai nên về nhà rồi?” Hàn Sâm ôm Thảm Thất, đang tựa ở trên giường bên cửa sổ nhìn trăng sáng. (nhà ở đây là nhà của Thảm Thất ý)

“Ừ.” Thảm Thất cong người nằm ở trong ngực y, giống như con mèo nhỏ đáp lại một tiếng, còn đem đầu chui vào trong lòng của Hàn Sâm, tìm một góc độ thoải mái nhất nằm xuống.

Sáng sớm ngày tiếp theo Thảm Thất rời giường trang điểm, vội vã muốn về nhà mẹ đẻ. Nữ tử bình thường nếu như gả cho trượng phu giống như vũ đại lang* thì chỉ sợ về nhà mẹ đẻ cũng không tích cực như vậy, ngược lại còn có chút hổ thẹn, nhưng Thảm Thất gả cho Hàn Sâm, sẽ khẩn cấp dẫn phu lang về nhà đẻ cho đám tỷ muội ao ước thềm thượng, mong muốn khắp thiên hạ đều chia vui cùng nàng. (* vũ đại lang theo t hiểu chắc là lang quân quyền quý vũ dũng)

Sau khi dùng xong điểm tâm, Thảm Thất vui mừng rào rạo tiến lên dắt tay Hàn Sâm đi ra ngoài đình, một chút cũng không sợ người bên ngoài chê cười nàng rất dính người. Nơi cửa hiên đã sớm có gã sai vặt chuẩn bị xe ngựa đứng đợi sẵn, người hầu bên người Hàn Sâm là Biện Trác cũng vội vàng dắt tới một con ngựa đen đen bóng loáng tỏa sáng đứng chờ, con ngựa kia toàn thân đen bóng giống như màn đêm tối kịt, tìm không ra một cọng lông khác màu, chỉ là ở trên trán có một cái nốt màu trắng hoa mơ, giống như nốt chu sa ở trên trán mỹ nhân vậy, tăng thêm mỹ sắc. Thảm Thất đưa mắt nhìn sang, liền biết đây là ngựa Hàn Sâm hay cưỡi, và lại rất là yêu thích, có người chuyên trách hầu hạ, vô cùng tận lực.

“Hôm nay bốn vương không cưỡi ngựa, sẽ ngồi trên xe ngựa cùng với Vương phi.” Hàn Sâm nhìn Biện Trác nói.

Trên mặt Biện Trác có một tia kinh ngạc, Thảm Thất yên lặng nhìn ở trong lòng, một khi nàng dụng tâm với Hàn Sâm, đương nhiên cũng sẽ để tâm đến người thân cận ở bên cạnh y. “Có phải Vương gia không quen ngồi xe ngựa hay không?” Thảm Thất nhìn Hàn Sâm.

“Không sao, ngày thường không có ái phi bồi ngồi cùng, đương nhiên không có thói quen ngồi xe ngựa.” Trong mắt Hàn Sâm hiện lên nụ cười hài hước, khiến Thảm Thất cảm thấy mình lại bị cười cợt, sắc mặt đỏ ửng, trong lòng lại vui mừng ngất ngây.

Hàn Sâm giúp đỡ Thảm Thất lên xe ngồi xuống. Đứng ở bên ngoài nhìn xe ngựa này một chút cũng không thấy hoa lệ, chỉ rộng hơn một chút so với xe ngựa bình thường, nhưng vào bên trong nhìn lại, vô cùng mỹ lệ, so với sương phòng của tiểu thư khuê các cũng không thua kém bao nhiêu, tất cả dụng cụ cần có đều có đầy đủ, và đây là đồ cưới của Thảm Thất.

Thảm Thất ngồi ở trên giường chính diện với Hàn Sâm, chỉ cảm thấy Hàn Sâm rất kỳ quái, nàng nhìn y không hề chớp mắt, nói: “Làm sao vậy, mặt thiếp dính gì sao?”

Về mặt Hàn Sâm nghiêm túc lần đến gần, “Không có.”

“Vậy thì có cái gì đẹp mắt hay sao?” Thảm Thất quyết miệng.

“Đương nhiên là có đẹp mắt, sắc đẹp như thế này nhìn cả đời cũng không thấy phiền chán.” Hàn Sâm dứt khoát bưng khuôn mặt của Thảm Thất lên, sát lại gần nhìn kỹ. Thảm Thất xấu hổ vội vàng quay đầu, số lần then thùng đời này của nàng cộng lại cũng không hơn ba ngày nay.

“Đừng né, đừng né. Để bốn vương nhìn kỹ, xem ba ngày này có nuôi béo nàng không, nếu gầy quá, đến Thảm phủ, chẳng phải bốn vương sẽ bị nhạc mẫu đại nhân oán giận chết sao?” Hàn Sâm nghiêng đầu nhìn Tiền nhi đang hầu hạ ở một bên, “Tiền nhi, người nói chủ tử nhà người mập hay là gầy?”

“Chủ tử được Vương gia yêu thương như vậy, đương nhiên so với trước kia ở Thảm phủ càng thêm mập mà rồi.” Tiền nhi nào dám đánh giá Thảm Thất là béo hay là gầy, vị chủ tử này luôn luôn đối với dung mạo của mình đặc biệt để ý a.

“Vẫn là Tiền nhi ăn nói dễ thương. Đúng là ái phi càng thêm mập mà, xem màu lông này, tươi sáng hơn nhiều a.” Hàn Sâm vuốt ve tóc mai của Thảm Thất.

Thảm Thất tức giận vuốt ve tay của y, “Đây là Vương gia đang khích lệ sao? Chàng làm như Thất nhi là con ngựa hả?”

Hàn Sâm ghé vào bên tai Thảm Thất nói cái gì đó, Thảm Thất xấu hổ giả vờ đánh y mất cái, “Vương gia, làm sao chàng có thể...” Hàn Sâm chỉ ở một bên cười, sau đó giống như đang đồ từ ngả ngón nâng cằm Thảm Thất lên, “Nhìn đôi môi tròn bóng này, giống như đóa hoa tươi mới trong mùa xuân, bốn vương rất là yêu thích.” Âm thanh của Hàn Sâm càng lúc càng thấp, đến khi môi của y thiếu chút nữa là chạm vào môi của Thảm Thất thì hai chữ “yêu thích” kia chỉ có Thảm Thất mới có thể nghe rõ ràng.

Thảm Thất nhắm hai mắt lại, đôi môi khẽ run rẩy, chỉ cảm thấy từng đợt khí nóng ẩm ướt đánh úp về phía nàng, khi đôi môi kia thật sự đặt lên môi của Thảm Thất thì nàng nghe được tiếng hít không khí ngắn ngủi ở bên cạnh, lập tức ý thức được Tiền nhi còn ở trong xe, vội vàng đẩy Hàn Sâm ra, “Vương gia, Tiền nhi còn ở đây.”

“Vậy Tiền nhi vắng mặt là có thể đứng không, không bằng đuổi nàng ấy đi đi?” Hàn Sâm không cam lòng ở bên môi Thảm Thất nói thầm.

“Vương gia.” Giọng của Thảm Thất mang theo cầu xin, dịu dàng khéo léo nhu hòa, rất khiến cho tâm người ta ngứa ngáy khó chịu.

Cuối cùng Hàn Sâm cũng ngồi thẳng người lại. Thảm Thất nhìn về phía Tiền nhi, nha đầu kia đã sớm quay đầu đi, chỉ là hai lỗ tai đều đỏ lên. Bỗng nhiên Thảm Thất nhớ tới chuyện nàng từng đề cập qua muốn để cho Hàn Sâm nạp Tiền nhi làm thiếp. Việc này tốt cho Tiền nhi, cũng tốt cho Thảm Thất. Thay vì cả ngày nom nớp lo sợ vị hôn phu có cầu kết cùng với nha hoàn bên người hay không, còn không bằng dứt khoát thành hôn, như vậy vị hôn phu của nàng khen nàng có thể chứa người, nha hoàn bên cạnh cũng cảm kích nàng cả đời, toàn tâm toàn ý làm việc cho nàng, như vậy chẳng phải hai bên đều tốt.

Mẫu thân Thảm Thất cũng khuyến khích phụ thân Thảm Thất nạp tỳ nữ bên người nàng làm thiếp, thiếp thất kia chiếu cố mẫu thân Thảm Thất không ít, cũng giúp đỡ Thảm phu nhân lôi kéo trái tim lão gia không phải sao? Huống hồ Thảm Thất là một người vô cùng có lòng tin, không có chút lo lắng Tiền nhi có thể lấy đi sủng ái của nàng, bất quá mỗi tháng lúc thân thể nàng bất tiện thì mới có thể gần gũi với Hàn Sâm*, dù sao so với việc Hàn Sâm ra ngoài tìm thức ăn dân dã vẫn tốt hơn. (* chỗ này ý nói là mỗi tháng đi cả của Thảm Thất tới thì Tiền nhi mới có thể gần gũi với Hàn Sâm)

Nghĩ đến đây, thừa dịp cơ hội này, Thảm Thất lập tức nói: “Vương gia, Tiền nhi chê cười thiếp. Tiền nhi cũng đã trưởng thành, từ bé đã đi theo thiếp, không bằng Vương gia...”

Thảm Thất còn chưa nói xong, Hàn Sâm nheo nheo cái mũi của nàng cắt đứt lời nàng. “Ngu ngốc, chuyện của mình mới xong xuôi mấy ngày, liền quan tâm đến Tiền nhi của nàng rồi, bốn vương biết tình cảm của hai người rất tốt, không nỡ tách ra, bốn vương cũng sẽ không để cho Tiền nhi ủy khuất, không bằng ở trong đám cận thị (thị vệ hầu hạ thân cận) của bốn vương chọn cho Tiền nhi một vị hôn phu, bốn vương làm chủ để nàng làm chính phòng, trong ngày thường cũng có thể lưu lại bên cạnh nàng.”

Thảm Thất ngẩn người, đương nhiên Hàn Sâm không thể nào nghe ra ý tứ của nàng, y nói như vậy chỉ có thể nói rõ y vô tâm với Tiền nhi, Thảm Thất cũng không biết nên vui hay nên lo lắng. Chỉ là trong lòng nàng lại hiện ra từng hồi ngọt ngào, cả đời nữ tử đều muốn gặp được một phu quân không ham

nữ sắc, cái này thật sự là chuyện may mắn nhất trên đời, mặc dù Thẩm Thất không mơ mộng hão huyền muốn độc chiếm Hàn Sâm, nhưng nghe y cự tuyệt như vậy, trong lòng lại có chút vui mừng, chỉ cảm thấy thực có lỗi với Tiền nhi.

Ánh mắt của Thẩm Thất thoáng nhìn qua Tiền nhi, Tiền nhi đang kiên cường nghẹn nước mắt, lưng có một tia run rẩy. “Tiền nhi...”

“Tiền nhi tạ ơn đại ân của Vương gia, tạ ơn đại ân của chủ tử.” Thân thể Tiền nhi cứng ngắc, cúi đầu ở trên sạp.

“Ừm.” Hàn Sâm qua loa đáp một tiếng.

Trong xe vốn vui vẻ hòa thuận nhất thời trở nên có chút lúng túng. Thẩm Thất khó xử vén rèm xe lên, bỗng nhiên khẽ kêu lên: “Dừng xe.”

Thẩm Thất vui mừng chỉ vào một cửa hàng ở phố đối diện nói: “Nương thiếp rất thích ăn bánh phù dung của ‘Cố Thực phường’, không bằng mua một ít đem về đi?”

Đương nhiên Hàn Sâm sẽ không cự tuyệt, tự mình ôm Thẩm Thất xuống xe ngựa, sau đó lấy mạng che mặt che ở trên mặt nàng. “Bổn vương không thích người khác nhìn chằm chằm vào ái phi.”

Nếu như trước đây có người nói với Thẩm Thất như vậy, trượng phu tương lai của nàng sẽ đem nàng quản đông quản tây, nàng tuyệt đối giẫm cọt ba tiếng, nhưng hôm nay, vô luận Hàn Sâm làm cái gì, đều khiến nàng cảm thấy ngọt ngào gấp bội.

“Chàng biết không, đồ của ‘Cố Thực phường’ này rất ngon, bọn họ có một loại trà là lạ, chỉ dùng trà vụn và sữa làm thành, thiếp rất thích uống trà có vị bạc hà.” Mặc dù Thẩm Thất xấu hổ đỏ mặt, nhưng vẫn như cũ ở trước mặt công chúng lôi kéo tay của Hàn Sâm. “Cái này rất mới mẻ.”

“Cha thiếp thích thịt kho tàu của Xích Cẩm lâu, đại ca của thiếp thích Hoa Điều* của Bạch Vân lâu...” Thẩm Thất giới thiệu từng cái một, chỉ hy vọng Hàn Sâm có thể nhớ kỹ, nàng hy vọng Hàn Sâm có thể yêu thích mỗi người trong Thẩm gia của nàng. Hàn Sâm chỉ lắng nghe, cười mà không nói. [*rượu hoa điều (đựng trong chum sành có chạm trổ hoa văn, loại rượu quý của Thiệu Hưng, tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc)]

“Vương gia, chàng thích cái gì?” Lúc hỏi câu này, Thẩm Thất và Hàn Sâm vừa mới bước chân vào Cố Thực phường, mà đồng thời lúc này, bên trong Cố Thực phường truyền ra một tiếng vang rất lớn, giống như là âm thanh của vật gì ngã trên mặt đất.

Thẩm Thất tập trung nhìn vào, trong đại sảnh của Cố Thực phường, một nữ tử áo xanh lụa trắng đưa lưng về phía bọn họ, chân của nàng đang đặt trên một cái vò làm bằng bạc.

“Mai tiểu thư không có bị bóng chứ. Ta đi lấy cho cô một bình nữa.” Về mặt của chường quầy Cố Thực phường kinh hãi lo lắng. Trong không khí tràn ngập hương trà bạc hà mê người.

“Mai tỷ tỷ.” Thẩm Thất kinh ngạc kêu lên.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Hương hoa mai tự khổ hàn

Trong lúc vô tình tay của Hàn Sâm đã sớm buông lỏng tay của Thẩm Thất. Chỉ là Thẩm Thất không có chú ý tới, lực chú ý của nàng hoàn toàn bị Mai Nhược Hàm hấp dẫn.

Lưng Mai Nhược Hàm cứng đờ, chậm rãi quay đầu lại, nàng mang mạng che mặt, chỉ lộ ra đôi mắt. Ánh mắt kia giống như bao hàm một hồ nước xanh biếc, sóng hồ cuộn trào ở trong mắt nàng, chỉ sợ thuận theo một động tác nhỏ của nàng liền sẽ vỡ òa, nhưng đôi mắt hồ nước của nàng hiem hiem dừng lại, làm cho người ta nhìn thấu bão táp trong lòng nàng, lại thương tiếc nàng kiềm chế.

Thẩm Thất không thể không thừa nhận, lúc này ánh mắt của Mai Nhược Hàm xinh đẹp hơn cả ngôi sao, cả người yếu đuối giống như sắp bị hồ nước đè sập. Mai Nhược Hàm xoay người, mang theo một tia hận ý nhìn chằm chằm Thẩm Thất, một chữ cũng không nói ra, chỉ là lúc bước nhanh qua người Hàn Sâm thì trong nháy mắt đó ánh mắt lộ ra lưu luyến không rời, để lộ tiếng lòng của nàng.

“Lúc này Mai tiểu thư gọi trà gì?” Bỗng nhiên Hàn Sâm lên tiếng hỏi chường quầy.

“Là trà bạc hà.”

“Hâm nóng một bình đưa đến Mai phủ đi.” Con người của Hàn Sâm khóa lên trên người của chường quầy kia, chường quầy bị khí thế của y dồn ép, nhanh chóng cúi đầu đồng ý.

Thẩm Thát cắn môi đứng ở sau lưng Hàn Sâm, trong lòng tràn đầy mất hứng, mất hứng vì Hàn Sâm còn nhớ Mai Nhượng Hàm, cũng mất hứng vì ánh mắt kia của Mai Nhượng Hàm. Ánh mắt kia khiến Thẩm Thát có một tia hoảng sợ, nàng không sợ Mai Nhượng Hàm khiêu khích mình, chỉ là Mai Nhượng Hàm vẫn luôn thanh cao ngạo mạn, bây giờ đổi thành bộ dạng điềm điềm đáng yêu này, lại càng khiến người ta đau lòng, ngay cả Thẩm Thát nàng cũng sinh ra một chút cảm giác áy náy, huống chi là Hàn Sâm.

Lúc này Hàn Sâm đã xoay người lại, “Không phải muốn mua bánh phù dung sao?”

Thẩm Thát còn đang tức giận, chỉ cắn môi mà không nói lời nào, rõ ràng muốn cho Hàn Sâm biết nàng đang mất hứng.

Trên mặt Hàn Sâm vẫn là nụ cười như tuyết tan, “Nàng cần gì phải làm khó nàng ấy?” Trong giọng nói này mang theo rất nhiều trách cứ.

Thẩm Thát vô cùng ủy khuất trong lòng, nàng đâu phải làm khó Mai Nhượng Hàm, nếu như nàng biết Mai Nhượng Hàm cũng ở đây thì đánh chết nàng cũng không muốn vào, nàng muốn đời này Hàn Sâm không thể tiếp tục nhìn thấy Mai Nhượng Hàm.

Thẩm Thát càng nghĩ càng giận, xoay người liền đi ra ngoài, không nghe thấy Hàn Sâm gọi nàng thì nàng lại càng tức giận hơn, vịn tay của gã sai vặt leo lên xe ngựa, để cho xa phu lập tức lái xe rời đi.

Nhưng xa phu kia không thấy Hàn Sâm đi ra thì nào dám chạy đi, chỉ một mực kéo dài thời gian. Đến lúc Hàn Sâm đi ra, Thẩm Thát nhìn qua cửa sổ thấy y không có chút vẻ lo lắng nào, trong lòng lại càng nổi giận, cắn cắn môi, hạ quyết tâm không để ý tới y.

“Ái phi, có muốn trà bạc hà nóng hổi hay không?” Hàn Sâm đem một bình trà sữa nâng đến trước mặt Thẩm Thát. Thẩm Thát hừ lạnh một tiếng, quay người sang bên kia.

“Xem ra nàng không khát, vậy ta giúp nàng cất nó.” Hàn Sâm để bình trà xuống.

Thẩm Thát chỉ cảm thấy y đang mạnh mẽ kéo bả vai của mình về phía y, mạnh mẽ đến mức nàng không thể chống cự lại, chỉ có thể bị bắt nhìn vào y. Từ nhỏ Thẩm Thát đã quen với việc được người ta cung chiều dỗ dành, nào có người dám trong lúc nàng tức giận lại mạnh mẽ kéo nàng đối mặt, càng nghĩ trong lòng càng ủy khuất hơn.

Nước mắt tựa như đứt đoạn lăn ra từ trong đôi mắt sáng ngời của nàng, càng lăn càng nhanh. Lông mi trên đôi mắt to run lên chính là đang tố cáo Hàn Sâm bắt nạt nàng.

Hàn Sâm thở dài một tiếng, áp sát lại gần mặt của Thẩm Thát, dùng đầu lưỡi liếm đi nước mắt của nàng.

Thẩm Thát vừa tức vừa thẹn, chớp chớp mắt, ngược lại đã quên chuyện khóc lóc ban nãy.

“Thấy nàng tức giận, không phải bốn vương vì mua trà bạc hà nàng thích nhất mới đuổi theo muộn sao?” Hàn Sâm nheo nheo cái mắt của Thẩm Thát.

Thẩm Thát vừa xấu hổ lại vừa kinh ngạc, kinh ngạc là vì Hàn Sâm nhìn thấu nàng tức giận là do y không đuổi theo. Quả thực, ở trong mắt Thẩm Thát, Mai Nhượng Hàm cũng chỉ là một cái đệm nhỏ, dù sao ván đã đóng thuyền, nàng mới là Lan Lăng Vương Phi, đây mới là sự thật. Thẩm Thát tức giận là do Hàn Sâm không lập tức tiến lên dỗ dành nàng khi nàng không vui, cũng không đuổi theo giống như trong suy nghĩ của nàng. Cái này ngược lại càng kích thích tính tình của Thẩm Thát.

Thẩm Thát dò xét Hàn Sâm một cái, trong miệng muốn nhả ra câu nói “Mai tiểu thư của chàng cũng thích uống trà bạc hà” mùi phần vị chua này, nhưng lại cứng rắn bị nàng dừng lại. Nhớ đến hiện giờ nàng mới là người thắng cuộc, hà tất tính toán chi li với Mai Nhượng Hàm, ngược lại sẽ nhắc nhở Hàn Sâm sự tồn tại của Mai Nhượng Hàm này. Cho nên Thẩm Thát vội vàng nuốt xuống câu này.

“Đừng khóc? Nếu khóc nữa mẫu thân đại nhân của nàng sẽ cho là bốn vương bắt nạt nàng, muốn làm chủ cho nàng hưu vi phu.” Hàn Sâm cầm tay Thẩm Thát cười nói.

“Thiếp cứ khóc, chính chàng bắt nạt thiếp.” Thẩm Thát vừa cười vừa lau nước mắt ở khóe mắt.

“Đừng, hàng đêm ta đều bắt nạt nàng.” Hàn Sâm ghé vào bên tai của Thẩm Thát nói.

“Chàng...” Thẩm Thát xấu hổ đến dậm chân, lại hết cách với y.

“Trà bạc hà này nàng không uống?” Hàn Sâm lập tức đổi chủ đề.

“Không uống.” Thẩm Thát vẫn còn xấu hổ và tức giận.

“Cũng được, mùa đông uống trà bạc hà lạnh sẽ không tốt cho dạ dày của nàng.”

Câu nói này của Hàn Sâm lập tức làm cho trong lòng Thẩm Thát trăm hoa đua nở, cái này bày tỏ y thật tâm lo lắng cho mình, bởi vì một người quan tâm đến thân thể của người thì chính là thực sự để ý đến người. Huống chi Hàn Sâm chỉ trả lại cho Mai Nhượng Hàm một bình trà bạc hà, có thể thấy được y không quan đến thân thể của nàng ta, nghĩ vậy, trong lòng Thẩm Thát liền dễ chịu hơn. Trong mắt lập tức hiện lên ý cười.

Về chuyện Thẩm Thát trở về nhà thăm cha mẹ, đương nhiên là cả nhà đều vui vẻ hoà thuận, xưa nay cha mẹ vợ nhìn con rể đều là càng nhìn càng hài lòng, về phần phụ thân Thẩm Quang Diệu của Thẩm Thát vốn là trúng ý y về tài năng này, tuy rằng Lan Lăng Vương không vì kim thương sở hỉ, nhưng ở trong

mắt Thẩm Quang Diệu cái này cũng chỉ là rỗng boi nước cạn thời vận không tốt mà thôi, ông tự nhận cả đời này chưa bao giờ nhìn lầm, cho nên lúc trước mới có thể thúc giục Thẩm Thất quay về Lan Lăng. Về phần huynh trưởng Thẩm Thất, trừ bỏ vị Tam ca có sở thích đoạn tụ kia ra, còn lại đối với Hàn Sâm đều rất thành tâm, tất cả chuyện này đều làm cho Thẩm Thất cảm thấy hài lòng. Chỉ là lòng người không nên quá mức tham lam mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Chương 3.2

Tiền nhi nhìn cái gương trước mặt soi đến soi đi, bên trong lộ ra diễn cảm bất mãn của chủ tử, thật sự là không có cách nào lý giải được.

“Chủ tử, người đang nhìn cái gì vậy?”

“Tiền nhi, em nói hai mắt của ta đẹp hay là của Mai Nhược Hàm đẹp?” Thẩm Thất ở trước cái gương rề rà một buổi sáng, lúc thì nhíu mày, lúc thì vui mừng hớn hở, lúc thì bày ra vẻ mặt ‘sương mù che phủ trời núi’, nhưng làm thế nào cũng không làm ra được ánh mắt thống khổ dụ dỗ khiến người đứt ruột đứt gan giống như Mai Nhược Hàm, Thẩm Thất có một tia thất bại.

Thân thể của Tiền nhi lão đảo một cái, cảm thấy dường như Thẩm Thất đã thay đổi, nàng chưa bao giờ hỏi ra vấn đề tự ti này. “Đương nhiên là của chủ tử đẹp.”

Thẩm Thất dẫu môi, “Quên đi.” Nàng dám chắc Tiền nhi sẽ nói như vậy. “À, lời nói ngày đó của Vương gia, người đừng để trong lòng.” Thẩm Thất âm thầm chột dạ, bởi vì tư tâm của nàng cũng đang kích động.

“Tiền nhi không dám. Nô tì cũng không hy vọng xa vời với Vương gia, mỗi ngày nhìn thấy chủ tử người bị Vương gia chọc đến cười khóc lẫn lộn, chuyện này vò vò như vậy tim gan của Tiền nhi chịu không nổi.” Tiền nhi bĩu môi nói.

“Được rồi, ít nói nhảm đi.” Thẩm Thất cười mắng. “Đợi sau này em có phu quân, nhìn xem còn dám chê cười ta hay không?” Thẩm Thất điểm nhẹ lên trán của Tiền nhi.

Thẩm Thất mới nói xong lời này liền nhìn thấy Hàn Sâm tiến vào phòng, người hầu hầu hạ y cười mũ trùm đầu ra, “Bên ngoài rất lạnh sao?” Thẩm Thất nhanh chóng đón Hàn Sâm đi vào, nàng lấy tay của y để vào trong lòng bàn tay của mình sau đó đặt vào trong ngực sườn ấm, “Đều do ông trời, đã tháng hai rồi còn cho rơi nhiều tuyết như vậy.”

Hàn Sâm khẽ cười mặc cho Thẩm Thất cầm lấy tay của y, “Chả trách người ta nói nhuyễn ngọc ôn hương, quả nhiên là vừa mềm vừa thơm.” Tay của Hàn Sâm xấu xa ở trong áo choàng của nàng nắn nắn.

“Vương gia.” Thẩm Thất ngượng ngùng hờn dỗi, Tiền nhi thức thời lui ra ngoài.

“Đừng động, cứ để yên như thế này một lát đi.” Hàn Sâm kéo Thẩm Thất đến bên giường nằm xuống, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Thẩm Thất đầu phải là người chịu yên, không có việc gì cũng phải dành ra ba phần thời gian, hiện giờ Hàn Sâm rất bận rộn, sáng sớm ra khỏi nhà, đến gần tối mới trở về. Thẩm Thất ngóng trông muốn đem chuyện của cả một ngày chia sẻ với y, cho nên cái miệng không hề nhả lời, nói hôm nay đến nhà ai, trên thôn trang kính đồ gì, thành Lan Lăng xảy ra chuyện cổ quái kỳ gì, vân vân.

Lúc đầu Hàn Sâm còn im lặng nghe, thỉnh thoảng “Ừ” một tiếng, càng về sau lại cau mày, “Bổn vương muốn yên lặng một lát.”

Thẩm Thất nhất thời im lặng, bất mãn nhìn Hàn Sâm, cả ngày y đều không ở đây, vừa trở lại còn không cho phép nàng nói chuyện, Thẩm Thất cảm thấy ủy khuất. Huống chi nàng có chuyện muốn nói, chính là chuyện của hoa mai xã tổ chức trong tháng hai, bởi vì lúc trước Thẩm Thất chỉ chú ý đến hôn sự, bên hoa xã thấy nàng không có lòng dạ nào cho nên hoa mai xã trong tháng một liền gác lại, đến tháng hai này, bởi vì năm nay thời tiết lạnh, cho nên mới nghĩ tới cần phải lo liệu hoa mai xã một lần nữa. Bởi vì hoa mai xã mang một chữ ‘mai’, mà Mai Nhược Hàm lại thích hoa mai, cho nên mỗi lần đều mời nàng ấy làm xã chủ. Nếu giống như những năm trước thì còn tốt, nhưng đến năm nay bởi vì chuyện xưa của Hàn Sâm và Mai Nhược Hàm, Thẩm Thất không hề cam nguyện, nhưng cái này sớm đã thành tục lệ, cho nên cũng không phản bác được.

Thẩm Thất không có chuẩn bị tốt, rốt cuộc có nên nói với y, thỉnh y cùng đi hay không. Mặc dù hoa xã là do đám nữ tử các nàng trong lúc hứng khởi mà tạo thành, nhưng sau mấy năm, đã sớm trở thành cái cơ để cho đám con cháu quý tộc thế gia trong thành Lan Lăng tụ tập mỗi tháng, không có giới hạn nam và nữ, mỗi lần đều vô cùng náo nhiệt, một thiệp khó cầu. Dẫn Hàn Sâm đi theo, lại sợ y và Mai Nhược Hàm dây dưa không rõ, nhưng không mang y đi theo, lại giống như Thẩm Thất nàng sợ Mai Nhược Hàm, hiện giờ Thẩm Thất cũng đang khó cả đôi đường.

Bất quá nếu Hàn Sâm đã như vậy, Thẩm Thất sẽ không nói với y. Chỉ hung hăng trừng mắt nhìn Hàn Sâm, y cũng không mở mắt, tất cả đều không nhìn thấy. Thẩm Thất hết cách, chỉ có thể sờ sờ nhìn y, nhưng cái nhìn này liền đi vào mê hoặc.

Thẩm Thát nhẹ nhàng sát người lại, dùng môi vẽ một vòng lên bên môi của Hàn Sâm, tuy cử chỉ lăng lơ này các khuê nữ như nàng không nên có, nhưng Thẩm Thát rất thích cọ xát bên người Hàn Sâm, cho dù bị nhìn thấy cũng không sao.

“Đừng làm rộn.” Hàn Sâm phát phát tay, nhưng vẫn không mở mắt.

Thẩm Thát tránh thoát tay của y, lại trượt môi xuống chỗ hầu kết của Hàn Sâm, tình quái vờn đầu lưỡi ra liếm liếm, chỉ cảm thấy hầu kết kia trơn trượt, Hàn Sâm mở to mắt, lập tức đè Thẩm Thát ở dưới thân, “Là ai mỗi ngày đều la hét bốn vương bắt nạt nàng bây giờ lại tới trêu chọc bốn vương?”

Thẩm Thát ở dưới người y hi hi cười. Hai người đang dính cùng một chỗ, y phục của Thẩm Thát đã cời đến nửa vai, lại nghe thấy gã sai vặt ở ngoài cửa cung kính nói: “Vương gia, Vương phi thỉnh dùng bữa tối.”

Thẩm Thát không để ý tới, nào biết Hàn Sâm lại ngừng động tác, chỉnh y phục của nàng lại, xoay người xuống giường.

“Vương gia.” Thẩm Thát có một tia kinh ngạc.

Hàn Sâm xoay người nhìn nàng cười nói, “Dùng bữa mới có khí lực không phải sao?”

Thẩm Thát xấu hổ đến mức giậm chân, nhưng trong lòng lại có một tia kinh ngạc và hơi lạnh. Thẩm Thát nhớ lại lời nói của Nhị tỷ nàng trong ngày về nhà thăm cha nương đó.

“Sau khi Thát cô nương thành thân, càng ngày càng mềm mại như nước, chỉ sợ Lan Lăng Vương gia yêu cũng yêu không đủ.” Đại tỷ Thẩm Như Tuyết nói.

“Chỉ là ở dưới mí mắt lại đen một vòng, có phải buổi tối ngủ không ngon hay không?” Nhị tỷ Thẩm Băng ý nhún nhún vai.

“Nhị tỷ, tỷ nói gì vậy?” Thẩm Thát nhanh chóng quay đầu đi.

“Không cần xấu hổ, sau khi thành thân chuyện này vốn là tự nhiên, không tin muội hỏi đại tỷ đi.” Thẩm Băng Ý hài hước cười, “Nghĩ lại lúc tỷ vừa mới thành thân, anh rể của muội là người cái gì cũng không biết tiết chế, có đôi khi bữa trưa và bữa tối cùng ăn một chỗ.”

“Ban ngày các người cũng...” Dù sao Thẩm Thát cũng chỉ mới thành thân, thẹn thùng của cô nương gia vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

“Muội không biết thôi, nam nhân ấy à, chỉ cần muốn làm chuyện đó, không quản ban ngày hay ban đêm, càng không quản đến chuyện ăn cơm này.” Thẩm Băng Ý không ngừng nói, đây là đối thoại từ trước đến nay Thẩm Thát chưa từng nghe qua.

Bất quá nhìn biểu hiện hôm nay của Hàn Sâm, Thẩm Thát không biết Hàn Sâm không thích hay là có nguyên nhân gì khác. Bọn họ rõ ràng đã... Nhưng y lại có thể dừng lại, thư thả tự nhiên, và lại cũng không thấy vẻ chán nản cái gì. Thẩm Thát chỉ có thể nghĩ đến chỗ tốt, đó chính là Hàn Sâm hoàn toàn là một người không thích nữ sắc, cái này đối với thể tử của y mà nói, chẳng phải là một chuyện tốt gì.

Sáng sớm ngày tiếp theo Hàn Sâm lại đi ra ngoài, bởi vì chuyện hôm qua nên Thẩm Thát không vui, ầm ứ ở nhà cho cá ăn. Tiền nhi đi tới nói cho nàng biết y phục nàng muốn mặc trong hoa mai xã bên Phồn Tú Trang đã may xong. Nàng vớt toàn bộ thức ăn cá vào trong ao, cười cười đứng dậy, cuối cùng cũng có chuyện hợp ý.

“Tiền nhi, em đến phòng thu chi thu hồi tiền quần áo lại đây.” Thẩm Thát có chút hưng phấn.

Tiền nhi đáp một tiếng đi ra ngoài, không đầy một lát liền bung khuôn mặt ủy khuất trở về.

“Sao thế?” Thẩm Thát buồn bực, trong phủ này ai có thể làm cho Tiền nhi bị ủy khuất.

“Phòng thu chi kia nói số lượng quá lớn, không thể chi.” Tiền nhi nổi giận nói, “Nhưng khiến người ta mất mặt chết đi được, chủ tử, Phồn Tú trang bên kia làm sao bây giờ, có nên chi tiền riêng của người trước hay không?”

“Không được.” Thẩm Thát vừa nghe liền tức giận. Nàng mua cho mình một bộ y phục, phòng thu chi trong phủ này cư nhiên dám cự tuyệt, đây cũng là bác bỏ mặt mũi của nàng, sau này nữ chủ nhân là nàng còn lập uy như thế nào. Thẩm Thát ở Thẩm gia làm mưa làm gió đã quen, không ai dám bác bỏ ý của nàng. Nàng và Hàn Sâm thành thân không được mấy ngày, liền cho rằng Vương phủ này cũng như Thẩm phủ, khắp nơi đều thuận theo ý của nữ chủ nhân là nàng.

Tiền nhi cũng không phải là người dễ người ta tính toán, thấy chủ tử tức giận, càng thêm nắm thêm muối nói: “Hắn nói tiền tiêu mỗi tháng của chủ tử là một trăm quan, trang phục ăn uống cũng đã phá lệ mua sắm rồi, cho dù thỉnh thoảng có chi số nhiều, chiếu theo lệ cũ của phủ Vương gia, đều không thể cao hơn năm trăm quan, còn nói một bộ y phục của chủ tử ngài mua hao phí một ngàn quan, thật sự rất...” Nào biết Tiền nhi nói càng nhiều Thẩm Thát càng trầm tĩnh, “Việc này em đừng quản, ta từ có đạo lý. Chuẩn bị một chút, ta muốn đi ra ngoài.”

“Có phải chủ tử muốn đi tìm phòng thu chi kia hay không?” Tiền nhi đi theo bên người Thẩm Thát đã lâu, đương nhiên cũng chịu không nổi ủy khuất, ước gì chủ tử đi lấy lại công đạo. Tiền nhi vừa nói, vừa cầm một cái áo khoác gấm da cáo đi ta khoác lên cho Thẩm Thát.

Thẩm Thát liếc xéo Tiền nhi một cái, nàng cần gì phải tự hạ thân phận đi đến phòng thi chi làm ầm ỉ? Thẩm Thát chỉ xem phòng thu chi kia như những hộ gia đình chưa từng thấy qua. “Đi bảo phòng bếp hâm canh, chúng ta đến Tu Trúc lâu.”

Tu Trúc lâu là thư phòng của Hàn Sâm, ngày thường nếu như y ở trong phủ thì phần lớn thời gian đều ở đó, từ khi Thẩm Thất xuất giá cho đến nay vẫn chưa từng đi qua, hôm nay thừa dịp việc này, nàng vừa vặn có cơ đi qua, Thẩm Thất ước gì thời thời khắc khắc đều dính ở bên người Hàn Sâm, nàng nghĩ nhất định phải hảo hảo ngún nguẩy nũng nịu với Hàn Sâm, trong phủ này cư nhiên có một phòng thu chi dám bác bỏ ý của nàng.

Tiền nhi cũng là đưa bé lanh lợi, lập tức đi đến phòng bếp thúc giục đem canh tới đây.

Tu Trúc lâu ở góc Đông Nam của phủ Lan Lăng Vương, ẩn ở sau rừng trúc, đối diện mặt sau là hồ lớn, là một tiểu lâu cao hai tầng, Hàn Sâm thích không gian yên lặng không có quấy nhiễu này, cho nên để làm thư phòng. Trước cửa lâu có hai thị vệ đứng canh giữ, thấy Thẩm Thất đến lập tức cong người hành lễ, “Thuộc hạ tham kiến Vương phi.”

“Đứng lên đi.” Thẩm Thất khẽ nâng tay, phủ Lan Lăng quân chế tương đối nghiêm, quy củ rất nhiều, đây là điều trước khi vào cửa Thẩm Thất không hề nghĩ tới, bất quá nàng cũng rất hài lòng. Giống như hai thị vệ trước cửa này, cho dù có người hay không có người đều đứng nghiêm chỉnh tắp, có bị mũi chích cũng tuyệt đối không nhúc nhích nửa phần.

Thẩm Thất bước lên muốn đi vào đại sảnh nhưng hai thị vệ kia lại lập tức tiến lên ngăn cản lại, “Nương nương xin dừng bước, Vương gia đã phân phó, nhân tạp nhân đẳng không được mời thì không thể vào.”

Thẩm Thất chớp chớp mắt, Tiền nhi lập tức lên tiếng nói: “Vương phi sao có thể tính là nhân tạp nhân đẳng?”

“Vay thỉnh các người thay mặt thông truyền (thông báo truyền lại).” Ngược lại Thẩm Thất không có tức giận, dịu dàng nói.

“Vương gia đang nghị sự ở bên trong, đã phân phó bất luận kẻ nào cũng không được quấy rầy.” Vị thị vệ mặt chữ điền ở bên trái nói, không có chút ý định muốn đi vào trong xin chỉ thị, diễn cảm cung kính, nhưng lại một bộ dáng mời người rời đi.

“Nếu như ta vẫn muốn đi vào thì sao?” Tính tình tiểu thư của Thẩm Thất lại nổi lên, hôm nay bị phòng thu chi cự tuyệt không nói, chẳng lẽ còn phải bị hai thị vệ này ngăn cản?

Hai thị vệ không nói gì, chỉ giống như hai ngọn núi đứng thẳng ở trước cửa, ý định vững chắc không cho vào. Tiền nhi lập tức dựng thẳng mi, chỉ vào hai thị vệ kia mắng, “Hai người các người là thứ gì hả, cư nhiên dám ngăn cản chủ tử nhà ta, đợi chút nữa Vương gia đi ra sẽ xử đẹp các người.”

Hai thị vệ kia vẫn không nhúc nhích, không có đem Tiền nhi để vào mắt, đương nhiên cũng không đem Thẩm Thất để vào mắt. Tiền nhi tiếp tục nói kháy, Thẩm Thất cũng không ngăn cản. Người ở bên trong nghe được động tĩnh lớn như vậy, chắc hẳn cũng nên đi ra rồi.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Tại sao chủ tử nói thiếu tiền

Thẩm Thất đợi một lát, quả nhiên có người đi ra, nhưng không phải là Hàn Sâm, mà là Biện Trác. “Nương nương, Vương gia mời người đi về trước.”

Mặt Thẩm Thất trắng bệch, cắn chặt răng xoay người muốn đi, lại thấy Tiền nhi nói: “Chủ tử, bát canh này...”

Thẩm Thất khẽ vươn tay, bát canh lập tức đổ trên mặt đất phát ra tiếng vang chói tai, “Không ai cảm kích vậy thì thôi.” Thẩm Thất bước nhanh rời đi, từ trước đến nay nàng chưa hề mất mặt như ngày hôm nay. Tiền nhi cũng chẳng thêm dọn dẹp, nhanh chóng đi theo Thẩm Thất.

Thẩm Thất trở về phòng liền nhào lên trên giường, vui mặt vào trong chăn.

“Chủ tử, Vương gia thật là quá đáng, biết rõ ngài ở bên ngoài, cư nhiên còn để ngài trở về, cái này cũng rất... Em thấy Vương gia đối với chủ tử ngài căn bản chính là...” Tiền nhi bắt đầu nói thầm.

“Em nói bậy bạ gì đó, thư phòng là trọng địa, nữ quyến vốn không nên đi vào, hôm nay là ta vượt khuôn phép.” Thẩm Thất đứng dậy nhú mày nói.

“Bây giờ chủ tử đã nghe không vô lời của Tiền nhi rồi.” Tiền nhi tự hỏi nàng thân là người đứng xem, tâm ý của Vương gia đối với chủ tử nhà mình so ra kém nửa phần tâm ý của chủ tử đối với y.

Thẩm Thất lại chôn đầu vào trong chăn một lần nữa, không tiếp tục để ý đến Tiền nhi. Chẳng qua lời nói của Tiền nhi khiến nàng có một tia kinh tâm. Thẩm Thất cảm giác quả thật mình có chút không thích nghe Tiền nhi nói xấu Hàn Sâm, cảm giác sau khi nàng bị Hàn Sâm cự tuyệt, trong lòng bắt đầu oán hận. Chỉ là nàng lại không thể không lo lắng, ngộ nhờ đây là Hàn Sâm có ý thì sao? Thẩm Thất nhanh chóng lắc đầu, cảm thấy Hàn Sâm không phải là người có lòng dạ thâm sâu, cho dù lòng dạ y thâm sâu cũng sẽ không dùng trên người nàng.

Thẩm Thất cứ như vậy cuộn tròn ở trên giường, từ đầu chiều đợi đến khi mặt trời lặn mặt trăng nhô lên mới trông thấy Hàn Sâm thông thả tao nhã đi vào. Thẩm Thất tức giận đến mức hận không thể cắn nát răng của mình, y biết rõ nàng mất hứng thế mà lại không đi tới khuyên giải dỗ dành.

“Sao thế, chủ tử nhà ngươi còn đang giận?” Hàn Sâm tiếp nhận khăn nóng từ trong tay Tiền nhi, lau lau tay.

Tiền nhi đưa mắt nhìn sang bên giường, “Không có, thân thể của chủ tử có chút khó chịu.” Tiền nhi cúi đầu, thối lui ra bên ngoài, lúc mới gặp Hàn Sâm nàng cảm thấy y dịu dàng hòa nhã, thường xuyên mang theo nụ cười không có dáng vẻ kiêu ngạo, có thể nói là một người dễ đối phó, hiện giờ mới phát hiện, ngay cả ánh mắt của y nàng cũng không dám nhìn, trong lòng e ngại y.

Hàn Sâm xốc màn giường lên ngồi ở bên giường, “Thì ra là thân thể ái phi không khỏe, mới lỡ tay làm đổ bát canh có phải không?” Thẩm Thất vốn muốn phản bác, nhưng lại cảm thấy mình không đúng, thân phận của nàng như vậy, sao có thể giống như người đàn bà chanh chua ở trước mặt mọi người ném bát, sau khi sự việc xảy ra nàng cũng ảo não, nhưng cái này cũng không thể khiến nàng không tức giận, cho nên nàng trở mình, đưa lưng về phía Hàn Sâm. Thẩm Thất vốn chờ Hàn Sâm nhẹ giọng khuyên bảo, nhưng lại nghe được tiếng bước chân của y đi ra ngoài, lập tức trở mình ngồi dậy, mang theo âm thanh khóc lóc run rẩy nói: “Chàng...” Nước mắt nhịn không được nữa liền rơi xuống.

Hàn Sâm dùng chân xoay người lại. Thẩm Thất nhìn thấy trên mặt y không có nụ cười dịu dàng của thường ngày, chỉ lạnh lùng giống như một viên ngọc lạnh, trông rất đẹp mắt, nhưng lại lạnh người. Thẩm Thất có chút chột dạ, chỉ cần môi, chảy nước mắt, mắt rung rung nhìn Hàn Sâm.

Hàn Sâm thở dài một tiếng, trở lại bên giường néo néo cầm của Thẩm Thất, cười nói: “Nhất định là ái phi nhớ bốn vương, cho nên thân mình khó chịu mới đánh vỡ bát canh, đều là lỗi của bốn vương.”

Thẩm Thất thấy y quay lại, thần sắc cũng đã khôi phục từ trước, trong lòng thả lỏng, cười ra tiếng nói, “Đương nhiên là trách chàng, đều tại chàng.”

“Tại sao hay đỏ mặt như vậy?” Bỗng nhiên Hàn Sâm nâng mặt Thẩm Thất lên.

Mặt Thẩm Thất lại đỏ hơn, chủ yếu là vì lời nói đùa ban nãy của Hàn Sâm quả thực có chút giống với tiếng lòng của nàng, nàng nhớ y, lúc nào cũng muốn nhìn thấy y. Chỉ là tình hình này quá mức quý dị, rõ ràng là nàng nên hưng sư vấn tội, nhưng càng về sau lại giống như người sai là nàng, bản thân nàng vẫn có một chút chột dạ.

“Thiếp mới không nhớ chàng, thiếp có chuyện tìm chàng.” Thẩm Thất đẩy Hàn Sâm ra, hỏi một đằng trả lời một nẻo.

“Hừm.” Hàn Sâm kéo dài âm cuối.

Thẩm Thất dựa vào trong lòng Hàn Sâm, kể lại chuyện phòng thu chi kia cho Hàn Sâm nghe, trong lúc kể cũng không thiếu thêm mắm thêm muối nói phòng thu chi kia đuổi Tiền nhi như thế nào, không tôn trọng mình ra sao, dù sao cũng chính là muốn đem chữ ‘quản lý’ kia giải bày ra.

Hàn Sâm nghe xong cũng không có phản ứng gì, “Nàng có biết một ngàn quan tiền kia đủ để cho mười mấy người trong phủ tiêu xài trong một năm không?”

Thẩm Thất có chút kinh ngạc từ trong lòng Hàn Sâm ngẩng đầu lên, nàng thấy một ngàn quan tiền một bộ y phục không tính là chuyện lớn, so với y phục nàng mặc lúc trước thì cái này không tính là gì, năm trước một bộ y phục được làm bằng lông vũ của trăm con chim giá một vạn quan tiền nàng cũng không chớp mắt mà bỏ tiền ra mua. Nhưng Hàn Sâm thân là hoàng tử, cư nhiên xem trọng một ngàn quan tiền như vậy, khiến Thẩm Thất có chút không có tư vị. Thái áp của Hàn Sâm có hai vạn năm nghìn hộ, còn có mấy thôn trang, Thẩm Thất không tin y sẽ thiếu tiền.

“Nhưng thiếp thích bộ y phục kia.” Thẩm Thất bắt đầu làm nũng.

Hàn Sâm đẩy Thẩm Thất ra khỏi ngực, nắm lấy hai bả vai của nàng mặt lạnh nói: “Ái phi thật sự nên đi nhìn xem dân chúng ở Hoa Hà phía Bắc một chút, đừng nói là quần áo, có thể tìm thấy một lá cây che thân cũng là chuyện may mắn rồi.”

“Lá cây cũng không có?” Thẩm Thất bị lời nói của Hàn Sâm hấp dẫn lực chú ý.

“Lá cây sớm đã bị bọn họ dùng để lót dạ.”

Mặt của Thẩm Thất lại bắt đầu đỏ lên, bất quá lần này là tức giận, đại khái nàng hiểu được ý của Hàn Sâm, nàng nghe xong những lời này trong lòng cũng chịu không nổi, nhưng nàng chưa từng thấy qua thảm cảnh kia, căn bản không thể tưởng tượng được, trong tiềm thức đó chỉ là chuyện của người khác, lúc này nàng biết rõ Hàn Sâm dứt khoát cự tuyệt ý của nàng. “Thiếp mặc kệ, ta muốn mua.” Thẩm Thất vênh môi.

Hàn Sâm chỉ đứng thẳng ở bên giường, ôm lấy tay không nói lời nào, lạnh lùng nhìn Thẩm Thất. Thẩm Thất cũng không nói chuyện, thua người không thua trận, nàng cũng nhìn vào Hàn Sâm, chỉ là có chút không dám nhìn vào mắt của y.

“Vương gia, Vương phi nên dùng thiện rồi.” Âm thanh của Tiền nhi ở ngoài cửa truyền vào.

Hàn Sâm dùng một chút, “Dùng thiện trước đi.”

“Thiếp không ăn.” Thẩm Thất vừa nhìn liền biết Hàn Sâm cự tuyệt trá hình, tức giận liền không đánh một chỗ, cảm thấy y không quan tâm đến mình. Một khi ở trên tuyến cương, chuyện có rất nhiều hạt vừng hạt đậu cũng có thể so với núi nặng so với biển sâu.

Hàn Sâm không ngừng bước chân lại, đi thẳng ra cửa.

“Chủ tử, ngài thực sự không ăn cơm sao?” Tiền nhi thấy Hàn Sâm đi rồi thì mau chóng đi vào phòng.

“Ai nói, em đi bảo phòng bếp chuẩn bị một chút đồ ăn bụng vào phòng, ta không muốn dùng thiện với chàng.” Thẩm Thất cau mày, quyết miệng. Dùng xong thiện, Thẩm Thất nghiêng người nằm ở trên giường, ngóng trông, nhưng đợi đến khi trăng treo giữa trời vẫn không thấy Hàn Sâm trở về.

“Chủ tử, xem ra Vương gia không tới.” Tiền nhi ở ngoài cửa tiến vào.

“Dò hỏi xem chàng đang ở đâu?” Thẩm Thất có chút khẩn trương, đây không phải là điềm tốt.

“Vương gia ngủ lại ở thư phòng.”

“Em chắc chắn?” Thẩm Thất nâng giọng, chỉ sợ có người thừa dịp lúc bọn họ cãi nhau sẽ chen vào, huống hồ trước kia Hàn Sâm cũng không phải là không có thanh danh phong lưu.

“Tiền nhi đứng ở bên ngoài Tu Trúc lâu, coi chừng Vương gia tắt đèn rồi mới trở về.” Tiền nhi xoa tay, dậm chân, chỉ sợ là lạnh đến cứng người rồi.

“Vất vả cho em rồi, Tiền nhi tốt của ta.” Thẩm Thất ôm lấy Tiền nhi, nỗi buồn và chán nản lập tức bị chìm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Chương 4.2

Đến buổi tối hôm sau, Hàn Sâm vẫn không trở về phòng, Thẩm Thất tức giận đến cơm tối cũng không ăn, nhốt mình ở trong phòng nằm khóc. Đến sáng sớm ngày kế tiếp, Tiền nhi đi tìm một khối băng xoa mát cho nàng, như vậy mới có thể đi ra ngoài.

“Chủ tử, ngài thật sự không đi cùng Vương gia đến hoa mai xã? Như vậy không phải những người kia đều biết ngài và Vương gia đang bất hòa sao?” Tiền nhi có chút lo lắng cho thể diện của Thẩm Thất.

“Sao ta có thể vì không để cho những người kia chê cười mà giả bộ hòa thuận với chàng chứ?” Tính tình tiểu thư của Thẩm Thất lại nổi lên, lần đầu tiên cãi nhau sau tân hôn, nàng không thể làm người đầu tiên khuất phục, nếu không sau này sẽ bị bắt nạt chết thì sao? Tiền nhi giật giật khóe môi, nhưng sau cùng vẫn không lên tiếng, bất quá trong lòng nàng hiểu rõ, việc xấu trong nhà không thể nói ra ngoài, Thẩm Thất làm như vậy chưa hẳn là thỏa đáng.

“Đi thôi Tiền nhi, ngại ngùng cái gì, hoa mai yến vẫn chờ ta đi mở yến đấy.” Thẩm Thất không kiên nhẫn nói.

Tiền nhi nhanh chóng khoác áo choàng lên cho nàng sau đó đi ra ngoài sân. Hai người ở chỗ rẽ của hành lang lại đụng phải Hàn Sâm đang đi tới, xem ra hẳn là y đi đến trong sân của nữ quyến, lúc này trong sân ngoại trừ Thẩm Thất ra cũng không có người khác.

“Vương gia vạn phúc.” Tiền nhi cúi người hành lễ.

Thẩm Thất thì “hừ” một tiếng, nghiêng người quay mặt sang hướng khác không nhìn Hàn Sâm.

“Các người đều lui xuống đi.” Hàn Sâm ôn hòa nói nhưng lại không cho phép cự tuyệt, những hạ nhân kia cùng Tiền nhi đều lui xuống. Chỉ có trong lòng Tiền nhi hiểu rõ, Vương gia này khắp nơi đều chú ý đến mặt mũi ở vương phủ, hôm nay xem tình hình này đoán chừng là muốn giải hòa, chỉ là chưa chắc Vương gia yêu thương người nào đó, chung quy vẫn là chạy trốn không thoát khỏi nguyên nhân giữ thể diện cho vương phủ.

Thẩm Thất thấy mọi người đều lui xuống, trong lòng âm thầm cao hứng, nàng đã sớm dự đoán được người thỏa hiệp sau cùng nhất định là Hàn Sâm, nàng âm vui vẻ trong lòng, nhưng trên mặt lại càng lúc càng lạnh như băng.

Hàn Sâm đi đến phía sau Thẩm Thất, hai tay vòng qua eo của nàng, đem cằm đặt lên trên vai của nàng, “Vẫn còn tức giận?” Hơi thở của Hàn Sâm phun ở trên cổ nàng khiến nàng ngửa ngửa, khẽ vận vẹo một chút, thể nhưng y lại càng ôm chặt hơn, nàng khó chịu trong lòng, cơ thể và đầu óc lại bằng lòng nghe theo, chỉ là không nói chuyện mà thôi.

“Thật là một cái túi hẹp hòi.” Hàn Sâm cọ cọ cái mũi của Thẩm Thất.

“Chàng là một cái túi khí lớn.” Thẩm Thất quay đầu lại trách mắng liếc Hàn Sâm một cái, “Giường ở thư phòng ngủ rất ngon sao?”

“Không ngủ ngon, mỗi ngủ có hai đêm mà thất lưng của bốn vương đã không đứng thẳng lên được rồi.” Hàn Sâm còn làm bộ cúi người xuống, đấm đấm lưng. Thẩm Thất không nhịn được mà cười ra tiếng.

“Cười là tốt rồi, bốn vương còn có phần lễ tặng cho ái phi, bày tỏ xin lỗi.” Hàn Sâm quay đầu lại gọi Biện Trác, Biện Trác “vèo” một cái liền xuất hiện, trong tay còn nâng lên một cái hộp.

Mặc dù Thẩm Thất kinh ngạc thân thủ của Biện trác, nhưng nàng lại không biểu hiện ra ngoài, ở trước mặt Hàn Sâm nàng tỏ vẻ dường như chưa từng

thấy qua cánh đời, nhưng vì không để cho Hàn Sâm đắc ý, Thẩm Thất chỉ có thể phụng phịu giả vờ không quan tâm đến lễ vật là cái gì, rất bình tĩnh mở cái hộp ra. “Ồ, không phải là chàng không đồng ý...” Nằm trong cái hộp chính là quần áo Thẩm Thất muốn.

“Vốn là không đồng ý, chỉ là hôm nay lúc bốn vương đi ngang qua cửa hàng kia tò mò muốn biết dạng quần áo gì có giá một ngàn quan.”

“Vậy là chàng cảm thấy đáng đúng không?” Thẩm Thất hờn dỗi liếc Hàn Sâm một cái, một bộ dạng đắc ý “Thiếp không sai”.

Hàn Sâm lắc lắc đầu, “Khó mà nói, chỉ là bốn vương sợ người khác mặc quần áo này sẽ lãng phí tâm ý của ái phi.”

“Làm sao chàng biết?” Thẩm Thất có chút tò mò, sau đó hồ nghi nhìn Tiền nhi một cái.

Tiền nhi chột dạ cười một tiếng. Hàn Sâm nói: “Nàng đứng trách Tiền nhi, nàng ấy cũng đang trung thành vì chủ.” Hàn Sâm không lừa gạt Thẩm Thất, Tiền nhi sợ hai người bọn họ cứ giằng co mãi, sợ trong tiệc hoa mai việc xấu trong nhà lộ ra ngoài, cho nên đặc biệt tìm thời gian đến bẩm báo với Hàn Sâm, nói quần áo kia là Thẩm Thất tự mình về ra đưa cho cửa hàng thuê làm, nếu như không trả tiền chỉ sợ mất thể diện rất lớn.

Thẩm Thất đưa lưng về phía Hàn Sâm, nhìn Tiền nhi cười lên chớp chớp hai mắt, tán thưởng nàng ấy làm rất tốt.

“Mau đi thay quần áo đi, bằng không sẽ đến muộn.” Hàn Sâm thúc giục nói.

Tức giận tích trữ hai ngày nay của Thẩm Thất trong phút chốc liền biến mất, ngoan ngoãn trở về phòng thay quần áo. Chỉ cần Hàn Sâm mở miệng trước nói một câu, nàng liền cảm thấy mình là người thắng, người chiến thắng sẽ không kiêu ngạo. Sau khi Thẩm Thất đi vào tắm bình phong vẫn chưa thấy Tiền nhi đi tới hầu hạ, bèn kêu lên: “Tiền nhi, em còn rê rã cái gì vậy hả?” Nghe thấy tiếng bước chân từ cạnh cửa vang lên, Thẩm Thất liền cúi đầu bắt đầu cời ngọc khấu trên eo.

Bạn đang đọc truyện *Dị Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chương 4.3

Phía sau có một bàn tay tiếp nhận đai lưng, một bàn tay khác lại không đành lòng cứ nhiên để lên bả vai tròn nhẵn của Thẩm Thất, Thẩm Thất cũng nhận ra ngón tay thon dài kia, “Không phải chàng thúc giục sợ đến trễ sao?” Mặc dù trong miệng nàng nói như vậy, nhưng thân thể lại dựa vào phía sau, không đứng đắn ngã vào trong lòng của người mới tới.

Hàn Sâm khẽ cắn vành tai Thẩm Thất, “Cái này cũng đã chậm hai ngày rồi còn không muộn sao?”

“Chàng...” Thẩm Thất bị lời nói cọt nhả của Hàn Sâm khiến cho cả người tê dại, càng không có sức phản kháng gì, đành phải tùy y trêu chọc.

“Chúng ta —— đi —— đến ——” Âm thanh của Thẩm Thất đứt quãng, từng chữ mơ hồ, lúc đến âm cuối thì căn bản là không nói ra được, ý kia của nàng cũng đã minh bạch. Nhưng Hàn Sâm giống như không nghe theo, ngược lại cảm thấy như vậy càng thêm thú vị, bức nàng quỳ sấp ở trên giường, bắt đầu giờ trò.

Thẩm Thất vừa xấu hổ vừa nhẹ dạ, không có nửa phần phản kháng, chỉ có thể bị y dùng tư thế xấu hổ bất nạt, đến lúc kết thúc thì thờ hồn hèn được y ôm nằm trên giường. Thẩm Thất cảm thấy bình thường Hàn Sâm thoát nhìn ôn hòa nho nhã, nhưng ở trên giường lại quá mức bá đạo, sát phạt quả quyết, bản thân mình không có bất kỳ con đường phản kháng thương lượng nào.

Thẩm Thất nghỉ ngơi một chút mới lấy lại sức. “Lần này thật đúng là muộn.” Nàng đầm đẫm ngực của Hàn Sâm.

“Đã muộn, không đi cũng được.” Hàn Sâm chơi đùa sợi tóc ở trước ngực Thẩm Thất.

Thẩm Thất vốn muốn nói được, nhưng nghĩ lại, đều nói trên đời việc không như ý tám chín phần mười, nàng lại hài lòng với món đồ kia, không thể không thừa cơ hội này khoe khoang một phen, hưởng chi nàng nhất định phải cự tuyệt nhớ nhung Mai Nhục Hâm. Tình hình hoa mai xã lần này mặc dù ngoài mặt Mai Nhục Hâm là chủ nhà, nhưng Thẩm Thất nàng mới là nhân vật chính của hoa xã kia, kiên quyết không có đạo lý không đi.

“Vậy người khác hỏi vì sao không đi thì thiếp nên nói như thế nào?” Thẩm Thất liếc nhìn Hàn Sâm.

Hàn Sâm cười nói: “Ăn ngay nói thật là được.”

“Chàng...” Thẩm Thất cắn lên lỗ tai của Hàn Sâm trút căm phẫn.

“Xem ra nàng quyết định không muốn ra ngoài rồi, có phải hay không?” Hàn Sâm nhắc chân đề Thẩm Thất xuống.

“Ai nói, muốn ra ngoài, muốn ra ngoài.” Thẩm Thất nhanh chóng buông lỗ tai Hàn Sâm ra.

Hai người mẹ neho hồi lâu cuối cùng cũng ra cửa, đợi đến lúc bọn họ tới Mai phủ, sớm đã có người đón chào. "Ồi, bà cô của tôi sao lại đến muộn như vậy?" Chính là nàng dâu đích (dòng trưởng, dòng chính) của Đỗ gia Lan Lăng cũng là người của hoa xã chào đón, sau khi nói xong lại nhìn Hàn Sâm che miệng cười cười, cúi người hành lễ.

Thẩm Thất đã quen với Đỗ thị hô to gọi lớn, "Sáng dậy có chút khó chịu cho nên mới đến muộn." Thẩm Thất đã sớm nghĩ ra lý do thoái thác, nói xong liếc xéo Hàn Sâm một cái, trong mắt của y hiện lên ý cười chỉ có nàng mới hiểu được.

"Khó chịu?" Ánh mắt của Đỗ thị đảo qua phần bụng của Thẩm Thất, khanh khách cười ra tiếng, "Biết rồi, sẽ không trách ngươi."

Thẩm Thất bị Đỗ thị nói như thế liền hiểu ra, mặt hơi đỏ lên, nàng không nghĩ đến nhanh như vậy sẽ có hài tử, nhưng nếu như có thể cùng y có một hài tử, ngược lại thật sự là một chuyện vui, cho nên Thẩm Thất có chút mong đợi nhìn Hàn Sâm, lại nhìn thấy diễn cảm như có điều suy nghĩ của y.

"Đi nhanh lên, có đồ mới mẹ để cho ngươi chơi đùa này." Đỗ thị kéo Thẩm Thất đi, cũng mặc kệ Hàn Sâm, đơn giản là vì khách nam không cùng chỗ với khách nữ, mặc dù Hàn Sâm là hoàng tử Vương gia, nhưng thế lực của Tây Hoa nhỏ, ngay cả danh hiệu của hoàng đế ở thành Lan Lăng này cũng không được phổ biến, huống chi là y, cho nên Đỗ thị cũng không sinh ra kính nể đối với y.

Thẩm Thất cẩn thận mỗi bước đi nhìn Hàn Sâm, lại thấy y tự nhiên đi đến, sớm đã có công tử ca đầu gà cười ngửa của thành Lãn Lãn nghênh đón. Thẩm Thất nhìn ở trong mắt, lo lắng ở trong lòng, chỉ sợ những quần áo lụa là* kia kéo Hàn Sâm đến những nơi không sạch sẽ.

(* quần áo lụa là: chỉ trang phục của con em nhà giàu sang quyền quý)

"Thất cô nương, hồi hôn." Đỗ thị quơ quơ tay ở trước mặt Thẩm Thất.

Lúc này Thẩm Thất mới thu hồi tầm mắt, nhưng vẫn không yên lòng, trước kia hoa xã này nàng thích nhất là Đỗ thị, tính tình hai người đều hoạt bát hăng say, lại ưu thích khoe khoang, chuyện gì cũng có thể gom lại thành một đống, hiện tại nàng thật có chút không chào đón nàng ta, biết rõ mình muốn đi theo Hàn Sâm, nhưng nàng ta lại cố tình kéo đến chỗ này.

"Suy cho cùng vẫn là phụ thê mới cưới mà, một lát cũng không tách ra được." Đỗ thị bĩu môi, "Thật không nghĩ tới ngươi cũng có ngày hôm nay à nha, lúc trước là ai quảng xuông ngoan thoát* nói sau khi thành gia sẽ không bị nam nhân nắm mũi dắt đi?"

(* ngoan thoát: lời nói mạnh mẽ, nghiêm khắc)

"Ta đâu phải bị nắm mũi dắt đi?" Thẩm Thất liếc chết không nhận.

"Là không nắm mũi dắt đi, phỏng chừng Vương gia không dắt lỗ mũi của ngươi ngươi cũng sẽ đi theo." Đỗ thị khó có được cơ hội cười nhạo Thẩm Thất.

"Nếu là ta, ta cũng nguyện bị Lan Lăng Vương gia nắm mũi dắt đi, bộ dạng của Vương gia rất tuần tú đấy." Tô thị - một thành viên khác của hoa xã đi theo nói, đều là thành người thân, cho nên khi nói chuyện cũng không cố kỵ nhiều.

"Cái này cũng đúng. Ngũ thiếu gia của Thẩm gia coi như là tuần tú rồi, thật không nghĩ đến Vương gia còn tuần tú hơn so với hắn, trận mã cầu kia đánh thật là hay." Một vị khác là Hoàng thị nói theo.

Mấy người liu ra liu riu nghị luận, dụ dỗ Thẩm Thất mở cò trong bụng, ánh mắt không ngừng nhìn về chỗ dành cho khách nam, đáng tiếc cách một cái núi giả, không nhìn thấy được gì cả, chỉ có thể mê mẩn.

"Không phải nói có vật mới mẹ sao?" Sức mạnh khiến Thẩm Thất hứng thú dạt dào tụ họp sớm đã không còn như ngày xưa, hiện giờ nàng một lòng một dạ chính là muốn ở cùng với Hàn Sâm, một thời một khắc không rời xa nhau.

"Là Lâm nhi, một bảo bối do ca ca của nàng giành được trong tay của thương nhân Ba Tư." Hoàng thị cố gắng giả vờ.

Thẩm Thất nhận lấy thiết côn thật dài từ trong tay Đỗ thị, "Dùng như thế nào?"

Đỗ thị đắc ý nói: "Cái này gọi là ống nhòm, dùng cái này, có thể nhìn thấy những nơi thật xa." Nàng vừa nói vừa làm mẫu cho Thẩm Thất xem.

Thẩm Thất là một người thông minh, Đỗ thị chỉ điểm một chút nàng liền hiểu ra, cầm lấy để ở trong tay thường thức, mấy người âm ỉ la hét đi Thất Bảo lâu của Mai phủ, đó là lầu cao nhất ở Mai phủ, lên lầu có thể quan sát khắp nơi, dùng ống nhòm này là thích hợp nhất.

Thẩm Thất vừa cầm ống nhòm, vừa lơ đãng nói: "Tại sao hôm nay không thấy Đỗ Tam thiếu nhà các ngươi?" Trước lúc chưa thành thân, Thẩm Thất thích nhất là trêu ghẹo Đỗ thị, bởi vì sau khi nàng và Đỗ Tam thiếu thành thân đều rất hay đi cùng nhau, lúc trước Thẩm Thất xem thường nhất chính là Đỗ thị cho Đỗ Tam thiếu cưới thiếp.

"Chàng..." Đỗ thị khiêu cao âm cuối, một bộ dạng rất không hài lòng nhưng lại khó mà nói.

Thẩm Thất cũng không truy vấn nữa, bởi vì câu trả lời tự động xuất hiện trong ống nhòm, "Ồ, Đỗ Tam nạp tiểu thiếp?" Đỗ thị xuất thân từ danh môn Hà Gian, về nhà chồng hai năm quan hệ với Đỗ Tam cũng không tệ, Thẩm Thất không ngờ hôm nay lại thấy Đỗ Tam vút Đỗ thị sang một bên, mang theo tiểu thiếp đi đến hoa xã, rõ ràng chính là làm tổn hại đến thể diện của Đỗ thị. Hoa xã này luôn luôn có quy tắc, khách chỉ có thể mang theo chính thất, hôm nay Đỗ Tam mở đầu phá lệ, trừ bỏ tổn hại đến Đỗ thị ra, quả thực chính là khiêu khích đối với hoa xã.

“Để ta nhìn xem hồ ly tinh kia.” Đỗ thị muốn cắn nát răng, đôi mắt cũng bắt đầu phấp phồng.

Hoàng thị, Tô thị chung quanh cũng bắt đầu ồn ào, “Ôi, nữ tử kia tại sao nhìn quen mắt như vậy, rất giống một người chúng ta quen biết.”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Ra ngoài đều là nhìn hoa nhân

Đương nhiên Thẩm Thất đã sớm nhìn ra, nhưng không có nhiệt tình giống như Hoàng thị và Tô thị lạnh mồm lạnh miệng cũng không có nhãn lực* này. (* năng lực phân biệt)

“Đúng vậy đó, loại người này mặt ngoài thoát nhìn đơn thuần kiêu ngạo nhưng thực chất bên trong lại dụ dỗ người, nam nhân nào không bị nàng ta dụ dỗ chứ, các người đều phải cẩn thận một chút đấy.” Đỗ thị chua lèm nói.

Hiện giờ Thẩm Thất mới hiểu được tại sao ngay từ đầu Đỗ thị lại không chào đón Mai Nhược Hàm, xem ra vị Đỗ Tam này cũng là quả lựu dưới váy Mai Nhược Hàm, và lại còn thật sự si tình, chỉ vì một tiểu thiếp có bộ dạng giống năm phần lại ném chính thể của mình sang một bên.

“Người cứ như vậy mà mặc kệ nữ nhân kia cười trên đầu người sao?” Thẩm Thất liếc Đỗ thị một cái.

Mới nói tới đây, liền thấy có thị nữ tiến vào hầu hạ, “Cô nương nhà nô tỳ để nô tỳ tới đây đưa chút đồ ăn vặt cho mấy vị phu nhân.”

“Vẫn là cô nương nhà người suy nghĩ chu đáo, món ăn vặt này cũng rất độc đáo.” Thẩm Thất nhìn những thức ăn trong đĩa đều ăn một chữ mai, có một cánh hoa mai, có mùi vị hoa mai, ngay cả hạt dưa cũng là vị hoa mai.

Đỗ thị vừa nhìn liền tức giận, “Không có không ăn, chẳng lẽ chúng ta là quỷ chết đói đầu thai, cả ngày chỉ nghĩ đến ăn thôi sao?”

Đội thị nữ kia bị đuổi đi, Thẩm Thất mới nói: “Người ở chỗ này ngang ngược ngùn ngụt cái gì, Mai cô nương người ta không trêu chọc đến người, người có bản lĩnh thì trở về đi đối phó với nữ nhân kia đi?” Thẩm Thất không muốn nhìn nữ nhân này bực tức ở chỗ này, nhưng lại không muốn làm người chà đạp.

“Đối phó nữ nhân kia? Người không biết Đỗ Tam cưng chiều nàng ta bao nhiêu, ta chỉ mới liếc một cái, Đỗ Tam sợ ta ăn thịt nàng ta đấy.” Đỗ thị nước chua đầy bụng, nước mắt đã bao lấy hốc mắt.

Hoàng thị và Tô thị cũng thờ dài theo, xem chừng cũng gặp phải vấn đề tương tự, “Nam nhân đều như vậy, luôn tìm những thứ mới mẻ, nhưng khi chết đi người mới là người được để bài vị trong Từ Đường.”

Đỗ thị lau lau nước mắt, “Cũng chỉ có thể nghĩ như vậy.”

Thẩm Thất nhìn nhìn ngược lại không dám nghĩ đến có một ngày Hàn Sâm sẽ như thế hay không, nhưng nàng nghĩ mình nhất định không thể chịu phận bất hạnh như đám người Đỗ thị. Ước chừng có chút cảm giác thô chết căm khốc*, Thẩm Thất cầm ống nhòm đi ra lan can, viện có thừa dịp này đánh giá xung quanh, tránh xa Đỗ thị đang bực dọc kia. Đỗ thị và hai người Tô Hoàng vẫn ở trong phòng thảo luận. (* tương tự câu ‘một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ’)

Thẩm Thất hoàn toàn không dự đoán được nàng sẽ nhìn thấy Mai Nhược Hàm ở trong ống nhòm, chủ nhân của ngày hôm nay rất lâu không thấy xuất hiện, ở trong rừng mai kia còn có một nam nhân, áo choàng màu tím, Thẩm Thất cực kỳ quen thuộc.

Mặc dù ở trong ống nhòm Thẩm Thất không nhìn thấy rõ ánh mắt của Mai Nhược Hàm, nhưng nghĩ cũng có thể nghĩ đến ánh mắt đó động lòng người như thế nào. Hai người kia chỉ đối mặt nhìn nhau, rất có khổ tình cầm tay nhìn nhau hai mắt đắm lệt. Thẩm Thất thấy Mai Nhược Hàm bỗng nhiên nhào vào trong lòng Hàn Sâm, Hàn Sâm cũng sờ sờ chốc lát, nhẹ nhàng đẩy nàng ra, Thẩm Thất cảm thấy còn có chút an ủi, lại thấy Hàn Sâm dường như nhìn về phía mình liếc mắt một cái, nàng phản xạ lùi về sau, nhưng lại nhớ tới nàng đang ở chỗ cao cách nơi đó rất xa, chắc chắn Hàn Sâm không thể phát hiện được, cho nên liền ổn định tâm thần. Một màn kế tiếp, khiến nàng cảm thấy trái tim như bị người ta nắm chặt, còn đặt ở trong chảo dầu nóng. Thẩm Thất nhìn hai người đang ôm hôn kia không biết nên phản ứng như thế nào.

“Vương phi, người đang nhìn cái gì đấy, sao lại chuyên tâm như vậy?” Âm thanh của Đỗ thị vang lên ở phía sau lưng Thẩm Thất.

“Không có gì, chỉ cảm thấy đồ vật nhỏ này rất thú vị, cho nên nhìn xem chung quanh một chút.” Thẩm Thất không kinh ngạc với giọng nói bình tĩnh của mình, một màn vừa rồi kia, nàng không muốn cho bất luận kẻ nào nhìn thấy. Bởi vì những cái này sẽ không thực sự lâu dài, sớm hay muộn nàng cũng sẽ cắt đứt đường nhớ nhung Mai Nhược Hàm, cho nên không cần thiết để cho đám người Đỗ thị nhìn thấy quần cảnh của nàng.

“Nếu như người thích, vậy cầm lấy đi.”

“VẬY thì đa tạ.” Thảm Thất quay đầu nhìn Đỗ thị cười sáng lạn.

“Aiz, trong những người chúng ta, chỉ có người là không cần lo lắng cho họ Mai kia nhất, nàng ta ấy à, ngay cả một đầu ngón tay cũng không bằng người, xem Vương gia đối xử với người thật tốt, ngay cả quần áo cũng tự mình mua tới cho người.” Đỗ thị ê ẩm nói.

Chuyện Hàn Sâm mua quần áo cho Thảm Thất, Thảm Thất không biết là ai truyền ra ngoài, nhưng lúc này để cho người ta nhìn thấy bộ dạng phu thê đầm ấm của nàng và Hàn Sâm cũng không tệ, có đôi khi lớp giấy này rõ ràng rất hư ảo, nhưng cũng không thể xé ra. “Có phải nên dùng thiện rồi không?”

“Đúng rồi, ban nãy có người đến thỉnh chúng ta đi dùng thiện đây, đến sảnh Hoa Tuyết.”

Đoàn người Thảm Thất bắt đầu đi ra ngoài, ở bên cạnh sảnh Hoa Tuyết, Thảm Thất thấy Hàn Sâm bỗng nhiên từ chỗ rẽ đi lại đây, nàng vốn muốn nghiêng đón, nhưng nghĩ đến một màn lúc này, nhất thời ngừng cước bộ. Nào biết lúc Hàn Sâm đi ngang qua đám người các nàng cũng chỉ thần nhiên nhìn thoáng qua các nàng, sau đó gật gật đầu liền đi qua. Thảm Thất hơi hơi mấp máy miệng, nhưng không kêu lên. Đơn giản là vì cái nhìn ban nãy của Hàn Sâm đối với nàng quá mức lạnh nhạt, giống như nàng chỉ là một gốc cây ven đường, căn bản không vào được trong mắt của y.

Hàn Sâm đi rồi, bên kia lại chậm rãi đi ra một người, chính là Mai Nhược Hàm.

“Mai tỷ tỷ.” Thảm Thất ngọt ngào kêu một tiếng.

Mai Nhược Hàm lại giống như bị kinh ngạc kêu to một tiếng, thiếu chút nữa té ngã, “À, là Thảm gia muội muội.”

Thảm Thất thấy bộ dáng ‘có tật giật mình’ của Mai Nhược Hàm, trong lòng liền hiểu rõ là chuyện gì, chỉ sợ trước trận kia, nàng ta và Hàn Sâm luôn luôn dính cùng một chỗ, Thảm Thất biết Hàn Sâm lén lút dụ dỗ, trong lòng trực tiếp nổi lên đau xót.

Mai Nhược Hàm cúi người, tìm một cái cỏ rồi đi trước, Đỗ thị ở sau lưng nàng ta nhỏ một ngụm nước miếng nói: “Không biết tại sao nam nhân đều yêu thích bộ dạng này của nàng ta? Gió thổi một chút liền ngã thì có cái gì thú vị chứ.”

Thảm Thất lại hận mình không thể giống như Mai Nhược Hàm, ôn nhu yếu ớt, khiến người ta yêu thương, chỉ là từ nhỏ nàng được phụ thân mẫu thân xem như bảo bối, thuốc bổ quý hiếm gì đều đưa cho nàng dùng, từ nhỏ đến lớn chưa từng bị bệnh gì. “Bớt tranh cãi đi, đi thôi, quản không được nam nhân nhà mình, ngoại trừ trách mình ra thì còn có thể trách ai.”

Đỗ thị bắt đầu đi theo phía sau nàng.

“Thất Thất, có phải hôm nay muội tới muộn không?” Thảm Thất vừa mới bước ra sảnh Hoa Tuyết liền nhìn thấy Ngũ ca của mình hướng về phía mình vẫy vẫy tay.

“Vâng, sáng nay rời giường có chút khó chịu.” Thảm Thất đi qua, ở Thảm gia chỉ có Ngũ ca là hiểu nàng nhất.

Thảm Thanh Thu vươn tay sờ sờ cái trán của Thảm Thất, “Trời lạnh thế này tại sao lại mặc ít như vậy?” Thảm Thanh Thu nhíu mày nhìn nhìn Thảm Thất, cởi áo khoác lông cừu của mình xuống khoác lên trên người Thảm Thất, “Vũ Tu, đi lấy lò ấp cho Thất cô nương.” Vũ Tu là gã sai vặt bên người của Thảm Thanh Thu.

“Muội không lạnh, Ngũ Ca.” Thảm Thất hờn dỗi nói.

“Nói bậy, xem tay của muội lạnh như băng thế này.” Thảm Thanh Thu cầm hai tay Thảm Thất, động tác như vậy vốn không thích hợp, nhưng từ nhỏ tình cảm của hắn và Thảm Thất rất tốt, cho nên mọi người cũng không kinh sợ khi nhìn thấy cảnh tượng này.

Trước kia Thảm Thất cảm thấy không sao, nhưng từ sau khi xuất giá đã lâu rồi không nhìn thấy Thảm Thanh Thu, bỗng nhiên bị hắn nắm chặt như vậy, chợt có chút không quen, vụng trộm dò xét Hàn Sâm một cái, lại thấy y cũng đang nhìn mình, bộ dạng như có điều suy nghĩ, khóe miệng chứa đựng một nụ cười có hàm ý vô cùng mỉa mai.

“Muội đi dùng bữa, Ngũ Ca.” Thảm Thất thu hồi ánh mắt, rút tay về, quay đầu không nhìn Hàn Sâm nữa. Chỉ nghe thấy Thảm Thanh Thu nói với Hàn Sâm ở phía sau: “Vương gia, lát nữa dùng xong thiện, chúng ta đánh một trận mã cầu như thế nào, lần trước ta không phục.”

“Lần trước cũng chỉ là bốn vương may mắn giành chiến thắng, Ngũ ca không cần để ở trong lòng, lát nữa bốn vương còn có chút chuyện, chỉ sợ không thể bồi Ngũ ca tận hứng.”

Tâm của Thảm Thất sớm bắt đầu nghĩ đến lát nữa Hàn Sâm có chuyện gì, không phải là lén lút với Mai Nhược Hàm chứ? Cho nên lúc dùng cơm căn bản nàng không ăn thức ăn gì. Ăn xong cơm liền vội vã đi ra cửa tìm Hàn Sâm.

“Ái phi đang tìm bốn vương?” Âm thanh của Hàn Sâm bỗng nhiên truyền đến bên tai Thảm Thất.

Thân thể Thảm Thất cứng đờ, có ý không dám đến gần Hàn Sâm, “Hừ.”

“Tại sao lại tức giận, thật là một cái túi hẹp hòi, bốn vương muốn đi, ái phi cũng muốn đi cùng bốn vương sao?”

Thảm Thất vốn muốn không để ý đến Hàn Sâm, nhưng nghe y nói như thế, càng không yên lòng, đành phải đi theo y đến tạm biệt chủ nhân. “Huỳnh

muốn đi?” Trong giọng nói của Mai Nhựt Hàm có ý không đành lòng.

“Ừm.”

“Sau này Mai tỷ tỷ có rảnh cũng đến quý phủ của chúng tôi chơi một chút đi.” Thẩm Thất cười nói, trong lòng nàng có vấn đề, trên mặt lại càng bày ra biểu hiện thân cận.

“Ừm.” Tạm biệt xong, Mai Nhựt Hàm không nhìn Thẩm Thất, rút cuộc nàng vẫn oán giận Thẩm Thất.

Sai khi Thẩm Thất lên xe ngựa, liền nằm ở trên bàn, không để ý tới Hàn Sâm.

“Người nào to gan dám trêu chọc nàng tức giận như vậy?” Hàn Sâm ôm lấy Thẩm Thất từ phía sau lưng.

Bạn đang đọc truyện *Dị Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 5.2

Thẩm Thất xoay người lại, quay đầu nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, muốn hỏi câu đầu tiên, lại thấy y cười ảm áp nhìn vào mình, nhưng nụ cười kia lại giống như một tầng sương mù, chỉ cần nàng hỏi ra, nụ cười kia sẽ lập tức biến mất. Mà ánh mắt của y đang nhìn mình, giống như đang nói ‘nàng cứ nói đi, nàng cứ nói đi’. Thẩm Thất có trực giác, một khi nàng nói ra, có lẽ tất cả sẽ thay đổi, sẽ không thể vẫn hỏi.

Thẩm Thất nhìn Hàn Sâm, thậm chí có thể nghĩ đến đáp án của y, “Ta thích nàng ấy, chỉ có điều người dùng thủ đoạn hèn hạ để chia rẽ chúng ta. Nếu như người mở một mắt nhắm một mắt chúng ta có thể sống chung với nhau, bằng không...” Thẩm Thất không dám nghĩ tiếp, lúc này nàng cũng không dám hỏi ra khỏi miệng, sau khi bị úy khuất nhiều như vậy, nàng lại không thể chất vấn một tiếng.

Cho nên Thẩm Thất lại nằm ở trên bàn, nước mắt tích tích chảy xuống bàn.

“Tại sao lại khóc, chẳng trách người ta đều nói con gái phương Nam đều làm từ nước, ta thấy nàng là làm từ tuyết, ảm áp liền bắt đầu tan chảy ra.” Hàn Sâm nâng mặt Thẩm Thất lên, lau đi nước mắt của nàng.

Thẩm Thất thật sự ủy khuất trong lòng, thấy y như vậy lại càng thêm ủy khuất hơn, “Oa” một tiếng liền khóc lên. Hàn Sâm chỉ vỗ lưng an ủi nàng, không hỏi vấn đề gì, giống như tất cả nguyên nhân y đều hiểu rõ trong tim.

“Khóc đủ rồi, khóc xong có đói bụng hay không?” Hàn Sâm thấy tiếng khóc của Thẩm Thất giảm đi mới lên tiếng, nâng mặt nàng lên giúp nàng lau nước mắt. Hai tay của Thẩm Thất che lấy mặt của mình, “Đừng nhìn, khẳng định là xấu muốn chết.” Thẩm Thất không cần nhìn cũng biết chắc chắn hai mắt của mình sưng lên giống như quả đào.

“Không xấu, không xấu, nếu như nàng xấu, vậy trong thiên hạ sẽ không có nữ tử xinh đẹp.” Hàn Sâm cười một tiếng kéo tay Thẩm Thất xuống.

“Vậy chàng...” Thẩm Thất vốn muốn mau mồm mau miệng nói: chẳng lẽ Mai cô nương của chàng cũng không đẹp sao? Nhưng cuối cùng lại nuốt trở về, nàng không muốn giống như đám người Đồ thị nói những lời nói chua lỏm này, khiến cho nam nhân ngọt ngát. “Quả thật thiếp có chút đói bụng.” Thẩm Thất nhanh chóng thay đổi đề tài.

“Ha ha, chúng ta đi săn thú, bắn trúng mới có đồ ăn.” Hàn Sâm kêu lên ngừng xe ngựa.

“Săn thú, hiện tại?” Thẩm Thất mở to hai mắt.

“Đúng vậy, vốn là sáng nay muốn mang nàng đi, nhưng nàng lại muốn đi đến hoa mai xã kia, tuy rằng đồ ăn tinh xảo, nhưng ở trong những trường hợp kia lại không thể ăn no được.”

Thẩm Thất nghe y nói như thế, giống như tất cả đều là lỗi của nàng, nếu như nàng không đi hoa mai xã, có lẽ y và Mai Nhựt Hàm sẽ không có những chuyện kia. “Bây giờ cũng đã xế chiều rồi, còn có thể săn được bao lâu?” Thẩm Thất vênh môi.

Hàn Sâm điểm lên cánh môi của nàng, “Yên tâm đi, chẳng lẽ nàng sợ bốn vương không săn được con mồi, để nàng đói bụng?” Hàn Sâm bế Thẩm Thất xuống xe, “Nàng muốn cùng bốn vương cười chung một con ngựa hay là một mình cười một con?”

Thẩm Thất vốn là người biết cười ngựa, hơn nữa kỹ thuật cười cũng không tệ lắm, nhưng nàng chợt nhớ tới Mai Nhựt Hàm nhu nhựt liền nói, “Thiếp không biết cười ngựa.”

Hàn Sâm xoay người lên ngựa, vươn tay bắt lấy Thẩm Thất, y nhẹ nhàng kéo một cái, liền kéo Thẩm Thất vào trong ngực y. Thẩm Thất tựa vào lồng ngực của y, trên mặt hiện lên nụ cười đã thực hiện được ý muốn.

Thẩm Thắt thấy người đi theo Hàn Sâm sớm đã dắt chó săn đứng đợi ở một bên, xem ra y thật sự có dự định đi săn thú. Đoàn người tới khu rừng ở ngoại ô, gã sai vặt cưỡi ngựa dắt theo chó săn đuổi con mồi đi đến chỗ của Hàn Sâm, y rút một mũi tên ở trong túi đeo phía sau lưng ra, một phát trúng đích, chẳng trách cho dù sắc trời đã tối, y cũng có thể tự tin săn đủ con mồi như vậy.

“Ái phi có muốn học hay không?”

Thẩm Thắt thấy Hàn Sâm oai hùng anh dũng, vốn cũng nóng lòng muốn thử, nhưng nghĩ đến đây là săn thú quá mức máu tanh, nữ tử học sẽ thiếu đi khí nhu nhược, để cho y sau này nhớ tới mình là người lòng dạ ác độc sẽ không thoả đáng, chỉ có thể nói: “Không cần, rất dọa người.”

Hàn Sâm cười cười, “Vậy hôm nay sẽ không dọa ái phi, chúng ta đi ăn cơm.” Dứt lời, y kéo kéo ngựa, mang theo Thẩm Thắt trở về, dừng lại trước một quán rượu nhỏ không có chút thu hút nào ở ven đường.

“Lão Vương, đem những con mồi này làm thành một bàn đồ ăn cho chúng ta.” Biện Trác xuống ngựa liền đem những coi mồi săn được ném cho lão bán quán rượu.

Thẩm Thắt nhú nhú mày, nhìn cái bàn đen thui đến phát sáng kia không chịu ngồi xuống, “Nàng tới nơi này chưa?” Hàn Sâm cởi áo khoác ra trải ở trên ghế dài, “Ngồi đi, nếu muốn ăn món ăn dân dã, thì tay nghề của Vương lão bản là tốt nhất.”

Thẩm Thắt thấy Hàn Sâm hăng hái như vậy, cũng không tiện nói gì, chỉ là nàng chưa từng ăn đồ ăn ở nơi sơ sài như vậy, cũng không biết Hàn Sâm là Vương gia tại sao lại đưa người tới nơi này.

“Ôi, dáng vẻ của tiểu nương tử kia thật là đẹp.” Một giọng nam to thô từ bàn bên cạnh truyền tới. “Lão tử lớn ngần này vẫn chưa từng thấy ai xinh đẹp như tiểu nương tử này.”

Thẩm Thắt nghe xong liền muốn bắt đầu tức giận, nâng mắt lên nhìn Hàn Sâm, còn y lại không có phản ứng gì, “Làm sao chàng...” Ở dưới bàn, Thẩm Thắt đá đá vào chân của Hàn Sâm.

“Nàng đấy, người ta đang khen nàng đẹp, nàng tức giận cái gì.” Hàn Sâm cũng không để chuyện này vào trong lòng.

Nhưng ở trong mắt Thẩm Thắt thì Hàn Sâm không cần nàng, nàng là thê tử của y, bị người ta trêu chọc thế nhưng y lại thờ ơ.

“Chàng, hán, chàng...” Thẩm Thắt là tiểu thư khuê các, làm sao có thể gặp qua loại người thô kệch này, đương nhiên sẽ không chịu nổi, nếu không phải đi theo bên cạnh Hàn Sâm, chỉ sợ nàng đã sớm để gã sai vặt bên cạnh mình đi lên đánh cho hán tử kia một trận rồi, chỉ là hiện giờ ở trước mặt Hàn Sâm, nàng chỉ cảm thấy ủy khuất, nước mắt lại bắt đầu tràn ra.

Hàn Sâm lại mỉm cười đột nhiên hôn lên môi của Thẩm Thắt một cái, nàng sợ tới mức nhanh chóng che miệng lại, lập tức vui đầu vào trong lòng Hàn Sâm, “Làm sao chàng...”

“Lúc nàng tức giận, bản vương cảm thấy nàng đẹp nhất.” Ngược lại Hàn Sâm không cảm thấy ngượng ngùng, thực sự có chút cảm giác cao thủ tình trường.

Hiện tại đương nhiên Thẩm Thắt sẽ không tức giận, đỏ mặt cúi đầu, ai cũng không dám nhìn.

“Lão Vương, đem dã thú mới săn được ban nãy làm ra một mâm tặng cho mấy vị bàn bên cạnh đi, đa tạ bọn họ khen ngợi phu nhân ta.” Hàn Sâm lớn tiếng nói. Mấy hán tử kia liên tục cảm ơn, bọn họ cũng là người thành thật, chỉ cảm thấy Thẩm Thắt quá mức xinh đẹp cho nên mới nhiều chuyện nói vài câu, thực tế cũng không có ý muốn mạo phạm.

Lúc món ăn dân dã được đưa lên, mùi thơm xông vào mũi, khẩu vị của Thẩm Thắt cũng tốt lên, so với bình thường thì ăn nhiều hơn nửa bát cơm. “Ngon không, lúc nàng dùng cơm đẹp hơn so với lúc thường.” Hàn Sâm giúp Thẩm Thắt lau khóe miệng.

Thẩm Thắt có chút ngượng ngùng cười cười, nàng vẫn không quen thân mật ở trước mặt người khác, nhưng khi nhìn thấy Hàn Sâm không kiêng kỵ, người ngoài sung ái nàng như vậy, nàng cảm thấy trong lòng vô cùng ngọt ngào. Không thoải mái của lúc này đã tan thành mây khói.

Lúc trở về vương phủ, rõ ràng Thẩm Thắt đã tỉnh dậy, nhưng lại dựa vào trong lòng Hàn Sâm giả vờ ngủ, để cho y bế mình xuống ngựa, lại bế mình trở về phòng.

“Chu từ... “Thấy Thẩm Thắt trở về, Tiền nhi lập tức tiến lên nghênh đón, lúc nhìn thấy Thẩm Thắt ngủ ở trong lòng Hàn Sâm thì ngay tức khắc im lặng, sợ quấy nhiễu đến nàng.

“Không sao, nàng đang giả ngủ.” Hàn Sâm cười nói với Tiền nhi.

Lúc này Thẩm Thắt không thể tiếp tục giả bộ nữa, “Ai nói thiếp giả ngủ?” Nàng đá đá chân, “Chỉ là mới bị Tiền nhi đánh thức thôi.”

“Nếu đã tỉnh tại sao còn không xuống?” Hàn Sâm cười lên nhìn nhìn cánh tay của Thẩm Thắt còn đang vòng trên cổ của y.

Lúc này Thẩm Thắt mới đỏ mặt buông tay ra, từ trong lòng Hàn Sâm nhảy xuống, “Tiền nhi, hầu hạ ta rửa mặt chải đầu.” Thẩm Thắt gần như là chạy trốn chết, để lại Hàn Sâm ở sau lưng nàng cười sang sảng. Tiền nhi thì che miệng, không dám cười ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Dự Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Lòng cừu không ấm bằng chăn gấm mỏng

Buổi tối, Thẩm Thất dựa vào trong lòng Hàn Sâm, nàng không biết tại sao mình lại không có dũng khí chất vấn Hàn Sâm chuyện xảy ra ở Mai phủ ngày hôm nay, bởi vì tình cảnh hiện nay của Hàn Sâm, Thẩm Thất cho rằng y còn cần phải dựa vào thể lực của Thẩm gia ở Lan Lăng mới có thể thâm nhập ở chỗ này, cho nên ngày thường nàng không hề lo ngại gì. Nhưng hôm nay lúc nàng nhìn thấy ánh mắt của Hàn Sâm thì mới phát hiện ra có lẽ Hàn Sâm không kiên trì được Thẩm gia như nàng nghĩ.

Thẩm Thất xoay người nhìn Hàn Sâm đang nhắm mắt ngủ, ánh mắt miêu tả dáng vẻ tuần mĩ của y, bỗng nhiên nàng nghĩ đến, có lẽ sinh cho y một đứa bé càng có thể bắt lấy tâm của y. Về phần Mai Nhược Hàm, đương nhiên y sẽ từ từ lạnh nhạt dần.

Thẩm Thất nghĩ đến đây liền không nhịn được, nàng hơi ngồi dậy, đỏ mặt từ từ nhắm hai mắt dùng đầu lưỡi liếm liếm môi của Hàn Sâm, sau đó bắt chước động tác ngày thường của y, nhẹ nhàng ngậm lấy vành tai của Hàn Sâm, hơi hơi đánh động vài cái. Mắt thấy hầu kết của Hàn Sâm lên xuống giật giật, Thẩm Thất giả hoạt cười cười, lại cúi xuống liếm liếm chỗ hầu kết kia, ngón tay nhón nhẹ nhàng vẽ vài vòng ở gần rốn của Hàn Sâm, về phần động tác kẻ tiếp nàng lại không biết.

Bất quá chuyện kẻ tiếp tự có người sẽ chủ động, Hàn Sâm xoay người đè lên người Thẩm Thất, “Vốn thương nàng cười ngửa cả ngày.”

Thẩm Thất từ từ nhắm hai mắt lại, lông mi dài bởi vì khấn trương mà kích động lên, chỉ là hai cánh tay lại vịn chặt vào eo của Hàn Sâm. Cho dù Hàn Sâm cắn lên xương quai xanh của nàng khiến nàng run rẩy thì tay của nàng cũng không thả lỏng.

Sáng hôm sau, lúc Hàn Sâm rời giường, nhẹ nhàng giúp nàng đắp kín chăn, nhưng hiện giờ Thẩm Thất rời khỏi nhiệt độ ấm áp kia của Hàn Sâm liền lập tức tỉnh dậy, “Dậy rồi sao?”

“Nàng ngủ thêm một lát nữa đi.” Hàn Sâm cài cúc áo lại.

Thẩm Thất ngồi dậy, lắc đầu, “Không cần, thiếp muốn dùng bữa với chàng, dùng bữa một mình rất chán.” Thẩm Thất gọi Tiền nhi tiến vào hầu hạ, cố chấp giữ vững tinh thần bởi Hàn Sâm cùng nhau dùng điểm tâm.

Mới dùng cơm được một chút, Thẩm Thất lại nghe thấy Biện Trác ở ngoài cửa nói vọng vào: “Vương gia, các nàng đã tới.” Dứt lời còn dùng ánh mắt đồng tình nhìn nhìn Thẩm Thất.

Thẩm Thất kinh ngạc trong lòng, lại nghe thấy Hàn Sâm nói: “Ừm, để các nàng thu xếp trước đi, sau đó lại đây vấn an Vương phi.” Thẩm Thất để đĩa xuống, mặc dù nàng không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng trực giác của nữ nhân nói cho nàng biết nhất định không phải là chuyện có thể khiến cho người ta vui vẻ.

“Tại sao lại không ăn?” Hàn Sâm nhìn nhìn Thẩm Thất.

“Không có khẩu vị.” Thẩm Thất cong môi lên, chờ Hàn Sâm nói với nàng chuyện vừa rồi.

“Là ai nói muốn hai người cùng ăn cơm mới có khẩu vị, chẳng lẽ muốn bốn năm người cùng ăn với nàng, nàng mới có khẩu vị sao?” Hàn Sâm cười cười, cầm lấy bát đĩa của Thẩm Thất, dứt cho nàng một miếng, “Mau ăn đi, nếu nàng gầy đi thì nhạc phụ nhạc mẫu lại trách ta.”

“Chàng sợ bọn họ trách chàng chứ không phải là chàng yêu thương thiếp đúng không?” Thẩm Thất lắc lắc ống tay áo của Hàn Sâm.

Hàn Sâm tức giận cười cười, “Nàng thật đúng là yêu tinh phiền thoái mà.” Hàn Sâm lại dứt cho Thẩm Thất một miếng cơm.

Hạ nhân chung quanh nhìn thấy muốn cười nhưng lại không dám cười, chỉ có Thẩm Thất mỗi lần ăn một miếng cơm lại đỏ mặt một lần, rồi lại luyên tiết buông tha loại hương thụ này, vừa đắc ý vừa thẹn thùng. “Thiếp muốn ăn cái kia.” Ánh mắt của Thẩm Thất lướt qua đĩa măng giòn ở trên bàn, Hàn Sâm lại gấp dứt cho nàng.

Sau khi Biện Trác lui xuống không bao lâu thì dẫn một đoàn người đến, dẫn đầu là hai cảm y nữ tử.

“Thiếp thân La thị (Triệu thị) vấn an Vương gia, Vương Phi.” Hai nữ tử kia cúi người hành lễ.

Theo sau đó là một giọng nói non nớt: “Nhi tử vấn an phụ vương, mẫu phi.” Là một bé trai khoảng chừng ba tuổi.

“Từ Sung lại đây.” Hàn Sâm với vẫy vẫy tay với đứa bé kia, “Bài học sao rồi, gần đây đọc sách gì?” Từ Sung đứng thẳng lưng, không có sắc thái làm nũng sau khi đã lâu không gặp phụ thân của tiểu hài tử, “Gần đây mẫu thân đang dạy con 《Luận Ngữ》.”

“Ừm.” Hàn Sâm gật gật đầu.

Cả người Thẩm Thất lạnh như băng nhìn một màn trước mắt, lấy thân phận địa vị của Hàn Sâm có thị thiếp là chuyện bình thường, chỉ là Thẩm Thất vẫn không muốn nghĩ tới phương diện này, nhưng đến lúc người ta xuất hiện trước mặt mình thì nàng không thể không suy nghĩ.

Việc này xuất hiện quá đột ngột, một chút chuẩn bị Thẩm Thất cũng không có, chỉ có thể xấu hổ ngồi ở đó.

“Dùng điểm tâm không?” Hàn Sâm lên tiếng hỏi.

La thị giương mắt nhìn Hàn Sâm, giống như là đang điều tra ý chân thật của y.

“Chưa ăn thì ngồi xuống cùng ăn đi.” Hàn Sâm rất tự nhiên nói.

Nhìn ở trong mắt Thẩm Thất, nhất định lúc trước Hàn Sâm thường xuyên dùng cơm chung với bọn họ, thì ra y không phải chỉ bởi một mình mình, Thẩm Thất lập tức lại ụt khuất trong lòng.

Nàng mắt lạnh quan sát hai nữ tử trước mắt, tuổi tác cũng không lớn, bắt quá so với mình thì lớn hơn một chút. La thị kia mặc một bộ váy hoa gấm màu lam với trăm con bướm bướm mà các quý phụ nhân ở kinh thành Tây Hoa thích mặc, trên đầu mang theo một cây trâm vàng, thoát nhìn là y phục của trác phi nên mặc, đứa bé kia nắm chặt tay La thị, chắc hẳn là do nàng sinh ra, chỉ sợ đây là trưởng tử của Hàn Sâm. Dung mạo của La thị trang nhã đoan chính, bị Thẩm Thất nhìn như vậy không tỏ vẻ khó chịu, cũng không né tránh, xem ra không phải là người dễ đối phó.

Triệu thị kia thì mặc váy gấm màu đỏ thắm, hoa văn lá trúc vàng, dáng người cao gầy, thanh ngạo bất quần, mặc dù dung mạo không bằng mình nhưng cũng coi như là giai nhân tuyệt đại, cũng khó trách Hàn Sâm có thể xem vừa mắt.

Thẩm Thất đánh giá hai nữ tử này một phen, không có người nào là thô tục không chịu được, cái này càng làm cho Thẩm Thất có cảm giác khủng hoảng, không thể không nghĩ đến đánh đòn phủ đầu.

Sau khi đợi thị nữ đem bát đĩa lên xong, Thẩm Thất luôn ngăn người nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, ý bảo y tiếp tục đút cơm cho nàng. Thẩm Thất cũng biết mình làm như vậy là không phóng khoáng, nhưng nàng không chịu đựng nổi, nhất định phải để cho các nàng biết, nàng mới là nhân vật chính ở nơi này.

“Nàng không sợ Từ Sung cười nàng sao?” Hàn Sâm không tiếp tục động tác lúc trước.

“Không sợ.” Thẩm Thất quyết miệng, bày ra bộ dạng chàng không đút ta sẽ không ăn.

“Nếu như không có khẩu vị vậy thì để Tiễn nhi tìm một chút món khai vị sơn tra cho nàng.”

Thẩm Thất thấy sau khi hai người này đến đây, Hàn Sâm lập tức thay đổi thái độ, trong lòng liền không vui, cảm thấy Hàn Sâm để ý cảm nhận của các nàng hơn là mình. Rõ ràng hai người đang tốt đẹp lại đột nhiên xuất hiện thêm hai người nữ tử, hiển nhiên nếu không có lệnh của Hàn Sâm, các nàng sẽ không tự mình từ kinh thành đến Lan Lăng, Thẩm Thất càng nghĩ càng tức giận, đứng lên quay đầu bước đi. Tiễn nhi đuổi theo sát phía sau Thẩm Thất, “Chủ tử.”

“Chàng có đuổi theo không?” Thẩm Thất để ý nhất chính là cái này.

“Không có.”

Thẩm Thất thờ hồn hèn ngồi ở trên giường, “Đi điều tra lai lịch của hai người kia.” Có câu ‘biết người biết ta trăm trận trăm thắng’. Thẩm Thất cũng không kiêng kị các nàng, chẳng qua thấy La thị sinh hài tử trước cho nên lúc nào nàng cũng không vừa mắt.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Chương 6.2

Tay chân Tiễn nhi ngược lại rất nhanh nhẹn, gần xế chiều đã thu thập được tin tức đem trở về, “Xuất thân của La trác phi kia là nha hoàn của vương phủ, về sau Vương gia thu nàng vào phòng, từ trên xuống dưới tất cả mọi chuyện trong vương phủ ở kinh thành đều do nàng ấy xử lý.”

Thẩm Thất cau mày, người như vậy thật không dễ đối phó, có lẽ từ nhỏ đã đi theo bên người Hàn Sâm, quan hệ tình cảm không giống bình thường, “Triệu thị kia thì sao?”

“Triệu trác phi xuất thân là thương nhân.” Tiễn nhi có chút không hiểu về sĩ nông công thương, thương nhân luôn luôn bị người ta kỳ thị nhất.

“Là Triệu gia ở Nghiệp thành sao?” Thẩm Thất lên tiếng hỏi.

“Đúng vậy, chủ tử ngài cũng biết vậy thì để Tiền nhi đi điều tra làm gì ah?”

Kỳ thật Thẩm Thất cũng là nghe Tiền nhi nói Triệu phi xuất thân từ thương nhân mới bắt đầu suy đoán. Vừa rồi nhìn bộ dạng của Hàn Sâm ở chung với hai người kia, nghe đối thoại của y và hài tử Từ Sung của y, vậy chắc hẳn gia phong rất nghiêm, mà nhiều năm nay Hàn Sâm chưa từng cưới chính thê, trắc phi cũng chỉ có hai người, có thể thấy đối với chuyện thú thê nạp thiếp cực kỳ thận trọng. Triệu thị dựa vào con gái của thương nhân có thể trở thành trắc phi, phỏng chừng lai lịch cũng không nhỏ. Nhà họ Triệu này, cũng chỉ có Triệu gia ở Nghiệp thành Đông Hoa là nổi tiếng nhất, và chính là đại thương đệ nhất Đông Hoa.

Thẩm Thất suy nghĩ một chút, cảm thấy đối với một chữ “tiền” Hàn Sâm cực kỳ tích cực, cao thấp toàn bộ vương phủ đều vô cùng tiết kiệm, mà y còn đặc biệt có quan hệ thông gia với Triệu gia ở Nghiệp thành, e rằng đối với y, tiền cực kỳ quan trọng.

Thẩm Thất không muốn suy nghĩ nguyên nhân Hàn Sâm âm thầm góp tiền, nhưng nàng có thể đoán được, muốn lấy lòng Hàn Sâm, phỏng chừng còn phải ở trên một chữ tiền này viết thành văn chương.

Đến tối, Thẩm Thất đợi thật lâu vẫn không thấy Hàn Sâm trở về phòng, lại nghe thấy một gã sai vặt ở ngoài cửa nói: “Vương gia thỉnh Vương phi nghỉ ngơi trước, Vương gia nói muốn kiểm tra bài học cho tiểu công tử.”

“Biết rồi.” Tiền nhi cho gã sai vặt kia mấy đồng tiền.

Thẩm Thất ở trong phòng cũng nghe được, tức giận đến sắp bùng nổ, cái gì mà kiểm tra bài học, chỉ sợ là muốn ôn bài với La thị kia thì đúng hơn. Thẩm Thất cắn môi dưới, “Đi Trắc viện của La thị.”

“Chủ tử, ngài muốn làm gì vậy, cho dù, cho dù Vương gia muốn nghỉ ngơi ở đó thì cũng là chuyện thường mà.”

“Cái gì mà chuyện thường chứ, ta mới là Vương phi của chàng...” Thẩm Thất nói xong nước mắt liền chảy xuống, nàng không phải không hiểu, loại phụ bạc này nàng chỉ có thể chịu, vẫn không thể kêu oan, nếu không sẽ phạm vào chữ “ghen” trong lòng Thẩm Thất.

“Nhà ai mà không có thiếp chứ?” Tiền nhi nói lời thật.

“Hừ, dặn gã sai vặt chuẩn bị ngựa, chúng ta đi Quỳnh Lâm Uyển.” Quỳnh Lâm Uyển là biệt trang của Thẩm gia, lúc Thẩm Thất không vui thường đến nơi đó giải sầu.

“Muộn như vậy? Phải đi bao lâu, có muốn bám bám với Vương gia một tiếng không?”

“Tiền nhi, chủ tử của em là ta hay là Vương gia hả, hôm nay ta muốn đi đến nơi nào em dặn dò kẻ dưới đều ngậm miệng hết cho ta, không được nói cho chàng biết.” Thẩm Thất không thể ở lại trong phòng này nổi nữa, chỉ cần nàng nghĩ tới Hàn Sâm ở trong một căn phòng khác thân thiết cùng một nữ nhân khác, nàng đã đứng ngồi không yên, hận không thể xông vào rống to kêu to.

Tiền nhi thấy Thẩm Thất đang nổi nóng cũng không dám nhiều lời, chạy ra ngoài dặn dò.

Thẩm Thất không nghĩ tới nàng ở Quỳnh Lâm Uyển gần hơn mười ngày, bởi vì Hàn Sâm không cấp cho nàng một cái bạc thang, không quan tâm đến nàng, giống như nàng tồn tại cũng được mà không tồn tại cũng không sao. Thẩm Thất ở trong sân đập lên hoa, vừa đập vừa nghĩ, chỉ sợ bọn họ là tiểu biệt thăng tân hôn, ngay cả bộ dạng của Thẩm Thất nàng phỏng chừng Hàn Sâm cũng không nhớ rõ.

Lúc này nàng rồi đi ngược lại tiện nghi cho hai người kia, nhưng nghĩ là nghĩ như vậy, nàng hận nhất vẫn là Hàn Sâm bạc tình bạc nghĩa. “Chủ tử, ngài muốn ở lại chỗ này sao? Nếu như bị người ta phát hiện một mình ngài ở chỗ này, không biết trong thành sẽ truyền ra những lời khó nghe gì?” Tiền nhi nhẹ giọng khuyên nhủ, tức giận cũng nên ổn định rồi.

Thẩm Thất không mở miệng.

“Vậy vạn nhất Vương gia vẫn không đến thì sao?”

Thẩm Thất hung hăng trợn mắt nhìn Tiền nhi một cái, đúng vậy, nếu như chàng vẫn không đến thì sao? Có phải nàng sẽ ảo não tự mình trở về không? Rốt cuộc Thẩm Thất vẫn đánh giá sao địa vị của mình ở trong lòng Hàn Sâm, hoặc là đánh giá cao địa vị của Thẩm gia ở trong lòng Hàn Sâm.

“Có phải đã mười lăm rồi không, mười lăm mỗi tháng đều phải về nhà đoàn viên.” Đây là quy củ của Thẩm gia, cho dù con gái đã gã ra thì mười lăm mỗi tháng đều phải về nhà mẹ đẻ. Thẩm Thất lăm lăm bầu, cũng không cần Tiền nhi trả lời, nếu ngày mười lăm đó nàng trở về một mình, chỉ sợ cha sẽ biết nàng và Hàn Sâm cãi nhau, vậy Hàn Sâm cũng không có quả ngon để ăn. Thẩm Thất cắn môi, không nghĩ tới mình cư nhiên luân lạc tới tình cảnh cần phải nhờ cha mới có thể hơi khiến Hàn Sâm để tâm tới.

Chỉ là nhìn dáng vẻ ngày thường Hàn Sâm đối với mình, không có chỗ nào không phải là nhu tình mật ý, những tình cảm kia đều là giả vờ sao? Tất nhiên Thẩm Thất không biết nam tử và nữ tử khác nhau. Cho dù nam tử đối với nữ nhân mình không thích, cũng có thể làm ra dáng vẻ đa tình. Có đôi khi, đối với người mình thích lại lúng túng hoặc lạnh lùng.

Đợi đến ngày mười lăm, vẫn không thấy bất kỳ tin tức gì của Hàn Sâm, Thẩm Thất không thể không dậm chân tự mình đi đến Thẩm phủ, nghĩ thầm nhất định phải ở trước mặt phụ thân và mẫu thân trách mắng Hàn Sâm một phen.

“Tại sao chỉ có một mình con tới, Vương gia đâu?” Thẩm Quang Diệu nhìn con gái mình sùng ái nhất.

Thẩm Thất mấp máy miệng, rốt cuộc vẫn không nói ra được, thật lâu mới lên tiếng: “Một mình con trở về không được sao cha.” Thẩm Thất làm nũng ở trong lòng mẫu thân.

“Lão gia lúc nào cũng Vương gia hết à.” Thẩm phu nhân yêu thương chỉnh lại cây trâm trên đầu Thẩm Thất.

“Thất nhi, có phải con lại tỏ rõ tính khí rồi không.” Sắc mặt Thẩm Quang Diệu nghiêm nghị.

“Con nào có, cha, sao cha không nói chàng không đúng, ngược lại đi trách mắng con?” Thẩm Thất có chút kỳ quái với thái độ của cha nàng.

“Con đây, nên biết kiềm chế tính tình một chút, cha đây còn không hiểu con sao, nữ tử nặng nhất là phụ đức, con đã làm vợ người ta thì nên chăm lo việc nhà cho tốt.” Thẩm Quang Diệu nói xong liếc nhìn Thẩm phu nhân một cái, “Điều tại nàng cứng chiu con gái.” Sau đó Thẩm Quang Diệu tiếp tục nhìn về phía Thẩm Thất lạnh lùng nói: “Nếu như lần sau Vương gia không đến thì con cũng đừng đến.”

“Cha.” Lần này Thẩm Thất thật sự ủy khuất, nàng vẫn cho là Hàn Sâm dựa vào Thẩm gia, hiện giờ xem ra, phỏng chừng Thẩm gia cũng rất nể trọng Hàn Sâm, chẳng trách lúc trước cha nàng liên tục thúc giục nàng trở về Lan Lăng. Về sau biết chuyện nàng thiết kế Hàn Sâm, ông cũng mất nhấm nhút mở giúp mình giải quyết tốt hậu quả.

Sau khi Thẩm Thất bị phụ thân giáo huấn một trận, tức giận đi đến hoa viên.

“Thất Thất, bị cha giáo huấn sao?” Người nói chuyện chính là Thẩm Thanh Thu.

“Ngũ ca.” Cả người Thẩm Thất không có chút nhiệt tình nào, cảm thấy cả đất trời đều lật ra, cái gì cũng đối nghịch với nàng.

“Sao thế, Hàn Sâm bắt nạt muội sao? Nói với Ngũ ca, Ngũ ca sẽ đi trút giận cho muội.”

Thẩm Thất bắt mắt liếc Thẩm Thanh Thu một cái, nghĩ thầm chẳng lẽ huynh có thể cưới hết thiếp của y về nhà? Nàng vẫn nên nghĩ xem phải làm thế nào để hạ cho mình một bậc thang.

Đến tối lúc rời đi, Thẩm Thất cũng chưa nghĩ tới mình nên đi đến nơi nào, dù sao vẫn không thể ở Quỳnh Lâm Uyển mãi được, nơi đó vắng vẻ thê lương, không thích hợp với Thẩm Thất.

“Không bằng Thất Thất đến biệt trang của Ngũ ca ở vài ngày đi, lâu rồi hai huynh muội chúng ta không tụ tập lại một chỗ?” Lúc nào Thẩm Thanh Thu cũng khéo hiểu lòng người như vậy.

“Được, huynh không sợ muội phát hiện Kim Ốc Tăng Kiều* của huynh sao?” Thẩm Thất cười như hoa, Ngũ ca này của nàng cái gì cũng tốt, chỉ là hấn chưa từng mời ai tới biệt trang ở lại, ngay cả phụ thân cũng chưa được mời qua. (* nạp thiếp; giấu người đẹp trong nhà)

“Nếu như muội đến thì chính là kiều rồi.” Thẩm Thanh Thu vuốt cái mũi của Thẩm Thất một cái, trong lúc hai người nói chuyện thì đã đi đến cửa. Thẩm Thất lại ngoài ý muốn nhìn thấy Biện Trác đứng ở cửa chính.

“Tiểu nhân vẫn an Vương phi. Vương gia để tiểu nhân tới đón Vương Phi hồi phủ.” Biện Trác khom người hành lễ.

Thẩm Thất vui vẻ trong lòng, nhưng trên mặt lại lạnh như băng, tốt xấu gì thì cũng coi như nàng có bậc thang, mặc dù nàng cực kỳ không hài lòng. Chỉ là nếu nàng không quay về, chẳng phải là tiện nghi cho hai vị kia, còn xa lánh Hàn Sâm.

“Ngũ Ca, lần sau muội sẽ đi đến biệt trang của huynh nhé.” Thẩm Thất xin lỗi nhìn Thẩm Thanh Thu.

Trong mắt Thẩm Thanh Thu lộ ra thất vọng, bất quá trên mặt vẫn là nụ cười cứng chiu, “Ừm.”

Gã sai vặt nhanh chóng đem ghế nhỏ tới, sau đó đỡ Thẩm Thất lên xe ngựa, Biện Trác lại đưa tay ngăn cản Tiền nhi đi theo đang muốn lên xe, ý bảo nàng ngồi lên chiếc xe ngựa còn thừa lại của Thẩm Thất khi về nhà. Nhất thời Thẩm Thất hiểu rõ trong lòng, vén rèm lên phụ phàng đi vào. Quả nhiên Hàn Sâm ở bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Thành tri thử hận nhân nhân hữu*

(* Quả thật hận này mọi người đều có)

Thẩm Thất chỉ xem như không nhìn thấy y, tự mình ngồi xuống bên cạnh. Sau khi xe ngựa đi được một lúc thì cũng không thấy ai nói chuyện, đến cuối cùng vẫn là Hàn Sâm mở miệng trước, “Ái phi, vẫn còn tức giận sao?”

“Hừ, đừng kêu ái phi ai phi nữa, La phi, Triệu phi, còn không biết là gọi ai đâu?” Thẩm Thất nghiêng người không nhìn Hàn Sâm.

“Ha ha, thật là một cái túi hẹp hòi mà, vậy sau này bốn vương gọi nàng là túi nhỏ hẹp hòi được không? Trong phủ này chỉ có một mình là nàng là cái túi hẹp hòi thôi.” Hàn Sâm ôm lấy Thẩm Thất từ phía sau, cho dù nàng giãy giụa như thế nào cũng không thoát ra được.

Càng về sau Thẩm Thất không giãy giụa nữa, nhưng nước mắt lại chảy ra nhỏ lên trên tay của Hàn Sâm.

“Xem ra không chỉ có là một cái túi keo kiệt, mà còn là một bình nước mắt.” Hàn Sâm bắt đầu đi thò dài một tiếng.

“Đây đều là chàng bắt nạt người.” Thẩm Thất nức nở nói.

“Nàng muốn bốn vương làm thế nào đây?” Hàn Sâm đặt cằm lên trên vai Thẩm Thất, “Đám Tuệ Quyên đã đi theo ta rất nhiều năm” Tuệ Quyên chính là khuê danh của La thị, Thẩm Thất nghe y gọi thân mật như vậy trong lòng càng chua xót, y chưa từng gọi tên của nàng, cho nên nước mắt từ lắt nhắt như mưa nhỏ chuyển thành mưa to như trút nước.

“Được rồi được rồi, nàng nói gì bốn vương đều nghe theo lời nàng được không?”

“Vì sao các nàng không lưu lại ở kinh thành?” Thẩm Thất cũng biết khóc không phải là biện pháp, thừa dịp lúc Hàn Sâm áy náy phải nhanh chóng nghĩ ra cách giải quyết.

“Từ Sung còn nhỏ, bốn vương sợ thằng bé bị đám người Tuệ Quyên cung chiu đến sinh hư cho nên muốn nó đi theo bên người.”

Lý do này Thẩm Thất có thể chấp nhận, trong mắt nam nhân, hài tử lúc nào cũng quan trọng hơn so với thê tử, chính vì lý do nàng có thể chấp nhận này nên mới càng khó chịu, “Đều là vì Từ Sung, vậy sau này chàng vẫn luôn thiên vị nàng hà.” Thẩm Thất vĩnh viễn.

“Có một bình dấm chua là nàng, ai dám thiên vị hả?” Hàn Sâm nhéo nhéo cái mũi của Thẩm Thất.

“Hừ, không thiên vị mà chàng vút thiếp sang một bên lâu như vậy?” Thẩm Thất bắt đầu lôi chuyện cũ ra.

Hàn Sâm cười như không cười nhìn Thẩm Thất, “Bốn vương cho rằng nàng thích Quỳnh Lâm Uyển, cho nên không đi quấy rầy nàng.” Tuy là nói như vậy, nhưng Thẩm Thất biết y có tình trạng phạt mình, nhưng lại không thể phản bác, chỉ có thể tức giận trong lòng.

Hai người trở lại vương phủ, Thẩm Thất vẫn còn giận lẫy, “Hay là Vương gia đi đến chỗ Tuệ Quyên của ngài đi? Thiếp mới không phải là bình dấm chua đâu.” Thẩm Thất ra vẻ hào phóng.

“Nếu phu nhân hào phóng như thế, vậy bốn vương thay mặt Tuệ Quyên đa tạ phu nhân.” Hàn Sâm khoa trương khom người hành lễ, xoay người rồi đi.

Thẩm Thất ở bên trong phòng nghe thấy tiếng đóng cửa, lúc này mới dậm chân chạy ra ngoài, “Chàng...” Nàng vốn tưởng rằng Hàn Sâm đã thực sự rời đi, nhưng lại thấy y đang đứng ở cửa, tiếng đóng cửa kia là y đóng cửa từ bên trong tạo thành.

Hàn Sâm nhìn Thẩm Thất cười một tiếng, nàng cúi đầu xuống, chỉ sợ ngay cả ngón chân cũng đã ửng hồng. Về sau Hàn Sâm thân mật dụ dỗ nàng hồi lâu mới khiến nàng cười rộ lên, một đêm này đương nhiên là xuân phong vào màn, hoa rụng lá tã.

Sáng sớm, lúc ánh mặt trời còn chưa vẩy vào trong phòng Hàn Sâm đã thức dậy, y đã quen với việc thức dậy sớm. Thẩm Thất thấy y muốn xuống giường, lập tức dùng hai tay vòng quanh hông của y, đem thân thể của mình dán ở trên lưng y.

Hàn Sâm nhẹ nhàng tách tay Thẩm Thất ra, nàng cắn răng không chịu buông tay, hai người cứ giằng co như vậy một lát, cuối cùng Hàn Sâm không thể không thò dài một tiếng, xoay người ôm nàng vào trong ngực, nằm lại xuống giường. “Chẳng trách mọi người nói ôn nhu hương, anh hùng chủng*.” Thẩm Thất đại khái có thể nghe thấy không vui trong giọng nói của Hàn Sâm, nhưng nàng lại cực kỳ cao hứng, vừa rồi lúc nàng ôm Hàn Sâm, thực sự sợ y sẽ tránh ra rồi rời khỏi đây. Trong phủ này, quy củ rất nghiêm, Hàn Sâm rất ít khi rời giường muộn. “Vậy không phải rất tốt sao, ít nhất anh hùng còn có thể nằm ở trong ôn nhu hương, dù sao so với da ngựa bọc thây** cũng tốt hơn.”

(* có thể nói là con gái dịu dàng, anh hùng hâm mộ)

** cảnh chết chóc khốc liệt, hy sinh nơi chiến trường, không quản tới thân xác)

Hàn Sâm nhíu mày, “Không có anh hùng da ngựa bọc thây, thì làm sao có phú quý ôn nhu hương?” Một câu này khiến Thẩm Thất á khẩu không trả lời được, chỉ có thể cắn thận hầu hạ Hàn Sâm rời giường.

Lúc Hàn Sâm muốn đi ra khỏi tấm phòng, Thẩm Thất ở phía sau thử đưa tay đặt vào trong lòng bàn tay to của y, thấy y không hất ra trên khóe miệng liền cong lên, cầm lấy tay của y, Hàn Sâm dừng một chút, nhưng cuối cùng cũng không tránh ra, hai người tay trong tay dưới cái nhìn cười trộm của đám hạ nhân đi đến tây sương phòng dùng cơm.

Khỏe miệng đang cong lên của Thẩm Thất lập biến mất sau khi nhìn thấy hai người La thị và Triệu thị, bắt quá tay nắm lấy tay Hàn Sâm lại chặt hơn.

“Thiếp thân vẫn an Vương gia, Vương phi.” Hai người khom mình hành lễ, Từ Sung ở bên cạnh cũng bập bẹ vẫn an.

Thẩm Thất vừa nhìn thấy đám người này lập tức không còn tâm tình tốt, phiền thâu quy củ sớm chiều vẫn an kia, nàng biết điệu bộ này của mình rất tầm thường, nhưng nàng không muốn gượng cười cho nên chỉ có thể quệt miệng.

Cũng may Tiền nhi lạnh lợi, sớm đã chuẩn bị lễ gặp mặt. Ngày đầu tiên, bởi vì Thẩm Thất nên trò tay không kịp chuẩn bị cái gì cả, mà nàng lại giận dỗi bỏ đi, cho nên những cấp bậc lễ nghĩa cũng không chú ý. Lúc này mặc dù Thẩm Thất không phân phó, nhưng tốt xấu gì Tiền nhi cũng là nha hoàn của một nhà giàu, đối với những chuyện này đều hiểu rõ. Tiền nhi cấp cho Từ Sung một cái khóa trường mệnh và hai đỉnh vàng như ý, cấp cho La thị và Triệu thị mỗi người một cuộn gấm phủ quý hoa khai và một bộ vòng tay phi thủy. Hàn Sâm liếc mắt nhìn Tiền nhi một cái, lại nhìn sang Thẩm Thất, ám chỉ phong độ của nàng còn thua kém cả một hạ nhân. Thẩm Thất bĩu môi, La thị kia là người sáng suốt, nhìn thấy Thẩm Thất mặt hừng thì muốn đứng dậy cáo từ nhưng lại nghe thấy Hàn Sâm nói: “Cùng nhau dùng bữa sáng đi.”

Thẩm Thất nghe y vừa nói như vậy lập tức muốn phát cáu. Lúc Hàn Sâm ngủ lại chỗ của nàng, bữa sáng chỉ có mấy người cùng nhau dùng, lúc đi đến chỗ các nàng ngủ lại, Thẩm Thất nàng cũng không thể tự hạ thấp thân phận đi qua. Ở trong mắt Thẩm Thất, mấy người kia đã đoạt đi cuộc sống riêng tư của nàng và Hàn Sâm, trong lòng sao có thể vui mừng đây.

Thẩm Thất vốn muốn phát tác nhưng lại bị Hàn Sâm nắm chặt tay, ấn nàng xuống không cho nàng đứng dậy. Thẩm Thất không vui nhìn Hàn Sâm một cái, lại nhìn thấy thần sắc lạnh đến dọa người trong mắt của y, giống như y không phải đang nhìn thể tử của mình mà là nhìn kẻ địch của y vậy, cái này khiến cho Thẩm Thất có chút kinh hoàng, không vui trước kia cũng nhất thời quên đi.

Trong lúc dùng bữa, Hàn Sâm hỏi Từ Sung chuyện bài học, hai mẹ con bọn họ đáp từng câu một, y lại hỏi sang thân thể của Triệu thị có khỏe không, Triệu thị mềm mại yếu ớt đáp một tiếng, Thẩm Thất nghe vào trong tai thực sự là chói tai.

“Đồ ăn không hợp khẩu vị hay sao mà chỉ gắp com trắng thôi.” Giọng của Hàn Sâm vang lên trên đầu Thẩm Thất.

Thẩm Thất không ngẩng đầu, chỉ cúi đầu tiếp tục gắp com trắng, Hàn Sâm giúp nàng sửa lại tóc mái, nói tiếp: “Thì ra người Lan Lăng còn có sở thích này, thích dùng nước mắt làm đồ gia vị để ăn com à?” Trong giọng nói của y hiện rõ sự trêu chọc.

Thẩm Thất ủy khuất, nàng vốn đã rất khổ sở rồi, Hàn Sâm lại còn trêu chọc nàng như vậy, nước mắt của nàng càng lăn càng nhanh, nàng không dám ngẩng đầu lên nhìn La thị và Triệu thị ở đối diện, cảm thấy có chút xấu hổ.

Hàn Sâm rất bất đắc dĩ thở dài một tiếng, lau nước mắt cho nàng, gắp một miếng thịt vịt ướp rượu nàng thích ăn nhất đút cho nàng. Thẩm Thất vừa khóc vừa cười, không nhìn vào sắc mặt của đám người La thị, giờ khắc này trong mắt nàng chỉ có Hàn Sâm, y có thể ở ngay trước mặt La thị và Triệu thị đối với mình như vậy, Thẩm Thất cảm thấy nàng không thể không rộng lượng chút. “O, chúng ta đối đầu bếp rồi sao?”

Hàn Sâm cười cười, “Nàng nhảy cảm thật đấy, Lưu ma ma, ma ma tới đây một chút.” Câu nói phía sau chính là nói với một ma ma khoảng bốn mươi tuổi, từ khi Thẩm Thất vào phủ cho tới nay chưa từng thấy qua.

“Đây là Lưu ma ma chăm sóc bốn vương tử nhỏ đến lớn, lúc ở kinh thành, bốn vương tử ăn cái gì đều là Lưu ma ma phí tâm chuẩn bị, cho nên đã quen với thức ăn của bà làm.”

Đối với người như vậy, Thẩm Thất đương nhiên cần phải tốn tâm tư lôi kéo, cho nên nhìn về phía Lưu ma ma cười đến vô cùng ngọt ngào.

“Sau này để Lưu ma ma hầu hạ thức ăn ở trong phòng nàng nhé?” Hàn Sâm nói.

Thẩm Thất gật gật đầu, trong lòng hưng phấn vui vẻ, như vậy Hàn Sâm sẽ nhiều lần đến phòng của mình hơn, bởi vì đồ ăn ở đó rất hợp khẩu vị của y không phải sao? Rốt cuộc y vẫn quan tâm đến mình khác với hai vị kia, trước đó Thẩm Thất tức giận bao nhiêu đều biến mất. Nàng nghiêng mắt nhìn La thị và Triệu thị một chút, một mặt cảm thấy xin lỗi các nàng, mặt khác lại trách các nàng, ai bảo các nàng muốn vào cửa này.

Thẩm Thất thành công tìm được sắc mặt ghen ghét ở trên mặt Triệu thị, nhưng lại không thấy ở trên mặt La thị. Trong mắt nàng ấy chỉ hiện ra chút thương cảm nhìn vào mình, ánh mắt này khiến Thẩm Thất cảm thấy hết sức khó chịu. Nàng dựa vào cái gì mà thương cảm mình chứ, phải là Thẩm Thất nàng thương cảm La thị mới đúng.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Chương 7.2

Một bữa sáng dưới sự thiên vị của Hàn Sâm cuối cùng cũng thuận buồm xuôi gió trôi qua, đáng tiếc Thẩm Thất không ngờ tới chính là, những phương diện khác Hàn Sâm lại không thiên vị như vậy, trong phủ này tổng cộng có ba phòng, y luân phiên ngủ lại ở mỗi phòng, điều này khiến cho Thẩm Thất vô cùng buồn bực nhưng cũng chỉ có thể nhìn, lúc nhìn không được nữa thì sẽ ra ngoài giải sầu.

“Chủ tử, hôm nay Vương gia sẽ đến viện của chúng ta, sao muộn như vậy ngài còn muốn ra ngoài?” Tiền nhi đuổi theo phía sau Thẩm Thất.

Thẩm Thất không quay đầu lại trực tiếp lên xe ngựa, “Đi Cán Hoa trang.” Đó là biệt trang của Thẩm Thanh Thu, gần đây hắn luôn luôn sống ở đó. Tiền nhi nhìn thấy chủ tử của mình luôn luôn muốn gió có gió muốn mưa có mưa liên tục ở trước mặt Lan Lăng Vương ăn đầu, thật may lúc trước mình không nhảy theo vào hố sâu đó.

Thẩm Thất nghĩ tới mấy ngày nay liền tức giận. Tức giận người này không có một chút thiên vị.

Lúc Thẩm Thanh Thu nhìn thấy Thẩm Thất cũng là lúc nàng đang mặt lạnh, bĩu môi, “Sao thế, lại có người chọc giận muội sao?”

Thẩm Thất ôm lấy cánh tay của Thẩm Thanh Thu, “Ngũ ca, huynh nói nếu nữ nhân không có tiền có phải rất dễ bị ức hiếp không?”

“Từ lúc nào muội lại lo lắng đến chuyện tiền nong vậy?” Thẩm Thanh Thu kinh ngạc nhìn Thẩm Thất một chút, không nói phụ thân cấp tiền cho nàng, ngay cả hắn mỗi lần đến sinh nhật của nàng đều tặng không ít ruộng đất, nhưng không thấy Thẩm Thất để ở trong lòng.

“Không lo, không lo, nhưng có một vài thứ đặt ở nơi đó đều tị tiền, muội đây không phải tới cửa cầu Ngũ ca, giúp muội dùng tiền để tiền sao.” Thẩm Thất dẩy mặt, gọi Tiền nhi một tiếng, nàng ta vội vàng bụng một cái hộp chạy tới.

Thẩm Thanh Thu hồ nghi nhìn Thẩm Thất một chút, lạnh mặt nói, “Tại sao lại đột nhiên muốn kiếm tiền?” Trong hộp đều là ruộng đất do nàng đứng tên, thậm chí còn có hai ruộng muối, Thẩm gia có thể xưng bá ở Lan Lăng chính là độc quyền muối thiết. “Là hắn và muội cần?”

Thẩm Thất lập tức lắc đầu, Hàn Sâm chưa bao giờ có tâm tư này, đều là chính nàng một bên tình nguyện, nếu Hàn Sâm lấy Triệu thị làm phi, Thẩm Thất nghĩ nguyên nhân nhất định là vì tiền, cho nên mới đột nhiên đề tâm tới tiền bạc, muốn có một thứ mà đến một ngày nào đó Hàn Sâm đề tâm tới, vậy thì mỗi ngày y sẽ không lạnh nhạt với mình nữa.

Nghĩ vậy Thẩm Thất cũng có chút hối tiếc, sắc đẹp của nàng ở trước mặt Hàn Sâm giống như biến thành một tờ giấy trắng, đều là nhan sắc bình thường giống La thị và Triệu thị, cho nên không thể không cầu trợ ngoại lực.

Thẩm Thanh Thu không tin lời của Thẩm Thất, Tiền nhi lại bỗng nhiên mở miệng, “Còn không phải là vì La phi trong phủ kia.” Tiền nhi bĩu môi, chương mất điệu bộ không phóng khoáng của La phi.

“Hừm, đã xảy ra chuyện gì?” Thẩm Thanh Thu tiếp lời nói.

Chuyện trong miệng Tiền nhi, quả thực là ngại nỡ khiến Thẩm Thất muốn tích trữ tiền. Nếu là trước kia đặt một chút vàng trắng ở trước mặt, năm năm mười năm nàng đều không liếc mắt nhìn một cái. Nhưng từ khi đến phủ của Lan Lăng vương thì tất cả đều thay đổi. Thẩm Thất nghĩ tới lại tức giận, chẳng biết từ lúc nào La thị đã trông nom sổ sách trong phủ, nàng không hề hay biết chút nào, Hàn Sâm không biết nên để chính thất là mình đảm đương cái này sao.

“Còn không phải là vì hoa đào xã tháng sau. Chủ tử đặt muốn làm một bộ y phục nên đi chi tiền, Ngũ thiếu gia ngài không thấy gương mặt lúc đó của La thị đâu, thật là buồn cười, một ngàn quan tiền lại khiến cho nàng ta ngay cả miệng cũng không khép lại được.” Tiền nhi đi theo Thẩm Thất đã lâu, sớm đã quen với việc tiêu tiền như nước.

“Cuối cùng thì sao?” Thẩm Thanh Thu giống như lơ đãng vuốt ve trâm ngọc trên đầu Thẩm Thất.

“Nha hoàn Thúy Nha bên cạnh La phi còn cố ý đứng ở một bên nói thầm cho ta nghe, nói cái gì mà La phi nương nương ngay cả một kiện quần áo bị vá cũng không nỡ ném đi, còn chủ tử lại không chớp mắt muốn dùng một ngàn quan mua một bộ y phục.” Tiền nhi cười lạnh một chút, “Nàng ta không nghĩ đến La phi nhà nàng ta vốn xuất thân nha hoàn, mặc đồ tốt đương nhiên sợ giám thị, chủ tử thì khác, ngài không phải là người như thế.”

“Vậy rốt cuộc có chi được tiền hay không?” Thẩm Thanh Thu quan tâm là cái này.

“Không có, đột nhiên chủ tử nói không mua nữa.” Tiền nhi còn nén giận nhìn Thẩm Thất một chút, cảm thấy đây là nàng nhận thua, ngay cả Tiền nhi nàng cũng rất mất mặt.

Chủ yếu là thấy La thị tiết kiệm như vậy, Thẩm Thất cảm thấy mình quá mức lãng phí quả thực là có chút không đúng.

Thẩm Thanh Thu đứng dậy kéo tay Thẩm Thất, “Đi thôi, Ngũ ca sẽ mua cho muội.”

Thẩm Thất chớp chớp hai mắt, cười đến giống như con mèo trộm cá, đối với Hàn Sâm thì bạc là đồ quý giá, còn Thẩm Thanh Thu thì lại không như vậy, ở Thẩm gia, hắn nổi danh là phá gia chi tử, chỉ là không biết ngày thường hắn ở bên ngoài làm cái gì, bạc giống như vĩnh viễn không thể tiêu hết, Thẩm Thất sử dụng tiền của hắn, một chút cũng không thấy đau lòng. “Ngũ Ca, những thứ kia huynh phải giúp muội xử lý đó.” Thẩm Thất rất tin tưởng Thẩm Thanh Thu có khả năng lấy tiền để tiền.

Lúc Thẩm Thất trở lại vương phủ thì trăng đã treo ở giữa trời.

“Nương nương, ngài đã trở lại, Vương gia đang chờ ngài, bây giờ vẫn chưa dùng bữa tối đấy.” Lưu ma ma nghe thấy tiếng mở cửa thì lập tức chạy ra, đứng là nhìn thấy Hàn Sâm đến lớn, chỉ biết yêu thương y, Thẩm Thất bĩu môi ở trong lòng.

Thẩm Thắt vốn mắt húng trong lòng, hôm nay lúc đi mua quần áo với Thẩm Thanh Thu, không ngờ lại bị người ta nhanh chân lấy trước. Thẩm Thắt vừa vào cửa tắm phòng đã nhìn thấy Hàn Sâm nằm nghiêng ở trên giường đọc sách, không có bộ dáng sốt ruột hay chờ đợi mình, không hề giống như Lưu ma ma nói.

Thẩm Thắt mặt lạnh không nhìn Hàn Sâm, lập tức đi đến bên giường, nhưng còn chưa ngồi xuống lại nhìn thấy một cái hộp ở trên giường. Thẩm Thắt giật mình, cố nén ý nghĩ muốn mở cái hộp ra.

“Chu từ, đây không phải là thứ ngài muốn sao?” Tiền nhi vụng trộm liếc mắt về phía Hàn Sâm.

Thẩm Thắt cười lên trừng mắt nhìn Tiền nhi một cái, im lặng ám chỉ nàng mau chóng đi ra ngoài.

Thẩm Thắt từ từ đi đến bên cạnh Hàn Sâm, nhìn dáng vẻ giả vờ mặt không chút thay đổi của y, thật sự là nhìn không được nữa mà cười rộ lên, vòng hai tay qua cổ của y, sau đó dán mặt vào cổ y, “Làm sao chàng lại mua quần áo mắc như vậy cho thiếp?” Nàng không nói cho Hàn Sâm biết, bởi vì sau chuyện lần đó, nàng không dám thương lượng với y về vấn đề này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Cầm Tâm tam điệp đạo sơ thành

Hàn Sâm gạt hai tay Thẩm Thắt ra, mặt lạnh nói: “Ta không mua cho nàng, nàng sẽ tự đi mua sao?” Thẩm Thắt chợt dạ cười một tiếng, thấy y đặc biệt đi mua quần áo, một chút không vui trong lòng lại tan thành mây khói, cũng không phải là quên, chỉ là cảm thấy thời gian tốt đẹp như vậy dùng để cãi nhau thực sự là không đáng. “Chàng chưa dùng com sao?”

“Phu nhân nửa đêm chưa về, nàng nói có nam nhân nào còn tâm tư dùng com?” Hàn Sâm nhìn cũng không nhìn vào Thẩm Thắt.

“Tiền nhi, đi hâm nóng thức ăn lại bụng vào đây.” Thẩm Thắt nghe thấy Hàn Sâm nói hai chữ “phu nhân” liền cảm thấy ngọt ngào, so với hai chữ “ái phi” kia thật đúng là khác một trời một vực.

Thẩm Thắt đi vào phòng trong thay quần áo ngày thường, lúc đi ra thì thấy Tiền nhi bụng thức ăn đi vào. Hàn Sâm ngồi thẳng người chuẩn bị dùng com, lại bị Thẩm Thắt một phen đè lại, từ trong tay Tiền nhi tiếp nhận bát đĩa, gấp một miếng vịt bát tiền Hàn Sâm thích đưa đến bên miệng y.

Hàn Sâm quay mặt đi, “Để bốn vương tự ăn, nàng làm như ai cũng giống cái túi hẹp hòi là nàng?” Ngữ khí ảm lại không ít.

“Để thiếp dứt cho chàng đi, rất thú vị, chẳng trách Vương gia thích dứt thiếp ăn com như vậy.” Thẩm Thắt cười đến đỏ mặt, nàng cũng biết những lời này rất không có phẩm hạnh, nhưng nàng làm sao biết được, Hàn Sâm đâu thích dứt cho nàng ăn, hoàn toàn là bị nàng ép buộc.

Hàn Sâm vừa bực mình vừa buồn cười, nhưng lại không cự tuyệt. Thẩm Thắt hầu hạ y đến thoải mái khoan khoái, ngay cả nước xúc miệng cũng tự nàng nâng lên hầu hạ.

“Sau này thiếp sẽ không mua quần áo mắc như vậy.” Thẩm Thắt cam đoan nói, hà tất vì một bộ y phục nàng chỉ mặc một lần mà cãi nhau, nàng quan tâm nhất cũng chỉ là sự thiên vị của Hàn Sâm mà thôi.

Hàn Sâm xoa nhẹ tóc của Thẩm Thắt, thở dài một tiếng, “Thế thì không cần, gương mặt đẹp như vậy, đương nhiên cần phải mặc quần áo đẹp để làm nổi bật.”

Thẩm Thắt không biết nên cao hứng vì Hàn Sâm khen mình đẹp, hay là nên khó chịu vì ý khác trong lời nói. Ý trong lời của y, giống như mình là một nữ tử nông cạn chỉ biết mua quần áo làm đẹp, Thẩm Thắt rất là không vui.

“Tại sao đột nhiên lại để La tỷ tỷ quản gia tiền vật vậy?” Trong lòng Thẩm Thắt còn bực bội chuyện này.

“À, người làm trong phòng thu chi trước kia vì trong nhà có chuyện nên nghỉ làm rồi, bốn vương đề cho Tuệ Quyên xử lý, lúc nàng ấy ở An Dương đã quen xử lý những chuyện này rồi.”

“Vậy thiếp thì sao?” Thẩm Thắt cảm thấy y cực kỳ không tín nhiệm mình.

“Nếu giao cho nàng xử lý, phòng chường trong phủ này không đến vài ngày sẽ không có tiền công để phát.” Hàn Sâm cười một tiếng nheo nheo cái mắt Thẩm Thắt.

Thẩm Thắt bĩu môi, nhất định sẽ có một ngày y nhìn mình bằng cặp mắt khác.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Thắt không dám tiếp tục làm nũng quần quýt lấy Hàn Sâm nữa, nàng biết y bận rộn, không thích nằm trên giường quá lâu. Nghỉ đến Thẩm Thắt nàng trước kia là người không sợ trời không sợ đất, hiện giờ lại bị cản trở khắp nơi, coi như là báo ứng. Sáng sớm Thẩm Thắt lấy có

thân thể Triệu thị không tốt miễn cho hai người La, Triệu đến vấn an, cho nên khẩu vị không tệ.

“Tại sao hôm nay nàng...” Hàn Sâm thấy Thẩm Thất nghe lời như vậy thật sự có chút kinh ngạc.

Thẩm Thất vòng lấy cánh tay của Hàn Sâm, “Gia ăn xong rồi sao? Vậy thì mau đến thư phòng đi.”

Hàn Sâm đứng dậy đi ra ngoài, mà tay của Thẩm Thất lại không buông ra, “Ai nha, thời tiết đầu xuân thật đẹp, rất thích hợp cho việc tản bộ buổi sáng.” Sau đó dùng ánh mắt yêu kiều nhìn Hàn Sâm, y cũng không tiện nói gì. Thẩm Thất xem như bắt được Hàn Sâm, chỉ cần hành vi của nàng không quá phận, y đều sẽ khoan dung.

Cứ như vậy, Thẩm Thất luôn luôn đi theo Hàn Sâm đến cửa thư phòng, hai môn thần giữ cửa coi như là bị nàng vất vương mà quen mặt. Thẩm Thất cần môi, cố gắng cười tươi phát phát tay với Hàn Sâm, mặc cho ai cũng có thể đi vào đôi mắt ngập nước này của nàng, chỉ sợ gió thổi qua, là sẽ đổ mưa xuống.

Thủ vệ Vương Vĩ và Quan Lập Phi nhìn thấy đều không đành lòng, thậm chí bội phục ý chí của Vương gia, đối mặt với một mỹ nhân yếu đuối như vậy cũng có thể xoay người bỏ đi.

Thẩm Thất thấy Hàn Sâm xoay người tiến vào trong, lúc này mới rời đi, bĩu môi, nàng đã diễn thành như vậy mà vẫn không thấy y có chút không đành lòng, bất quá liệt lang sợ thiên nữ, Thẩm Thất đã hạ quyết tâm cần phải quần quít lấy y.

Mấy ngày nay Thẩm Thất rất yên tĩnh, không gây ra thêm bất kỳ phiền toái nào, chỉ là sáng sớm mỗi ngày đều đứng giờ đợi ở bên trong đình trên con đường đi qua Tu Trúc lâu. Dần dà còn cùng hai thủ vệ kia nói chuyện mấy câu, mọi người thường xuyên đến thư phòng cũng hiểu được bảy tám phần.

Buổi chiều mỗi ngày, lúc nào nàng cũng đem một bát canh sâm lớn đi đến Tu Trúc lâu, sau đó để thủ vệ đem vào bên trong, bát canh lớn kia chắc chắn một mình Hàn Sâm dùng không hết nên đương nhiên người thấy cũng có phần. Ăn người nhu nhược, Hàn Sâm lòng dạ ác độc, những người này có thể cũng có chút ngưng ngừng. Thẩm Thất cảm thấy hài lòng với trí thông minh của mình nên không ngừng hoan hô.

“Hôm nay bốn vương phải đi ra ngoài.” Một ngày kia lúc Hàn Sâm nhìn thấy Thẩm Thất ở chỗ cũ thật sự không thể không nói.

“Vương gia muốn đi mấy ngày?” Thẩm Thất vừa nghe thể liền nóng nảy, tiến lên ôm lấy cánh tay Hàn Sâm không chịu buông ra.

Hàn Sâm bắt đầu nhìn La thị ở bên cạnh cười cười, ý bảo nàng trở về trước. Thẩm Thất thì ở phía sau La thị trừng mắt nhìn nàng một cái, sau đó lại quay sang nơi khác, thật sự là chướng mắt mà.

“Đi hai ba ngày sẽ trở về.” Hàn Sâm đi ra ngoài, Thẩm Thất cũng đi theo, y thấy Thẩm Thất đi theo cũng không nói gì, bởi vì y đã quen với việc nàng dính bên người rồi. Đến khi y thấy Thẩm Thất dắt theo một con ngựa, lúc này y mới hiểu tiểu nha đầu này cũng muốn đi theo.

“Ta đi làm chính sự.” Hàn Sâm lạnh mặt.

Thẩm Thất bĩu môi, trong mắt bắt đầu ánh lên nước mắt, hôm nay nàng hiểu được, đứng ở trước mặt Hàn Sâm làm ra bất kỳ động tác hay lời nói lấy lòng nào cũng đều vô dụng, nàng chỉ có thể đứng nhìn, đối với Hàn Sâm sinh ra áp lực vô hình. “Gia, bên người ngài không có người hầu hạ dù sao cũng không tiện, thiếp đi theo vừa vặn có thể hầu hạ cho chàng nha.”

“Là bốn vương hầu hạ nàng hay nàng hầu hạ bốn vương?” Hàn Sâm muốn đẩy tay Thẩm Thất ra.

Thẩm Thất ngưng ngừng cười ra tiếng, bất quá lại càng dính vào Hàn Sâm chặt hơn, dẫn tới một trận âm thanh buồn cười xung quanh. “Có phải chàng có người ở bên ngoài rồi hay không?” Thẩm Thất thấp giọng hỏi, khuôn mặt cợt cợt trên ngực Hàn Sâm.

“Aizz, hành lý nàng cũng chưa thu thập, bốn vương lại vội vã lên đường.” Hàn Sâm giữ bả vai Thẩm Thất, đẩy nàng rời khỏi người mình.

“Không sao, không sao. Tới đó mua cũng được à.” Thẩm Thất tiện thể lại níu lấy cánh tay Hàn Sâm, nhìn bộ dáng kiên định kia, không cần nghĩ cũng có thể đoán được, nếu Hàn Sâm bỏ nàng ra, nàng nhất định sẽ ôm lấy bắp đùi của y.

“Không phải nàng không biết cưỡi ngựa sao?”

Lúc này Thẩm Thất mới nhớ tới đột đi sẵn trước kia, nhanh chóng cười ngây ngô, “Thiếp quýnh quá nên quên mất.”

“Vẫn chưa chuẩn bị xe ngựa.” Hàn Sâm bắt đầu nhìn Thẩm Thất một lát.

“Thiếp với Vương gia cưới chung một con ngựa có được không?” Thẩm Thất lúi kéo tay áo Hàn Sâm, yêu kiều lắc lắc, cho dù là ai cũng không nỡ bỏ rơi nàng.

Bất quá lúc Hàn Sâm thực sự mang theo Thẩm Thất đi cùng, nàng liền hối hận. Nơi bọn họ muốn đến cũng không xa lắm, khoảng mã đi gấp một ngày là tới. Thẩm Thất cảm thấy bụi đất đều sắp bị kín mắt mũi miệng tai của nàng, còn Hàn Sâm vẫn là một bộ dáng thoải mái, không biết là lỗi giác của nàng hay là thật sự y không có chút bụi bặm.

Dáng vẻ đi đường của Thẩm Thất cũng có chút biến dạng, một đường xóc nảy khiến nàng vô cùng đau đớn. Bọn họ đi tới một nơi gọi là trấn Thạch Đầu, đối diện với Đông Hoa, có ranh giới là sông Hoa. Thẩm Thất không biết Hàn Sâm đến nơi đây để làm cái gì, bất quá cũng không dám hỏi nhiều, không

dám dò la nhiều. Có một số việc không biết đó chính là phúc khí.

“Gia.” Một người đàn ông trung niên mở cửa ra, vừa nhìn thấy tựa như một lão bản kinh doanh nhiều năm, nhìn bộ dáng khúm núm kia, Thẩm Thát cảm thấy ông ta nhất định là lão bản của khách điểm. Thẩm Thát đi theo Hàn Sâm từ nơi này tiến vào cửa sau của tòa nhà, từ điểm này nàng liền biết, ở chỗ này thân phận của Hàn Sâm là bí ẩn.

“Vị này là...” Lư chương quỳ kia không biết nên xưng hô với Thẩm Thát như thế nào, bởi vì Hàn Sâm chưa từng mang theo nữ nhân tới đây, mà bọn họ lại không dám tự tiện dò la chuyện của chủ nhân.

“Là phu nhân của ta.”

Lư chương quỳ nhanh chóng khom người hành lễ, để bọn họ đi vào bên trong.

“Đi tìm xem ta có Kim Ốc Tàng Kiều không?” Hàn Sâm dặn dò Biện Trác lưu lại trông nom rồi rời đi.

Ngược lại Thẩm Thát không bị lời nói có phần chế nhạo của Hàn Sâm hù sợ, nàng còn thật sự đi xem chung quanh, nhìn xem có thể phát hiện ra một chút dấu vết nào không. Bất quá sự thật chứng minh, Hàn Sâm thật sự không tiếp cận nữ sắc, Thẩm Thát nhớ tới Ngũ ca của mình lúc còn trẻ thường hay cao ngạo luôn luôn đi dạo trong thanh lâu, lại dời ánh mắt đến trên mặt Hàn Sâm, như nghĩ tới cái gì.

Trong phủ này ngay cả một nha đầu hầu hạ cũng không có, chỉ có mấy gã sai vặt. Dem mắt nhìn lại tất cả đều là tường tro ngói đen, trong viện trừ bỏ mấy cây cỏ thụ ra, ngay cả hoa cũng không có một chậu. Thẩm Thát đi đến gian phòng lúc trước Hàn Sâm ở, cũng rất sơ sài. Nàng sai gã sai vặt đem một chậu nước tới, tùy tiện dọn dẹp một chút, lại nghe thấy Biện Trác đến thỉnh nàng dùng bữa.

“Có tìm được gì không?” Hàn Sâm nhìn Thẩm Thát cười cười.

Thẩm Thát xấu hổ ngồi xuống, vùi đầu dùng cơm, may mắn mùi vị của thức ăn không tệ.

“Dùng xong thiện nàng trở về phòng nghỉ ngơi trước đi, bổn vương còn có việc phải làm.” Hàn Sâm phát phát mấy sợi tóc rơi xuống của Thẩm Thát, “Tại sao không cắt tỉa một chút?”

Thẩm Thát vừa nghe y nói muốn mình nghỉ ngơi ra thì chẳng quan tâm đến cái gì khác, “Đừng mà, căn phòng kia tối đen thật khiến người ta sợ hãi, để cho thiếp đi theo chàng được không, thiếp cam đoan không nghe không nhìn, sẽ ngồi yên lặng một chỗ, được không?” Thẩm Thát biết yêu cầu này của mình rất quá phận, Hàn Sâm làm việc thần thần bí bí, chỉ sợ luôn luôn đề phòng mình.

Quả nhiên Hàn Sâm không trả lời.

“Thiếp sợ ma, nói không chừng trong phòng kia chả biết lúc nào sẽ bay tới một người xa lạ, thiếp sẽ bị hù chết.” Thẩm Thát nói xong hai mắt đã đầm lệ mông lung.

“Nàng làm việc gì trái với lương tâm nên sợ quỷ?” Hàn Sâm nói không khỏi có chút châm chọc.

Thẩm Thát bị khinh bỉ trong mắt y làm cho hoảng sợ, như thể y đã sớm cho rằng mình làm việc trái với lương tâm, nàng cẩn thận nhớ lại một chút, chuyện trái với lương tâm khiến quý đến tìm mình thì quả thực không có, nhưng nàng vẫn sợ.

Cuối cùng Hàn Sâm không đáp ứng, lòng dạ sắt đá đến ghê gớm, nước mắt của Thẩm Thát thật sự chảy ra, y cũng không mềm lòng. Thẩm Thát ủy ủy khuất khuất đi đến căn phòng kia, sắc trời tối đen, ngọn đèn trong phòng mờ nhạt, nhìn thế nào cũng không có thoải mái như tấm phòng ở vương phủ. Huống hồ là nơi xa lạ, chung quanh yên tĩnh ngay cả tiếng cây châm rơi xuống cũng có thể nghe thấy. Thẩm Thát cố gắng đè xuống bất an trong lòng, cái cô cứng nhắc nằm ở trên giường, tư thế kia chính là vừa nghe thấy tiếng động là thì lập tức bật người dậy. Đến khuya, bên ngoài vừa vãn nổi gió, có tiếng động của lá rụng do gió quét qua, nghe rất giống như tiếng người đi bộ sắp tới gần, Thẩm Thát “oa” lên, cảm thấy mình hoàn toàn không thể ở lại một mình chỗ này nữa, vội vàng cuộn lấy chăn chạy tới thư phòng nghị sự của Hàn Sâm.

Thẩm Thát bị hoảng sợ vô cớ, cũng chạm vào tính khí của nàng, nàng được cha mẹ chiều đến không sợ trời không sợ đất, lúc này không đi tìm Hàn Sâm tiếp tục cầu xin nữa, trực tiếp trải đệm ở trước cửa phòng nghị sự của Hàn Sâm, một mình ủy ủy khuất khuất ngồi cuộn ở trên tấm đệm, rất là đáng thương. Khiến cho mấy người đi tới hồi sự đều không dám vào cửa, lúng túng đứng ở chỗ rẽ.

“Nàng làm cái gì vậy?” Hàn Sâm bước ra phòng nghị sự, lúc y nghe gã sai vặt bẩm báo nói Thẩm Thát trải chăn đệm ngồi ở ngoài cửa cũng cả kinh.

“Thiếp sợ.” Thẩm Thát vốn đang ủy khuất, hơn nữa vừa sợ vừa lạnh, nước mắt đã tràn đầy khóe mi thể nhưng lại không chịu rơi xuống, khiến cho đôi mắt mông lung nổi bật lên càng phát ra ánh sáng sống mông lung, khiến người ta thương xót không thôi.

“Mau trở về.” Hàn Sâm nghiêm mặt, âm thanh lạnh lẽo, mấy người đứng đợi ở xung quanh cũng biết đây là điềm báo y tức giận, sớm đã bị dọa đến kinh hồn táng đảm, nhưng Thẩm Thát lại không để ý tới. Ngược lại càng tệ hại hơn dùng tay ôm chặt lấy khung cửa, chính là bộ dáng người có kéo nàng cũng không đi. Trên mặt là phong tình điềm đạm đáng yêu, trong ánh mắt buồn bã kia giống như đang trách cứ lòng người cứng rắn, tại sao có thể bỏ được bộ dáng yếu đuối bị kinh hãi bức này của nàng.

Đám người xung quanh vội trộm nhìn xem sớm đã bị nàng đáng về vừa rung động lòng người vừa phong tình điềm đạm đáng yêu này của nàng làm cho mềm lòng, không còn tâm tính chế giễu nữa mà ngược lại có chút oán trách với lòng dạ sắt đá của Hàn Sâm. Nhắc tới phong thái tươi sáng hoa lệ, những nữ tử bình thường lúc nào cũng bày ra phong thái như vậy, mặc dù nhìn thì mê người thật nhưng chung quy cũng sẽ có một ngày trở nên nhàm chán.

Ngược lại không bằng Thảm Thất có sắc đẹp tuyệt trần bậc này, trong ngày thường khí phách hào hứng không ai bì nổi, so sánh với đáng về đáng thương lúc này, càng khiến cho người ta cảm giác thấy có hàng ngàn mùi vị, có hình dáng xinh đẹp vô cùng đẳng cấp.

Hàn Sâm tiếp tục cứng rắn, gặp phải người da mặt dày như vậy thật sự không còn biện pháp nào. “Vào đi.”

Thảm Thất như được đại xá, nhảy dựng lên hôn một cái ‘bẹp’ ở trên mặt của Hàn Sâm, mọi người xung quanh nhìn thấy đều tròn mắt há mồm, xấu hổ quay đầu đi, phong thái hoa lệ kia lập tức tan thành mây khói, lại giống như đánh tan mây nhìn thấy bầu trời, xinh đẹp khiến người ta không thể nhìn thẳng. Vừa tỉnh lặng, trong một cái nháy mắt một nụ cười cũng khiến cho người ta trải qua hai mùa đông hạ, mùi vị rất chân thực, đủ để khiến cho người ta nếm thử hai ngày hai đêm.

Vừa vào phòng, Thảm Thất lập tức nhìn thấy có mấy người đàn ông xa lạ đang nói chuyện, dư quang khóe mắt không ngừng liếc nhìn nàng, nhưng không dám nhìn trực tiếp, Hàn Sâm giới thiệu từng người, ngược lại nàng thoải mái kiến lễ, đoan trang cao quý, không hề giống một nữ nhân vô lại trải chân đệm ra ngồi trước cửa ở bên ngoài ban này.

Thảm Thất nhìn thấy bên cạnh phòng có một gian phòng nhỏ được ngăn bởi màn trúc liền đi vào. Phân phó gã sai vặt điểm thêm vài cây nến trong phòng, sau trận kinh hoàng ban này, nàng càng muốn ánh sáng hơn, cảm thấy nơi của Hàn Sâm rộng rãi thoáng mát một chút, lại sai mấy tên sai vặt chuyển cái giường nhỏ đến màn cửa, giống như muốn mượn ánh sáng ở bên phòng ngoài vậy.

Thu xếp xong nàng cũng đã an tĩnh lại, tùy ý từ trong giá sách rút ra một quyển sách, nhưng lại là sách về binh gia, mặc dù nàng không có hứng thú xem, nhưng lại trở mình giả vờ đọc sách, bên ngoài thấy nàng đã yên tĩnh lúc này mới bắt đầu nhỏ giọng nói chuyện, mặc dù không nghe rõ cái gì, nhưng âm thanh thuần phát của Hàn Sâm lại lập tức khiến cho Thảm Thất phân biệt được, vừa nghe thấy âm thanh này thì nàng đã không còn sợ gì nữa.

Chỉ là binh thư quá nhàm chán, nàng chỉ mới lật hai trang liền bắt đầu như đi vào cõi thần tiên, nàng thờ dài một hơi ở trong lòng, năm đó nàng không phải là nữ tử không có tâm cao khí ngạo, đáng tiếc sau khi gặp gỡ y, thì cái gì cũng bất chấp, làm ra loại chuyện trải chân ngồi dưới đất thật sự là quá mất mặt, nếu chuyện này bị truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ bị đám tỷ muội kia cười nhạo, bất quá nàng cũng không hối hận, nghĩ đến về mặt bất đắc dĩ lúc ấy của Hàn Sâm nàng lại muốn cười, tốt xấu gì nàng cũng xem như là thắng một lần.

Chỉ là trong lòng y dường như từng nghĩ mình là người thoải mái, y có thể nhìn người luôn luôn mỉm cười, nhưng ý cười kia chưa đạt đến đáy mắt, ở đó chỉ có xa cách và không kiên nhẫn. Đây cũng là lý do Thảm Thất dám làm chuyện vượt qua khuôn phép như thế, dù sao nàng có ngoan ngoãn nghe lời thì y cũng không có kiên nhẫn, vậy thì tại sao nàng không để danh xưng với thực, làm phiền rồi lại làm phiền y thật nhiều, nghĩ như thế, Thảm Thất ở sau rèm tròn mắt nhìn Hàn Sâm một cái, nghĩ thầm về sau luôn để cho y dễ chịu.

Thảm Thất tự nhận mình là một người xem như là thông minh nhất trong đám tỷ muội, nhưng lại nắm bắt không được tâm tư của Hàn Sâm, dù sao lúc nào y cũng cho mình một cái tát sau đó lại thưởng cho một viên kẹo đường, cứ như vậy mà dụ dỗ nàng. Nói y không có tâm tư với nàng, vậy thì hãy nhìn vào sự dụ dỗ sẵn sóc trong ngày thường của y đi, đó là tình cảm của phu quân, nhưng nói y có tình ý, người lại vĩnh viễn cảm thấy có cái gì đó ngăn cách một chút, tỷ như bóng dáng của người nào đó. Thảm Thất cần môi, chính nàng không biết mình đã làm sai cái gì, có cái gì thua kém Mai Nhược Hàm kia. Luận về dung mạo, gia thế, nàng ta không có cái gì bằng nàng cả.

Bạn đang đọc truyện *Dị Lang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Chỉ khùng dạ tâm hoa thụ khư

Tuy rằng nói thầm trong lòng, miên man suy nghĩ, nhưng Thảm Thất cũng không phải là người dây dưa, một ngày bận rộn sớm đã mệt mỏi, nghĩ đi nghĩ lại mí mắt dần dần nặng xuống.

Đến canh một, trong phòng nghị sự đã có người đánh giấc, chỉ có Hàn Sâm là tinh thần phấn chấn, liên tục lật xem sổ sách mấy ngày nay, thỉnh thoảng sẽ hỏi hai ba câu, nhưng câu nào cũng gãi đúng chỗ ngứa, vô cùng hung hiểm, người cấp dưới nhanh chóng phản chấn lại tinh thần trả lời câu hỏi. Bọn họ đã quen với tình huống này rồi, bởi vì công việc của Hàn Sâm rất nhiều, mà thời gian đến trấn Thạch Đầu lại có hạn, lúc nào cũng nóng lòng một ngày làm thành hai ngày, không đến canh ba tuyệt đối sẽ không nghỉ ngơi.

Sớm đã có gã sai vặt chuẩn bị trà đậm mang vào, mỗi người đều dồn sức uống một ngụm, lắc lắc đầu cho tỉnh tỉnh thần, tiếp tục cẩn thận ứng phó với chuyện kể tiếp. Lúc lão bản của hiệu thuốc Kính Đức đường nhìn thấy Hàn Sâm lật xem sổ sách của ông thì chột nhử mày, trái tim thất chặt lại.

Mọi người nhìn thấy Hàn Sâm bỗng nhiên đứng lên, đều cho rằng đã xảy ra lỗi lớn nên tất cả cũng đứng lên theo, bày ra bộ dạng chuẩn bị ra chiến trường, nào biết Hàn Sâm lại đi tới trước màn trúc, không hề có ý hỏi tội.

Lúc này Hàn Sâm đứng đây là vì cảm thấy Thảm Thất im lặng quá lâu, không giống với tính khí ngày thường của nàng, cho nên Hàn Sâm đặc biệt đến nhìn xem, vén màn lên muốn đi vào thì lại thấy cái giường nằm ngang ở phía trước, Thảm Thất đang cuộn tròn ở trên giường, đã chìm vào giấc ngủ. Hàn đưa tay sờ sờ, cả người nàng lạnh buốt, Hàn Sâm nhíu mày càng chặt hơn, bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

“Hôm nay tới đây thôi.”

Hàn Sâm vừa dứt lời, lập tức khiến mọi người ở đây đều thất kinh, lúc nhìn thấy y ôm Thẩm Thất thì bừng tỉnh hiểu ra, nghiêng đầu không dám nhìn, chỉ đều nhìn nhau cười một tiếng.

Thẩm Thất ngủ rất say, lúc Hàn Sâm ôm nàng thì nàng chỉ chậm rãi co co một chút, tìm một vị trí thoải mái ở trong lòng ngực của y, cái mũi còn vô ý thức hít hà, đại khái là ngửi thấy mùi hương quen thuộc cho nên lại an ổn ngủ tiếp.

Cái này ngược lại đổi thành Hàn Sâm hầu hạ Thẩm Thất coi áo ra, giống như đại cô nương lên kiệu hoa ——

Lần đầu tiên, Thẩm Thất muốn bắt tỉnh nhưng lại không được.

Thẩm Thất thấy sắc mặt Hàn Sâm không tốt, hiện tại chỉ có hai người bọn họ, nàng sợ Hàn Sâm đến tính sổ thì sẽ không có lợi, cho nên nhanh chóng nói: “Thiếp muốn đi tắm, cả ngày nay bị cát bụi bay vào dính đầy người.” Nàng dò xét sắc mặt của Hàn Sâm, thấy y không có biểu hiện gì, lập tức ra ngoài gọi gã sai vặt đem nước nóng đến.

Những thứ này đều có sẵn, bởi vì bọn họ biết theo tục lệ, nước luôn luôn được đặt ở trên lò nóng, Thẩm Thất vừa phân phó, rất nhanh bên kia đã chuẩn bị xong. Hàn Sâm lấy quần áo đi đến gian bên cạnh tắm rửa, Thẩm Thất thì ở trong phòng nhỏ của phòng ngủ dùng nước tắm.

Hàn Sâm trở về phòng nằm xuống giường đã gần một khắc, lúc này Thẩm Thất mới mè nheo từ bên trong đi ra. Nàng không tìm thấy quần áo sạch, cho nên ở trong tủ treo quần áo lấy ra áo bào lụa mỏng màu trắng văn* mai của Hàn Sâm mặc vào, ở trên eo buộc qua loa một chút (* hoa văn). Nàng nhẹ chân nhẹ tay bò lên giường, vốn không muốn ảnh hưởng đến giấc ngủ của Hàn Sâm, nhưng nào biết y nằm nghiêng ở trên giường đọc sách, vừa nhìn thấy nàng liền đặt sách sang một bên.

Thẩm Thất cảm thấy có cái gì đó không đúng, bởi vì ánh mắt của Hàn Sâm nhìn nàng khác với ngày thường rất nhiều, sững sờ nhìn nàng giống như không quen biết. Nàng nhìn thấy hâu kết của Hàn Sâm giật giật, giống như đang nuốt, “Vương gia khát nước sao?”

Hàn Sâm mở miệng đáp, “Ừm, có chút khát.”

Thẩm Thất thấy y mặc dù đang trả lời, nhưng ánh mắt lại không nhìn vào mình, thuận theo ánh mắt của y nhìn xuống, lúc này mới phát hiện tầm mắt của y đang dừng ở trên ngực của mình. Áo bào nàng mặc lên lại giống như trẻ em mặc quần áo của người lớn, rất là rộng, bởi vì nàng nằm úp sấp cho nên cảnh xuân ở dưới cổ áo y nhìn một cái liền không xót thứ gì, Thẩm Thất đỏ mặt nhanh chóng che cổ áo lại. Hàn Sâm cũng không còn tò vè, chỉ là ánh mắt kia lại dời đi đến nơi khác, Thẩm Thất nhìn theo, chính là mình chân, bởi vì di chuyển, cả bắp đùi đều lộ ra ngoài áo choàng, trắng nõn óng ánh như ngọc ngay cả chính nàng cũng không dám nhìn xem.

“Chàng...” Thẩm Thất vốn muốn trách Hàn Sâm vài câu, nhưng nào biết y lại xoay người một cái đem nàng áp ở dưới thân thể của y, hơi thở cũng bắt đầu dồn dập. Thẩm Thất không ngờ đêm đã khuya như vậy, y còn có thể lực để ân ái.

“Đêm, đêm đã khuya.” Không biết tại sao, lúc này Thẩm Thất có chút sợ y, cảm thấy lúc này y không giống như ngày thường.

“Đêm đã khuya, chẳng phải chính là lúc cao chúc chiếu sáng hồng trang sao?” Hàn Sâm ở bên tai Thẩm Thất thảm lẩm bẩm, thuận thế ngậm lấy vành tai của nàng.

Câu “cao chúc chiếu sáng hồng trang” kia là danh ngôn của Tô đại học sĩ Vịnh Hải Đường, “chỉ sợ đêm dài hoa ngủ thiếp, cổ đốt cao chúc chiếu sáng hồng trang”. Lúc này bị Hàn Sâm cắt câu lấy nghĩa như vậy, ngược lại có thêm chút ý mập mờ, khiến Thẩm Thất vừa thẹn vừa sợ. Nàng mất tự nhiên từ chối hai cái, nào biết lại tăng thêm hứng thú của Hàn Sâm, thô bạo kìm chặt tay của nàng có chút Bá Vương ngạnh thượng cung. Vậy thì thật sự là Hải Đường trải qua mưa gió rồi.

Cảnh hoa run rẩy, nhị hoa tràn ra, gió xuân chóng đỡ Ngọc Môn quan, vòng eo đung đưa lên xuống.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Chương 9.2

Sáng sớm hôm sau, lúc Hàn Sâm dậy thì Thẩm thất còn đang mơ màng, đêm qua không biết y lấy hưng phấn từ đâu, ngay cả đêm động phòng hoa chúc cũng không có tình thú như vậy, không biết dày vò nàng bao nhiêu lần, đến khi tiếng gáy hùng dũng của gã trống vang lên mới buông tha cho nàng. Hàn Sâm rời giường, Thẩm Thất liền tỉnh dậy, ngọc ngọa muốn rời giường, nhưng hai chân lại mềm nhũn không thể nào nâng thân lên được.

“Ngủ thêm chút nữa đi.” Hàn Sâm tự buộc đai lưng lên.

“Không cần, thiếp sợ.” Tòa nhà này nhuộm màu cổ xưa, ít người còn trống trải, Thẩm Thất cảm thấy đây không phải là nơi mình nên ở.

Hàn Sâm quay đầu lại ngồi ở trên mép giường, “Không mệt sao?”

Thẩm Thắt bị câu hỏi này của y làm cho xấu hổ đến mức muốn rứt đầu vào trong cổ, nàng chỉ có thể hờn dỗi liếc y một cái

“Đề bốn vương xem nàng có bị thương không?” Hàn Sâm vươn tay xuyên qua giữa hai chân của Thẩm Thắt, nàng sợ tới mức vội vàng khép hai chân lại.

“Không cần đâu.” Thẩm Thắt mở to hai mắt, quyết miệng lắc đầu.

“Tại sao lại không cần, nếu bị thương thì cần phải thoa thuốc chứ, nếu không lúc đi nàng sẽ không được tự nhiên, chẳng phải sẽ bị người ta nhìn thấu.” Hàn Sâm tựa như giễu cợt tựa như nói đùa, một câu nói bức Thẩm Thắt đến không có đường lui. Y mạnh mẽ tách hai chân của Thẩm Thắt ra kiểm tra, nàng không thể chống cự lại, chỉ có thể xoay mặt đi không dám nhìn vào y.

“Hoi nộn* một chút.” Hàn Sâm mặt nhăn nhu mày. (* từ này là non nớt, mềm => không bk ý HS là gì nên t để nguyên lun >”

Thẩm Thắt vốn bị câu nói không đầu không đuôi của y dọa sợ một chút, nhưng lập tức phản ứng lại, “Chàng, đều không phải tại chàng, chàng còn nói những lời này...” Mặc dù Thẩm Thắt và Hàn Sâm đã thành thân được mấy tháng, nhưng thể diện vẫn như lúc còn là cô nương, làm sao có thể chịu nổi lời trêu ghẹo này của Hàn Sâm. Thẩm Thắt đẩy Hàn Sâm ra, cố nén sự khó chịu đứng dậy rửa mặt chải đầu mặc quần áo.

Những điều này đều do việc nhỏ, chỉ là trong lòng nàng oán hận lời cợt nhả sáng nay của Hàn Sâm, cho nên lúc chải đầu liền đùa bốn một chút, giống như làm thế nào cũng không kết được búi tóc.

Hàn Sâm nhìn thấy đương nhiên chỉ có thể tiến lên hỗ trợ, “Chưa từng thấy nữ nhân nào ngay cả búi tóc cũng không biết kết.”

Mất to ngập nước của Thẩm Thắt lưu chuyển liếc Hàn Sâm một cái, “Vương gia kết hay là không kết.”

Mặc dù Hàn Sâm không linh hoạt bằng Tiền Nhi, nhưng kết một búi tóc cũng không có khó khăn gì, y giúp Thẩm Thắt chọn một cây trâm hoa mơ bạch ngọc cắm vào trong búi tóc.

Thẩm Thắt lại lấy Tử Loa đại* đưa đến trong tay Hàn Sâm. (* than về lòng mảy của phụ nữ thời xưa)

“Nàng thật đúng là ý lại người khác.” Hàn Sâm nheo nheo cái mũi của Thẩm Thắt, đành phải giúp nàng vẽ lòng mảy.

“Từ lúc các nàng đến đây, đã lâu rồi Vương gia chưa vẽ lòng mảy cho thiếp.” Thẩm Thắt bĩu môi, đôi môi hồng diễm vênh lên, Hàn Sâm không trả lời, chỉ hung hăng hôn lên môi nàng một phen, hôn đến khi nàng cảm thấy đau mới buông ra.

Thẩm Thắt cũng biết điều, biết Hàn Sâm không thích những chuyện tranh đoạt tình nhân này cho nên cũng không nói gì thêm, sau đó đi phía sau Hàn Sâm ra ngoài. Lúc ra ngoài mới phát hiện ra tối qua có mưa, trong vườn tàn hồng* trên đất. (* hoa lá rơi tàn tạ)

“Thật sự là hoa nộn bất kinh nhu, xuân phong tốt vị tu.” Hàn Sâm nhìn tàn hồng trên đất cảm thán, ánh mắt lại chuyển sang nhìn chăm chăm vào Thẩm Thắt. Thẩm Thắt đọc lại hai câu kia của y, sau đó kết hợp hai câu lại, lập tức đỏ mặt lên, “Hàn Sâm.” Thẩm Thắt giậm chân một cái, sau khi trải qua năm lần bảy lượt bị y trêu ghẹo, ngay cả tôn xưng Vương gia cũng không gọi, gọi thẳng kỳ danh.

Liên tục bị trêu chọc, đương nhiên Thẩm Thắt không chịu đi theo Hàn Sâm nữa, kỳ thực nàng không muốn ở lại trong phòng nghị sự ngọt ngào nhàm chán kia, cho nên liền dẫn theo Biện Trắc đi dạo trấn Thạch Đầu một vòng.

Lần đi dạo này ngược lại có thu hoạch phong phú, không ngờ trấn Thạch Đầu này tuy trấn nhỏ ở biên giới, nhưng lại là cứ điểm quan trọng giao thông giữa Tây Hoa, Đông Hoa và Giang Nam, ba nơi ba hoàn cảnh khác nhau, bốn thành đô cần phải đi qua nơi này, thương khách nối liền không dứt, sự giàu có và đông đúc của nơi này không kém Lan Lăng bao nhiêu.

Bởi vậy, ngay cả bữa trưa Thẩm Thắt cũng không trở về dùng, ở chỗ này chọn một chiêu bài vàng là Hồng Hội lâu, nếm thử món ăn của Đông Hoa, có mùi vị rất khác biệt, đáng quý chính là, còn có món ăn của Bắc Hồ (người Tây Bộ Ô Tôn, Nguyệt thị, Bắc Bộ Nhu Nhiên, Giang Nam Đông Hồ gọi chung là Bắc Hồ), đơn giản xấu xí, nhưng vô cùng tươi mới độc đáo. Bởi vậy, Thẩm Thắt vô cùng vừa ý với trấn Thạch Đầu này, kiên quyết sau này nếu Hàn Sâm có đến đây thì nhất định phải đi theo.

Lúc Thẩm Thắt trở về chỗ của Hàn Sâm thì trăng đã treo lên ngọn cây, còn thoả ước mong nguyện.

“Tại sao lại đi chơi đến ngay cả bữa trưa cũng không trở về dùng?” Hàn Sâm ngồi ở trước bàn cơm hỏi.

Thẩm Thắt chớp chớp mắt, không ngờ Hàn Sâm còn biết quan tâm đến bữa trưa của mình, trong lòng ngọt liếm, nàng tiến lên ôm lấy cổ Hàn Sâm nói: “Đi chơi rất vui vẻ, ở chỗ này cái gì cũng có, lần sau tiếp tục dẫn thiếp tới đây được không?” Cái này nàng cũng thử dò xét nhìn xem thái độ của Hàn Sâm, nàng sợ chuyện lần này sẽ xảy ra ngoài ý muốn y sẽ chán ghét nàng, ngộ nhỡ lần sau y giấu nàng đến đây thì thật là không tốt chút nào.

“Tiếp tục dẫn nàng đến đây, chẳng phải bốn vương sẽ tán gia bại sản sao?” Hàn Sâm không hề động dẩy.

Thẩm Thắt thấy y không quả quyết tuyệt, liền nhìn về phía địa phương hấp dẫn nào đó nghĩ, “Không có, không có, mặc dù hôm nay thiếp mua nhiều, nhưng cũng không phải chỉ mua cho mình thiếp.” Nàng rất sợ Hàn Sâm không tin, còn đặc biệt để cho gã sai vặt chuyển đồ vào.

Nhìn một đồng thứ như tòa núi nhỏ ở trước mặt, sắc mặt của Hàn Sâm thực sự có chút khó coi.

Thẩm Thắt ở sau lưng y lạng lẽ thè lưỡi, nàng thích là mưa, rốt cuộc nàng đã mua những thứ gì ngược lại nàng cũng không rõ lắm, nhìn điệu bộ này của y

là biết không tốt rồi, nàng vội vàng tiến lên rút ra một thứ.

“Xem cái này nè, áo trấn thủ* làm bằng lông hồ ly trắng, chính là dùng nách hồ ly thượng đẳng nhất để làm, áo này rất hiếm, một năm cũng khó tìm được một cái, thiếp thấy La tỷ tỷ sợ lạnh, cho nên đặc biệt mua cho tỷ ấy.” Thảm Thất chớp chớp mắt, mang theo cầu xin và lấy lòng nhìn Hàn Sâm (* thường chỉ áo len, áo bông cộc tay)

Lúc này đối với Thảm Thất mà nói, quả thực không phải là một chuyện dễ, nàng luôn luôn không thích chào đón La thị và Triệu thị, lúc này mua đồ đương nhiên là để lấy lòng Hàn Sâm. Nàng cũng vì chính mình mà tính toán một chút, nếu chắc chắn là người một nhà, mà nàng không thể cho sắc mặt hòa nhã, vậy đành phải dùng đồ vật để chăm sóc, La thị kia xuất thân nghèo hèn, không có gia sản, kém xa nàng và Triệu thị, mua cho nàng áo trấn thủ quý báu này, nhất định có thể làm cho nàng vui mừng.

“Tại sao lại muốn mua cho nàng ấy?” Về mặt Hàn Sâm không tin, bất quá giọng điệu đã tốt hơn nhiều, “Không phải là sợ nên tạm thời đổi chủ ý đấy chứ?” Đây là nói Thảm Thất nàng vốn mua cho mình, nhưng tạm thời lại nói là tặng cho La thị.

“Mới không phải đâu.” Thảm Thất yêu kiều nhăn nhó cái mũi, “Dáng người của La tỷ tỷ mập hơn thiếp, chẳng xem, nếu thiếp mặc cái áo này, không phải giống như thiếp khoác một cái lông đèn à?”

Thảm Thất vội vàng lấy ra thêm nhiều thứ, có mua cho Triệu thị mấy món đồ mới lạ của Bắc Hồ, bởi vì nhà Triệu thị là thương nhân lớn, cho nên đồ vật bình thường nàng ấy sẽ không để vào mắt, ngoài ra còn mua cho nàng ấy một vài đặc sản của quê hương nàng, phần tâm tư này của Thảm Thất cũng coi như là vô cùng đúng chỗ. Thảm Thất biết Hàn Sâm một lòng muốn giữ cân bằng cho hậu viên, ngày thường nàng cho hai vị kia nhìn sắc mặt, mặc dù y không nói nhưng lại mất hứng, cho nên Thảm Thất luôn luôn nghĩ phải làm thế nào để thay đổi, hiện giờ thì lại tốt, chỉ cần bỏ ra của cải không cần bỏ ra tình cảm, cũng rất sáng khoái.

Ngoài ra, Lưu ma ma cũng có vài thứ, Trương Tín Chi thường xuyên gặp ở thư phòng cũng có luôn, những người này đều là tâm phúc bên cạnh Hàn Sâm. Cả thủ tướng hầu hạ xung quanh thư phòng Thảm Thất cũng bày tỏ, mấy người trong trong ngoài ngoài có chút quan trọng cũng có lễ vật.

“Nàng tiêu tiền ngược lại rất biết cách.” Hàn Sâm hơi giẹo cợt cười cười. Những món đồ này tuy là vật nhỏ, nhưng bọn chúng đều là tinh phẩm, Thảm Thất là người quen dùng đồ tốt, đồ vật bình thường nàng không hề để vào mắt, lễ vật xuất từ trong tay nàng hiển nhiên cũng không tồi. Tỷ như mặt ong muốn tặng cho thị thư* hầu hạ bên cạnh Hàn Sâm, đó là mặt Tuyết Liên đặc biệt chọn trên núi cao, có giá trị xa xỉ. Ngay cả người như vậy cũng tặng thứ tốt, vậy đồ vật của những người khác có thể nghĩ cũng biết. (* người chăm lo việc ghi chép)

Bất quá lần này ngược lại Hàn Sâm nhìn thấu chỗ tốt và tính cách của nàng, ngày thường tùy tiện, nào có thời gian quan tâm người khác nghĩ như thế nào, nhưng trong lòng lại có một bản nghi chép. Thị thư kia cũng chỉ ngẫu nhiên nhắc tới một lần nói cái gì mà dạ dày không tốt, nàng liền nhớ kỹ.

Thảm Thất không hề nói một từ nào đối với lời bình luận của Hàn Sâm, chỉ có cười càng thêm nịnh nọt.

Đương nhiên Hàn Sâm cũng bó tay với nàng, “Nàng thì tốt rồi, mua nhiều đồ như thế, ngay cả quần áo để thay cho mình cũng không mua?” Thảm Thất rất có cảm giác giác ngộ vỗ trán, “Ai nha, chẳng không nói, thiếp thật sự quên mất.” Thảm Thất lại cười một tiếng, “Con người của thiếp lúc nào cũng vội cho người ta, luôn luôn quên chính mình.”

Hàn Sâm không thể không bật cười, lời nói mặt dày như vậy cũng chỉ có Thảm Thất mới nói ra được. “Nàng còn dám nói?” Thảm Thất đắc ý hất hất cằm, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai hôn lên môi Hàn Sâm một cái, đồ mặt lui ra, ý tứ này rất rõ ràng là muốn ngăn miệng của Hàn Sâm lại, mặc kệ y tình nguyện hay không tình nguyện, dù sao cũng đã thừa nhận Thảm Thất nàng là người vô tư quên mình.

“Vậy còn của bốn vương hầu?” Hàn Sâm vươn tay ra.

Thảm Thất không nghĩ tới y sẽ chủ động đưa tay đòi quà, chỉ là nàng thật sự không có mua cho y. Đây là lưu lại một hậu chiêu, sau này có thể kéo Hàn Sâm cùng nhau ra ngoài đi dạo, đương nhiên cái này xem như là si tâm vọng tưởng, nàng cũng chỉ tùy tiện nghĩ thử mà thôi. Nguyên nhân chân thật nhất chính là, Hàn Sâm có thói quen tiết kiệm, bản thân tiết kiệm cũng ràng buộc người khác tiết kiệm, Thảm Thất tự mình biết chuyện của mình, không dám mua cho Hàn Sâm, chỉ sợ mua cho y chẳng những y không cần, về sau mỗi ngày nhìn thấy đồ vật kia lại sẽ nhớ tới Thảm Thất nàng là người tiêu tiền như nước, thật sự là được một mất mười.

“Là như vậy, mấy thứ kia đều là tặng cho người ra, lễ vật này không thể không chiếu khán, về phần chúng ta, hiện giờ thói đời khốn khổ, rối loạn, đương nhiên có thể giảm một cái thì sẽ giảm một cái, cho nên...” Thảm Thất rất đắc ý, thật sự là lạnh lẽo nói không nên lời, hôm nay đến phiên nàng giảng đạo lý cho Hàn Sâm

Hàn Sâm nhéo nhéo hai má Thảm Thất, “Nàng thật là...” Y giống như tức giận, nhưng bỗng nhiên lại chuyển đổi sắc mặt, ngữ điệu cũng bình tĩnh trở lại, “Cho dù có nhiều loạn lạc nàng cũng không cần sợ.”

Thảm Thất cho rằng ý của Hàn Sâm là y sẽ nhất định bảo vệ nàng, cho nên nàng liền hỏi “Tại sao”, muốn Hàn Sâm chính miệng thừa nhận.

“Bởi vì trên người nàng có chỗ lì lợm, có thể làm dùng tấm chắn.” Hàn Sâm lại cười cười nhéo nhéo hai má Thảm Thất. Nàng nhất thời hiểu rõ, đây là nói da mặt nàng dày, “Chàng...” Thảm Thất tức giận tới mức giậm chân.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Bán giang xào xào bán giang hồng

Thẩm Thát cũng là người có tính khí, bị Hàn Sâm chọc tức nên lúc ăn cơm không thèm để ý tới y. Hơn nữa Hàn Sâm cũng không đỡ nâng mấy câu, cho nên nàng không có bậc thang để xuống.

Sau khi Hàn Sâm dùng bữa tối xong, lúc y đứng dậy muốn rời đi thì Thẩm Thát mới thực sự nóng nảy, cũng vội vàng đứng lên, nước mắt lưng tròng nhìn bóng lưng của Hàn Sâm, trong lòng thầm mắng ‘đúng là một người nhẫn tâm mà’. Đến khi Hàn Sâm đi ra cửa, Thẩm Thát còn tưởng rằng tất cả không phải là trò đùa thì y bỗng nhiên xoay người lại cười cười: “Tại sao tối nay không sợ ngủ một mình?”

Thẩm Thát cắn cắn môi, muốn mạnh mẽ kìm nén không bật cười, muốn làm ra bộ dáng cao ngạo đang tức giận, nhưng lòng của nàng đã sớm vui mừng rồi, cắn môi cười lên đi theo y ra ngoài. Đêm nay không cần ăn và ngủ ở cạnh cửa nữa, chẳng những thế, Hàn Sâm còn sai người giúp Thẩm Thát trải chăn trên sạp giường nàng ngủ tối hôm qua, nệm gấm chăn êm, được xưng là nơi thoải mái nhất trong phòng nghỉ sự.

Thẩm Thát biết rõ có đôi lúc Hàn Sâm không nhìn được mà để ý đến nàng, nhưng cũng không hao tâm tổn sức dỗ nàng, chỉ thỉnh thoảng dùng cử chỉ thân mật một mực gọi nàng, coi như đây là số mệnh đi. Một vật khắc một vật, kiếp này xem như nàng gặp hạn rồi.

Một đêm này, Hàn Sâm vẫn nghỉ sự xuyên đêm. Thẩm Thát cũng ngủ được một giấc thật dài, nàng không hiểu tại sao mỗi ngày đều có nhiều việc cần phải bận rộn xử lý như vậy. Đến khi Hàn Sâm qua gọi nàng dậy thì nàng lại làm bộ ngủ say, muốn dựa vào trong lòng y thêm một chút nữa.

Đợi đến lúc Hàn Sâm ôm nàng trở về phòng thì mới làm ra vẻ mê mang tỉnh dậy, có chút cảm giác không biết mình đang ở nơi nào. Hàn Sâm chỉ nhìn nàng cười cười, Thẩm Thát bị y nhìn như vậy có chút sợ hãi, chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi ở một bên để y không bắt bẻ việc nàng giả bộ ngủ.

“Thiếp đi tắm.” Thẩm Thát vội vàng xoay người.

Lúc đi ra, xấu hổ buồn bực ban nãy đã được che dấu đi một ít, đem áo dài sa màu tím của Hàn Sâm ở trước mắt y buộc chặt lại, có chút cảnh cáo nhìn y, đừng bày ra bộ dạng mặt hôn khinh cử vọng động nữa. Sau đó lại như một nữ nhân giận dỗi cười nói: “Chàng đừng hồng giờ chú ý mưu ma chước quỷ gì.” Chỉ là lúc này lại ‘không tiếng trống có tiếng’, so với lời nói ra càng thêm diêm dúa.

Thật đúng là “Tổ ngực vị tiêu tàn tuyệt, thấu khinh la”.

Thẩm Thát thấy Hàn Sâm sững sờ nhìn chằm chằm vào mình thì không khỏi đắc ý, nhưng trên mặt lại làm ra diễn cảm không biết y đang nghĩ gì. Nàng mưu lợi như vậy sợ rằng Hàn Sâm sẽ khinh thường nàng.

Lúc Thẩm Thát đến gần Hàn Sâm, y đưa tay ra kéo nàng ôm vào trong lòng, “Nha đầu nàng thật乖巧 hoạt.” Dứt lời, mắt phượng khẽ khiêu lên, thân thể cũng theo đó mà đi lên.

“Thiếp không hiểu chàng nói gì?” Thẩm Thát liếc Hàn Sâm một cái, chính là một con vịt chết còn mạnh miệng.

“Vậy tiếp theo nàng có biết bốn vương sẽ làm gì không?” Hàn Sâm cắn cắn vành tai của Thẩm Thát, bàn tay to xoa xoa tuyết phong.

“Đừng.” Thẩm Thát thối lui, lời này của nàng cũng không phải là nói dối. Nàng làm tưởng Hàn Sâm thích bộ dáng nàng mặc áo dài nam, cổ tình trêu chọc y, nhưng lại không có ý định để cho y được như ý, cái này gọi là “thà không trộm còn hơn trộm mà trộm không được”, mắt thấy sắp phải trở về, nhân tiện phá khẩu vị của y.

Hàn Sâm không để ý tới nàng, ngón tay trượt xuống đến chỗ dưới bụng của Thẩm Thát.

“Đừng, vẫn còn đau.” Thẩm Thát nũng nịu nói, trong mắt tràn đầy hờn dỗi và bất mãn, vênh đôi môi đỏ au lên.

Hàn Sâm cắn môi của Thẩm Thát một cái, “Biết đau, thế mà còn dám trêu chọc bốn vương”. Bất quá động tác của hai tay cũng không dừng lại.

Thẩm Thát chỉ “haha” cười một tiếng, sau đó còn làm ra vẻ “ngáp” một cái, bày tỏ mình đang buồn ngủ. Để một mình Hàn Sâm đang nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn nàng.

Chỉ là vừa cảm giác còn chưa ngủ được bao lâu, trời vừa sáng liền bị Hàn Sâm thúc giục rời giường để trở về Lan Lăng.

Lúc trở về vương phủ, đương nhiên sẽ không tránh khỏi một hồi bận rộn, vội vàng đi tặng những lễ vật kia. Thẩm Thát để Tiền nhi đem lễ vật đưa cho La thị và Triệu thị, còn không quên phân phó một câu, “Bảo các nàng không cần đến tạ ơn, cứ nói ta đã mệt là được rồi.”

Đến lúc chạng vạng tối, Tiền nhi mới đem những lễ vật kia tặng xong. “Chủ tử, vương gia đã đến Tẩm Mai viện rồi, không biết vị kia có gì tốt, xuất thân bản hàn, bộ dạng cũng quá bình thường.”

Thẩm Thát không lên tiếng, trong lòng cũng cảm thấy có chút trống rỗng, vừa trở về Lan Lăng, Hàn Sâm đã không còn là trượng phu của một mình nàng khi ở Trấn Thạch Đầu.

“Chủ tử, người không muốn nghĩ biện pháp để đối phó sao?” Tiền Nhi ở một bên xúi giục.

“Em rảnh đến mức nhàm chán rồi hay sao? Ít mưu ma chước quỷ đi.” Thẩm Thát trừng mắt nhìn Tiền Nhi một cái, nha đầu này ở bên cạnh nàng đã lâu, cho nên mới không chịu được chút thua thiệt, gặp cái đỉnh trong mắt liền muốn rút ra, đáng tiếc hai cái đỉnh trước mắt Thẩm Thát làm thế nào cũng không rút ra được. Hàn Sâm xử lý công việc luôn luôn công bằng, không phải cũng đã cảnh cáo nàng không nên hành động thiếu suy nghĩ rồi sao, không phải trong mắt y ba người các nàng đều giống nhau sao?

Thẩm Thát cứng rắn giảm giọng điệu.

“Chuyện quan trọng nhất trước mắt chính là mẫu đơn xã.” Tháng tư là thời điểm hoa Mẫu Đơn nở, cũng là tháng Thẩm Thát ra đời, hằng năm đều là thời điểm náo nhiệt nhất của hoa xã.

Năm nay Thẩm Thát nhập chủ (gả vào) phủ Lan Lăng Vương, mẫu đơn xã kia đương nhiên cũng từ Thẩm phủ dời về Vương phủ.

“Hằng năm đều phải lo liệu chuyện này, không nhọc chủ tử lo lắng.” Mỗi năm đều do Tiền Nhi giúp đỡ chuẩn bị vô cùng thuần thực, cho nên khó tránh khỏi tự phụ một chút.

“Năm nay ta muốn làm khác với mọi năm.” Thẩm Thát gọi Tiền Nhi lại gần rồi, thấp giọng phân phó một hồi.

Tiền Nhi lộ ra sắc mặt vui mừng “Chủ tử, nếu làm như vậy thì nhất định Vương gia sẽ vui mừng.

Rốt cuộc phải làm thế nào thì Hàn Sâm mới có thể vui vẻ đây? Trong mắt Thẩm Thát, thứ làm cho y có thể vui vẻ cũng chỉ có thể là “tiền”, nếu đổi thành người khác, nàng nhất định sẽ xi mũi xem thường, chẳng thêm qua lại với những hạng người đó. Chỉ là nếu đổi thành Hàn Sâm, nhất định Thẩm Thát sẽ cảm thấy đây là ưu điểm không có gì sánh được của y.

Lúc trước, Thẩm Thát đã quen tiêu xài phung phí, nói khó nghe chính là cho dù có núi vàng núi bạc thì cũng phải chịu bó tay với nàng. Nhưng sau khi gả cho Hàn Sâm – một phu quân trông coi làm chủ tiền bạc thì nàng tiêu tiền cũng ổn định lại chút, dù sao nếu nàng xài tiền nhiều quá thì Hàn Sâm cũng sẽ ngăn cản nàng lại. Đây cũng coi như là không có nỗi lo về sau.

Hơn nữa, Hàn Sâm tiết kiệm không chỉ vì bản thân y mà còn là vì sự an nguy của bá tánh thiên hạ, Thẩm Thát cảm thấy có một phu quân như vậy là chuyện vô cùng tự hào.

Bởi vì những nguyên nhân này, nàng bắt đầu yêu tiền, thậm chí có lúc vì tiền mà thần hồn điên đảo. Trước đây nàng còn cảm thấy xấu hổ khi nói về tiền bạc, nhưng bây giờ nàng cũng không còn kiêng kị gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dị Lang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Chương 10.2

Edit: Panh Hoang

“Người nói muốn bái thiếp của Mẫu Đơn xã cần phải trả tiền?” Đỗ thị kinh ngạc mở to mắt, giống như không nhận ra Thẩm Thát vậy.

“Việc này làm sao có thể, hoa xã của chúng ta sao lại trở thành một sân diễn được.” Hoàng thị cũng không đồng ý, Tô thị, Hoa thị cũng phụ họa theo.

“Sân diễn là nơi thấp hèn để người mua vui, các người việc gì cứ phải vơ lên đầu mình.”

Thẩm Thát bĩu môi. “Đây là chúng ta làm việc thiện, tạo phúc cho muôn dân của Tây Hoa chúng ta. Những người dân chạy nạn bị Bắc Hồ xua đuổi, áo không đủ mặc cơm không đủ ăn, nghe nói có khối người bán cả con cái đi, chẳng lẽ các người nghe xong mà không cảm thấy khó chịu, đều là nương sinh phụ mẫu dưỡng. Hơn nữa, phí mua bái thiếp cũng chỉ là bớt đi chút tiền mua đồ trang sức trong ngày thường, nếu như mình làm thì cũng coi như giúp cho thiên hạ một việc thiện to lớn, sau này người trong kinh thành nghe thấy tên của hoa xã chúng ta, cũng phải gờ một ngón tay cái lên khen ngợi.”

Trong những người này chỉ có Hoa thị là mang danh tốt, hằng năm phát cháo cũng đều giành lấy vị trí thứ nhất, cho nên nghe thế cũng gật gật đầu. “Hơn nữa các nam nhân nói nữ nhân chúng ta ngoài ngâm thơ vẽ tranh, xâu chỉ thêu hoa ra, thì cái gì cũng không biết. Đợi sau khi chúng ta làm xong chuyện này, để xem bọn họ còn có thể nói gì, như vậy chúng ta có thể oai phong trước mặt bọn họ rồi.”

Hoàng thị sợ nhất là trượng phu của mình, thường xuyên bị trượng phu nói gì mà tóc dài thì kiến thức ngắn, nghe Thẩm Thát nói xong cũng không khỏi động tâm.

“Chuyện làm việc thiện như vậy, đương nhiên cần phải để cho những người có năng lực phải nguyện ý tham gia vào, nhưng nếu như không thể vào cửa

thì nhân tạp nhân đẳng* cũng có thể ở ngoài xem náo nhiệt cũng được.” Thảm Thất dừng một chút, “Hon nữa, chúng ta còn cho phép những người đắc tội với chúng ta trước kia lấy công chuộc tội, lần này cho bọn hần bị phạt một chút, chẳng qua cũng chỉ có vài người, không bằng chúng ta nhân cơ hội này xóa bỏ đi cũng tốt.” (*người không có chức vụ nhất định)

Nói nhiều đó cũng hiểu, Đỗ thị nhanh chóng gật đầu. Lần trước cũng vì trưởng phu Đỗ Tam của nàng không tuân thủ theo quy củ dẫn tiểu thiếp đến hoa xã, Thảm Thất tức giận hạ lệnh tiễn khách đuổi hần đi, về sau bất cứ hoa xã nào cũng không dám mời hần đến nữa. Đây chính là bị quần thể tầng lớp cao nhất của Lan Lăng gạt bỏ ở ngoài cửa. Vài lần Đỗ thị tìm cơ hội làm lành cũng không được, lần này Thảm Thất miệng mềm, Đỗ thị sao có thể không nịnh hót, “Rốt cuộc người vẫn là Linh Lung tâm nghĩ ra kế hay.”

“Mai tỷ tỷ, ý của người thế nào?” Thảm Thất nhìn sang Mai Nhượng Hàm vẫn luôn im lặng hỏi.

Mai Nhượng Hàm và Hàn Sâm từng có giao tình sâu nặng, đương nhiên biết chuyện này sẽ khiến Hàn Sâm vui vẻ, cho nên nàng cũng gật đầu, “Ý này rất tốt.”

Mấy người này đều là nòng cốt của hoa xã, có các nàng gật đầu, những người khác đương nhiên cũng chỉ có thể hòa theo.

Thảm Thất sai người chế bái thiếp bằng vàng gọi đến cho mỗi phủ, trên bái thiếp nàng còn đặc biệt in lên dòng chữ “Mẫu Đơn Thất”, người khác sẽ không thể nào làm giả được. Người đưa bái thiếp sau khi trở về sẽ mang theo bạc, người tham gia thì mỗi người một trăm lượng bạc, đây coi như là giá nội bộ của hoa xã. Chỉ có Đỗ Tam của Đỗ phủ là đặc biệt, phải trả năm trăm lượng bạc mới được lấy bái thiếp.

Về phần những người mới phát lên thì vẫn không được vào cửa, nhưng cũng được sắp xếp chỗ ngồi cho phù hợp với họ.

Trước kia hoa xã rất nhiều quy củ, không phải con cháu của thế đại gia tộc, căn bản không trong phạm vi hoa xã. Nhiều người mới phát lên hâm mộ danh tiếng đã lâu, lại thấy chung không tiếp cận được cái trung tâm vòng luẩn quẩn tiền tài lợi ích ở Lan Lăng này, lần này có cơ hội như thế, tự nhiên không chịu buông tha. Bái thiếp này, Giá cả chợ đen cao nhất cũng đến một ngàn năm trăm lượng.

Hàn Sâm đi vào, Thảm Thất ở Thanh Nghiên viện thời điểm này có chút không dám tin vào hai mắt của mình, nhìn mấy rương ngân bảo sáng rực, Thảm Thất chính là đang cầm một thỏi lại một thỏi mà thưởng thức, tươi cười rạng rỡ. Đến nỗi người kia có phần không thể tin, cũng không phải bởi vì đồng bạc này, mà chính là bởi vì biểu tình của Thảm Thất, một người nói đến tiền liền bủn rủn. Đại tiểu thư bộ dạng thướt tha hiện giờ lại có chút đề tiền vào trong mắt đi y như thần giữ cửa.

Lúc Hàn Sâm tiến vào, Thảm Thất cũng không có để ý, nàng một lòng một dạ đều tiến vào bên trong rương nguyên bảo, cảm thấy được trong lòng hoan hỉ, phấn chấn, ngây ngất. Cảm giác giống như mình làm người còn có chút tác dụng. Kiểm tiền quả nhiên so với tiêu tiền thoải mái hơn, cái này cũng xem như là khoản tiền đầu tiên trong đời mà Thảm Thất kiếm được, tuy rằng lai lịch không phải rất quang minh, nhưng nàng lại nhận thức được nguyên nhân Hàn Sâm kia yêu tiền như vậy, chính mình trở về dốc lòng kiếm đây, thực hận không thể đem những rương nguyên bảo này giấu đi.

“Ở đâu có nhiều bạc như vậy?” Hàn Sâm lên tiếng hỏi.

Thảm Thất lúc này mới hồi phục lại tinh thần, “Tiền nì, kiếm người mang những thứ này ra đằng sau đi.” Thảm Thất bỏ qua lời nói của Hàn Sâm không đáp, tiền này tự bản thân Thảm Thất ra sức, do buôn bán có được, tuy rằng lai lịch không phải rất quang minh, , bất quá nàng cũng coi như giúp những người nhà giàu kia tích chút âm đức, cho nên một chút cũng không áy náy. Bất quá cái ý tứ này cũng không thể nói cho Hàn Sâm, hưởng chi lần này nàng tổ chức Mẫu Đơn xã vốn là muốn cho Hàn Sâm một kinh hi.

“Tại sao không nói?” Hàn Sâm khó có khi tò mò về chuyện tình của Thảm Thất.

Thảm Thất giúp hần cởi ra ngoại bào, thay đổi thường phục, “Trong lúc rảnh rỗi, bảo Tiền nì đem ngân phiếu đổi thành ngân lượng chơi đùa.” Thảm Thất rất u oán mà liếc Hàn Sâm một cái, đến hỏi liên hỏi, về mặt chính mình như oán phụ nơi khuê phòng.

“Nghĩ như thế nào lại làm việc này chứ?”

“Vương gia không phải nói thế đạo khó khăn sao, ta sợ số tiền trong trang kia về sau không biết quyên đi đâu , cho nên đổi tiền mặt hiện có thành bạc để chẳng phải an toàn sao ?” Thảm Thất quả thật cũng là nghĩ như vậy.

“Người ngược lại thật thông minh.” Hàn Sâm trào phúng cười cười, “Trong nhà để nhiều nguyên bảo như vậy, sau này thật sự rối loạn, còn không phải đến cướp người đầu tiên. Người lại đến nơi nào để đổi số vàng bạc kia”

Thảm Thất nghe ý tứ của Hàn Sâm, giống như là khinh thường đồng kim ngân này, chính là ngày thường hần tiết kiệm như vậy để làm gì?” “Vậy chàng nói lên làm sao bây giờ?”

Hàn Sâm trầm ngâm một chút, “Hiếm khi trong đầu nàng suy nghĩ được thế đạo khó khăn. Chính là cho bây giờ thực sự rối loạn, bạc kia có thể làm cơm ăn làm áo mặc sao? Chỉ sợ bao nhiêu người trông giữ núi vàng núi bạc đều đói chết.”

Thảm Thất gật gật đầu, thoáng chút đắm chiêu. Ngày kế rời giường thật sớm, đem Hàn Sâm một đường đưa đến bên ngoài Tu Trúc lâu.

“Nhanh đi thu xếp Mẫu Đơn xã của nàng đi.” Hàn Sâm ngăn cản hành động của Thảm Thất nghĩ muốn đi theo hần chui vào Tu Trúc lâu.

Thẩm Thắt quệt quệt miệng, như vậy rõ ràng là cự tuyệt, thật sự là tổn thương nội tâm người khác mà, nàng giành nhiều thời gian như vậy hẳn cũng chưa từng mềm lòng qua mỗi nàng đi vào một lần. Bất quá Thẩm Thắt không phải người bỏ dỡ nửa chừng, quệt miệng đi, đến một lúc lâu sau thì mượn có tặng trà bánh là có cơ hội đi Tu Trúc lâu.

Cá gã sai vật Thuận Tam kia có chút trừ trừ đón nhận điểm tâm, nhưng rốt cuộc vẫn là mở miệng, “Nương nương, Vương gia nói ngài sống ở Phương Bắc, không có thói quen dùng điểm tâm sáng của Phương Nam này, thỉnh nương nương không cần tiếp tục hao tâm tổn trí.”

Thẩm Thắt có chút xấu hổ đem hộp điểm tâm thu hồi, chính là xấu hổ mặt hoàn toàn là khí hồng, ngay cả đôi mắt cũng có chút đỏ. Bất quá lần này thật không tức giận ngay tại chỗ mà phần nộ bỏ đi.

Hàn Sâm nghĩ rằng vắng vẻ hiu quạnh, nào biết tới buổi trưa, Trên hồ bên ngoài Tu Trúc lâu bỗng nhiên truyền đến một hồi tiếng đàn, khúc ca nhẹ nhàng uyển chuyển, giống như nữ tử miền Nam nhẹ nhàng như gãi ngứa được lòng người, lại thúc giục người buồn ngủ, chính là thích hợp lắng nghe sau giờ nghỉ trưa. Dem cuộc nói chuyện ở Tu Trúc lâu biến thành một môi, buồn ngủ.

Hàn Sâm ở cửa sổ lầu trên ngắm nhìn ra ngoài, liền nhìn thấy một chiếc bè trúc đặc biệt, mới tinh, chính là mới làm lay động trên hồ. Hai mươi ba cây trúc đơn giản ghép lại cùng một chỗ, phía trên thêm vào một cái lều tranh cực kỳ sơ sài, dùng lụa trắng bao trùm, trên mặt hồ gió thổi hiu hiu, Trúc xanh lụa trắng hợp thành cái bè cùng bầu trời trông thực xinh đẹp

Lại đem Thẩm Thắt đuổi đi lên, Giữa đơn giản và hoa lệ, nhìn như mâu thuẫn nhưng lại thập phần hòa hợp, người xem vui vẻ thoải mái. Bất quá đây là những người khác cảm thấy tinh thần vui vẻ, sung sướng đi. Chỉ có Hàn Sâm biết Thẩm Thắt đột nhiên cột cái bè như vậy chắc nàng sợ trong lúc đi thuyền đem tâm mất của hắn hướng về cái lều trên thuyền kia vậy thì không thể nhìn thấy Thẩm Thắt nàng.

Thẩm Thắt đưa tay rời đi trên đàn cổ, đặc ý hướng Hàn Sâm vẫy vẫy tay, trước khi Hàn Sâm tức giận, lợi dụng bè trúc nhanh nhẹn mà đi, phát phát ổng tay áo, không kém phần rực rỡ.

Chính là cả buổi chiều, trong Tu Trúc lâu mọi người làm việc đều có chút hốt hoảng.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Nghìn Cây Vạn Cây Lê Nở Hoa

Editor: Snowflake HD

Đôi khi ngăn ngại cũng khiến người ta bị nghiền, dường như người ở Tu Trúc lâu đã sớm thích ứng với kiểu ngăn ngại này, nên không ai đứng dậy khuyên răn cả.

Cả ngày hôm nay Thẩm Thắt lại tiếp tục buồn phiền ngồi ở Tu Trúc lâu, trong lòng vô cùng tức giận sự nhả nại của Hàn Sâm, nàng vốn liên tưởng ra mọi tình huống và suy tính sẵn các câu đối thoại rồi.

Ví dụ như lúc Hàn Sâm hỏi nàng, nàng chỉ cần cúi thân nhìn hắn, “Lâu rồi không có đánh đàn nên có chút không quen tay, cho nên sau giờ Ngọ đã tìm một nơi yên tĩnh để luyện tập.”

Nếu Hàn Sâm lại hỏi nàng, “Không còn nơi nào để đi hay sao, sao nhất quyết phải đến Tu Trúc lâu?”

Nàng cứ tiếp tục giả bộ oan ức, “Trong phủ khắp nơi đều thấy hồ với nước, Vương gia muốn ta đi nơi nào đây?”

Tiếc là bốn, năm ngày nói y chang câu đó, mà một chút phản ứng Hàn Sâm cũng không có, buổi tối đến phòng của nàng, nửa câu cũng không đề cập tới, đây không phải là làm cho Thẩm Thắt bị ghen chết à.

Cho dù người khác thấy vẻ mặt của Thẩm Thắt rất thoải mái, gió xuân cây liễu bè trúc, ngọc xanh cổ cầm lụa trắng, mỗi động tác đều toát ra vẻ dịu dàng uyển chuyển, nhưng giờ phút này nàng chỉ cảm thấy thực buồn ngủ, cộng thêm ánh nắng rọi xuống có chút nóng bỏng, da của nàng cũng bị đốt đến nhức nhối luôn đây. Tệ hơn nữa là tay nàng đã bắt đầu đau rồi.

Thẩm Thắt xoa xoa đầu ngón tay của mình, thì trông thấy Thuận Tam từ trên lầu ba đi xuống truyền lời, “Nương nương, Vương gia nói kỹ nghệ đánh đàn của nương nương tiến bộ rất nhiều, nên muốn nhờ nương nương đánh một khúc nhạc.”

Thẩm Thắt đang muốn nổi giận, nhưng nhìn thấy Thuận Tam định nói gì đó, thì gương mặt nàng ửng đỏ về mặt xấu hổ, ánh mắt đảo qua một vòng, tiếp tục kiềm chế lửa giận. Thẩm Thắt quay sang phía Tiền nhi, ghé sát tai nàng ta thì thầm mấy câu, Tiền nhi liền di chuyển bè trúc dạt vào bờ, lại thấp giọng căn dặn Thuận Tam vài câu.

Thuận Tam tròn tròn hai mắt lác đầu, đến khi nhìn qua nụ cười của Thẩm Thất vừa dịu dàng lại có chút ý muốn cầu xin, hắn lập tức gật đầu.

Ngày hôm sau Thẩm Thất tận mắt chứng kiến Thuận Tam tự mình ngã từ trên cây cao xuống, thật có chút không đành lòng.

Hàn Sâm nghe thấy tiếng ồn bên dưới hắn đang định xuống coi thử thì đã thấy Thẩm Thất đi lên, chọc chọc ngón tay vào trán Tiền nhi, “Tiền nhi, sao ngươi lại hồ đồ như vậy, đòi đến nơi này để thả điều, làm hại Thuận Tam ngã bị thương rồi nè, phạt ngươi ba tháng không có tiền tiêu vặt, còn không mau đi gọi đại phu.”

Thẩm Thất nghiêm túc trách mắng Tiền nhi, Tiền nhi sợ hãi lập tức chạy đi gọi đại phu. “Làm sao bây giờ, là do Tiền nhi nhờ Thuận Tam đi lấy giúp nàng con điều khiến cho hắn té đến bị thương, làm hại chàng không có người hầu sách.” Thẩm Thất áy náy đến trước mặt Hàn Sâm cọ cọ xin lỗi.

Hàn Sâm hé mắt, không nói chuyện, quay đầu đi vào lầu trong. Thẩm Thất chân chó lập tức đuổi theo, “Vương gia, hay để ta giúp chàng mài mực đi, coi như thay Tiền nhi lấy công chuộc tội.”

Hàn Sâm không trả lời, nhưng cũng không phản đối, Thẩm Thất coi như hắn ngầm đồng ý, xem ra lần này nàng đi đúng bước cờ rồi.

”Đóng cửa lại.”

Dù nghe ra trong giọng nói Hàn Sâm có chút u ám, nhưng mà hiện tại Thẩm Thất đang hưng phấn vì nàng có thể tiến thêm được một bước, cho nên cũng không quá để ý, ngoan ngoãn đóng cửa lại. Quan sát bố trí trong thư phòng của Hàn Sâm một phen, chỉ có thể nói là cực kỳ đơn giản. Ở giữa đặt một cái bàn gỗ từ đàn sáu thước trên mặt bàn đặt một phượng văn kiểu án, còn có ngọc thạch chặn trên giấy theo thứ tự ngăn nắp, một cây mộc lan cổ, hương thơm từ nghiền mực lan tỏa cũng giống như những thư phòng bình thường khác, bên cạnh một pho tượng bạch ngọc điêu khắc là đôi cá tình xảo đẹp đẽ. Sau bàn treo một bức tranh chim ưng trắng, là hoa văn do chính tiền đề vẽ. Bên trái bàn là một tủ sách cao ngất, bên phải đối diện với cửa sổ, bên ngoài chính là hồng trì nơi Thẩm Thất hay đánh đàn soạn nhạc, dưới cửa sổ là một cái giường gỗ từ đàn nhỏ, Hàn Sâm làm nó để khi nào hắn mệt có thể chợp mắt ở đó.

Thẩm Thất hết sức tò mò với mọi thứ của Hàn Sâm, ánh mắt đang tập trung quan sát chung quanh, vô tình lướt qua ánh mắt tràn đầy hàn ý của Hàn Sâm. Nàng vội vàng đi tới, cướp lấy thỏi mực trong tay hắn, tùy tiện mài lấy.

Nàng đường đường là một thiên kim tiểu thư, nào có mài mực bao giờ, việc này nhìn qua có vẻ đơn giản, nhưng mà làm rồi mới thấy muốn mài cho mực không rơi tung tóe đâu phải chuyện dễ dàng, rất nhanh sau đó ngón tay Thẩm Thất đã bị nước mực làm cho đen sì, còn không cần thận để vài giọt bắn lên bàn. Thẩm Thất ngại ngùng nhìn gương mặt Hàn Sâm, “Lần sau ta sẽ mài giỏi hơn. Ngày mai, ta có thể đến mài mực cho chàng được nữa không?”

Hàn Sâm cười chế giễu, “Sao lại không được chứ, nếu như bốn vương nói một câu không được, chắc nàng sẽ hủy luôn cái Tu Trúc lâu này nhỉ?” Giọng điệu hắn càng lúc càng tăng cao, không giống ngày thường trầm thấp dịu dàng.

Thẩm Thất thầm nghĩ không ổn rồi, có lẽ hắn đã đoán ra cái vở kịch kia.

”Quả nhiên độc nhất vẫn là lòng dạ đàn bà. Ta chưa từng nghĩ rằng nàng có thể độc ác như vậy, trăm phương ngàn kế muốn bước vào phòng sách này, đến mức nhẫn tâm hại Thuận Tam bị thương.”

Thẩm Thất không nghĩ tới hình tượng của nàng trong lòng Hàn Sâm lại rớt xuống như vậy, vừa buồn vừa giận, nước mắt lập tức rơi xuống, “Không phải, ta không cố ý hại hắn.”

”Chẳng lẽ do hắn tự nguyện té gãy chân hay sao?” Hàn Sâm hừ lạnh một tiếng.

”Chính là hắn tự nguyện.” Đến thời điểm này, Thẩm Thất cũng không dám giấu giếm, chỉ sợ nàng sẽ thực sự trở thành một kẻ độc ác. Hàn Sâm lạnh lùng nhìn nàng một cái, Thẩm Thất vội vàng kể hết mọi chuyện cho hắn nghe, nói nàng sắp xếp để Thuận Tam bị thương thế nào, rồi làm thế nào để nàng được phép vô phòng sách này hầu hạ. Vừa nói vừa rơi lệ, trông rất đáng thương.

”Nàng là thiên kim tiểu thư, danh phận cao quý, nhưng vì muốn vào phòng sách này, mà không thương tiếc mạng sống của nô tài, nàng không sợ đời chân hắn cả đời cũng không đi được hay sao? Chỉ vì lợi ích bản thân, nàng có thể làm ra loại chuyện tàn nhẫn như thế này? Cả đời này nàng chỉ muốn kiếm thú vui cho mình, không quan tâm người khác sống hay chết có phải hay không?”

Hàn Sâm nói không sai, cả đời Thẩm Thất chỉ tìm vui thú thỏa mãn cho bản thân, không để ý chuyện người khác sống chết ra sao, bình thường nàng không để tâm đến, nhưng lúc này bị Hàn Sâm vạch trần, xấu hổ đến mức muốn chui xuống đất, nước mắt càng rơi ra mãnh liệt, trước mắt mờ mờ, cái gì cũng không thấy rõ, vội đưa tay lên lau, không lau thì thôi, quệt một hồi vẫn chỉ có màu đen.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Chương 11.2

Thẩm Thắt nhớ lại chuyện ngày xưa lúc nàng tính kế Hàn Sâm và Mai Nhược Hàm, trong lòng càng không thoải mái, một lời cũng không dám nói ra, đè nén tiếng khóc trong miệng, không dám phát ra tiếng nước nỡ. Bà vai rụt lại, vô cùng khổ sở.

Đến lúc Thẩm Thắt cảm thấy mình khóc cũng khá lâu rồi, thì sắc mặt Hàn Sâm mới nhìn tốt hơn một chút. “Đừng khóc nữa, nàng xem khuôn mặt hiện tại của nàng đi.” Trong lời nói của Hàn Sâm có chút ý cười, Thẩm Thắt cảm thấy bản thân như được sống lại lần nữa.

Nàng vội vàng đưa tay lau lấy khuôn mặt của mình, không biết lý do tại sao mà hần bỗng nhiên bật cười. Lau mặt cũng có gì buồn cười à.

“Được rồi được rồi, đừng lau nữa.” Hàn Sâm đưa cho Thẩm Thắt một cái khăn tay nhỏ. Nàng cầm lấy lau một vòng trên mặt, cái khăn trở thành đen sì, mới biết bản thân bôi hết mực lên mặt. Không cần soi gương cũng biết chắc chắn khuôn mặt mình hiện giờ cực kì buồn cười. Một mảng đen như mực, lại có một đường nước mắt chảy ở chính giữa, nhất định rất mắc cười. Thẩm Thắt lập tức xoay người ra phía sau, dùng khăn lau thật mạnh, một lúc lâu sau mới dám quay lại nhìn hần.

Hàn Sâm thở dài một tiếng, ngoắc tay bảo nàng đến. Thẩm Thắt đi tới chỗ hần, vừa đáng thương vừa lấy lòng cười cười nhìn hần, từ trong tay nàng Hàn Sâm lấy lại khăn tay, hơi dùng sức giúp nàng lau sạch vết mực xung quanh khóe mắt.

“Đau.” Thẩm Thắt há miệng “A...” một tiếng.

Hàn Sâm trợn mắt liếc nàng một cái, nàng ngay lập tức im lặng, định nói một câu, “Không dám nữa đâu” để lấy lòng, nhưng nghĩ đến lơ lớ nửa mình không chịu đựng được thì sao, nên câu nói đó đành nuốt lại trong bụng, đầu lẩn mặt đều cúi sát xuống đất.

Thẩm Thắt chính là loại người được đăng chân lại muốn lên đăng đầu, thấy sắc mặt Hàn Sâm đã giãn ra, không nhìn được vội hỏi, “Ngày mai ta đến mài mực cho chàng được không?” Thẩm Thắt kéo tay áo Hàn Sâm, nếu sớm biết bị hần mắng tới như vậy, lại vừa hại Thuận Tam gãy chân, hao tổn nhiều công sức nhưng đôi lại bị hần ghét thêm, thì đúng là tiền mất tật mang.

“Trình độ mài mực của nàng như thế này, nàng còn có mặt mũi đến nữa ư?” Hàn Sâm tức giận.

“Ta sẽ tập, đêm nay ta sẽ tập mài mực, được không?” Thẩm Thắt bắt đầu tro mặt, không đợi Hàn Sâm trả lời nàng, đã nhào thẳng vào trong lòng hần, “Ta đến xin lỗi và bồi thường cho Thuận Tam, Vương gia tha thứ cho ta được không?” Thẩm Thắt ra vẻ đáng thương ôm cổ Hàn Sâm, nhẹ nhàng lắc lư.

Cái này là đến giới hạn của Thẩm Thắt rồi, một nhân vật như nàng lại tới trò chuyện hỏi thăm hạ nhân thì quá sức khiêm nhường. Hàn Sâm không mở miệng, Thẩm Thắt tranh thủ nói tiếp: “Quyết định như thế đi, chúng ta đã giao kèo rồi nhé.” Thẩm Thắt nhảy từ trong ngực Hàn Sâm ra, chạy tới cửa, quay đầu lại nói một câu thế đấy.

Bữa tối hôm đó, Thẩm Thắt cho người đến chỗ □

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Chương 12

“Là Vương gia cho bọn ta thiệp mời.” Triệu thị nũng nịu nói, có một chút ý khoe khoang, nàng ta vẫn còn tức chuyện lần trước Thẩm Thắt cho người mời người Hàn Sâm đi.

Thẩm Thắt bị những lời nói này làm cho phát ghen, tức đến đau cả ngực. Nàng không ngờ ngoài việc lo kiếm bạc Hàn Sâm còn nhớ tới việc cho hai vị mỹ nhân này tiêu xài, ít nhất là hần phải bỏ ra hơn trăm lượng mới mua được thiệp mời kia, nghĩ lại chuyện nàng mua một bộ quần áo mới thôi hần đã nổi cáu với nàng, bây giờ thì mua hần hai tấm thiệp cho thiệp thất, trong lòng Thẩm Thắt chua xót.

Còn nữa, Hàn Sâm không phải không biết luật lệ của hoa xã, làm như vậy chẳng khác nào tăng sĩ diện cho La, Triệu thị mà lại làm mất mặt Thẩm Thắt. Nhưng phương pháp này là do Thẩm Thắt đề xuất, thiệp mời cũng do đích thân nàng đánh dấu, nếu nàng thu hồi, thì sẽ gánh mọi trách nhiệm.

“Vương gia ở đâu?” Thẩm Thắt quay đầu lại hỏi Tiền Nhi. Bởi vì tối qua Hàn Sâm nghỉ ngơi ở chỗ Triệu thị, cho nên Thẩm Thắt đã đến sớm đi đến Thanh Âm Uyển để bắt đầu chuẩn bị lễ cho Mẫu đơn xã, nàng thấy La, Triệu thị đều đến, nhưng Hàn Sâm vẫn chưa chịu xuất hiện. Hơn nữa nàng cũng muốn tìm Hàn Sâm để hỏi cho ra lẽ.

Tiền nhi lắc đầu, ánh mắt Thẩm Thắt vô tình nhìn về phía Triệu thị.

“Đêm qua vương gia không có đến Sùng lan viện.” Nói xong Triệu thị vẫn thấy Thẩm Thắt nhìn nàng, giống như cổ tình ngăn cản không cho nàng ta tìm vương gia.

Thẩm Thắt rừ lông mi, quay về phía Tiền nhi nhẹ giọng phân phó vài câu, Tiền nhi vâng một tiếng rồi rời đi. Thẩm Thắt định mở miệng nói chuyện với La, Triệu thị, nhưng Đỗ thị lập tức ngắt lời.

“A, hai vị mỹ nhân tỷ tỷ này là ai vậy, sao chưa từng gặp qua nhỉ?” Đỗ thị phe phẩy quạt lụa, đánh chú ý lên người Thẩm Thất.

Thẩm Thất bị câu hỏi của nàng làm cho cứng họng, nếu Đỗ thị đã mở miệng hỏi thì nàng không thể không giới thiệu, nhưng nếu giới thiệu hai người này thì là gây ông đập lưng ông rồi.

“Là người quen của vương phi sao?”

Nhìn thấy nụ cười nhếch miệng của Đỗ thị, Thẩm Thất biết nàng ta đã sớm có câu trả lời, chỉ đang cố ý làm nàng khó xử. Chắc là còn tức giận chuyện Thẩm Thất làm cho Đỗ Tam phu quân của nàng ta mất mặt. Nữ nhân này cũng thật là, nếu ghét phu quân nàng lấy thêm thiếp, thì đừng đồng ý cho người khác sắp xếp.

“Đây là La trắc phi và Triệu trắc phi.” Ngược lại Thẩm Thất rất bình tĩnh trả lời.

“Ồ—” Đỗ thị nói nửa chừng, phần sau dù nàng ta không nói thì ai cũng hiểu, nàng nhìn Thẩm Thất chằm chằm, để xem nàng ta muốn giải □

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Chương 12.2

Lúc Thẩm Thất trở lại Lan Lăng vương phủ, hận không thể ngay lập tức chạy tới Tu Trúc lâu truy hỏi Hàn Sâm, nhưng cuối cùng cũng nhịn xuống. Không phải nàng không muốn đi, chỉ là khi nghĩ tới Hàn Sâm, nàng có thể tưởng tượng ra ánh mắt của hắn, hắn nhất định sẽ bảo nàng cố tình gây sự rồi trách móc nàng, sau đó thất vọng bỏ đi.

Thẩm Thất không chịu nổi ánh mắt thất vọng của hắn.

“Chủ tử, vương gia đi về phía Sùng lan điện của Triệu thị.”

“Bộp” một tiếng, Thẩm Thất nghe thấy âm thanh lồng mình tan nát, nàng vung cánh tay áo, cái cốc hoa điêu gũ sắc trên bàn lập tức rớt xuống đất, phát ra tiếng vỡ thanh thúy, phản ứng đầu tiên của Thẩm Thất là lấy chân đạp lên, muốn xem thử là nàng đau chân hay đau lòng.

“Chủ tử.” Tiền nhi bật khóc, ôm lấy Thẩm Thất không chịu buông. “Chủ tử, người đừng như vậy, chúng ta tìm vương ra hỏi cho rõ có được không?”

Nước mắt Thẩm Thất rơi xuống nhưng vẫn cố tình hung dữ với Tiền nhi, “Người mau đi ra ngoài.” Nàng cố gắng không bật khóc thành tiếng, mới nói ra được những lời này.

Thẩm Tiền đứng im không động đậy, Thẩm Thất tiện thể đẩy nàng ra ngoài, đóng sập cửa lại, nàng tựa người vào cửa, từ từ trượt xuống, vùi đầu vào hai đầu gối, hai tay ôm chặt đầu gối.

Thẩm Tiền ở ngoài điện cuồng gõ cửa, cũng la hét bảo nàng mở cửa ra.

Thật lâu sau, Thẩm Thất mới mở cửa, cười cười nhìn Tiền nhi, “Đi thôi, chúng ta ra Hoài viên cười ngựa.”

Tiền Nhi nhìn khuôn mặt tươi cười ra vẻ không có chuyện gì của Thẩm Thất, trong lòng còn sợ hãi hơn trước, cũng không dám ngăn cản. Trong lòng nàng trăm vạn lần hy vọng đừng bao giờ gặp phải người như vậy, có thể khiến bản thân muốn sống không được muốn chết không xong.

Đêm hôm khuya khoắt Thẩm Thất đi đến rừng Hoài viên, sai người mang ngựa đến cho nàng, lúc đầu còn cười đi chậm chậm, càng về sau càng chạy càng nhanh, nàng chạy thẳng ra ngoài, Tiền nhi ở phía sau hoảng sợ hét lên, trong không khí chỉ nghe thấy tiếng cười Thẩm Thất còn sót lại, như âm thanh của một chiếc chuông bạc rất êm tai.

Ai nói Thẩm Thất không biết cười ngựa? Năm nàng năm tuổi được mệnh danh là đệ nhất Thất tiểu mã.

Trời gần sáng, Tiền nhi mới sốt ruột hơn mong Thẩm Thất sớm quay lại. Thẩm Thất vì cười ngựa mà tóc bay loạn xạ, rồi tung buồng xuống hai vai, sắc mặt tái nhợt, giống như chỉ qua một đêm mà nàng già đi rất nhiều.

“Chủ tử, chủ tử, người không sao chứ?” Đôi mắt Tiền nhi khóc đến sưng húp như quả đào.

Nhưng Thẩm Thất cũng không khá hơn nàng là bao. “Không sao, không sao, mau đi rửa mặt, đi xuống hầm lấy đá tới, trườm đôi mắt cho ta.”

Tiền nhi hầu hạ Thẩm Thất chải đầu rửa mặt, rồi hai người mới quay về vương phủ.

“Chủ tử, người muốn đến Tu Trúc lâu sao?” Tiền nhi có chút kinh ngạc, không ngờ Thẩm Thất vẫn giả bộ như không có gì để đến Tu Trúc lâu. Đêm qua trong thâm tâm Tiền nhi nguyên rửa Hàn Sâm vô số lần, hận hắn bạc tình như vậy. Tới Tiền nhi là người ngoài đã như vậy, huống chi là Thẩm Thất? Cho

nên Tiền nhi rất khó hiểu hành động của nàng.

“Ừ.” Thẩm Thất gật đầu.

Tiền nhi đứng phía sau Thẩm Thất giậm chân.

Thời điểm Thẩm Thất đi vào Tu Trúc lâu, nàng nhìn hai thủ vệ trước mặt cười cười, nàng cảm thấy bản thân mình làm rất tốt. Không ai nhìn ra nàng không ổn. Thẩm Thất đẩy cửa đi vào thư phòng, Hàn Sâm đang ngồi trên ghế đọc sách.

Lúc Hàn Sâm ngẩng đầu lên, Thẩm Thất nghĩ nàng có thể đối mặt với hắn bằng một nụ cười tươi tắn, ra vẻ chuyện ngày hôm qua chẳng là gì cả, đáng tiếc nàng cười không nổi rồi, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Thẩm Thất vội vàng xoay người đóng cửa lại, cũng không nhìn Hàn Sâm, lấy tay từ tiện lau nước mắt, ngồi thẳng trên chiếc giường nhỏ mà hằng ngày nàng vẫn ngồi, vẫn giả vờ lấy sách ra đọc, một bàn tay không ngừng lau nước mắt, một bàn tay thì liên tục giờ sách.

Nước mắt cũng sớm làm ướt quyển sách.

Đến cuối cùng vẫn là Hàn Sâm thở dài một tiếng, ngồi đối diện Thẩm Thất, nhìn nàng đóng sách lại, gơ hai tay ra. Thẩm Thất trừng mắt nhìn hắn thật lâu, rốt cuộc vẫn không có khí phách lập tức chìa hai tay ra, ngồi vào trong lòng hắn.

Bả vai run run, nước mắt lại không ngừng, vốn là nàng trừng mắt nhìn, nhưng do nước mắt chảy quá nhiều, nên chẳng có chút khí thế.

“Nàng muốn khóc tới mù luôn sao?” Hàn Sâm nhéo cái mũi đỏ rực của Thẩm Thất.

Thẩm thất há miệng cắn tay Hàn Sâm, cắn đến □

Bạn đang đọc truyện *Dự Lang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chương 13

“Tại sao người ta lại tặng quà cho nàng?” Hàn Sâm trẻ nhỏ dễ dạy hỏi.

Thẩm Thất lập tức nổi giận, chẳng lẽ hắn muốn nàng nói thẳng là sắp tới sinh thần của nàng, hỏi hắn có nhớ hay không, hỏi hắn định tặng cho nàng thứ gì, chuyện này tuyệt đối là không thể, dù sao nàng cũng biết xấu hổ chứ.

Thẩm Thất nhìn thấy bộ dạng không biết gì của Hàn Sâm, trong lòng đã muốn bóp chết hắn, tâm tư lập tức chua xót, nước mắt đáng lí ra nên rơi xuống, nhưng đáng tiếc mấy ngày nay nàng khóc quá nhiều, nên bây giờ không thể rơi ra thêm giọt nào nữa, nàng vì muốn che giấu xấu hổ buồn bực trong lòng, chỉ có thể nhào lên người Hàn Sâm, dùng miệng cắn vào lỗ tai của Hàn Sâm.

Hàn Sâm không bao giờ ngờ tới Thẩm Thất lại dám làm như vậy, nhất thời không kịp phòng bị kĩ, bị nàng cắn một cái, “Ai ôi, nàng sắp cắn đứt lỗ tai ta rồi.”

Thẩm Thất thấy Hàn Sâm che kín lỗ tai không chịu buông, trái lại cười khanh khách, “Ai nha, vậy phải làm sao mới tốt đây? Cắn rách lỗ tai bên này thì trông rất xấu xí nha!” Thẩm Thất đưa khuôn mặt áp sát vào Hàn Sâm, trong mắt chứa đầy đau lòng cùng tự trách, “Cắn cả hai bên, chắc sẽ đẹp hơn một chút nhỉ?” Thẩm Thất thừa dịp Hàn Sâm không để ý lại nhào tới cắn lỗ tai bên kia của hắn.

Đáng tiếc lần này không có được như ý, “Đúng là thiên hạ độc nhất chính là lòng phụ nữ mà!” Hàn Sâm vừa tránh sang một bên, vừa nói: “Nàng là chó hay sao, lại còn đi cắn người.”

“Nếu vậy chàng chính là xương chó đó!” Thẩm Thất hừ một tiếng, nghe Hàn Sâm cười to, mới phát hiện ra nàng vừa tự thừa nhận mình là chó, càng lúc càng thêm tức, Thẩm Thất lại càng không cần được lỗ tai Hàn Sâm thì không tha.

Một bên tinh thể bắt buộc phải né, còn một bên không cần được không cam tâm, Thẩm Thất cắn không được lỗ tai Hàn Sâm, nhưng mỗi lần xông tới đều đụng chùng mặt hoặc cổ của Hàn Sâm, không khí dần trở nên quái dị.

Ngồi trên người Hàn Sâm một lúc Thẩm Thất đột nhiên cứng người, tinh thể bây giờ thật khó nói động cũng không được, không động cũng không xong, hai má ửng hồng, như hoa sen dưới ánh bình minh.

Hàn Sâm chậm rãi ngồi dậy, “Tức giận?” Ánh mắt hắn nhìn thẳng Thẩm Thất, ngược lại làm cho Thẩm Thất không dám nhìn hắn, “Rõ ràng hắn mới là cái người ‘Không biết xấu hổ’ kia.

”Tốt, ta không di chuyển là được, đưa lỗ tai đến cho nàng cắn, sao hả ——” Thanh âm này vừa thấp vừa chậm, hơi thờ thỗi tới bên tai Thẩm Thất, khiến

cho Thẩm Thát cảm thấy khó chịu.

”Vương Gia chàng khát nước chưa, để ta đi châm trà cho chàng uống.” Thẩm Thát lập tức nói ra một câu, sau đó xoay người tưởng rằng có thể xuống “Nga”.

Hàn Sâm im lặng không mở miệng, động tác hắn có vẻ chậm chạp, nhưng cực kỳ thông thạo giữ chặt lấy cổ tay của Thẩm Thát, nhẹ nhàng kéo một cái, liền trói chặt nàng trong ngực, “Trên người phu nhân có sẵn Quỳnh Tương Ngọc Dịch sao lại không cho ta uống hử?”

Thẩm Thát vẫn tiếp tục giãy giụa, “Không được, không được sẽ làm...”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chương 13.2

“Đây là cái gì?” Nhưng mà Hàn Sâm chỉ hơi nhíu mày hỏi.

Thẩm Thát chớp chớp đôi mắt, có chút khó hiểu. Dù cho nàng xuất thân giàu có, từ nhỏ không phải lo việc thiếu tiền xài, nhưng nếu có khoảng tiền lớn như vậy xuất hiện trước mặt cũng là việc hiếm thấy. Thế mà Hàn Sâm nhìn nó không khác gì nhìn lá cây bình thường.

“Đây là toàn bộ tiền quyền góp của Mẫu Đơn xã, mặc dù không nhiều, nhưng cũng là ý tốt của người Lan Lăng chúng ta, hy vọng có thể cứu giúp được bá tánh khổ sở phần nào.” Thật ra Thẩm Thát thấy nhiều đó là cực kỳ nhiều rồi, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ khiêm tốn.

“Không tệ, các người định dùng nó làm gì?” Hàn Sâm mỉm cười coi như là khích lệ Thẩm Thát.

Thẩm Thát đảo mắt, “Phát cháo miễn phí ở Hà Bắc thì thế nào?” Đây là theo trái bầu về cái gạo.

“Ừ, không tệ.” Hàn Sâm hết sức đồng ý gật đầu một cái, “Chừng này bạc sẽ phát cháo miễn phí được bao lâu?”

Vấn đề này khiến Thẩm Thát thật bối rối, có thể hỏi nàng hoa Mẫu Đơn trên thiên hạ gồm bao nhiêu loại, có thể hỏi nàng có bao nhiêu cách chế biến một chân vịt, nhưng lại hỏi nàng tám vạn lượng này mua được bao nhiêu cháo trắng, nàng lại không cách nào trả lời.

“Đủ một năm không?” Thẩm Thát không rõ hỏi lại.

Hàn Sâm không lên tiếng, chỉ cười cười, “Vậy sau một năm nữa thì thế nào? Nàng muốn nuôi bọn họ cả đời, để bọn họ suốt đời uống cháo trắng sao?”

Thẩm Thát cảm thấy Hàn Sâm rất coi thường mình, “Vậy chàng nói thử xem dùng bạc này làm gì, mới đạt được hiệu quả tốt nhất?”

“Cho người con cá, không bằng dạy người cách bắt cá.”

Lời này Thẩm Thát nghe cũng hiểu, muốn người dân Hà Bắc không bị nạn, dĩ nhiên chính là thiên hạ phải thái bình. Từ xưa đến nay thái bình cũng đến từ chiến tranh. “Vậy thì quyền góp cho quân đội là xong!” Lại nói, chỉ một câu nói kia mà khiến Thẩm Thát nghĩ ra ý tưởng này, đã là quá giỏi rồi.

Hàn Sâm gật một cái, “Ừ, không tệ. Chúng ta thử tính xem, giả sử quân đội gồm một vạn người, tiền lương mỗi tháng của mỗi binh lính, tiền lương thực, vũ khí, cộng thêm lều trại, chén nồi linh tinh, trung bình là năm lượng bạc, vậy mỗi tháng chúng ta phải chi cho một vạn người là năm vạn lượng bạc, nàng nghĩ số bạc này duy trì được bao lâu?”

Thẩm Thát nhíu mày một cái, “Những năm lượng bạc cơ à?” bình thường nàng cũng không biết đến việc này.

“Được rồi, vậy mỗi tháng ta cho nàng năm lượng, nàng có nguyện ý sẵn sàng chiến đấu anh dũng hay không?”

Thẩm Thát lập tức im lặng không nói gì nữa, ngồi nghĩ kỹ mới thấy tám vạn hai kia cũng chả là cái gì. “Vậy phải làm sao đây?” Chẳng lẽ lại trả số bạc này về chỗ cũ?

“Tự nàng tìm cách đi, ta ra ngoài một chút đã.” Hàn Sâm cũng không có ý tứ muốn kéo Thẩm Thát ra khỏi vùng lầy này.

Chẳng qua là lúc hắn quay trở lại thì thấy Thẩm Thát nằm ở trên giường, đôi mày thanh tú nhíu chặt, thờ dài thờ ngắn, vẻ mặt giống như sắp đến ngày tận thế, liền hỏi, “Thế nào, vẫn chưa tìm được cách sao?”

Thẩm Thát “xoạch” một cái ngồi dậy, “Đương nhiên có rồi, hay là phát cháo miễn phí đi.” Nàng sợ Hàn Sâm xem thường nàng, bởi vì biện pháp này đã bị bác bỏ trước đó, vội giải thích: “Mặc dù không cứu được bọn họ suốt đời, nhưng có thể trì hoãn trong một thời gian, lỡ may thế hệ về sau sống tốt hơn, chẳng phải là việc may mắn sao. Với người đã chết cũng không có về sau nữa.”

Hàn Sâm khẽ gạt đầu một cái. “Nếu nàng đã nghĩ ra rồi vậy còn buồn cái gì chứ?”

Thảm Thất gãi đầu, “Dĩ nhiên ta buồn rồi, buồn vì không biết vận chuyển số bạc này đến Hà Bắc làm sao, ta sợ đi đến nửa đường sẽ bị cướp. “Hiện tại Hà Bắc chiến tranh không ngừng, cực kỳ không an toàn.

”Ừ.” Hàn Sâm đồng ý.

”Nếu như có thể đổi ngân phiếu ở Hà Bắc thì tốt rồi.” Thảm Thất mong đợi nói. Bây giờ chiến tranh liên miên, hầu hết các tiền trang đều trong tình trạng nguy ngập ăn bữa nay lo bữa mai, bản xứ không dùng ngân phiếu nữa, bình thường cũng chỉ trao đổi với những người uy tín cùng nghề.

Hàn Sâm không lên tiếng.

Thảm Thất tiếp tục nói: “Nếu có một cái tiền trang uy tín nhất thiên hạ thì tốt rồi, mang ngân phiếu đi qua Hà Bắc sẽ an □

Bạn đang đọc truyện *Dự Lang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Chương 14

“A...” Thảm Thất gạt đầu, một lúc sau gạt tên nô bộc lên lút trốn ra ngoài khi đó mới sực tỉnh, cái miếu dành cho người xuất gia ở, Hàn Sâm đi vào trong đó nói chuyện gì cơ chứ?

Thảm Thất bước ra cửa, đang định gọi tên nô bộc kia lại hỏi chuyện, thì thấy mấy tên nô bộc khác đứng ở ngã rẽ gian phòng thì thầm to nhỏ chuyện gì đó.

“Không hiểu vương gia nghĩ thế nào lại bỏ rơi vị phu nhân xinh đẹp để đi đến Tịnh Liên tinh xá?” Giọng nói này chính xác là của tên nô bộc vừa nãy.

“Có điều người không biết rồi, vị phu nhân kia đẹp thì có đẹp, nhưng nào có giống những tiểu ni cô làm người ta mất hồn trong Tịnh Liên tinh xá? Các người chưa từng đi qua chỗ trắng hoa, thật khiến cho người ta sung sướng nha, vừa nhắc đến đã nóng toàn thân rồi.” Nói đến chuyện kia còn nghe tiếng chặc chặc.

Nghe vậy, Thảm Thất cũng đã hiểu rõ cái nơi Tịnh Liên tinh xá kia là nơi nào, chắc là chỗ của các cô nương phong trần.

“Đúng rồi, ta còn không dám nhìn thẳng vào phu nhân.” Tên nô bộc ban nãy nói chuyện với Thảm Thất lại nói.

“Mỹ nhân bậc nhất trong Tịnh Liên tinh xá còn thua xa so với phu nhân, ai cũng bảo bọn họ quốc sắc thiên hương, nghe nói còn là nhân tình thân thiết của vương gia, mỗi lần vương gia đến đều tới chỗ cô nương kia, e rằng không lâu nữa sẽ rước về thiếp thôi.”

Cuối cùng Thảm Thất cũng không nghe thêm được nữa, Tịnh Liên tinh xá kia thật khiến tinh thần nàng phải xúc động mãnh liệt, rất tốt ni cô am muốn si nhục Phật giáo, dám làm ra cái chuyện hèn hạ như vậy, còn muốn quyến rũ Hàn Sâm, Thảm Thất tuyệt đối không thể tha thứ.

Thảm Thất lén lui về phòng, nói vài ba câu rồi lấy cớ cho nha hoàn hầu hạ ra ngoài, thay đổi nam trang rồi khỏi nhà. Ban đầu nàng chỉ muốn cái nam trang để đi tìm thú vui thôi, không ngờ hiện tại đã đến lúc dùng đến.

Hỏi thăm Tịnh Liên tinh xá kia ở chỗ nào, rồi Thảm Thất thuê một cái kiệu đi đến. Trong thâm tâm nàng nghĩ định đến đó náo loạn một chút, miễn sao không để lộ nội tình là được. Ở trấn Thạch Đầu Hàn Sâm dùng tên giả, mọi người gọi hắn là Vương lão gia, cho nên Thảm Thất cũng không phải lo lắng người khác biết nàng là Thảm Thất.

Ai ngờ đến Tịnh Liên tinh xá nàng mới biết, phong cảnh nơi này vô cùng đẹp, giấu sau một cây dương liễu to, là bức tường ngói trắng, mang phong cách cổ xưa tao nhã lịch sự, không giống nơi trắng hoa vui vẻ.

Thảm Thất cầm lấy vòng đồng trên cửa gỗ xuống, một người mặc truy y (*áo lụa) của các nữ ni cô thường mặc đi ra, nhìn vào người lạ mặt là Thảm Thất, nhân tiện hỏi: “Thí chủ tìm ai?” Đứng chặn ở cửa, không có ý định mở ra.

Thảm Thất suy đoán chắc nơi này chỉ tiếp khách quen, “Ta tìm Vương Đại Lão gia, ta là bằng hữu hắn, đã hẹn trước sẽ đến đây.” Thảm Thất rất hài lòng về tài nói dối của bản thân, thật sự là nói dễ như trở bàn tay.

Nữ ni cô kia thật sự mở cửa.

Đường đi vào thành Lục Liễu, cũng không có phồn hoa rực rỡ như vậy, mang phong cách cổ xưa mùi phàn, không hề có chút khí chất của chốn phong trần mua vui. Làm cho dự định ban đầu tính chửi nhau cãi lộn của Thảm Thất bay đi đâu mất, cảm thấy bản thân nên cư xử khách khí nho nhã ở nơi này.

Đi qua một cây cổ thụ, lại thấy một ni cô khác đang ngồi trên ghế đá nghỉ ngơi, lúc Thảm Thất đến, nhìn thấy nàng chậm rãi rút chiếc vớ trắng ra, xoa xoa

ngón chân trắng như ngọc, “Đi đứng cả buổi thật mệt chết được.” Giọng nói yếu đuối, mềm mại, làm rung động lòng người.

Thẩm Thát nhìn những ngón chân xinh đẹp kia, cho dù bản thân nàng là nữ, cũng không tránh khỏi có suy nghĩ lệch lạc. Nàng lúc này vẫn đang bận quan sát xung quanh, không giống như tới để treo hoa nghêu nguyệt, □

Bạn đang đọc truyện *Dự Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Chương 14.2

Hàn Sâm có chút kinh ngạc ngẩng đầu, chợt tươi cười, “Biểu đệ này của ta bị cô mẩu chiều cho hư mà, trong nhà ta vẫn còn mấy người biểu đệ, tính tình cực kì hiền lành, người cũng rất xinh đẹp, ngày khác ta giới thiệu cho La huynh vậy.” Hai người đồng loạt nâng ly rượu, trong bữa tiệc cười nói vui vẻ, giống như Hàn Sâm đã quên mất cái đồng phiến phức kế bên là Thẩm Thát.

La Liễu Thanh tuy rằng có chút không cam lòng, nhưng biết rõ Hàn Sâm không bao giờ nhường những thứ hắn yêu thích, hắn cũng không phải loại người gây khó khăn cho người ta để đoạt nam sủng, lâu lâu chỉ có thể đưa mắt ngắm nhìn Thẩm Thát, cho đỡ thèm.

Tịnh Liên đặt đàn tỳ bà xuống, đi qua bên này rót rượu, mùi hoa mộc lan xông vào mũi, lúc này mới hoảng hốt nhìn bầu trời.

Đến khi trăng lên đỉnh đầu, Thẩm Thát và Hàn Sâm mới cùng nhau rời khỏi đó, Tuệ Tâm tìm giúp Thẩm Thát một chiếc kiệu, còn Hàn Sâm cỡi ngựa đi về. Trở về phủ, mới gặp nhau.

Dưới ánh trăng nhìn gương mặt tức giận của người kia, không có chút nào gọi là dịu dàng, không gian yên ắng càng tăng thêm vẻ lạnh lùng, Thẩm Thát lập tức nói: “Ta biết sai rồi, ta biết sai rồi. Lúc về phòng, ta phải viết hay tiếp tục viết, hay là phải quỳ Từ đường?” Tự giác vẫn tốt hơn.

Hàn Sâm nhìn Thẩm Thát thật lâu, rõ ràng hắn chưa nói bất cứ cái gì quở trách nàng cả, nhìn Thẩm Thát không thể nói thêm được gì nữa, nhưng ý của hắn Thẩm Thát có thể hiểu, chắc chắn hắn bảo nàng gấp rắc rối rồi.

Cùng nhau quay về Lãn Lang, Hàn Sâm hạ lệnh cấm túc Thẩm Thát nửa tháng, lúc đó nàng mới phát hiện, quả nhiên là rắc rối lớn, không trách được hắn nhìn nàng lâu như thế. Nàng vốn nghĩ rằng hắn bắt nàng quỳ ở từ đường một hai canh giờ thôi, năm xưa ở Thẩm phủ nàng hay chọc giận cha mẹ, nên bị phạt quỳ ở Từ đường rất nhiều, coi như cũng có không ít kinh nghiệm cho việc này, nàng cũng không giống mấy ca ca, dù không có ai trông chừng nàng vẫn có thể quỳ thẳng đứng. Chưa từng nghĩ tới Hàn Sâm sẽ độc ác như vậy.

Thẩm Thát nghiêng đầu hỏi: “Lúc ta bị giam, Vương gia có đến chỗ ta không?”

Hàn Sâm liếc Thẩm Thát một cái, quát: “Còn không mau đi vào.”

Thẩm Thát tức giận bỏ đi, nửa tháng này đi đâu cũng không được, không thể tìm người nói chuyện phiếm, không thể đi dạo phố, quan trọng nhất là, không thể nhìn thấy Hàn Sâm!!!

“Chủ từ, Vương gia cũng thật nhẫn tâm quá đi, bỏ mặc người nửa tháng không quan tâm, lần sau về nhà nô tì sẽ méc với phu nhân.” Tiền □

Bạn đang đọc truyện *Dự Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Chương 15

Có điều từ nay về sau, Triệu thị không dám đến trước mặt Thẩm Thát ra uy nữa, bởi vì nàng phát hiện ra vị Vương Phi này không có nhận thức chung về việc giữ thể diện như những thiên kim khuê tú khác. Thẩm Thát có thể bất chấp đạo lý tranh cãi với nàng, nhưng nàng lại không thể trực tiếp chống đối với chính thất, chỉ có thể than vãn mấy câu ở trước mặt La thị, cảm thấy Thẩm Thát thật không giống như nữ nhi sinh ra trong thế gia vọng tộc, rất không có lòng khoan dung độ lượng.

“La tỷ tỷ, người nói thử xem là nàng keo kiệt hay so đo, ghen tuông đố kỵ, không đầu không đuôi cũng dám đùa giỡn loại lòng dạ hẹp hòi thấp kém này ở trước mặt gia như vậy, tạo sao gia lại coi như không nhìn thấy chứ?” Triệu thị âm ỉc nói thêm, đối với việc Hàn Sâm thiên vị Thẩm Thát nàng cũng rất bất mãn. “Nếu là trước kia ngài ấy sẽ không phải như vậy đúng không?” Triệu thị hỏi thật cẩn thận.

La thị không trả lời, vẫn đang nhớ lại một chuyện ngày hôm qua. Sau bữa cơm trưa Từ Sung liền đi dạo ngự hoa viên, sau đó nàng tìm trái tìm phải đều không thấy đâu, lúc sau lại thấy Từ Sung theo Thẩm Thát đi ra khỏi Thanh Nghiên viện.

”Sao con lại dám đi đến chỗ này?” La thị có chút nóng nảy, “Không phải đã dặn con không được đi lung tung đến nơi nào khác rồi sao?”

”Quả cầu rơi vào trong đó.” Từ Sung ở trong ngự hoa viên chơi mã cầu, La thị biết Hàn Sâm rất giỏi về việc này, cho nên hi vọng Từ Sung cũng có thể thông thạo.

”Có ăn thứ gì lung tung hay không?” La thị phui phui y phục Từ Sung, giống như muốn phui hết tất cả những thứ không tốt đi vậy.

”Không có. Thảm mẫu phi là người xinh đẹp thế nhưng lại quá keo kiệt.” Từ Sung bủi môi.

”Nàng ta như thế nào?” La thị yên tâm cười cười.

”Trên bàn của nàng rõ ràng có đủ cao lương mỹ vị, Tiền nhi nói cho ta một chút đồ ăn, Thảm mẫu phi lại nói không cho.”

La thị ngưng mắt suy nghĩ một chút, “Nguyên lai nàng nói thế nào, Từ Sung?”

Trí nhớ của Từ Sung luôn rất tốt, “Nàng nói, Tiền nhi, đừng để cho đứa nhỏ ăn bậy cái gì. Đúng là nói như vậy đó, mẫu thân.” Từ Sung dựa vào trong ngực La Thị.

La thị đưa mắt nhìn thoáng qua hắn, “Nam tử hán sao có thể động một tí lại núp trong ngực mẹ, còn không mau lo đọc sách đi, lúc phụ vương đến khảo bài mà người lại không thuộc nương sẽ phạt người đó.”

Từ Sung vừa mới lộ một chút bộ dạng trẻ con đã bị La thị phá vỡ, hắn lập tức giống như tiểu đại nhân đi tới.

Trong lòng La thị đang nghĩ, không trách được Thảm Thất ngày đó mẫn phũ tưng lẽ, lại không để Từ Sung ra về một mình, chắc là sợ Từ Sung sẽ nói bừa về mình, xem ra nàng ta cũng không phải không có đầu óc giống như lời Triệu thị nói, hôm nay rõ ràng đến đoạt Vương Gia ở hai nơi, mà hai người nàng với Triệu thị hai người đều khoe khoang thân phận, không phải là không dám nói một tiếng sao?

”La tỷ tỷ?” Triệu thị vẫn tiếp tục hỏi.

La thị lắc đầu một cái, “Ta muốn đi xem Từ Sung học hành thế nào.” Nói xong nhanh chóng rời đi, để lại Triệu thị ở sau lưng nhỏ giọng oán trách, “Đúng là người hiền lành.”

Tại hai viện này Thảm Thất toàn thắng trở về, nhưng ở nơi khác thì lại không chắc. Nàng trăm ngàn lần không ngờ rằng da mặt mình dày, thế mà lại có người da mặt còn dày hơn.

Người mặt dày này Hàn Sâm đã sớm đoán được, không chỉ đoán được thôi, mà hắn còn tuyệt nhiên không chịu giúp nàng.

Thảm Thất nghĩ tới, thật không trách được lần này thái độ của Hàn Sâm lại rộng rãi khác thường như vậy, chủ động hỏi mình có muốn đi trấn Thạch Đầu hay không. Đêm hôm trước, Hàn Sâm bỗng nhiên mở miệng nói: “Ngày mai ta muốn đi trấn Thạch Đầu.” Lúc ấy Thảm Thất lập tức sùng sốt, nàng có chút kinh ngạc cho đến tận bây giờ Hàn Sâm muốn đi nơi nào đều sẽ không thông báo với nàng, lần nào cũng là do nàng dây dưa không ngót đòi đi theo cho bằng được. Bất quá suy nghĩ này cũng nhanh chóng bị niềm vui khác chiếm lấy, từ chuyện lần trước so đo với Triệu thị cho đến về sau, đã rất lâu Hàn Sâm không chủ động nói chuyện với nàng, cũng là Thảm Thất nàng ép hắn lăm lăm mới bắt đầu trả lời qua loa một câu.

Hôm nay đột nhiên trời quang mây tạnh, Thảm Thất làm sao có thể không vui mừng, “Ta có thể đi thật sao?” Lúc đó Thảm Thất cảm thấy trong mắt Hàn Sâm nhìn nàng có chút ý cười, nàng chỉ cho □

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Chương 15.2

“Phu nhân có thể không tin, ngày trước Tịnh Liên cũng là con gái nhà lành, bởi vì gia cảnh khốn đốn, đại ca tàn nhẫn bán tiểu nữ cho Vu tình xá, nhưng mà Tịnh Liên không muốn làm nữ nhân dưới tay người ta, cho nên tâm thân này chỉ trao cho mỗi gia. Mỗi lần sư phụ bắt tiểu nữ tiếp khách.” Nói đến chỗ này Tịnh Liên dừng một chút, mặt hơi đỏ lên, “Tịnh Liên thà chết chứ không theo, hiện giờ càng lúc càng ép chặt, Tịnh Liên sợ rằng không thể vì gia mà giữ cho thân mình thanh bạch nữa rồi, nếu như phu nhân không rủ lòng thương xót, Tịnh Liên chỉ có một con đường chết.” Từng giọt từng giọt nước từ khóe mắt Tịnh Liên chảy ra, Thảm Thất nhìn người trước mắt chỉ có cảm giác, nếu mình không đồng ý thì chính là tội nhân lớn nhất trong thiên hạ.

Thảm Thất quan sát biểu tình của Tịnh Liên hiện giờ, nghĩ thầm về sau ở trước mặt Hàn Sâm nàng không thể làm cho nước mắt chảy rào rào nữa, ít ra cũng phải nặn ra từng viên từng viên, như vậy càng khiến người ta động lòng thương.

Nhớ tới Hàn Sâm, Thảm Thất không thể nào đoán ra được ý đồ của hắn, rất rõ ràng là hắn đã sớm biết chuyện này, lại không chịu xử lý, phải đợi cho Tịnh Liên không nhịn được mà đến cầu xin chính mình. Là Hàn Sâm cảm thấy nàng cố tình làm bậy xông vào nơi danh tiếng quá xấu kia, cho nên ngầm

yêu cầu mình đi giải quyết Tịnh Liên này sao?

Hàn Sâm biết rõ tâm tư của Thẩm Thát nàng, vậy mà vẫn ép buộc nàng lấy thêm tiểu thiếp cho hắn, việc này chẳng khác gì đập một phát vào trái tim Thẩm Thát. Thẩm Thát một mặt tức giận cái bộ dạng thanh bạch kia của Tịnh Liên, tức giận hoàn cảnh bi thảm của nàng ta, buộc nàng không thể không có lòng trắc ẩn, một mặt vừa tức sau khi Tịnh Liên đi vào, về sau mỗi tháng lại có thêm người muốn nàng chia sẻ Hàn Sâm, một mặt vừa phần nộ Hàn Sâm đối với nàng thật tàn nhẫn.

“Vậy người cùng ta trở về Lan Lăng thôi.” Thẩm Thát cố nén tức, mới có thể nói ra một câu như vậy. Xem như là chấp nhận thân phận Tịnh Liên.

“Tịnh Liên liễu yếu đào tơ không dám làm mất thể diện ở trước mặt phu nhân, chỉ mong khi gia đến trấn Thạch Đầu, Tịnh Liên có thể góp chút sức lực.”

Hai mắt Thẩm Thát trùng to như chuông đồng, lòng thương cảm cho nàng ta trong nháy mắt cũng không còn, “Người nói là hai đầu đại?” Hai đầu đại đối với thiếp thất thật đúng là không thể nào tốt hơn. Ở trong phủ Trấn Thạch Đầu, Hàn Sâm cùng Thẩm Thát vừa đi, Tịnh Liên nàng kia chính là chủ nhân. Ở đó thoải mái nhàn nhã, rất sung sướng, trên không cần phục vụ chính thất, dưới có thể cầm quyền ra lệnh. Dựa vào cái gì Thẩm Thát nàng phải trở về gặp hai vị kia?

Thẩm Thát không quen nhìn dáng vẻ lẳng lơ của Tịnh Liên, không quen nhìn bộ dáng sạch sẽ của nàng, tóm lại là nhìn cái gì cũng không quen. Càng không cách nào chịu được cái thái độ quá tự tin cường ép mình rồi lại giả bộ đáng thương ban nãy của nàng ta.

Thẩm Thát quả thực là bị buộc đến đường cùng. Thời điểm nàng nhìn thấy Hàn Sâm, hận không thể xé hắn ra ăn.

“Từ lâu Vương Gia đã biết Tịnh Liên kia sẽ đến đúng không?” Thẩm Thát nổi giận đùng đùng chạy vọt vào thư phòng.

Bên trong vẫn còn hai người đang đứng chờ hắn trả lời, không khí nhất thời trở nên cực kì lúng túng, phía Hàn Sâm lẳng lặng gạt đầu ra chỉ thị, họ mới vội vàng chạy ra ngoài.

“Nếu nàng không đi, nàng ta cũng không đến, ta cũng sẽ không gánh thêm phiền phức như thế này.” Hàn Sâm so với Thẩm Thát còn rầu rĩ hơn nhiều.

Đó vốn chỉ là hành động gấp díp thì chơi, tiền hàng hai bên đã thỏa thuận xong, lại bị Thẩm Thát xen vào chính giữa, để cho Tịnh Liên kia có cơ hội dựa dẫm vào nhà quyền thế. Huống hồ Tịnh Liên cảm thấy có thể thất không biết giữ lễ nghi liêm sỉ như Thẩm Thát, người nam nhân nào có thể chịu được, nàng ta càng cảm thấy mình mới là giải ngữ hoa(*) của Hàn Sâm.

(*) Ngữ hoa: người phụ nữ biết thông cảm, chia sẻ

Thẩm Thát bị Hàn Sâm chọc giận đến giậm chân, lại không cách nào nói lại được hắn. Thẩm Thát cho rằng nàng chính là người tự nhảy vào cái bẫy đã giăng sẵn.

“Nàng xử trí thế nào?” Hàn Sâm nâng mày hỏi.

Thẩm Thát đột nhiên cười rộ lên. “Dĩ nhiên là cấp thêm cho Vương Gia một mỹ thiếp, Vương Gia nên cảm ơn ta như thế nào đây?” Thẩm Thát cũng là nói dối tìm niềm vui □

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Chương 16

Mất thấy Hàn Sâm lại muốn quở trách Thẩm Thát thêm vài câu, Biện Trác vội vàng đi lấy túi lương khô ở trên lưng ngựa xuống, lúc này hắn mới phát hiện lương khô đều đã mềm nhũn trong nước, “Thần đi bắt mấy con ếch, trời mùa hè mưa nhiều nên bọn chúng thường hay xuất hiện.”

“Ếch?” Ngày trước Thẩm Thát ngồi ở bên bờ hồ trong nhà có nhìn thấy mấy con, tiếng kêu của bọn chúng rất đáng ghét, da lại màu xanh lè, dính dính, nhìn thôi cũng mắc ói rồi.

Tay chân Biện Trác vô cùng nhanh nhẹn, vừa bắt xong ếch đã lập tức lột da chúng, làm hết những việc đó chỉ mất chưa tới một nén nhang. Các thị vệ khác xuyên thân ếch qua lưới kiềng rồi nướng trên lửa, Hàn Sâm cũng đi qua cầm lấy một cái để nướng. Thẩm Thát vẫn đi bên cạnh Hàn Sâm, nhưng mà nhìn màu tươi ếch đầm đĩa cũng chẳng phải là chuyện gì vui vẻ, tuy nhiên mưa đêm, đốt lửa, lại có Hàn Sâm bên cạnh, nàng cảm thấy cho dù có xảy ra chuyện gì, vẫn là một chuyện đáng hạnh phúc.

Hàn Sâm không để ý đến nàng, quay đầu bàn bạc với Biện Trác, nhưng do mãi mê nói chuyện, nên quên mất bản thân mình đang nướng ếch, mãi đến khi Thẩm Thát vừa nhắm mắt định đi ngủ thì ngửi thấy mùi khét lập tức la lên, hắn mới chợt phát hiện.

“Khét rồi khét rồi.” Thẩm Thát hoảng sợ nói, đối với nàng mà nói nướng thịt khét là chuyện chưa bao giờ trải qua, cũng có nghĩa là nàng không cần ăn. Nghĩ lại bộ dạng màu tươi đầm đĩa kia, nàng lập tức thấy buồn nôn.

Hàn Sâm hết cách với Thẩm Thát, cho dù trời có sập xuống trên người bọn họ thì đối với nàng chỉ giống như là đang nhìn thấy một chuyện mới mẻ thú vị, căn bản là không thèm để ý đến hậu quả.

Một thị vệ bên cạnh đưa con ếch đã nướng xong cho Hàn Sâm, hắn lắc tay, “Không cần, các người ăn đi.” Hắn gỡ con ếch cháy xuống, bẻ một nửa cho Thẩm Thát, còn bản thân hắn ăn một nửa con ếch cháy kia, trên mặt không hiện ra bất cứ biểu tình khó chịu nào, làm cho Thẩm Thát nghĩ rằng ếch cháy ăn rất ngon.

Thẩm Thát nửa tin nửa nghi ngờ cầm lấy nửa thân ếch trong tay cắn xuống một cái, nàng cố gắng nuốt thứ trong miệng, một mùi máu tanh lập tức bốc lên mũi, cũng không biết có phải do trong lòng nàng vốn dĩ sợ hãi thứ này hay không, nói chung ếch nướng không muối không dầu, cái gì cũng không có, cực kì khó ăn. “Khó ăn quá, ta không ăn đâu.” Thẩm Thát ‘Bốp’ một tiếng cầm con ếch trong tay ném xuống đất.

Hàn Sâm kinh hãi liếc nhìn Thẩm Thát một cái, trong lòng Thẩm Thát chợt thấy lạnh, thường thường mà nói Hàn Sâm càng lạnh lùng nhìn người khác, thì thủ đoạn sau này của hắn càng độc ác. Thật ra Thẩm Thát biết hành động ném ếch xuống đất là không tốt cho lắm, bởi vì mọi người ở đây đều ‘Im lặng’ nhìn nàng, đương nhiên ý tứ trong mắt họ là không đồng ý. Cũng do Thẩm Thát có chút giận, giận trong mắt Hàn Sâm không hề có nàng, chỉ lo nói chuyện với người khác.

Vào lúc yên tĩnh thế này, bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào, Thẩm Thát quyết định cho dù là ai đang ở ngoài gây âm ỉ, bọn ta cũng sẽ khuyên giải họ cho thật tốt.

“Ta đi ra ngoài xem có chuyện gì.” Thẩm Thát tìm việc làm để che giấu sự xấu hổ của bản thân.

Một đám người ngoài miếu muốn đi vào tránh mưa, xem ra là những người dân tị nạn đang chạy trốn, đoán chừng khoảng hai mươi ba mươi người, bao gồm phụ nữ, trẻ em, người già yếu, còn có những người bệnh không ngừng ho khan khiến người khác phải bực mình, những hạ nhân bên ngoài đang xua đuổi những người này đi chỗ khác.

Người thấy những mùi hôi thối trên người bọn họ Thẩm Thát lập tức nhíu mày, ban đầu còn định cho họ vô nhưng bây giờ thu hồi quyết định, trên trời bỗng vang lên một tiếng sấm, một hải tử trong đám bọn họ bỗng oa oa cất tiếng khóc. Trong lòng Thẩm Thát chợt yếu mềm, nàng hy vọng có được một hải tử để chăm sóc nhưng không được, cho nên rất thương cảm về mặt này, coi như tích lũy phúc đức đi.

“Cứ để bọn họ vào đi.” Thẩm Thát mở miệng, những tùy tùng kia tất nhiên phải lui xuống.

Trong đám bọn họ có mấy hải tử chừng bốn năm tuổi la lên rồi chạy vọt vào, “Oa, chỗ kia có ếch kia!” Mấy hải tử đó nhanh chóng chạy đến chỗ con ếch mà Thẩm Thát ném xuống đất ban nãy, sau đó nắm tóc, xé áo, để giành ăn ếch.

Thẩm Thát cực kì sùng sốt nhìn bọn họ, Hàn Sâm cũng kinh ngạc nhìn theo, Thẩm Thát chợt có một nguyện vọng, mong sao tất cả trẻ em sẽ không vì một con ếch nướng bị ném xuống đất mà đánh nhau.

Thẩm Thát đi đến gần Hàn Sâm, ngồi xuống bên cạnh hắn, thật hay vì gặp được những người này, ngôi miếu không đồ nát, bỗng nhiên náo nhiệt trở lại, hơn nữa nhiều người chen lấn như vậy, Thẩm Thát tất nhiên có lý do chính đáng để ngồi sát bên cạnh Hàn Sâm, bực bội là không thể ngồi trong lòng hắn.

Một phu nhân ngồi bên cạnh Thẩm Thát, xem tuổi tác của nàng so với Thẩm Thát cũng không kém nhiều lắm, lại nhìn đến khuôn mặt tiêu tụy của đứa trẻ mới sinh trong ngực, nàng lập tức vén vạt áo lên, bởi vì Thẩm Thát ngồi rất gần chỗ nàng nên nhìn thấy rất rõ, vạt kia đã bị cắn đến mức không nhận ra là cái gì nữa, rõ ràng nàng không còn sữa, nhưng vẫn cho hải tử ngậm, Thẩm Thát nhìn thấy đau lòng không thôi.

Nàng ta ngẩng đầu thì bắt gặp ánh mắt chăm chú của Thẩm Thát nhìn nàng, có chút xấu hổ, rồi nhìn sang Hàn Sâm phía sau lưng, xấu hổ càng tăng thêm, thậm chí có một chút e ngại, chỉ có thể khó nhọc xoay người lại, đứa trẻ trong ngực nàng lập tức òa khóc, Thẩm Thát cảm thấy nàng ta bị cắn đến đau đớn.

Hàn Sâm bỗng nhiên quay đầu ra lệnh cho Biện Trác làm gì đó, sau đó Biện Trác đi ra ngoài.

Thẩm Thát nhìn vị phu nhân kia, rồi nhìn sang Hàn Sâm, bắt chợt xoay người ngồi cạnh nàng ta, giúp nàng che chắn ánh mắt từ người khác, Hàn Sâm nhìn vào mắt Thẩm Thát, tặng cho nàng một chút khen ngợi, cho nên Thẩm Thát rất vui vẻ. Thật ra Thẩm Thát chỉ muốn ngăn ánh mắt của Hàn Sâm thôi.

Không lâu sau đó Biện Trác quay trở lại, “Chạy khắp nơi, mới tìm được một chén sữa dê, thím mau cho đứa bé uống đi.” Biện Trác đưa chén sữa dê cho vị phu nhân kia.

Người kia “Oa” lập tức bật khóc, “Cảm ơn, phu nhân của ta vẫn ở còn ở phía sau đánh địch, sau này, sau này ta nhất định báo đáp ân nhân.”

Mưa đã gần tạnh hẳn, Thẩm Thát rút trên đầu mình xuống một cái trâm cài rồi đưa cho vị phu nhân kia, hình như nàng chạy nạn một mình, xem ra cuộc sống sau này cũng không dễ dàng.

Đôi mắt phu nhân kia cảm động nhìn Thẩm Thát, trong lòng nàng cực kì thích thú, vui vẻ đi sau lưng Hàn Sâm, định nắm tay hắn, hắn lại gạt tay Thẩm Thát ra, “Nếu làm phiền cho ta xem, vậy thì không cần đâu.” Hàn Sâm lạnh lùng nói.d.d.l.q.d

Để lại Thẩm Thát tay chân lạnh buốt đứng lại phía sau, mặc dù mục đích nàng giúp đỡ đám người kia là không đơn thuần, nhưng nói cho cùng nàng vẫn làm được việc tốt mà.

Lúc quay lại Lan Lăng thành, trong thành một cảnh yên bình thịnh vượng, không chịu bất cứ ảnh hưởng nào từ chiến tranh miền Nam, Thẩm Thát không biết rằng mọi người cực kì tin tưởng, không cảm thấy bất kì mối nguy hiểm nào, chính năng cũng nên thoải mái thôi. Lại thêm một đám người chạy nạn nữa sắc mặt Hàn Sâm cực kì không tốt, bọn ta cố gắng kìm nén sợ hãi.

Nhưng thật kì quái, Hàn Sâm không đưa Thẩm Thát trực tiếp hỏi phủ, mà đi đến Thẩm Gia. Thẩm Thát đến thỉnh an phụ thân nàng xong, thấy vẻ mặt phụ thân rất nghiêm túc. Nàng không dám ngồi lại lâu lập tức chạy ra ngoài, tìm một a hoàn hỏi Ngũ ca nàng đâu, ban đầu nàng mang theo rất nhiều lễ vật, tiếc là đi vội quá nên không mang theo được.

“Ngũ thiếu gia đi đến Đồng đường rồi.” Đồng đường là nơi giàu có nhất của Thẩm gia, xung quanh một ngọn núi đồng, là quảng đồng lớn nhất ở Tây Hoa, tiền lưu thông của cả nước hầu như đều từ nơi này làm ra, hỏi sao Thẩm gia có thể không giàu.d.d.l.q.d

“Đến Đồng đường?” Thẩm Thát ngạc nhiên tại sao huynh ấy rồi đi lại không chịu tới chào Thẩm Thát, xem ra có chuyện cấp bách, chẳng lẽ đã xảy ra việc gì nghiêm trọng rồi sao?

Nhưng mà sự thật không giống như những gì Thẩm Thát lo lắng, từ sau khi nói chuyện với Thẩm Quang Diệu, Hàn Sâm vẫn tiếp tục ở lại vương phủ, tuy nhiên so với trước kia còn bận rộn hơn nhiều, người đi tới đi lui cũng nhiều hơn bình thường, mục đích đến không khác biệt nhau lắm.

Có điều Thẩm Ngũ ở lại Đồng đường vẫn chưa về nhà, Thẩm Thát không dám hỏi nhiều, sợ nghe được tin tức xấu, chi bằng không hỏi tốt hơn. Nhưng mà tin tức xấu kia giống như gió thổi ngoài đồng, nhanh chóng lan tràn, mỗi lần đi ra đều nghe thấy người ta nói nhĩa quân tạo phản đã chiếm đóng đất đai bên ngoài rồi.

Tình thế càng ngày càng gấp, khiến cho Thẩm Thát không còn tâm trạng mở hoa xả của nàng nữa, Thẩm Thát rất buồn chán ngồi chờ, chờ đến khi tình hình tốt hơn, nhưng không nghĩ tới một đạo thánh chỉ truyền xuống, Hàn Sâm lãnh binh đi dẹp loạn đám phản quân phía Nam.

Hàn Sâm ngồi trong thư phòng, mở thư ra nói, “Vương gia, cuối cùng chúng ta cũng chờ được đạo thánh chỉ này rồi.” Phản quân phía Nam luôn luôn yên bình rút lui, trong khi đó tướng sĩ và tinh thần của binh lính Tây Hoa đều đã chán nản nguyên nhân cũng vì kinh thành điều những vị tướng quân ngu ngốc tới, đến một người chết hai người, nếu không phải tình hình đã trở nên vô cùng nghiêm trọng, thì lão hoàng đế kia cũng không chịu để cho Hàn Sâm lãnh binh đi đánh giặc.

Thẩm Thát định chạy vào ngăn cản Hàn Sâm đi phương Nam, tin tức bên kia truyền về không phải từ trong trận chiến thì cũng bị chiếm thành, chưa bao giờ nghe thấy tin tốt lành, nàng sợ Hàn Sâm xảy ra chuyện gì không may. Ở bên ngoài nghe được câu nói kia, nàng lập tức đi chậm lại, xem ra Hàn Sâm đã đợi thứ này từ lâu rồi, Thẩm Thát do dự trong chốc lát, dậm chân một cái, khẽ cắn môi, vội chạy xuống lầu.d.d.l.q.d

“Chừ từ, không phải người đi ngăn cản vương gia... sao lại quay về rồi?” Tiền Nhi nhìn thấy Thẩm Thát quay trở về quá nhanh, cực kì kinh ngạc, vừa rồi còn khóc lóc một mực muốn đi ngăn cản.

Thẩm Thát dẫu môi, “Mau đi chuẩn bị hành lý cho ta.” Thẩm Thát nằm trên giường giận dỗi. Có những việc muốn ngăn cản, nhưng không thể được, cho nên đành phải tự trách mình.

Mặc dù tức giận, nhưng Thẩm Thát hiểu rõ Hàn Sâm là một người làm việc nhanh lẹ, thánh chỉ đã xuống, có lẽ mấy ngày sau hắn sẽ khởi hành, e rằng mấy tháng bận rộn chuẩn bị cũng bởi vì ngày hôm nay. Hàn Sâm muốn làm cái gì, Thẩm Thát có phần không hiểu được, nàng cũng không muốn nghĩ, Thẩm Thát nàng không cần gì nhiều chỉ mong sao có thể nhìn thấy hắn mỗi ngày mà thôi.

Thẩm Thát suy đoán không sai, Hàn Sâm định ba ngày sau sẽ lên đường, trước khi đi, hắn dành chút thời gian đến gặp Thẩm Thát.

“Nàng muốn nói gì với ta sao?” Hàn Sâm bị Hàn thị cùng Triệu thị dùng nước mắt thuyết phục quá lâu, có chút đau đầu không biết phải đối phó với nước mắt của Thẩm Thát thế nào đây.

Thẩm Thát đỏ mặt, kiễng chân lên hôn môi Hàn Sâm, tuy rằng không lưu loát nhưng rất triền miên. Lúc gần lúc xa, khiến người khác phải vương vấn nụ hôn.

Hàn Sâm im lặng một lúc rồi nói: “Nàng không mặc tiểu y(*)?”

(*) Tiểu y: đồ nhỏ

Thẩm Thát đỏ mặt cười hì hì, thời gian cấp bách, nói cái gì cũng lãng phí thời, nàng chỉ muốn có được cảm giác ấm áp bên cạnh Hàn Sâm, mà hắn nói không có gì bằng việc sưởi ấm thân thể.

Trời còn chưa sáng, Hàn Sâm đã rời giường, giống như những buổi sáng thông thường, giống như hắn chỉ đi đến Tu Trúc lâu mà thôi, không có bất cứ cảm giác biệt ly.

Thẩm Thát ôm chăn ngồi dậy, nhanh chóng mặc quần áo đi ra ngoài.

Đội quân của Hàn Sâm ra khỏi thành mấy dặm, mới phát hiện trên ngọn núi đối diện có một người đang cưỡi ngựa, đi theo quân đội bọn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Tây lâu vọng nguyệt kỷ hồi viên

Tuy cách rất xa nhưng Hàn Sâm có thể nhận ra người kia chính là Thẩm Thất, dù bị ngăn cản bởi con sông, nhưng nhìn thấy vô cùng rõ, một bóng dáng xinh đẹp dịu dàng. Thẩm Thất đoán không chừng Hàn Sâm đã nhận ra nàng, lập tức vui vẻ đứng bên kia sông vẫy tay, quyết định này của nàng rất đúng đắn. Nếu đi theo bên cạnh Hàn Sâm, chắc chắn sẽ bị hắn mắng rồi bắt trở về, nhưng hiện giờ cách xa một con sông, hắn không thể chạy tới chỗ nàng, nàng muốn tiến hẳn bao xa thì tiến, lại chẳng phải nghe chửi.

Thẩm Thất cũng biết Hàn Sâm nhất định sẽ nổi giận, thử tưởng tượng ra bộ dáng bực tức của hắn, càng tăng thêm vui vẻ.

Thẩm Thất nhìn thấy có hai quân sĩ cưỡi ngựa đang muốn băng qua sông để ngăn cản nàng, nhưng do đáy sông quá sâu, không thể nào đi qua được, lần này Hàn Sâm cũng hết cách với nàng, Thẩm Thất càng tỏ ra đắc ý, không ngờ Hàn Sâm cũng có ngày hôm nay. Nhưng cuối cùng, Hàn Sâm không cưỡi ngựa nữa mà đi thẳng vào trong xe ngựa ngồi, Thẩm Thất mới dừng lại, không nhìn thấy Hàn Sâm, vậy đưa tiễn còn có ý nghĩa gì.

Thật sự quá đáng mà, nàng cũng chỉ muốn nhìn thấy hắn thôi.

Thẩm Thất đứng bờ bên kia đôi mắt ước lệ, nàng đã thử luyện tập giống như Tịnh Liên khóc từng giọt từng giọt, nhưng giờ đây Hàn Sâm chẳng thể nhìn thấy được. Dù sao nàng cũng đã sớm quyết định, nếu hắn chết, chẳng lẽ nàng có thể sống một mình?

Nàng làm thế này, chỉ là muốn nhìn hắn nhiều thêm một chút thôi, như vậy cũng quá xa xỉ không được sao.

Hàn Sâm bỏ đi, lần đầu tiên Thẩm Thất hiểu được ý nghĩa câu nói của cô nhân Một ngày không gặp như cách ba thu, trước kia nàng luôn cho rằng do cô nhân đau xót chuyện tình cảm nên mới chột nói ra một câu ưu sầu như vậy.

Bây giờ là giữa hè, nhưng Thẩm Thất lại treo một cành mai trước cửa sổ, cái này bình thường nàng chỉ làm vào mùa đông. Mỗi sáng trong lúc Thẩm Thất trang điểm, nàng đều tô một chút son môi lên cánh hoa, nhưng cho dù nàng nhuộm hết cả cành mai, Hàn Sâm cũng chưa trở về.

Thời điểm phân nửa hoa mai trong phủ đều bị nhuộm màu, thì Thẩm Thất cũng đã lục lọi xong mọi góc ngách của Lan Lăng Vương phủ, tuy nhiên vẫn không tìm thấy tin tức Hàn Sâm. Mặc dù phía Nam liên tiếp báo tin thắng trận, nhưng như vậy chẳng bằng cho nàng nhìn thấy Hàn Sâm một cái nàng còn vui mừng hơn.

Cứ như thế, cho đến khi quân lính chạy về cấp báo Lan Lăng Vương đánh tan quân địch hiện đang trên đường quay trở về, Thẩm Thất gần như không dám tin, “Thật vậy ư, ở nơi nào, đi qua Lâm Dương chưa?” Nếu đã qua Lâm Dương, vậy thì cách Lan Lăng cũng không xa khoảng chừng nửa ngày đi đường.

Cho dù Hàn Sâm chưa tới Lâm Dương, nhưng Thẩm Thất đã sớm không kìm chế nổi niềm vui, đi ra ngoài, sai hạ nhân thuê một khách điểm ở Lâm Dương. Khi đội quân của Hàn Sâm vào Lâm Dương, cả Lâm Dương đều chấn động.

Nhìn khuôn mặt anh tuấn ôn hòa, nam tử trên đời này hiếm ai có thể đánh cho đám phản phân toi bời hoa lá, hơn nữa hắn không phải loại người thô kệch xấu xí, mà là ngọc thụ lâm phong, xinh đẹp như thần, hỏi xem có ai không muốn chiêm ngưỡng một nam tử như vậy chứ. Huống chi đội quân của hắn đã giành được thắng lợi, xứng đáng để mọi người reo hò nhảy múa. Dân chúng Lâm Dương từ sớm tỉnh mơ đã đứng chật ních đường.

Thẩm Thất đứng trên lầu hai nhìn lá cờ đang đi đến, đám đông bên dưới bắt đầu xúc động, có người không ngừng hò hét, không ngừng vẫy tay, vui mừng cùng chân thành như vậy, khiến cho nàng cũng xúc động theo.

“Ta nên đi xuống dưới đó, ta cũng cần phải reo hò mới được. Tiền nhi, trời biết rằng ta nhất định sẽ là người la lớn tiếng nhất trong số bọn họ.” Thẩm Thất cười đến mức khuôn mặt đỏ bừng.

“Chủ tử, miệng người mở rộng đến mang tai rồi, thật khó coi a.” Tiền nhi không muốn nổi điên chung với Thẩm Thất.

“Nhiều chuyện.” Thẩm Thất cười nói với Tiền nhi một câu, nhìn bóng dáng càng ngày càng gần kia, cho dù rất mờ nhạt, tuy nhiên Thẩm Thất vẫn có thể nhận ra người đó chính là Hàn Sâm. Không cần nhìn Thẩm Thất cũng đoán được vị tướng quân kia mặc áo giáp bạc cười trên hắc mã, cái mũ đỏ tươi, phản chiếu ánh nắng, uy phong lẫm liệt, khí thế bức người.

Thẩm Thất không kiềm chế được kích động lập tức chạy xuống lầu, bắt trước theo đám đông hò hét, chẳng qua là ngoài dự định của nàng, giọng nói nàng không hề nổi bật, mà lạc trong biển người mênh mông. Thẩm Thất hơi nhủ mảy, nhắm mắt liền triển khai kế hoạch khác, khuôn mặt rạng rỡ, bắt đầu kêu: “Hàn Sâm, Hàn Sâm...” Kêu từng tiếng một.

Ngày thường bị quy định ràng buộc, nàng không dám gọi thẳng tên Hàn Sâm, nhưng trong trường hợp này, có vô số người lớn tiếng gọi, chắc chắn hẳn không để ý, cho nên nàng cứ thoải mái gọi cho đã, chỉ cần có thể nhớ kỹ tên hắn, cũng là một loại hạnh phúc. Thẩm Thất hận không thể nói, “Hắn là của ta, hắn là của ta.”

Thẩm Thất vui vẻ tựa nai con, quân đội Hàn Sâm đi theo lối mà đám đông chưa sẵn, nàng cố gắng nhảy lên, vẫy cánh tay, đáng tiếc ngoại trừ nàng còn một đồng người yêu mến điên cuồng Hàn Sâm. Dáng người của Thẩm Thất đứng trong đám đông càng không hề nổi bật, giống y như lấy muối bỏ xuống

biển, người khác nhận ra nàng cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Thẩm Thát nhìn chăm chăm Hàn Sâm đang ngồi trên ngựa, da hơi đen một chút, khuôn mặt có chút tiều tụy, nhưng thần sắc vô cùng mạnh mẽ, rực rỡ tựa áng mây, đôi mắt sáng lấp lánh, so với trước khi rời khỏi, dường như tăng thêm vài phần điềm tĩnh, mơ hồ hiện ra khí thế cao ngạo không ai sánh bằng.

Đã quen thuộc nay lại xa lạ.

Mất thấy Hàn Sâm đã đi đến trước mặt, Thẩm Thát ngược lại không dám gọi hắn, chỉ cố gắng nháy lên, ra sức vẫy cánh tay, chẳng có điểm nào giống một vị Vương Phi cao quý, thật giống bà điên tóc tai bù xù hơn.

Thẩm Thát trợn mắt nhìn Hàn Sâm đi ngang qua nàng, còn nàng bị bỏ lại phía sau lưng hắn, càng không thể chen qua đám người này. Hình như Hàn Sâm cảm thấy gì đó, nên quay đầu lại nhìn về hướng của Thẩm Thát, nhưng có một tên béo đứng trước mặt Thẩm Thát tiện thể chặn luôn tầm mắt của Hàn Sâm, nhìn một lúc lâu rồi Hàn Sâm ngoảnh mặt lại, Thẩm Thát bức bối giậm chân, nàng hận không thể một cước đá văng tên mập này.d.d.l.q.d

Hai mắt Thẩm Thát liếc nhìn xung quanh, nhân lúc tên béo kia không để ý lập tức lấy túi tiền bên hông hắn, ném lên trời, mấy đồng tiền thi nhau rơi xuống đất, phát ra tiếng đing linh vui tai.

“A, tiền người nào rơi xuống đất vậy nè!” Cũng có thể do Thẩm Thát nói quá lớn, hoặc có thể do mọi người đặc biệt nhạy bén khi nghe được chữ “Tiền”, nguyên đám đông đông loạt cúi người xuống, để lại mình Thẩm Thát đứng đó giống như trăng rơi núi. Tên mập kia đưa tay sờ xuống hông, vội kêu lên: “Tiền của ta.” Cùng lúc kinh ngạc nhìn Thẩm Thát.

Nhưng Thẩm Thát lại cười nhìn Hàn Sâm quay đầu lại.

Phất cánh tay.

Tiền thì không nhiều, nhưng người thì vô số, cho nên trong chớp mắt Thẩm Thát lại bị chìm trong biển người, nàng cảm phần gào khóc, khuôn mặt đỏ rực.

Trên trời bỗng nhiên “Vù” một tiếng, Thẩm Thát nhìn đầu sợi roi dài hình như phóng đến trước mặt của nàng, nhanh tay bắt lấy, chợt phát hiện đây không phải là đầu roi mà là quai nạm, cho nên có cầm lấy thì tay cũng không bị thương.

Chớp mắt một cái, Thẩm Thát bị sức lực của đầu roi bên kia kéo lên không trung, mọi người trông thấy kinh sợ hô lên trong lúc đó Hàn Sâm lập tức kéo nàng lại, ngồi trong lòng hắn.

Từ lúc sợi roi được quăng ra, đến khi Thẩm Thát chụp được, rồi bay lên cười chung ngựa với Hàn Sâm, tuy chỉ trong vài giây, nhưng cũng đủ phổ trương, Thẩm Thát cuối cùng cũng lấy lại ánh mắt hăng hái, vừa mới ngồi cạnh Hàn Sâm nàng lập tức nhào tới ôm, sau đó thảm thiết kêu một tiếng.

Hàn Sâm nắm chặt cằm của Thẩm Thát, thấy dưới má nàng có một vết máu đỏ tươi, vẫn đang róm máu, may là vết thương không quá sâu. Chắc là do đụng phải phiến giáp của Hàn Sâm mà thành.d.d.l.q.d

“Nàng dùng lực mạnh như vậy làm gì?” Hàn Sâm lấy từ trong ngực ra một lọ thuốc, đổ ít lên khăn tay Thẩm Thát, bôi lên miệng vết thương của nàng.

Thẩm Thát cũng âm thầm buồn phiền, để cho người mặt mày hốc hác chăm sóc nàng như vậy quả thực là chuyện trời đất không thể tha, nhưng xung quanh nàng có rất nhiều người quan sát, Thẩm Thát lại thích thú há dạ, cũng không cần tức giận, khóc lóc, hay bị thương. Thực chất Hàn Sâm cho nàng ngồi chung ngựa với hắn, cùng nhau tiếp nhận tung hô của mọi người, Thẩm Thát đã cảm thấy vô cùng tự hào vô cùng kiêu ngạo a, cái chuyện mặt mày hốc hác tạm gác sang một bên đi khi khác sẽ quan tâm, hiện tại nàng chỉ cần vui vẻ thôi.

Nhìn mọi người nhiệt tình như vậy, Thẩm Thát ngồi trên ngựa, lần đầu tiên nàng có suy nghĩ chí khí của bọn hắn thật đáng nể phục, lần đầu tiên nàng cảm thấy tinh thần trách nhiệm, cũng hiểu ra nên làm chút gì đó cho bá tánh hạnh phúc.

Ban đêm, sau khi Thẩm Thát đi theo Hàn Sâm trở về phủ, do cười quá nhiều nên khuôn mặt rất mỏi, không ngừng lấy tay xoa mặt, nhưng lại lo lắng cho vết thương bên má trái hơn, “Tiền nhi, nhanh đi mời đại phu.” Thẩm Thát nhìn trong gương có chút lo lắng.

“Chắc sẽ không lưu lại sẹo chứ?” Thẩm Thát nhủ mày, lúc này mới chịu suy nghĩ.

Tiền nhi cũng lo lắng, đại phu tới bốc cho một ít thuốc, căn dặn không được để vết thương đụng vào nước, mấy người tỷ muội bên Thẩm gia cũng tới tặng thuốc mỡ, nhưng thứ La thị đưa cho Thẩm Thát là thứ khiến nàng hài lòng nhất.d.d.l.q.d

“Chủ tử, thuốc này không có độc được gì trộn lẫn vào chứ?” Tiền nhi nghi ngờ La thị, “Hay để nô tì tìm nha đầu nào đó thử thuốc trước?”

Thẩm Thát “Ừ” một tiếng, lại nghe thấy hạ nhân truyền lời bảo Hàn Sâm qua đây.

Phản ứng đầu tiên của Thẩm Thát là che mặt, “Tiền nhi, đi nói ta cảm thấy không thoải mái.”

Tiền nhi vừa mới đi đến cửa, Thẩm Thát lại lên tiếng, “Không cần, nguoi thổi tắt hết nến đi, chừa lại một ngọn đèn là được rồi.” Thẩm Thát không nỡ từ chối Hàn Sâm, rồi đi nẩy thàng lặn, mới vừa trở về mà.

Lúc Hàn Sâm bước vào phòng, Thẩm Thất không giống mọi khi nhảy nhào tới chỗ hắn, chỉ ngồi nghiêng người, lộ ra má bên phải.

“Mời đại phu coi qua rồi hả?”

“Ừm.” Thẩm Thất gật đầu.

Hàn Sâm mang một hộp thuốc mỡ đến trước mặt Thẩm Thất, nàng liếc mắt nhìn, vui mừng nhận lấy, mở ra ngửi thử, mùi này chính là thuốc cao mà La thị đưa tới, sắc mặt lập tức thay đổi.

“Loại dược này chữa thương rất tốt, cũng không lưu lại sẹo, trước kia nàng bị thương đã dùng qua cái này.”

Hàn Sâm nghĩ lại chuyện xưa nói, khiến cho Thẩm Thất càng tức giận, một khắc trước nàng còn cho rằng Hàn Sâm đã biết quan tâm nàng hơn, một khắc sau hắn lại tát cho nàng một thau nước lạnh, hóa ra Hàn Sâm đối xử với ai cũng đều tăng thêm yêu mến. Chuyện này quá lợi cho La thị rồi.

“Cho ta xem vết thương của nàng thế nào.” Ngón tay Hàn Sâm xoa nhẹ cầm Thẩm Thất.

Thẩm Thất bủi môi, hất cằm, “Xấu lắm.”

Hàn Sâm cười nhẹ lên tiếng bảo, “Là vô cùng xấu mới đúng.”

“Chàng còn nói...” Nước mắt Thẩm Thất lại sắp tuông chảy, nàng cũng không biết tại sao lại như vậy, lẽ này không biết rơi vì vui mừng cho việc Hàn Sâm đã trở về, hay là khóc cho uất ức của chính nàng.

“Không phải đại phu nói là không được đụng vào nước sao? Nếu khóc nước mắt sẽ chạm vào vết thương đó.” Hàn Sâm ‘Chặc’ một tiếng.

Thẩm Thất nghe xong chỉ có thể trợn hai mắt không được nháy, sợ nước mắt rơi xuống, liền ngửa đầu ra sau, quên hỏi tại sao Hàn Sâm biết đại phu cần dặn cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Dự Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Chương 18 Châu lâm thúy các y trường hồ

Hàn Sâm ngược lại nở nụ cười, đôi môi nhẹ nhàng phủ trên mí mắt của Thẩm Thất, tiện thể thu luôn nước mắt nàng, “Nàng cũng nhiều tiền quá nhỉ, tung ra đầy trời, còn dám chen lấn trong đám đông như vậy, không sợ bị giẫm chết sao.” Trong giọng nói mang theo một chút trách cứ.

Thẩm Thất cũng biết hành động của nàng rất không phù hợp, càng không dám nói tiền đó là do nàng trộm của người ta, nàng sợ Hàn Sâm phát hiện nên cọ khuôn mặt vào trong ngực hắn, lắng nghe nhịp tim của hắn nhưng vẫn không chịu lộ diện má bên trái.

Một đêm này y hết với câu mà dân gian thường nói, từ biệt thăng tân hôn, mặt trời nhô lên cao Thẩm Thất mới rời giường, đầu óc choáng váng một trận, lúc đi ra khỏi cửa nhìn thấy Hàn Sâm ánh mắt của hắn hình như đang kim nén tức giận.

Thẩm Thất có chút khó hiểu tại sao sắc mặt Hàn Sâm lại thay đổi nhanh như vậy, vừa nãy ở trên giường còn lưu luyến quấn quýt, trong chớp lát bỗng nhiên thay đổi. Thẩm Thất nháy mắt nhìn Tiền nhi, ý nàng muốn hỏi vì sao Hàn Sâm tức giận.

Tiền nhi nhìn xung quanh, nháy mắt.

Thẩm Thất mê mang chưa hiểu lắm mãi một lúc sau mới sực nhớ, “Vương gia không thích tiểu viện này à?” Là do Thẩm Thất tu sửa lại viện này, cũng không mất quá nhiều thời gian, về sau nhìn nhiều nên trở thành thói quen, tuy nhiên Hàn Sâm thì không.

“Ta mới đi có mấy tháng, mà vương phủ lại xuống cấp nặng nề thế này?” Hàn Sâm hừ lạnh đi ra ngoài.

Tới phòng ăn, La thị cùng Triệu thị đã sớm đứng ở đó chờ, hai nàng nhẹ mím cười rồi cúi đầu thỉnh an.

“Hài nhi thỉnh an phụ vương và mẫu phi.” Từ Sung lạnh lợi tiến lên chào.

“Ừ, bảo Thúy Nha đưa con về viện của mình dùng cơm đi.” Hàn Sâm tiễn Từ Sung ra cửa, ý tứ của hắn không cần nói ai cũng biết, hắn không muốn giáo huấn người khác ở trước mặt hài tử, như vậy không được tốt cho lắm.

“Tuệ Quyên, nàng trông coi cái nhà này như thế nào vậy.” Giọng Hàn Sâm đầy tức giận.

La thị cúi đầu không dám lên tiếng, Thẩm Thất ngẩng đầu cũng không nói chuyện, nàng hoàn toàn không cảm thấy bản thân mình làm sai cái gì. Về phía Triệu thị, vì thấy hai người đều im lặng, nên mở miệng nói: “Vương gia, không phải lỗi của La tỷ tỷ, người quản lý phủ bây giờ là Vương phi.”

Thẩm Thắt cười lạnh trong lòng, cái gì “Lỗi”, nàng trang trí cho hoa viên đẹp như vậy mà bảo là lỗi lầm, nàng chính là chủ mẫu trong nhà sao có thể nói là lỗi?

Hàn Sâm nhìn Thẩm Thắt, Thẩm Thắt cũng nhìn hắn, “Là vương phi ta quản lý thì không được sao?” Thẩm Thắt vốn không vui vì Hàn Sâm cho La thị quản lý gia phủ, khiến cho hạ nhân trong phủ cũng không hề sợ hãi nữ chủ nhân của hắn, chẳng thềm nịnh nọt, ngược lại nếu La thị bên Thẩm Mai viên sai bảo cái gì, bọn họ chạy đi làm còn nhanh hơn cả thỏ.

Hàn Sâm liếc Thẩm Thắt một cái, nhưng đến khi nhìn qua La thị, giọng điệu nhẹ đi chút ít, người nào gặp phải sự ngang ngược của Thẩm Thắt đều không có biện pháp, “Không phải sổ sách với chìa khóa đều ở trong tay nàng sao?”

La thị không ngẩng đầu, vẫn không nói lời nào, tuy nhiên có Triệu thị nói giúp nàng, Triệu thị đang định mở miệng, Hàn Sâm lập tức giơ tay ngăn cản, nhìn Thẩm Thắt, lạnh lùng nói: “Tự nàng nói đi.”

Thẩm Thắt ngẩng đầu ưỡn ngực, “Ta dẫn người đến Thẩm Mai viện lấy sổ sách với chìa khóa.” Thẩm Thắt dừng một lát, “Vương gia không có ở đây, phủ này nên giao cho nữ chủ nhân là ta quyết định. Ta thay La tỷ ty gánh vác việc nhà, chỉ vì muốn nàng có thêm thời gian chăm sóc cho Từ Sung mà thôi.” Những lời này đều rất hợp lý, nhưng thật chất thì không phải như vậy.d.d.l.q.d

“Rõ ràng là ngươi cướp...” Triệu thị xen miệng vào nói.

“Bởi vì nàng không chịu nghe lời Vương phi nói nhạ.” Thẩm Thắt thấy nàng có lý nên chẳng sợ bị bắt bẻ.

“Lý lẽ của nàng là học từ bọn cướp nào hả, chẳng lẽ người khác không cho nàng, thì nàng sẽ lập tức cướp lấy?” Hàn Sâm trừng mắt nhìn Thẩm Thắt.

Thẩm Thắt mở to mắt bủi môi, trong thế giới của nàng không ai không cho phép dùng mấy từ ngữ này, nàng muốn, thì sẽ đoạt lấy, cũng chỉ sử dụng có một chút thủ đoạn thôi mà. Nàng ta không giữ được, thì quay qua trách người khác sao? Có điều những lời này nàng không đủ can đảm nói ra.

“Ta giao quyền quản lý gia phủ cho Tuệ Quyên, chính là ý tứ của ta. Chẳng lẽ ta phải chờ quyết định của nàng, vậy hóa ra lời ta nói đều không có tác dụng sao hả?”

Tội trạng này Thẩm Thắt không gánh nổi, nàng lập tức như hoa héo, “Đúng là ta có nghĩ tới chuyện nhân lúc chàng không có ở đây, tu sửa lại tiểu viện một chút, cho chàng một sự ngạc nhiên.” Thẩm Thắt cực kỳ oan ức, nàng cũng chỉ muốn nơi này giống một cái nhà hơn thôi, hơn nữa có phải nàng tùy tiện trồng bừa hoa trong sân đâu chứ, phải có nơi không khí thanh tịnh, thì nàng mới có thể chảy từng giọt từng giọt nước mắt với Hàn Sâm được nhạ.

“Giao trả tất cả sổ sách và chìa khóa lại cho Tuệ Quyên, nếu ta không cần đến cái gì, thì cái nhà này vĩnh viễn đều do Tuệ Quyên quản lý.”

Ánh mắt La thị đầy biết ơn nhìn lên Hàn Sâm.

Tuy Thẩm Thắt không vui, nhưng nói cho cùng nàng quản lý cái kia cũng thấy thật phiền phức, ngày nào cũng bận rộn, không có việc gì cũng có nhà này sinh nhật, nhà kia sinh hài tử, tặng lễ vật gì nàng đều phải sắp xếp, phiền chết đi được, đôi khi không kiểm chế được mà tát vào mặt mình, lại không thể bỏ mặc không quan tâm. Dù sao nàng chỉ muốn tu sửa cái sân thôi mục đích đã đạt được, nếu không phải La thị từ chối không chịu trả kinh phí sửa tiểu viện, nàng cũng không đến cướp, hiện tại thì hay rồi rồi xuống thành hạ người thấp kém, còn để cho người ta nắm được điểm yếu.

Thẩm Thắt rất coi trọng mặt mũi tuy nhiên lần này thì hết cách rồi, trong cuộc sống cũng hay xảy ra bất hòa, “Tiền nhi, đi lấy sổ sách với chìa khóa ra đây.” Thẩm Thắt cư xử vô cùng biết điều, ai bảo nàng thách thức uy quyền của Hàn Sâm.

“Tuệ Quyên, nàng tính toán lại phí tu sửa tiểu viện, bao nhiêu tổn thất đều trừ vào tiền tiêu vặt hàng tháng của vương phi, những chi tiêu hàng ngày của vương phi tạm thời ngưng phát.” Lời này đầy đủ tàn nhẫn, nghĩa là từ nay về sau chi tiêu của Thẩm Thắt đều không còn, mùa đông này chỉ có thể đắp chăn bông thôi.d.d.l.q.d

Tiền bạc, đối với Thẩm Thắt xưa nay không phải thứ quan trọng, chẳng qua Hàn Sâm bình La thị như vậy khiến cho nàng không vui, tuy nàng không thoải mái nhưng cũng không muốn trốn vào trong phòng, mà muốn kiên trì ngồi ở nơi này, để cho tất cả mọi người đều biết nàng rất khó chịu, miệng cong gần đến trời.

Thành ra cuối cùng người phải rời đi là La thị và Triệu thị.

Thụy Nha đi theo sau chủ tử của nàng, gương mặt tươi cười, “Nương nương, xem ra Vương gia vẫn coi trọng nương nương nhất đó, vị chính phi kia thì làm được cái gì chứ.”

La thị quay đầu liếc Thụy Nha một cái, không nói lời nào. Thụy Nha hầu hạ nàng nhiều năm, nàng hiểu tâm trạng của chủ tử lúc này không được tốt lắm, chỉ không biết tại sao chủ tử nhà mình lại tức giận.

Xuyến Ngọc ở bên cạnh Triệu thị cũng vui vẻ lây, mừng vì La thị lấy lại quyền quản lý, nói thật về phương diện tiền bạc, thời điểm La thị quản lý sổ sách, nàng ta cũng rất dễ giải với người trong Sùng Lan uyển, đến khi tới tay vị vương phi kia, mới nói một tiếng đã keo kiệt tính toán từng chi tiết. “Nương nương, nô tì thấy Vương gia rất công bằng.” Ánh mắt Xuyến Ngọc nhìn lướt qua Thẩm Thắt đang ngồi ở Thanh Nghiên Uyển.

Nhưng Triệu thị cũng không trả lời, Xuyến Ngọc bước lên hai bước, thấy chủ tử của mình đang lau nước mắt. “Nương nương, người làm sao thế?”

Triệu thị vừa lau nước mắt vừa nói, “Hừ, hao phí biết bao ngân lượng để tu sửa lại tiểu viện này, lại còn cướp chia khóa quản lý sổ sách của La tỷ tỷ, vậy mà vương gia không thương xót dễ dàng tha thứ cho nàng ta, thế mà là công bằng sao?! Triệu thị vô nết khần tay.

Bên này Thẩm Thất vẫn ngồi bên cạnh Hàn Sâm, ngay cả liếc mắt Hàn Sâm hần cũng không thèm nhìn nàng một cái, nàng đang suy nghĩ, không biết cái không khí căng thẳng này kéo dài đến khi nào, vừa đúng lúc có một hạ nhân chạy tới báo, Thẩm phủ mở yến tiệc bên Thúi Bình hồ để chúc mừng cho Lan Lăng Vương, mong hần mau chóng đi qua bên đó chia vui.

Thúi Bình hồ trong Lãn Lăng thành là nơi có hồ nước rất rộng, các gia tộc giàu có đều xây nhà xung quanh ven hồ, để chứng tỏ mình là người có quyền thế, nếu không phải gia tộc lâu đời ở Lãn Lăng, cũng không thể bước vào phạm vi gần hồ. Lâu Tiên quán trong Thúi Bình hồ có ba tuyệt, nhất Thúi Bình hồ là Túy Hà, nhì Lâu Tiên quán là Trần Ngưỡng, tam Lâu Tiên quán là Khánh Ngọc Ban, bọn họ mà cùng hát Bạch Xà truyện thì hay không gì bằng, lại còn có thể trông thấy bọn họ hát nữa chứ.d.d.l.q.d

Thẩm phủ đang mở yến tiệc ở Lâu Tiên quán. Không phải bày tiệc ở nhà, mà là Lâu Tiên quán, thật sự là quá phô trương rồi, có được một vị con rể như vậy, vô cùng hãnh diện, sao có thể không khoe cho người khác biết.

Thẩm Thất đứng dậy hầu hạ Hàn Sâm thay áo choàng, rồi cùng hần đi ra ngoài. Thật ra Thẩm Thất cũng không thay đổi quá nhiều ở bên trong, chỉ sửa sang một chút, quan trọng nhất là cách bố trí hoa viên, nàng biết Hàn Sâm xưa nay không thích xa hoa, nên đều chọn những thứ theo phong cách cổ xưa, là những vật dụng hơi cũ kỹ, như vậy mới chứng tỏ là thế gia vọng tộc, chỉ có mấy tên nhà giàu mới nổi mới thích những thứ mới.

Nhưng bên ngoài nội đình, Thẩm Thất lại thay đổi toàn bộ mọi thứ. Mất thấy Hàn Sâm đứng lại không đi tiếp nữa, nhìn về phía xa xa, cũng có chút hứng thú ngắm cảnh, trong lòng nàng lập tức phản chấn, mặc dù hần không thích nàng tiêu tiền phung phí, nhưng Thẩm Thất biết Hàn Sâm nhất định cũng thích cách bố trí của nàng, nàng rất rành việc trang trí núi giả, tuy nhiên Hàn Sâm không muốn tiêu tiền vào việc đó nàng lập tức chuyển sang trồng hoa.

“Vương gia, hay là đi vào đình nghỉ ngơi một chút.” Thẩm Thất đưa tay chỉ Vân đình trúc bên trái, cũng chính là chỗ cao nhất trong tất cả các biệt viện.

Bạn đang đọc truyện *Dị Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Khiến Ta Không Thể Nào Vui Vẻ Nổi

Hàn Sâm không quay đầu, nhưng đã bước chân đi lên. Núi giả này là do Thẩm Thất mời sư phó Trương Đại Toàn nổi tiếng nhất ở Giang Nam tới xây, nhưng là tự tay Thẩm Thất vẽ thiết kế, cũng bởi vì bức họa đó, Trương Đại Toàn phá lệ lấy giá tòa trúc sơn kia cực kì rẻ, bình thường những đại sư nổi tiếng như vậy, không phải nhà nào có tiền có thể là mời tới được. Thẩm Thất rất đắc ý, tiền bạc đối với nàng là chuyện nhỏ nhất.

“Núi non trùng điệp, như hòa nhập với núi sâu, rất xứng đáng để chiêm ngưỡng.”

Thẩm Thất mừng thầm, có những lời này của hần, xem như không uổng mấy ngày mấy đêm của Thẩm Thất, sửa đi sửa lại bản vẽ, hao tổn không ít tinh thần. “Dưới đình này là ngọn núi được khắc rồng bụng, mùa đông có thể đốt lửa trong lòng núi, cộng thêm thưởng thức trà thì đúng là một chuyện vô cùng tốt.” Thẩm Thất hận bây giờ không phải là mùa đông.

Hàn Sâm liếc mắt nhìn nàng, “Về điểm này nàng suy nghĩ rất chu đáo.”

Thẩm Thất xấu hổ cúi đầu. Khi hai người lên tới đỉnh núi, ngược mắt nhìn về phía hồng trì (*ao) trong nhà, hồng trì trước kia đã trở thành một đầm nước nhỏ, thật sự rộng hơn rất nhiều. “Ta mở rộng mặt hồ, lại cho người đào một đường thoát nước, để nước Thúi Bình hồ chảy vào đây, Vương gia, khi nào chúng ta rảnh có thể đến hồng trì chèo thuyền rồi.” Trong mắt Thẩm Thất tưởng tượng ra cảnh nàng và Hàn Sâm cùng nhau du thuyền, hần uống rượu, nàng đánh đàn, hai người liếc mắt đưa tình, thật là hạnh phúc biết bao.

Hàn Sâm đứng trên đỉnh núi nhìn ra bên ngoài, thì ra mượn cảnh Thúi Bình hồ, điểm mấu chốt đã thông suốt, trong lòng thoải mái. So với cảnh chật hẹp trước đây đúng là tốt hơn rất nhiều, nhưng ngày trước hần chỉ xem nơi này là chỗ để nghỉ chân, hiện giờ có chút lưu luyến không muốn đi, cũng không phải là chuyện tốt.

“Đi thôi.”

Thẩm Thất nhìn thấy sắc mặt Hàn Sâm lại thay đổi, lòng dạ nam nhân như kim dưới đáy biển, cứ làm hần hài lòng là được.

Từ khi Hàn Sâm thắng trận quay về, liên tục phải đi dự yến tiệc, đến Thẩm phủ cũng tổ chức, các gia tộc Lan Lăng ai cũng vì hần mở tiệc chúc mừng, mà Hàn Sâm chưa bao giờ từ chối tham dự, làm cho Thẩm Thất đặc biệt cao hứng.

Gã cho một phu quân tài giỏi như vậy, nếu nàng không đi thật cảm thấy có lỗi với bản thân, hơn nữa Thẩm Thất rất thích náo nhiệt, giao tiếp với người khác.

Tiếc là trời luôn phụ lòng người.

“Chủ tử, Mai phủ mở tiệc rượu người có đi hay không?” Trong lòng Tiền nhi sợ hãi nhìn Thẩm Thát.

Thẩm Thát giận giữ vung tay, nhìn bình hoa quý giá ca ca nàng tặng sắp rơi xuống đất, may mà Tiền nhi đã chuẩn bị sẵn tinh thần, nhanh tay chụp lấy, “Chủ tử, xin người bớt giận, bình hoa này bán đi cũng mua được mấy bộ y phục nha.”

Y phục, cũng vì y phục mới gây ra họa. “Chẳng lẽ muốn ta bần tiện đến mức phải đi bán bình hoa để mua quần áo hay sao?” Thẩm Thát đứng dậy dậm chân, nghĩ một chân vẫn chưa đủ để giải hận, phải dậm hai chân cùng lúc mới được. “Không đi, không đi, đi nói với Vương gia, cơ thể ta không thoải mái.” Thẩm Thát ở trong phòng la hét, sau đó nằm lên giường bắt đầu lăn qua lăn lại.

“Chủ tử, lần này đích thực là Mai phủ nha, Mai cô nương cũng ở đó rồi.” Tiền nhi tốt bụng nhắc nhở bên tai Thẩm Thát.

“Hừ.” Thẩm Thát xoay người ngồi dậy, “Nếu đúng là nàng, ta càng không thể mặc quần áo cũ mà đi.” Thẩm Thát có một quy tắc bất thành văn, mỗi lần đến chỗ nào nhiệt, cho tới tận bây giờ nàng luôn mặc đồ mới, mỗi lần đều mặc một kiểu khác nhau, để cho các cô nương nhà quyền quý khác phải ghen tị hâm mộ hận, như vậy nàng mới hài lòng. Quy tắc không thể thay đổi, mỗi ngày phải đổi một bộ đồ, đối với Thẩm Thát không phải là nàng không làm được, nhưng vào thời điểm này thì không thể, ánh mắt những người khác lại quá tinh tường vừa nhìn đã nhận ra.

Hôm trước đi đến Đỗ phủ, vừa gặp mặt Đỗ thị kia đã mỉm cười nhạo, “Oa, bộ y phục này nhìn thật quen mắt... có phải lần trước đi miếu Vương phi cũng từng mặc phải không? Chỉ có thay đổi cái thắt lưng mà thôi, nhìn cũng giống là đồ mới, vương phi thật giỏi trong việc phối quần áo, khi nào thì chúng ta mới có thể học được cái bản lĩnh này đây nha?”

Người nói thử xem rõ ràng cố tình chọc ta tức chết đây mà. Sự thật là miệng lưỡi Đỗ thị cũng không phải dễ chọc. Thẩm Thát không có cách đánh trả, vừa tức vừa giận cực kì xấu hổ, nhưng không kìm nén được uất ức.

“Tiền nhi, người nói xem vì ai mà ta phải lấy trứng chọi đá?” Thẩm Thát lại muốn giậm chân.

“Vậy người cứ nói thẳng với Vương gia đi.” Tiền nhi không hiểu tại sao Thẩm Thát làm chuyện tốt mà không chịu khoe khoang cho người khác biết, cách làm này không giống với phong cách mọi khi của nàng.

“Không được nói cho hắn.” Thẩm Thát chu miệng, khuôn mặt hiện lên ý cười, nghĩ đến mai này hẳn phát hiện nàng đã làm được cái gì đó tốt đẹp, nhất định sẽ khen ngợi nàng, suy nghĩ một hồi nàng lập tức nở nụ cười.

“Ai ôi, vậy phải làm sao bây giờ? Không ngờ là gan La thị lớn đến như vậy, không phải chỉ yêu cầu may một bộ y phục thôi sao, nàng ta cũng dám từ chối chủ tử, rõ ràng là cảm lòng gà mà cứ tưởng là lệnh bài.” Tiền nhi cực kì không ưa La thị.

“Nếu nàng không tỏ ra bản thân mình là người ngay thẳng chính trực, cũng có thể ngồi ở vị trí này lâu như vậy sao, hơn nữa để gì lấy được lòng tin của Vương gia. Do ta xúi quẩy, vừa hay để nàng có cơ hội giết gà dọa khỉ.” Với tình hình hiện tại Thẩm Thát hiểu rất rõ.

Mặc dù Hàn Sâm nói muốn trừ tiền may y phục và tiền tiêu vặt, nhưng Tiền nhi không tin La thị thực sự không chịu phát, nên chạy tới coi thử, ai ngờ bên kia kiên quyết từ chối, hại nàng cái a hoàn lớn nhất Vương phủ có một trận ê mặt, trong lòng tất nhiên ảm ức, nên lập tức chạy về tố cáo, Thẩm Thát lại bày ra bộ dáng hết cách giải quyết, đương nhiên càng muốn khiêu khích nàng một phen. “Nhưng người là chính phi mà.”

“A—” Thẩm Thát thở dài một tiếng, “Đừng nói nữa, mấy thứ đó có hay không cũng được, người muốn xúi ta đi lấy lại mặt mũi cho người à, người có biết vì cái tiêu viện này, cho nên mấy bữa nay Vương gia rất khó chịu với ta không? Mau nghĩ biện pháp cho ta đi. Không thì mang bộ đồ mấy năm trước ra rồi sửa lại một chút, chắc Đỗ thị không nhớ được đâu nhỉ?”

“Nhưng mà nó thì không sửa giúp người đâu.” Tiền nhi bĩu môi nói.

“Nhìn xem ta đã nuôi dưỡng một kẻ vô dụng a, cái gì cũng không chịu làm.” Thẩm Thát chột chột trợn Tiền nhi.

Tiền nhi lè lưỡi, “Nếu không thì tìm Ngũ công tử đi.”

“Để làm gì, người muốn mọi người biết ta bị phạt sao?” Thẩm Thát trừng mắt liếc Tiền nhi một cái, nàng chính là không muốn để người ta biết nàng bị Hàn Sâm phạt, thật vô cùng mất mặt, tuy nhiên Thẩm Thát thấy Hàn Sâm làm như vậy cũng không có gì quá đáng, bản thân hẳn là người tiết kiệm, nhưng không nổi điên với nàng, như vậy là nàng muốn thấp nhang cảm tạ trời đất phù hộ rồi.

Nghĩ tới nghĩ lui, đến cuối cùng vẫn không tìm thấy biện pháp nào hay, Thẩm Thát lại không thể không đến Mai phủ, dù thế nào nàng cũng phải đi trông chừng Hàn Sâm, không thể để hắn ở riêng với Mai Nhược Hàm được.

“Oa—” Vừa bước vào cửa lập tức gặp Đỗ thị nàng ta đi một vòng quanh Thẩm Thát, oa lên một chữ sau đó không nói gì nữa, nhưng ý tứ của nàng ai nấy đều hiểu, bọn người Hoàng thị đứng một bên che miệng, cười hi hi.

Tuy nhiên cái cô Thẩm Thát thẳng tắp, mỉm cười đến cạnh Hàn Sâm, nhưng trong lòng lo lắng không yên, bên ngoài thì vẫn duy trì vẻ mặt không có gì, Đỗ thị thấy Thẩm Thát không phản ứng, nhanh chóng mất hứng không giấu cợt nữa.

Tham gia những buổi tiệc rượu thế này, càng ngày càng trở nên vô nghĩa, còn không bằng ngồi ở thư phòng Hàn Sâm, pha trà mài mực cho hắn, khi rảnh rồi có thể ngẩng đầu lên nhìn hắn đến ngây người, suy nghĩ xem hài tử của bọn họ sẽ có hình dáng như thế nào.

Thẩm Thát vô cùng buồn chán ngồi chung với mấy nữ nhân đang chơi trò đánh trống truyền hoa, nếu thua sẽ bị phạt rượu, nhưng ánh mắt nàng thùy

chung khóa trên người Mai Nhược Hàm, nàng đi đến chỗ nào, Thẩm Thất lập tức đi theo, nàng nhất định không để cho tình địch có cơ hội thâm nhập vào bên trong.

Mai Nhược Hàm đi lên mời rượu Hàn Sâm, Thẩm Thất cũng nhẹ nhàng đi tới, giống như người không xương ngồi phịch xuống người Hàn Sâm, nàng không sợ người khác chê cười nha. Hàn Sâm chỉ cười cười, cũng không đẩy nàng ra.

Nếu nói yến tiệc đêm nay có gì mới mẻ, thì thứ duy nhất khiến người ta thích thú chính là tin đồn tam hoàng tử Đông Hoa cải trang ra ngoài, không có chuyện gì hay sao tự nhiên lại nhắc đến hắn.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Khiến ta không thể nào vui vẻ nổi

Hàn Sâm không quay đầu, nhưng đã bước chân đi lên. Núi giả này là do Thẩm Thất mời sư phó Trương Đại Toàn nổi tiếng nhất ở Giang Nam tới xây, nhưng là tự tay Thẩm Thất vẽ thiết kế, cũng bởi vì bức họa đó, Trương Đại Toàn phá lệ lấy giá tòa trúc sơn kia cực kì rẻ, bình thường những đại sư nổi tiếng như vậy, không phải nhà nào có tiền có thể là mời tới được. Thẩm Thất rất đặc ý, tiền bạc đối với nàng là chuyện nhỏ nhất.

“Núi non trùng điệp, như hòa nhập với núi sâu, rất xứng đáng để chiêm ngưỡng.”

Thẩm Thất mừng thầm, có những lời này của hắn, xem như không uống mấy ngày mấy đêm của Thẩm Thất, sửa đi sửa lại bản vẽ, hao tổn không ít tinh thần. “Dưới đỉnh này là ngọn núi được khắc rồng bụng, mùa đông có thể đốt lửa trong lòng núi, cộng thêm thưởng thức trà thì đúng là một chuyện vô cùng tốt.” Thẩm Thất hận bây giờ không phải là mùa đông.

Hàn Sâm liếc mắt nhìn nàng, “Về điểm này nàng suy nghĩ rất chu đáo.”

Thẩm Thất xấu hổ cúi đầu. Khi hai người lên tới đỉnh núi, ngược mắt nhìn về phía hồng trì (*ao) trong nhà, hồng trì trước kia đã trở thành một đầm nước nhỏ, thật sự rộng hơn rất nhiều. “Ta mở rộng mặt hồ, lại cho người đào một đường thoát nước, để nước Thúy Bình hồ chảy vào đây, Vương gia, khi nào chúng ta rảnh có thể đến hồng trì chèo thuyền rồi.” Trong mắt Thẩm Thất tưởng tượng ra cảnh nàng và Hàn Sâm cùng nhau du thuyền, hắn uống rượu, nàng đánh đàn, hai người liếc mắt đưa tình, thật là hạnh phúc biết bao.

Hàn Sâm đứng trên đỉnh núi nhìn ra bên ngoài, thì ra mượn cảnh Thúy Bình hồ, điểm mấu chốt đã thông suốt, trong lòng thoải mái. So với cảnh chật hẹp trước đây đúng là tốt hơn rất nhiều, nhưng ngày trước hắn chỉ xem nơi này là chỗ để nghỉ chân, hiện giờ có chút lưu luyến không muốn đi, cũng không phải là chuyện tốt.

“Đi thôi.”

Thẩm Thất nhìn thấy sắc mặt Hàn Sâm lại thay đổi, lòng dạ nam nhân như kim dưới đáy biển, cứ làm hắn hải lòng là được.

Từ khi Hàn Sâm thắng trận quay về, liên tục phải đi dự yến tiệc, đến Thẩm phủ cũng tổ chức, các gia tộc Lan Lăng ai cũng vì hắn mở tiệc chúc mừng, mà Hàn Sâm chưa bao giờ từ chối tham dự, làm cho Thẩm Thất đặc biệt cao hứng.

Gã cho một phu quân tài giỏi như vậy, nếu nàng không đi thật cảm thấy có lỗi với bản thân, hơn nữa Thẩm Thất rất thích náo nhiệt, giao tiếp với người khác.

Tiếc là trời luôn phụ lòng người.

“Chủ tử, Mai phủ mở tiệc rượu người có đi hay không?” Trong lòng Tiền nhi sợ hãi nhìn Thẩm Thất.

Thẩm Thất giận giữ vung tay, nhìn bình hoa quý giá ca ca nàng tặng sắp rơi xuống đất, may mà Tiền nhi đã chuẩn bị sẵn tinh thần, nhanh tay chụp lấy, “Chủ tử, xin người bớt giận, bình hoa này bán đi cũng mua được mấy bộ y phục nha.”

Y phục, cũng vì y phục mới gây ra họa. “Chẳng lẽ muốn ta bán tiện đến mức phải đi bán bình hoa để mua quần áo hay sao?” Thẩm Thất đứng dậy dậm chân, nghĩ một chân vẫn chưa đủ để giải hận, phải dậm hai chân cùng lúc mới được. “Không đi, không đi, đi nói với Vương gia, cơ thể ta không thoải mái.” Thẩm Thất ở trong phòng la hét, sau đó nằm lên giường bắt đầu lần qua lần lại.

“Chủ tử, lần này đích thực là Mai phủ nha, Mai cô nương cũng ở đó rồi.” Tiền nhi tốt bụng nhắc nhở bên tai Thẩm Thất.

“Hừ.” Thẩm Thất xoay người ngồi dậy, “Nếu đúng là nàng, ta càng không thể mặc quần áo cũ mà đi.” Thẩm Thất có một quy tắc bất thành văn, mỗi lần đến chỗ náo nhiệt, cho tới tận bây giờ nàng luôn mặc đồ mới, mỗi lần đều mặc một kiểu khác nhau, để cho các cô nương nhà quyền quý khác phải ghen tị hâm mộ hận, như vậy nàng mới hải lòng. Quy tắc không thể thay đổi, mỗi ngày phải đổi một bộ đồ, đối với Thẩm Thất không phải là nàng không làm được, nhưng vào thời điểm này thì không thể, ánh mắt những người khác lại quá tình tường vừa nhìn đã nhận ra.

Hôm trước đi đến Đỗ phủ, vừa gặp mặt Đỗ thị kia đã mỉm cười nhạo, “Oa, bộ y phục này nhìn thật quen mắt..., có phải lần trước đi miếu Vương phi cũng từng mặc phải không? Chỉ có thay đổi cái thắt lưng mà thôi, nhìn cũng giống là đồ mới, vương phi thật giỏi trong việc phối quần áo, khi nào thì chúng ta mới có thể học được cái bản lĩnh này đây nha?”

Ngươi nói thử xem rõ ràng có tình chộc ta tức chết đây mà. Sự thật là miệng lưỡi Đỗ thị cũng không phải dễ chộc. Thẩm Thát không có cách đánh trả, vừa tức vừa giận cực kì xấu hổ, nhưng không kìm nén được uất ức.

“Tiền nhi, ngươi nói xem vì ai mà ta phải lấy trứng chọi đá?” Thẩm Thát lại muốn giậm chân.

“VẬY người cứ nói thẳng với Vương gia đi.” Tiền nhi không hiểu tại sao Thẩm Thát làm chuyện tốt mà không chịu khoe khoang cho người khác biết, cách làm này không giống với phong cách mọi khi của nàng.

“Không được nói cho hắn.” Thẩm Thát chu miệng, khuôn mặt hiện lên ý cười, nghĩ đến mai này hắn phát hiện nàng đã làm được cái gì đó tốt đẹp, nhất định sẽ khen ngợi nàng, suy nghĩ một hồi nàng lập tức nở nụ cười.

“Ai ôi, vậy phải làm sao bây giờ? Không ngờ lá gan La thị lớn đến như vậy, không phải chỉ yêu cầu may một bộ y phục thôi sao, nàng ta cũng dám từ chối chủ tử, rõ ràng là cảm lòng gà mà cứ tưởng là lệnh bài.” Tiền nhi cực kì không ưa La thị.

“Nếu nàng không tỏ ra bản thân mình là người ngay thẳng chính trực, cũng có thể ngồi ở vị trí này lâu như vậy sao, hơn nữa dễ gì lấy được lòng tin của Vương gia. Do ta xúi quẩy, vừa hay để nàng có cơ hội giết gà dọa chim.” Với tình hình hiện tại Thẩm Thát hiểu rất rõ.

Mặc dù Hàn Sâm nói muốn trừ tiền may y phục và tiền tiêu vặt, nhưng Tiền nhi không tin La thị thực sự không chịu phát, nên chạy tới coi thử, ai ngờ bên kia kiên quyết từ chối, hại nàng cái a hoàn lớn nhất Vương phủ có một trận ê mặt, trong lòng tất nhiên âm ỉ, nên lập tức chạy về tố cáo, Thẩm Thát lại bày ra bộ dáng hết cách giải quyết, đương nhiên càng muốn khiêu khích nàng một phen. “Nhưng người là chính phi mà.”

“A—“ Thẩm Thát thờ dài một tiếng, “Đừng nói nữa, mấy thứ đó có hay không cũng được, ngươi muốn xúi ta đi lấy lại mặt mũi cho ngươi à, ngươi có biết vì cái tiểu viện này, cho nên mấy bữa nay Vương gia rất khó chịu với ta không? Mau nghĩ biện pháp cho ta đi. Không thì mang bộ đồ mấy năm trước ra rồi sửa lại một chút, chắc Đỗ thị không nhớ được đâu nhỉ?”

“Nhưng mà nô tì không sửa giúp người đâu.” Tiền nhi bĩu môi nói.

“Nhìn xem ta đã nuôi dưỡng một kẻ vô dụng a, cái gì cũng không chịu làm.” Thẩm Thát chột chột trợn Tiền nhi.

Tiền nhi lè lưỡi, “Nếu không thì tìm Ngũ công tử đi.”

“Để làm gì, ngươi muốn mọi người biết ta bị phạt sao?” Thẩm Thát trừng mắt liếc Tiền nhi một cái, nàng chính là không muốn để người ta biết nàng bị Hàn Sâm phạt, thật vô cùng mất mặt, tuy nhiên Thẩm Thát thấy Hàn Sâm làm như vậy cũng không có gì quá đáng, bản thân hắn là người tiết kiệm, nhưng không nổi điên với nàng, như vậy là nàng muốn thấp nhang cảm tạ trời đất phù hộ rồi.

Nghĩ tới nghĩ lui, đến cuối cùng vẫn không tìm thấy biện pháp nào hay, Thẩm Thát lại không thể không đến Mai phủ, dù thế nào nàng cũng phải đi trông chừng Hàn Sâm, không thể để hắn ở riêng với Mai Nhược Hàm được.

“Oa—“ Vừa bước vào cửa lập tức gặp Đỗ thị nàng ta đi một vòng quanh Thẩm Thát, oa lên một chữ sau đó không nói gì nữa, nhưng ý tứ của nàng ai nấy đều hiểu, bọn người Hoàng thị đứng một bên che miệng, cười hi hi.

Tuy nhiên cái cổ Thẩm Thát thẳng tắp, mỉm cười đến cạnh Hàn Sâm, nhưng trong lòng lo lắng không yên, bên ngoài thì vẫn duy trì vẻ mặt không có gì, Đỗ thị thấy Thẩm Thát không phản ứng, nhanh chóng mất hứng không giễu cợt nữa.

Tham gia những buổi tiệc rượu thế này, càng ngày càng trở nên vô nghĩa, còn không bằng ngồi ở thư phòng Hàn Sâm, pha trà mài mực cho hắn, khi rảnh rồi có thể ngắm đầu lên nhìn hắn đến ngây người, suy nghĩ xem hài tử của bọn họ sẽ có hình dáng như thế nào.

Thẩm Thát vô cùng buồn chán ngồi chung với mấy nữ nhân đang chơi trò đánh trống truyền hoa, nếu thua sẽ bị phạt rượu, nhưng ánh mắt nàng thùy chung khóa trên người Mai Nhược Hàm, nàng đi đến chỗ nào, Thẩm Thát lập tức đi theo, nàng nhất định không để cho tình địch có cơ hội thâm nhập vào bên trong.

Mai Nhược Hàm đi lên mời rượu Hàn Sâm, Thẩm Thát cũng nhẹ nhàng đi tới, giống như người không xương ngồi phịch xuống người Hàn Sâm, nàng không sợ người khác chê cười nha. Hàn Sâm chỉ cười cười, cũng không đẩy nàng ra.

Nếu nói yến tiệc đêm nay có gì mới mẻ, thì thứ duy nhất khiến người ta thích thú chính là tin đồn tam hoàng tử Đông Hoa cải trang ra ngoài, không có chuyện gì hay sao tự nhiên lại nhắc đến hắn.

Bạn đang đọc truyện *Dị Lang* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Lục cung phần đại vô nhan sắc (Đưa ra bản cáo trạng)

Về phần những người bên Lan Lăng, thái độ của bọn họ đối với Tây Hoa và Đông Hoa rất mơ hồ, tuy rằng Tây Hoa trên danh nghĩa mới là người có quyền, nhưng bọn họ cũng âm thầm ủng hộ Đông Hoa, bởi vì chưa đến phút cuối cùng thì chưa ai dám chắc vị nào mới làm chủ thiên hạ.

Thẩm Thất nghe tin tức đó xong, cảm thấy người Lan Lăng có chút không đúng, Hàn Sâm là hoàng tử Tây Hoa, người sau này sẽ đứng đầu Lan Lăng, vậy mà những người này lại mang tam hoàng tử Đông Hoa của Nam Hạ cùng với bọn phản quân ra bàn luận như chuyện đáng vui mừng, khiến cho Thẩm Thất có chút không thoải mái, từ khi gả cho Hàn Sâm, trong mắt nàng chỉ có một mình Tây Hoa. Nàng liếc mắt qua nhìn Hàn Sâm, nhưng hắn chỉ cười nhạt, vẫn tiếp tục uống rượu. Thẩm Thất lại vui vẻ, cảm thấy mọi chuyện ở kinh thành đều nằm trong lòng bàn tay của Hàn Sâm, dù chuyện gì xảy ra nàng cũng tin tưởng hắn vô điều kiện.

Cho dù tam hoàng tử Đông Hoa của Nam Hạ có xâm phạm Bắc Hồ thì những chuyện này đối với Thẩm Thất mà nói không là gì cả, vô cùng xa xôi, nàng chỉ quan tâm Hàn Sâm ăn uống thế nào.

Gần đến trung thu, Lâu Tiễn quán khai mở các hũ rượu ủ trong đất lên, lúc này Thẩm Thất vừa hưng phấn vừa sợ. Hưng phấn vì có thể tìm vài hũ rượu lâu năm cho Hàn Sâm, nhưng lại sợ rượu đó không ngon. Mặc dù Hàn Sâm rất quan tâm những thứ này, nhưng cực kỳ ít uống, chỉ có Thẩm Thất quá yêu hắn đến nỗi mỗi chi tiết sinh hoạt hằng ngày nàng đều bận tâm lo lắng.

“Chu tử, lần này mở hũ Trần Nhưỡng ba mươi năm à?” Tiễn nhi đi phía sau Thẩm Thất hỏi, nàng cũng vui vẻ, bởi vì xưa nay Thẩm Thất rất hào phóng, mỗi lần đi mua đều không quên thưởng cho nàng một vò rượu uống thử, tuy nữ tử không được uống, nhưng Lâu Tiễn quán cho biết rượu Ngọc Nhuận lần này cực kì nhẹ, mang đậm hương thơm ngọt ngào, rất thích hợp cho nữ tử dùng.

“Ừ, con sấu rượu này muốn thử có phải hay không?” Thẩm Thất chọc nàng một cái. Lâu Tiễn quán vô cùng nổi tiếng, không chỉ có nàng nam nữ già trẻ đều thích uống Trần Nhưỡng.

Tiến nhi xấu hổ cười một cái.

Kiểu của Thẩm Thất vừa mới dừng lại ở trước cửa Lâu Tiễn quán, Lưu chương quỳ lạy tức chạy ra chào đón, “Vương phi mời vào trong.”

“Năm nay ta là người đầu tiên đến chọn rượu à?”

“Tất nhiên, tất nhiên, hàng năm vào thời điểm tiêu điểm mở rượu đều là Vương phi đến đầu tiên.” Lưu chương quỳ cúi đầu khom lưng cung kính trả lời. “Năm nay mở Trần Nhưỡng ba mươi năm, cộng thêm nữ nhi hồng và ngọc nhuận hai loại này mùi vị đặc biệt ngon, không biết năm nay Vương phi muốn mua bao nhiêu hũ, hay là vẫn giống mọi khi?”

Mọi khi này cũng xấp xỉ gần mười năm rồi, từ ngay lần đầu tiên Thẩm Quang Diệu mang nữ nhi của hắn là Thẩm Thất đến chọn rượu, sau đó phát hiện Thẩm Thất có tài năng thiên bẩm nâng vô cùng nhạy bén với rượu, vậy nên nhiệm vụ này liền trao cho Thẩm Thất. “À... đưa qua cho Thẩm gia ba mươi hũ, riêng Ngũ ca ta thì mười hũ. Về phần Vương phủ...” Thẩm Thất dừng một chút, “Mang qua đó năm mươi hũ nữ nhi hồng, hai mươi hũ ngọc nhuận đi.”

“Ồ----” Lưu chương quần kinh ngạc ồ một tiếng, người trong Vương phủ không nhiều, sao lại mua nhiều rượu như vậy chứ?

Thẩm Thất làm như vậy tất nhiên có lý của nàng, bây giờ Hàn Sâm được giữ binh, cũng không biết tại sao, không thấy nộp binh quyền lên trên, bên cạnh lại lui tới nhiều vị võ tướng hơn, Thẩm Thất cho rằng võ tướng yêu rượu là chuyện đương nhiên, cho nên mua rượu nhiều hơn một chút, về phần ngọc nhuận kia, La thị, Triệu thị đều muốn mua, còn muốn đưa một ít sang nhà người thân.

Thẩm Thất đi theo Lưu chương quỳ tiến vào hầm rượu, bần niên phong các lọ vô cùng chắc, chỉ có thể ngửi thấy một chút hương vị rượu, nhưng cũng đủ làm say lòng người. Ánh mắt Thẩm Thất nhìn lướt qua hầm rượu, theo thường lệ nàng chỉ nhìn một chút thôi, nhưng năm nay bỗng nhiên khác lạ.

“Lão Lưu không phải người nói năm nay đều là trần nhưỡng ba mươi năm sao?” Đôi mắt Thẩm Thất lạnh lùng, trong mắt Tiễn nhi nhìn thấy nàng càng ngày càng giống Hàn Sâm rồi.

“Đúng vậy nha, đều là ba mươi năm đấy.” Lão Lưu chớp mắt một cái.

“Chỗ kia có vài hũ năm mươi năm là thế nào?” Thẩm Thất lạnh mặt.

Đầu lão Lưu cúi xuống thấp hơn, chút nữa là tới ngực, “Cái này, rượu đó, rượu đó hôm qua bị thua trong tay người khác rồi.”

“Không phải người nói ta là người chọn rượu đầu tiên hay sao?” Hàng năm Thẩm Thất đều muốn đến chọn rượu đầu tiên để lựa hết tất cả rượu tốt, năm ngón tay có ngón dài ngón ngắn, huống chi là những vò rượu kia, mặc dù là được ủ chung một thời điểm nhưng luôn luôn có ưu khuyết, Thẩm Thất tất nhiên muốn cái tốt nhất.

Lão Lưu lau mồ hôi, vị khách ngày hôm qua với vị khách ngày hôm nay hai người này hẳn đều không chọc nổi, chỉ có thể giả vờ câm điếc.

Cũng may vào lúc này cửa hầm rượu đột ngột mở ra, “Chương quỳ, ta tới lấy rượu.” Giọng nói sang sảng của một nam nhân trẻ tuổi, có chút cố ý hạ

thấp giọng để giữ độ trong trẻo, tuy dễ nghe, nhưng chung quy vẫn giả tạo.

Theo giọng nói có một ánh đèn đang tiến vào, gã tiểu nhị dẫn một nam tử trẻ tuổi mặc áo gấm màu lam nạm vàng trên áo có thêu hoa mẫu đơn. Thẩm Thát mượn ánh sáng từ ngọn nến để nhìn hắn, mày kiếm mắt sáng lớn lên cũng không tệ, nhưng với chuyện hắn đoạt rượu của nàng, trong lòng vẫn còn khúc mắc, không rành mà để ý, hơi nghiêng mặt.

Nam tử kia đi vào, dĩ nhiên cũng dựa vào ánh nến mà nhìn thấy khuôn mặt Thẩm Thát. Sách sử ghi lại Thẩm Thát là “Rực rỡ động thiên hạ”, hôm nay, có ánh sáng, có màu sắc, hiển nhiên là rung chuyển thiên hạ rồi, thiên hạ còn lay động, huống chi một nam tử trẻ tuổi.

Chắc muốn so nhan sắc với Thẩm Thát, nên vừa rồi dưới ánh đèn dù có nhìn thấy khuôn mặt Thẩm Thát, hắn cũng không mở miệng khen ngợi, nhất định là giả vờ thần bí giống Thẩm Thát nha, đầu đội chiếc nón màu tím, vừa vắn nửa che nửa hở khuôn mặt, làn da trắng nõn như ngọc, óng ánh, càng khiến người ta tò mò.

Yên lặng một lúc lâu, Thẩm Thát không còn kiên nhẫn nữa, “Lão Luru, hôm qua ngươi thua dưới tay hắn? Nói thử xem tại sao lại thua.”

“Vị Cao công tử này rất am hiểu về rượu, hôm qua tiểu nhân có phần hơi thất lễ, vị công tử này có thể nói chính xác ngày tháng ủ rượu của các bình trong hầm, tiểu nhân không tin, nên thua.”

Trong lòng Thẩm Thát cùng Tiền nhi vô cùng kinh ngạc, đây quả thật cũng là một loại bản lĩnh, đoán được năm cất rượu không phải là chuyện gì lớn lao, cốt yếu là tính được cả ngày ủ, mới đúng là tài giỏi.

“Chi là tài vật ngày xưa không đáng nhắc đến.” Họ Cao khoát ồng tay áo, một tay phẩy quạt phiến, động tác phong lưu phóng khoáng.

Thẩm Thát khẽ nhắc khoe môi, “Nếu đã là tài vật không đáng kể, chi bằng công tử thi với tiểu nữ một ván, nếu công tử thua, vài hũ Trần Nhưỡng năm mươi năm này tặng cho ta?”

“A... không biết cô nương muốn thi như thế nào?” Họ Cao gấp phiến quạt, gõ vào lòng bàn tay. Hắn gọi Thẩm Thát là cô nương, cũng không phải do mất hần nhìn sai. Từ xưa đến nay Thẩm Thát đều mặc những bộ quần áo đẹp để lộng lẫy, tóc vắn theo kiểu thùy quải kế, nàng cực kì yêu thích kiểu tóc của nữ tử chưa chồng, mà người dân Lan Lăng rất coi mở, không ai dám nói nàng cái gì, vì vậy hắn không nhìn ra là nàng đã xuất giá hay chưa cũng phải đạo thôi.

“Công tử với ta thi xem ai đoán đúng giờ chôn của vài hũ trần nhưỡng năm mươi năm này, như vậy thế nào?” Thẩm Thát có chút tính toán, mắt chứa ý cười.

Vị Cao công tử kia kinh ngạc trong chốc lát, “Tại hạ chịu thua, mong cho nương rộng lòng cho đáp án.”

“Ta đoán là ngày 13 tháng tám canh năm giờ tỵ.” Thẩm Thát liếc mắt nhìn Luru chường quây.

Luru chường quây có chút ngạc nhiên lập tức nói: “Đúng đúng, rất chính xác.”

“Tài năng của cô nương, tại hạ bái phục, không biết họ cô nương là gì?”

Thẩm Thát đưa đôi mắt cao ngạo nhìn hắn một cái, kẻ bại tướng, có tư cách để hỏi danh tánh nàng sao, sau đó kiêu ngạo ra về.

Thẩm Thát đi trước, Tiền nhi chạy tới chỗ Luru chường quây thì thầm nói vài câu. Vị Cao công tử kia vừa nhìn đã biết là người ngoại địa, không biết vì có gì lại đến đây, Tiền nhi sợ người nọ có ý đồ gì không tốt, cho nên căn dặn Luru chường quây không được tiết lộ thân phận Thẩm Thát.

Tiền nhi đuổi theo Thẩm Thát, “Chủ tử, người thật lợi hại quá nha, làm sao người biết rượu kia chôn giờ nào?” Về mặt Tiền nhi hết sức sùng bái, nàng đi theo Thẩm Thát lâu như vậy, mà không biết Thẩm Thát có tài năng này.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 41: Con người lúc còn sống vẫn chưa thỏa tâm nguyện

Tiền nhi chạy sau lưng Thẩm Thát, “Chủ tử, người thật lợi hại, nhưng làm sao người biết rượu đó ủ khi nào?” Về mặt Tiền nhi ngưỡng mộ nhìn Thẩm Thát chăm chú, chưa từng nghe nàng có năng lực này nha.

Thẩm Thát “Phốc” một tiếng, lập tức bật cười, “Ngươi nghĩ ta là thần tiên hay sao? Họ Cao kia cũng chỉ là con nít thôi, dám cướp rượu của ta, cho nên ta nghĩ cách trừng trị hắn. Giữa ta và hắn, Luru chường quây kia tất nhiên biết phải trọng ai khinh ai, ta nói rượu chôn khi nào, thì sẽ là chôn khi đó.” Thẩm Thát cười hi hi ra tiếng.

Tiền nhi chợt tỉnh ngộ, “Nô tì còn tự hỏi không biết chủ tử luyện kĩ năng đó khi nào, sao Tiền Nhi lại không biết.” Tiền nhi đi theo cười cười, “Vẫn là chủ

tử thông minh.”

Thẩm Thắt vừa mua rượu xong, cũng ngồi yên trong nhà hai ngày, bởi vì nàng mới tiêu khá nhiều bạc, nên trong lòng có chút áy náy, Thẩm Thắt không hiểu tại sao nàng lại có loại cảm giác này.

Thời gian Thẩm Thắt yên tĩnh, bên kia không nghe thấy bất kì tin tức nào của Hàn Sâm.

“Cao Suồng bên kia thế nào, có thư không?” Hàn Sâm nghiêng đầu nhìn Trương Tín hỏi.

“Người bên đó bảo hần sống rất tốt, Tam hoàng tử cực kì thích đánh bài, ở sòng bạc Lăn Lăn đánh thắng không ít ngân lượng rồi.”

“Ừ.” Hàn Sâm chỉ mong, Cao Suồng vui vẻ là được, như vậy Hoàng tử Đông Hoa mới có khả năng kế thừa ngôi vị hoàng đế nhất, Hàn Sâm hi vọng có thể duy trì mối quan hệ hợp tác tốt đẹp với hần, cùng nhau đối phó Bắc Hồ. Nếu Đông Hoa và Tây Hoa tiếp tục đối đầu, ngày Bắc Hồ thống nhất Trung Nguyên cũng gần tới rồi.

“Nhưng hai ngày nay tinh thần của Cao Suồng có chút kì lạ.” Trương Tín lo lắng.

Hàn Sâm nâng mắt nhìn thoáng qua Ngôn Vân Cảnh bên cạnh.

“Ha ha, nghe nói Tam hoàng tử đang tìm kiếm ý trung nhân của hần.” Ngôn Vân Cảnh giỏi nhất là điều tra tin tức.

Ánh mắt Hàn Sâm sáng lên, khóe môi cong một vòng, Trương Tín cũng cười cười. Ý trung nhân? Cách này không tệ, nếu có thể liên hôn là tốt nhất.

“Nghe nói Lan Lăng thành chúng ta có một vị tuyệt sắc giai nhân, tuy nhiên Tam Hoàng tử còn chưa hỏi ra vị tiểu thư kia là con cái nhà ai.” Ngôn Lam cười đắc ý.

Hàn Sâm đột nhiên thu lại nụ cười, gạt mình nhìn Ngôn Lam.

“Ta sẽ tiếp tục điều tra, Vương gia người biết không, ta giỏi nhất là việc này.” Đối với Ngôn Vân Cảnh mà nói thăm dò tin tức không phải một loại nhiệm vụ, mà là việc hưởng thụ.

Hàn Sâm cúi đầu một lần nữa, “Không cần, để cho Cao Suồng tự mình đi hỏi thăm, như vậy sẽ càng thú vị hơn sao?”

Ngôn Lam suy nghĩ chốc lát, gật đầu, quả nhiên vẫn là Vương gia am hiểu nhất về thú vui của nam nữ, chẳng trách vị nữ nhân cao quý xinh đẹp nhất Lan Lăng cũng phải quỳ gối dưới quần hần.

“Hôm nay đến đây chơi đi.” Hàn Sâm đứng dậy đi ra ngoài thư phòng.

Trương Tín cùng Ngôn Vân Cảnh nhìn sắc trời bên ngoài, trời mới hơi ngã màu mà thôi, bình thường vào lúc này Hàn Sâm rất bận mà phải không?

“Chủ tử, Vương gia đi qua bên này rồi.” Tiền nhi kinh ngạc nhìn về hướng Thẩm Thắt bẩm báo, sau đó xòe bàn tay ra. Mỗi lần Hàn Sâm tới, Tiền nhi đều vui mừng chạy tới báo với Thẩm Thắt, chắc chắn sẽ có tiền thưởng.

Thẩm Thắt ‘Vút’ một tiếng lập tức đứng bật dậy, “Bây giờ hả?” Thẩm Thắt thích Hàn Sâm mỗi tối đến đây, nhưng vào ban ngày hần đột ngột tới nàng lại rất sợ hãi.

“Chủ tử, tại sao người lại bày ra bộ dáng vừa làm chuyện xấu thế này?” Tiền nhi khó hiểu nhìn về mặt có tật giật mình của Thẩm Thắt.

“Người nói bây giờ đi đó, nhanh đi báo với Vương gia ta đi dạo chơi rồi.” Thẩm Thắt lập tức chạy vào trong phòng trốn. Nàng vỗ ngực, tưởng rằng có thể tránh khỏi chuyện mua rượu kia, qua hai ngày chưa thấy Hàn Sâm nói gì, tối hôm qua, hần cũng không nhắc tới, làm cho lòng đầy lo lắng của Thẩm Thắt mới yên tâm một chút.

Nhưng hôm nay ngay lúc này, Thẩm Thắt hết sức sợ hãi, theo lý hôm nay cũng không tới phiên nàng hầu hạ.

Lúc Hàn Sâm đập cửa bước vào, trong lòng Thẩm Thắt chửi thầm Tiền nhi một câu, không biết nàng ta làm việc thế nào, chuyện như vậy cũng không làm xong.

“Vương gia.” Thẩm Thắt như con chuột gọi hần một tiếng.

“Tại sao nhìn thấy ta, giống như mèo thấy chuột vậy hả.” Hàn Sâm đứng thẳng tắp trước mặt Thẩm Thắt, khiến nàng không thể không đối mặt.

“Hôm nay sao Vương gia rảnh rồi vậy... Hôm nay chàng nên đến Thăm Mai viện...” Thẩm Thắt nở nụ cười cứng đờ, hi vọng có thể thoát khỏi kiếp nạn này.

Hàn Sâm đứng im nhìn Thẩm Thắt, nàng nhũn mày tự chửi mình ngu ngốc, do nàng lo lắng quá nên nói vậy, tại sao nàng lại đẩy Hàn Sâm ra ngoài chứ, không phải là giấu đầu lòi đuôi sao. Lát sau Thẩm Thắt hồi lỗi, đành phải cúi đầu chấp nhận trừng phạt.

“Lưu chương quỳ đưa hóa đơn đến rồi à.”

Thật là sấm sét giữa trời quang nha. Thẩm Thát không có cách nào khác, ngày hôm trước cố tình đấu với tên họ Cao, sau đó vui vẻ rời đi, mà quên mất phải lấy hóa đơn. Lúc Thẩm Thát nhớ ra, cũng đã lâu lắm rồi. Nhưng tối qua Hàn Sâm gặp nàng có nói gì đâu, Thẩm Thát cho rằng Lưu chương quỳ vẫn làm theo quy tắc cũ, đưa đến Thẩm phủ, bởi vì năm ngoái Thẩm Thát vẫn là người của Thẩm gia.

“Không phải ta đã nói, toàn bộ chi tiêu của nàng đều bị ngưng rồi sao, nàng lại dám ngang nhiên đem ngàn lượng bạc đi mua rượu?” Giọng Hàn Sâm lạnh lùng, “Đến tận bây giờ nàng vẫn chưa biết bản thân sai ở điểm nào?”

Đĩ nhiên Thẩm Thát hiểu, ngưng phát tiền tiêu vật hàng tháng chỉ để nhắc nhở, không muốn nàng xài tiền như nước mà thôi. Nhưng mà hàng năm đều đi chọn rượu, nếu năm nay không đi, chẳng phải Thẩm Thát nàng sau khi gả liền không còn bình thường sao.

Thẩm Thát buồn bã nhìn Hàn Sâm, nếu hắn không phải là một nam nhân vừa bình tĩnh lại có chút lạnh lùng, có cần nàng chạy ra ngoài hỏi nàng đã chọn làm người không?

“Nửa tháng này nàng cứ ngồi ngây ngốc ở nhà, chỗ nào cũng không được đi.” Hàn Sâm quay đầu nhìn Tiền nhi run rẩy đứng ở cửa nói: “Trông coi chủ tử của người cho tốt, nếu nàng bước ra khỏi cửa, ta lập tức gả người cho tên Võ Đại Tráng bán bánh rán ngoài đường.”

Tiền nhi vội vàng gật đầu không ngừng như gà mổ thóc, nhìn Thẩm Thát bộ dáng thể hiện ta cũng không có cách cứu người rồi, Võ Đại Tráng y hệt con gấu, khuôn mặt đầy râu, toàn thân cứng như đá, hẳn là người Tiền nhi sợ nhất.

“Nhưng mà, đã sắp tới lễ hội săn bắn mùa thu rồi.” Thẩm Thát không chịu a, lễ hội này nàng không thể không tham gia.

Hàn Sâm quay đầu lạnh lùng nhìn Thẩm Thát, không nói chuyện, xoay người đi ra ngoài.

Thẩm Thát đang định làm phản trốn đi, thời điểm nàng dự cho Tiền nhi uống say mềm để ra ngoài, mới phát hiện trong sân viện xuất hiện không ít hộ vệ, giống như những tên canh gác trước cửa thư phòng của Hàn Sâm vậy đó, cực kì lễ phép, cũng rất hiểu thế nào là cự tuyệt không cho Thẩm Thát ra ngoài.

Đến ngày hôm đó, Đỗ thị xin vào thăm, Thẩm Thát mới nhìn thấy một người xem như là thú vị.

“Oa, tại sao mới mấy ngày không gặp đã ngã bệnh thế này hả?” Đỗ thị nhìn Thẩm Thát quần chăn nằm trên giường.

Thẩm Thát có khổ cũng không nói ra được, bởi vì không thể ra ngoài, nên không thể không giả bệnh trước mặt Đỗ thị, nàng không được cho Đỗ thị biết chuyện nàng bị phạt, để nàng ta chê cười. Thẩm Thát khàn cổ họng nói: “Hôm kia tham ăn, ăn quá nhiều dưa hấu lạnh.”

“A, thật không may mắn nha, lễ hội săn bắn sắp bắt đầu rồi, người không đi thì đáng tiếc quá.”

Thẩm Thát không hé răng, nàng cũng rất buồn bực mà.

Đỗ thị thấy Thẩm Thát không trả lời, liền biết nàng không khỏe rồi, con người xoay một vòng, “Vương phi à, nếu người không đi, có thể cho ta mượn Tiền nhi được không. Nha đầu của người thông minh lanh lợi, năm nào người dẫn theo nàng cũng thắng được bọn người chúng ta, lần này người không đi, chỉ bằng cho ta mượn nàng đi khoe khoang đi?” Ánh mắt Đỗ thị sáng rực nhìn Thẩm Thát.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Tháng tám cuối thu gió gào thét giận dữ.

Săn bắn chính là một lễ hội du ngoạn của Lan Lăng, để chứng tỏ người Giang Nam không chỉ giỏi văn còn giỏi cả võ. Phụ nữ có gia đình cũng muốn tham gia góp vui, bởi vì mấy ngày này không bị quản thúc, lại còn có thể chạy nhảy, cực kì thú vị, thường ngày bị gia đình ràng buộc, nên vừa mới đi ra ngoài, bọn họ giống hệt như ngựa hoang, đa số các nữ tử đều trông chờ ngày này mỗi năm.

Nữ tử nào săn bắn thắng, sẽ được người đời khen ngợi, mặc dù nữ tử không biết võ, nhưng lại có kỹ năng đầy người, bao giờ cũng lấy chuyện này để khoe khoang.

Thẩm Thát nhìn cánh cửa sau đó ánh mắt lóe tia sáng nhìn sang Tiền nhi, nghĩ thầm, các người được đi chơi vui vẻ, còn ta nằm ở đây giả bệnh chịu phạt. Nhưng cũng may tính Đỗ thị rất thẳng thắn, Thẩm Thát cũng thích nhất là tính thẳng thắn này của nàng. Nếu nàng đã có ý như vậy, Thẩm Thát tất nhiên đồng ý cho mượn.

Thẩm Thát bủn rủn, ánh mắt xoay chuyển một vòng: “Tiền nhi, ngày mai người đi theo Đỗ thiếu nữ nãi nãi, đừng làm mất mặt người làm chủ tử như ta.”

“Đa tạ, đa tạ.” Về mặt Đỗ thị giống như lượm được bảo vật.

“Oa, tiểu nha đầu này so với ta còn nổi tiếng hơn a.” Thẩm Thất thương tâm nhìn Tiền nhi nói.

“Đầu có, đều do chủ tử dạy bảo tốt.” Tiền nhi nói lời ngon ngọt nịnh Thẩm Thất vui vẻ.

Tuy vậy Thẩm Thất không quên dặn dò Tiền nhi, “Ngươi phải quan sát Mai Nhục Hàm thật kỹ, có biến động nhỏ nào cũng lập tức quay về báo cáo cho ta biết.” Thế mới đúng là Thẩm Thất lòng dạ hẹp hòi, “Không được để hắc ngân ngọc nhìn nàng.” Thẩm Thất cong môi, có vẻ nhớ lại chuyện không vui.

“Nô tỳ nhất định sẽ làm tốt nhiệm vụ.”

Tiền nhi một lòng trung thành với chủ tử, chuyến đi này xem ra phải tận lực chú ý Mai Nhục Hàm, lúc gia nhập lễ hội săn bắn, vẫn nên bám theo bên cạnh Mai Nhục Hàm, sợ nàng có cơ hội ở riêng với Vương gia.

Đôi mắt Thẩm Thất dò ứng tiễn Hàn Sâm ra ngoài, trong lòng còn nghĩ, e rằng ba ngày lễ săn bắn đối với nàng còn dài hơn ba năm. Thật hận lễ hội không diễn ra trong một ngày cho xong đi, nhớ năm xưa nàng chờ ngày này để được gặp người đó. Gã cho Hàn Sâm cũng là vào mùa thu năm ấy, hồi đó nàng còn tìm cách thuyết phục mọi người kéo dài lễ hội, bây giờ thật sự là a di đà phật, may mà năm ngoái bị Hàn Sâm mê hoặc, nên mới không làm chuyện ngu xuẩn.

Hàn Sâm đi được một ngày, Thẩm Thất ngồi trong nhà than thở, một đám nha hoàn xung quanh không ai dám đến gần, chỉ sợ chọc vị này mất hứng, rồi trút giận lên mình. Khó khăn lắm Thẩm Thất mới nhắm mắt ngủ được, lúc canh năm vẫn đang mơ màng cảm thấy có người giương đôi mắt lạnh nhìn mình.

Thẩm Thất lập tức rùng mình, hoảng sợ tỉnh dậy. Thấy Hàn Sâm trợn đôi mắt đỏ nhìn nàng, ánh mắt kia cực kỳ xa lạ, giống như hận không thể ăn sống nàng. Thẩm Thất lập tức xét mình, gần đây ngoại trừ việc dùng quá nhiều tiền mua rượu, còn riêng hôm nay tức giận phạt nha hoàn quỳ một canh giờ, thật sự không có gây ra bất kì chuyện gì nữa.

Thẩm Thất run rẩy ngồi dậy, “Vương gia, tại sao người lại quay về?” Nửa đêm trở về, nhất định là xảy ra chuyện lớn.

Hàn Sâm không trả lời, đặt cây từ đàn lên cái ghế trước giường, rồi cứ nhìn Thẩm Thất như vậy đó.

Nói hắc hận muốn ăn chính mình, thì trong đôi mắt kia lại để lộ một chút vui mừng, còn có một tia làm cho trái tim người ta cảm thấy yếu mềm, nhưng chớp mắt một cái lại muốn ăn thịt người. Tóm lại là rối tinh rối mù, tuy Thẩm Thất không phải người thông minh tuyệt đỉnh nhưng cũng hiểu có chuyện gì xảy ra.

Hàn Sâm cứ ngồi trước mặt Thẩm Thất như vậy, từ canh năm cho đến sáng bình minh, một cái nháy mắt cũng không, làm Thẩm Thất sợ quá mức, thật sự nàng không nhớ mình đã làm sai cái gì.

Cuối cùng Thẩm Thất khề cán môi, nếu Hàn Sâm đã biết, nàng cũng chỉ có thể thẳng thắn thôi. Thẩm Thất lắc ống tay áo Hàn Sâm, “Vương gia, là... là lỗi của ta, ta không nên giấu ngọc nhuận hai mươi năm, lại tham những tiền công.” Thẩm Thất cực kỳ ủy khuất, gần đây tiền riêng của nàng đều xài ở chỗ khác, mà tiền bạc vương phủ lại quản lý cực kỳ nghiêm, nên nàng mới không thể không tham ô.

Tiền này là tiền chuẩn bị cho hoa xã năm sau, rượu này cũng là để cho hội viên trong hoa xã đến uống nói chuyện phiếm, từ trước đến nay tiền bạc đều do Thẩm Thất giữ, bây giờ ở trên thiếu tiền, nên buộc phải ra hạ sách này.

Hàn Sâm đang trừng mắt, bỗng nhiên híp lại, thở dài một tiếng, cực kỳ bất đắc dĩ nói, “Ta nên bắt nàng làm gì bây giờ?”

Thẩm Thất nhìn thấy Hàn Sâm có vẻ không tức giận, nũng nịu nói: “Không biết làm sao vậy thì khỏi làm gì đi? Bảo đảm lần sau không xảy ra chuyện này nữa.” Thẩm Thất cười một cái. Cô gắng lấy lòng Hàn Sâm, hẳn mới từ quân đội trở về, tất nhiên vẫn mặc đồ trong quân doanh, Thẩm Thất vắt óc suy nghĩ mới tìm được một lý do hợp lý.

Hàn Sâm nhẹ nhàng vuốt tóc Thẩm Thất, “Nàng ngủ tiếp đi.”

Thẩm Thất thở ra một hơi, suýt nữa chết ngạt, dù vậy vẫn chưa dám mở miệng thở mạnh.

Hàn Sâm đang định bước ra ngoài, không biết vì cái gì hắn lại quay lại, làm Thẩm Thất sợ hãi không thôi, nhìn hắn đi đến chỗ giường mình, còn tưởng hắn định thay đổi chủ ý, muốn trừng phạt nàng, sợ tới mức tay nắm chặt trắng bệch.

Ai ngờ, Hàn Sâm chỉ đứng trước mặt nàng, nhẹ nhàng nâng gương mặt nàng lên, hôn trán nàng một cái, “Ngủ đi.” Không chỉ đỡ Thẩm Thất nằm xuống, còn đắp lại chăn cho nàng rồi mới ra ngoài.

Hàn Sâm vừa đi, Thẩm Thất lập tức nhảy dựng lên, giày cũng chưa kịp xỏ, vội vàng chạy ra ngoài túm lấy một nha hoàn hỏi: “Tiền nhi trở về chưa?”

Nha đầu kia lắc lắc đầu.

Lúc này Thẩm Thất mới cảm thấy lòng bàn chân lạnh lẽo, vội vã nhảy lên giường, chẳng lẽ Tiền nhi đã gặp rắc rối gì rồi hả?

Nàng đâu biết chính mình mặc dù không đoán trúng, nhưng cũng không sai.

Giữa trưa Tiền nhi chạy về vương phủ, Thẩm Thất không ngừng suy đoán, khẳng định là do Hàn Sâm cấp tốc cười ngửa nên mới quay về sớm, thật

không biết chuyện gì xảy ra. Thảm Thất mãnh liệt cảm thấy có điều không lành, chắc chắn xảy ra đại sự, chỉ không biết chuyện này với mình là tốt hay xấu.

“Tiền nhi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Thảm Thất mặc kệ thân phận chủ tử, lần đầu tiên chạy ra ngoài cửa đón một nha hoàn, Tiền nhi ngồi trên xe ngựa vừa vào vương phủ, liền thấy Thảm Thất đứng đợi.

Tiền nhi liếc mắt nhìn xung quanh trái phải, bộ dáng vô cùng thần bí, nhưng cũng không dám nói, đến khi lòi Thảm Thất vào phủ sau đó đóng cửa lại, mới dám nói: “Chuyện này chỉ có vài người biết, Vương gia căn dặn bất luận kẻ nào cũng không được nói ra, nếu không...” Tiền nhi làm động tác cắt cổ. Tiền nhi không nói với Thảm Thất, những người biết chuyện tối qua đã bị xử tử hết, chỉ còn giữ lại mình nàng, thật sự là phúc lớn mạng lớn.

Thảm Thất mờ mịt, chuyện gì lại dọa người như vậy chứ. “Mau nói cho ta biết, ta đảm bảo không nói ra.” Trong từ điển của Thảm Thất nàng không phải kẻ nhiều chuyện.

“Mai, Mai cô nương tối qua bị người ta khi dễ rồi.” Mãi một lúc sau Tiền nhi mới khó khăn phun ra mấy chữ.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Đùng âu sầu mà sinh hận (1)

Thảm Thất nhú mày, nhảy mắt mấy cái, mới hiểu ra, hai chữ ‘khi dễ’ nghiêm trọng như thế nào. “Làm sao có thể chứ, kẻ nào lớn gan không sợ chết như vậy?” Thảm Thất tuyệt đối không tin, ở Lan Lăng lại có người dám đối xử với Mai cô nương Hàm như thế, huống chi có rất nhiều người tham gia lễ hội săn bắn.

“Người mau nói rõ chi tiết cho ta nghe.”

“Thật ra nô tỳ cũng không biết rõ sự tình, tối qua nô tỳ tìm kiếm cơ đi tới lầu Mai cô nương, nô tỳ ở chung với nha đầu Ngọc Phượng của nàng, ban đầu định thay chủ tử trông coi Mai cô nương, ai ngờ vừa ăn cơm tối xong, chợt buồn ngủ, lúc nô tỳ với Ngọc Phượng tỉnh dậy, chỉ thấy Mai cô nương đang khóc, sau đó nghe tiếng cãi nhau, đánh nhau ở ngoài lầu của vương gia. Về sau vương gia đi tới, dặn nhóm người nô tỳ không được nói cái gì cả.”

Tiền nhi dùng một chút, “Thực ra đám nô tỳ chúng tôi cũng rất mơ hồ không biết đã xảy ra chuyện gì. Nhưng chính mắt nô tỳ thấy, lúc Mai cô nương thay y phục trên làn váy có vết máu đỏ, nô tỳ còn nghĩ rằng là kinh nguyệt của nàng, về sau trò chuyện với Ngọc Phượng, nàng nói chủ tử của nàng mới hết kì kinh nguyệt. Nhân lúc người khác không chú ý nô tỳ đến xem thử, quần áo nàng rách toạc tả, nên nô tỳ mới cả gan suy đoán Mai cô nương bị người ta khi dễ.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó, sau đó nô tỳ bị giam. Mãi đến sáng hôm sau, mới có người đưa nô tỳ trở về.”

“Vậy làm sao người biết những người biết chuyện này chỉ còn một mình người?”

“Lúc nô tỳ bước lên xe ngựa, chính mắt nhìn thấy thi thể Ngọc Phượng bị kéo ra ngoài, cho nên nô tỳ nghĩ...”

Thảm Thất suy nghĩ, Đỗ thị nói không sai, ánh mắt Tiền nhi quả thực rất nhạy. Chỉ sợ Tiền nhi đoán quá chính xác, không biết người nào lại không sợ chết như vậy.

“Chẳng lẽ là vị hoàng tử Đông Hoa kia?” Thảm Thất nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy chỉ có vị đó mới dám làm việc này. Mai thị là gia tộc lớn trong Lan Lăng, nếu triều đình Tây Hoa xảy ra xung đột với họ, bọn người kia có thể lên lút mượn sức mạnh Mai gia, không phải là chuyện tốt sao? Nhưng mà nếu muốn mượn sức mạnh, tuyệt đối không sử dụng phương pháp bỉ ổi này, Thảm Thất tiếp tục phủ định giả thiết của nàng.

Trong lòng Thảm Thất cực kì buồn bực, suy nghĩ đau cả não cũng không tìm ra người đáng ngờ, nhưng sau khi Mai cô nương Hàm gặp chuyện không may, Hàn Sâm chạy về nhà trợn mắt với nàng làm gì, nàng so với giấy trắng còn trong sạch hơn. Hàn Sâm sẽ không nghi ngờ nàng chứ?

Nàng lại không thể nào đi hỏi Hàn Sâm được, cho nên trong lòng Thảm Thất vô cùng lo lắng, bởi vì Mai cô nương Hàm mà nàng đã khổ sở lắm rồi, nay không muốn mang thêm cái danh xấu trên người. Nói nàng ghét Mai cô nương Hàm là thật. Vì Hàn Sâm, Thảm Thất cực kì không muốn gặp Mai cô nương Hàm, nhưng xảy ra chuyện này, nàng đã không còn là mối nguy hiểm nữa, nhớ lại bản thân ngày xưa, dù gì cũng là bằng hữu quen biết từ bé, dĩ nhiên Thảm Thất cũng khó chịu, thậm chí còn có chút cảm giác đau lòng.

Sự việc lớn như vậy, bị Hàn Sâm che giấu, tất cả đều bình yên biển lặng, tuy nhiên xuất hiện vài lời đồn, nhưng cũng không có gì lớn, sáng hôm đó sau khi Hàn Sâm trở về nhà vội vàng chạy tới chỗ tổ chức lễ hội săn bắn, giống như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Nhưng Mai cô nương Hàm trở về thành, bởi vì đang là trận thi đấu của nam nhân, nên lúc nàng rời đi cũng không có nhiều người để ý. Sự nghi ngờ của Tiền nhi càng được chứng minh là thật.

Tuy nhiên không đoán ra kẻ âm tặc kia là ai.

Hội săn bắn vừa kết thúc, sau đó có tin đồn Cao công tử của Đông Hoa tình đầu ý hợp với Mai Nhượng Hàm, thông báo đính hôn.

Đúng là một viên đá làm gọn ngàn tảng sóng. Thân phận của vị Cao công tử rất khó nói, có người bảo hắn là truyền nhân của một gia tộc hùng mạnh trong Tây Hoa, đi đến tránh nạn ở Đông Hoa, nhưng thực chất là nội gián Tây Hoa. Tóm lại thân phận Cao công tử không giàu cũng sang. Thuyết phục được người đứng đầu Mai gia Mai Nhị Gia đồng ý hôn sự, tất nhiên thân phận đối phương không đơn giản, hơn nữa lại là con gái cưng lấy chồng.

Nhưng Thẩm Thất luôn cảm thấy, vị Cao công tử này chính là Tam hoàng tử trong lời đồn ngày trước.

Nếu quả thực như vậy, Tây Hoa có chuyển biến rồi. Mai Nhị gia dám làm thế, chẳng lẽ không sợ Tây Hoa truy cứu, không sợ Hàn Sâm trách tội? Hoặc là hắn cho rằng một tay có thể che cả bầu trời, cho rằng mọi người đều là kẻ ngốc, không đoán ra thân phận của hắn. Hoặc là Tây Hoa đang trong thời gian khó khăn? Cho nên bọn họ bắt đầu nảy sinh ý đồ khác.

Nhưng Thẩm Thất không hiểu tại sao Hàn Sâm không có bất kì phản ứng với chuyện này, thậm chí hắn còn im lặng mang lễ vật sang tặng bọn họ, hắn không phản đối một câu.

Thẩm Thất nghĩ không ra, để cho Mai gia kết thân với Đông Hoa không có lợi chỉ có hại, hắn không sợ Mai gia về phe Đông Hoa sao? Thẩm Thất đặt mình vào hoàn cảnh người khác suy nghĩ, cảm thấy Hàn Sâm có thể đưa ra một cách giải quyết tốt nhất, chính là bản thân hắn cưới Mai Nhượng Hàm.

Hiện giờ Mai Nhượng Hàm đã không còn trong sạch, không còn quý báu như ngày xưa, nhưng có thêm sự hỗ trợ của Mai gia, Hàn Sâm lấy Mai Nhượng Hàm làm trắc phi, không tính là thiệt thòi cho nàng, Mai gia kết thân với Hoàng tử Tây Hoa, chẳng phải tốt cả đôi bên sao.

Mặc dù biện pháp rất tốt, nhưng Thẩm Thất không dám đến tìm Hàn Sâm, chỉ sợ Hàn Sâm nói với nàng, hắn muốn cưới Mai Nhượng Hàm. Mà nghe Tiền nhi báo, tâm tình Hàn Sâm không tốt, cả ngày đen mặt, rất hù dọa người.

Tu trúc lâu

“Vương gia, nghe nói ngày mai Cao Sưởng sẽ trở về Đông Hoa, người đi gặp hắn nói chuyện đi, chuyện này ngày trước chúng ta đã bàn bạc ổn thỏa, chỉ cần vương gia gặp mặt hắn, xác định rõ là xong.” Trương Tín nhỏ giọng nói.

Hàn Sâm nặng nề buông lá thư trong tay, không trả lời.

Trương Tín thở dài, “Vương gia, chúng ta không thể ngờ Cao Sưởng lại là loại người như vậy. Nhưng mà hoàng thượng đã truyền mật chỉ tới hỏi thúc rồi. Hợp tác với Đông Hoa ngăn cản Bắc Hồ, đó không phải là chủ ý của Vương gia sao?”

Việc này đúng thực là chủ ý của Hàn Sâm. Mất thấy cơ thể Vũ Đế Đông Hoa Cao Hoan ngày càng yếu ớt, nên dùng danh hoàng tử Đông Hoa Cao Sưởng để tuyên người, người nội gián của Hàn Sâm ở bên Đông Hoa nói, Cao Hoan đã sớm tập hợp các vị nội quan triều đình để chọn thái tử, chỉ thiếu một thánh chỉ nữa thôi, không chừng sắp công bố với thiên hạ rồi.

Hàn Sâm nhiều lần dâng sớ đề nghị Đông Hoa hợp tác ngăn cản Bắc Hồ, Huệ Đế vẫn đứng ở giữa chưa đồng ý. Mấy ngày nay hắn không chịu đáp ứng, nên Hàn Sâm mới bí mật liên lạc, mời Cao Sưởng đến đây bàn bạc, hi vọng có thể kí một mật ước.

Ai ngờ ngay lúc này lại xảy ra chuyện.

“Vương gia, lấy giang sơn xã tắc làm trọng.” Trương Tín khề nói, ý hắn là không nên quá coi trọng tình cảm nam nữ.

“Tối nay mời Cao Sưởng đến lâu tiên quán dùng bữa.” Hàn Sâm hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng thở ra, không biết giao nhiệm vụ cho một người như vậy có đúng hay không. Nhưng hiện giờ Bắc Hồ thống nhất phía bắc, dần dần xâm chiếm đất phía nam, nếu Tây Hoa và Đông Hoa tiếp tục đối đầu với nhau, chỉ sợ Trung Nguyên sớm muộn cũng rơi vào tay Bắc Hồ.

Bây giờ Hàn Sâm đâm lao đành phải theo lao, không thể nuốt lại lời đã nói, cảm thấy trong lòng thật hổ thẹn với Mai Nhượng Hàm. “Người thay lên theo dõi động tĩnh bên Mai thị.” Hàn Sâm quay sang nói Ngôn Văn Cảnh.

Đến lúc này Ngôn Văn Cảnh cũng không hiểu, làm sao có thể xảy ra chuyện đó, theo tin tức hắn tra được, chắc chắn Cao Sưởng không phải loại người như vậy, sao có thể gây ra tội lỗi với Mai Nhượng Hàm. E rằng bên trong có rất nhiều người giúp đỡ. Không chừng, lão hồ ly Mai gia Mai Nhị Gia cũng đứng đằng sau góp sức. Xem ra Mai thị thật sự muốn hành động rồi.

Cách của Thẩm Thất không phải Hàn Sâm chưa từng nghĩ qua, nhưng thuộc hạ của Cao Sưởng cũng rất sáng suốt, nhắm vào thế lực Mai gia, mượn chuyện này để Cao Sưởng cưới Mai Nhượng Hàm, một mũi tên trúng hai con nhạn. Trước mặt có thiếu nữ xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành, sau lại có thế lực hùng hậu, sao có thể không tốt.

Cao Sưởng tất nhiên đồng ý cưới Mai Nhượng Hàm.

Dưới tình hình này Hàn Sâm không thể đắc tội Cao Sưởng, dù hắn không muốn cũng phải để Mai Nhượng Hàm gả đi, việc này cũng nằm trong điều kiện của hiệp ước.

“Tiệc tối nay ta cũng muốn đi?” Thẩm Thất nghe nói Hàn Sâm bày một bữa ăn thịnh soạn mời Cao Sưởng, nên cả gan xin đi tu trúc lâu. Nhớ tới ánh mắt dọa người cùng khuôn mặt khó xử mấy ngày trước của Hàn Sâm, nàng liền sợ hãi. Lại thêm chuyện của Mai Nhục Hàm, nàng càng không dám đến quấy rầy Hàn Sâm.

Với quan hệ của Hàn Sâm và Mai Nhục Hàm, nhìn về mặt Hàn Sâm phức tạp Thẩm Thất đủ hiểu, dù sao cũng khó bỏ, cho nên nhiều ngày rồi Hàn Sâm ngủ tại tu trúc lâu, Thẩm Thất không dám đến gây rối.

Qua mấy ngày, Thẩm Thất nghĩ có lẽ Hàn Sâm cũng hết tức giận rồi, lúc này mới đi qua nghe ngóng tin tức. Hơn nữa nàng thật sự tò mò, vị hoàng tử Đông Hoa là người như thế nào, dám làm ra chuyện không bằng cảm thú.

Hàn Sâm lạnh lùng trừng mắt nhìn Thẩm Thất, “Lệnh cấm của nàng ta đã phá bỏ rồi sao?”

Hiện tại Thẩm Thất mới nhớ ra, không ngờ cái chuyện nhỏ hơn lông gà mà Hàn Sâm lại nhớ rõ đến vậy. “Nhưng, ta là nữ chủ...”

“Ta dẫn Triệu thị đi.” Hàn Sâm không chừa một chút mặt mũi cho Thẩm Thất, “Còn không mau đi xuống, không có lệnh của ta, nàng không được phép bước ra phủ nửa bước.”

Thẩm Thất thấy Hàn Sâm vẫn hung dữ y chang mấy ngày trước, không có chút tình cảm, nên nàng không dám cãi lại, chỉ có thể bủn rủn đi về.

Tuy nhiên trong lòng Thẩm Thất vẫn rất giận, chuyện của Mai Nhục Hàm, thì liên quan gì đến nàng hả, Hàn Sâm không phân biệt được trắng đen hay sao, “Tiền nhi, sáng mai chúng ta đi chợ hoa.”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Đừng âu sầu mà sinh hận (2)

Chợ hoa Lan Lăng rất nổi tiếng, mười ngày mở một lần, trời chưa sáng đã bắt đầu, đến tận tối mới kết thúc, cả con đường lung linh rực rỡ, đẹp không khác gì ban ngày. Thẩm Thất rất thích đi dạo, bởi vì vô tình có thể chọn được mấy vật quý giá, nổi danh nhất là hoa mẫu đơn, người trồng hoa của Lan Lăng cực kì tài giỏi, có thể chăm sóc hoa của cả Hoa Đô.

“Chủ tử, hình như vương gia không cho phép người ra ngoài mà?”

“Tiền nhi, người trung thành với ta hay trung thành với hắn? Ta đã buồn bực gần chết, mặc kệ ta, ta muốn ra ngoài.” Hai tay Thẩm Thất chống hông, bắt chước bộ dáng hung dữ của Hàn Sâm, nhưng miệng đột nhiên nở nụ cười, “Tiền nhi tử, Tiền nhi tử, chúng ta đi một canh giờ thôi, hắn vẫn chưa ngủ dậy, chúng ta đi nhanh về nhanh, không sao đâu.”

Tiền nhi nhìn bộ dáng lưu manh của chủ tử mình đành hết cách, chỉ thầm than số nàng khổ.

Sáng sớm, Thẩm Thất dẫn theo Tiền nhi định trốn đi bằng cửa sau, nào ngờ gặp một hạ nhân tinh mắt, “Vương gia hạ lệnh không cho vương phi ra khỏi phủ.

“Ai nói nàng là vương phi?” Tiền nhi nói. Rõ ràng Thẩm Thất đã thay đồ của Tiền nhi, đáng lý phải qua được chứ.

“Thuộc hạ đã nhìn thấy dung mạo của vương phi.” Giương mặt tên sai vặt kia ứng đo.

Thẩm Thất là người phương Nam nên vóc dáng cao gầy, bản thân không giấu được vẻ anh tuấn, lừa người cũng đâu phải dễ.

Thẩm Thất không tức giận, cười với gã sai vặt kia: “Người làm rất tốt trách nhiệm của mình nha.” Miệng giả bộ khen ngợi, ánh mắt lại nhìn về Tiền nhi ý bảo nàng ta xuống tay đi.

Tiền nhi thầm than thở một tiếng, vung tấm ván gỗ đã chuẩn bị trước lên, đánh một cái vào gáy gã sai vặt, người nọ ngã xuống đất. Thẩm Thất khen Tiền nhi ra tay rất chuyên nghiệp.

Tiền nhi có được bản lĩnh này qua việc tập đánh người gỗ, bởi vì Thẩm Thất ép buộc nàng nha, ở Thẩm phủ cũng thế, mà vương phủ cũng thế, mỗi lần muốn trốn đi chơi đều dùng chiêu này. Cho nên Tiền nhi ra lực rất vừa vặn.

“Chủ tử, kiếp trước người là thổ phi có phải hay không?” Tiền nhi đau lòng thở dài.

Thẩm Thất gõ trán Tiền nhi một cái, đeo nón lên, đi về phía chợ hoa. Yên lặng một lúc lâu, bỗng nhiên nghe thấy tiếng người nhốn nháo, Thẩm Thất cảm thấy xung quanh người nàng nóng nực, vội vàng kéo Tiền nhi ra chỗ khác. Vì là sáng sớm, nên đám người này cũng không có mùi mồ hôi, Thẩm Thất thích nhất điểm này của chợ hoa.

Đụng phải một người, hấn đi vội vã, chẳng may làm rơi nón của nàng, Thảm Thất tức giận quay đầu, chính là người nàng gặp trong hầm rượu lâu tiên quán.

Nam tử kia cũng quay đầu, trong miệng nói thật có lỗi, ánh mắt kinh ngạc nhìn Thảm Thất, “Là cô nương ---”

Tiền nhi lập tức chấn trước mặt Thảm Thất, “Vương phi, chúng ta về thôi.” Nói xong, mặc kệ Thảm Thất nói sao, lập tức kéo nàng hòa lẫn vào đám đông.

“Hắn là ---” Thảm Thất nghĩ nàng nên sớm đoán ra tên nhà quê này là hoàng tử Đông Hoa.

“Hắn chính là vị Cao công tử đó.” Tiền nhi bĩu môi.

Trong đầu Thảm Thất bỗng nhiên hiện lên thứ gì đó, không dám nghĩ nhiều, chỉ nói với bản thân không có khả năng, không có khả năng, ngoại trừ Hàn Sâm nàng không thêm quan tâm ai hết, không lâu sau Thảm Thất ném việc này sang một bên.

Cao Sưởng vẫn đứng im, hấn cúi người, nhặt chiếc mũ nàng làm rơi, giơ lên chót mũi người người, mùi thơm làm xao động lòng người.

Cao Sưởng nhớ tới lời mưu sĩ đã nói với hấn. Ra tay phải dứt khoát, quốc sắc thiên hương, nữ tử tài giỏi đều ở trong gia tộc Lan Lăng, nếu muốn cưới nàng làm vợ, phải dùng biện pháp mạnh, bằng không hết cách.

“Vương phi?” Cao Sưởng nhẹ nhàng gọi tên nàng, trong mắt lộ ý căm hận cực lớn.

Hàn Sâm biết rõ nữ tử hấn đang tìm là ai, bên ngoài giả vờ giúp hấn tìm, sau lưng lại để cho nha đầu kia đi theo Mai thị, nhiễu loạn tầm mắt của hấn, khiến hấn hồi hận cả đời.

Cao Sưởng nắm chặt quả đấm, nhìn theo bóng lưng Thảm Thất, sớm hay muộn ---

Sau chuyện của Mai Nhược Hàm, Thảm Thất chưa kịp quan tâm chính mình, đã gặp phải chuyện khác.

“Phải về kinh ngay sao?” Thảm Thất tròn tròn hai mắt, lát sau sáng tỏ, Hàn Sâm thắng lớn trở về mà, việc về kinh báo cáo lĩnh thưởng cũng bình thường, và lại bây giờ đã qua trung thu, đi hơn một tháng, thời điểm về kinh thành vừa vặn là mùa đông. Đây là ngày lễ trọng đại của quốc gia, Hàn Sâm về kinh gặp mặt phụ hoàng mẫu hậu cũng là tất nhiên, huống chi còn có lệnh vua ban xuống.

“La tỷ tỷ với Triệu tỷ tỷ có đi cùng không?” Mắt Thảm Thất xoay một vòng, nghĩ vậy. Tuy nàng không muốn nhìn thấy hai người kia suốt quãng đường đi, nhưng khi trở về kinh thành, có thể kiếm cách khiến các nàng vĩnh viễn ở lại đó, còn nàng sẽ đi với Hàn Sâm trở lại Lan Lăng, cuộc sống chỉ có hai người không tốt sao?

“Nàng nghĩ sao?” Hàn Sâm không trả lời.

“Ta nghĩ phụ hoàng với mẫu hậu sẽ nhớ tiểu tôn tử, La tỷ tỷ với Triệu tỷ tỷ cũng rất nhớ kinh thành nha.” Ý tứ Thảm Thất cực kì rõ ràng.

Hàn Sâm nghe Thảm Thất nói phụ hoàng mẫu hậu, hấn cười nhạo một tiếng, từ trước đến nay hấn chưa từng biểu lộ buồn vui nay cũng vậy, Thảm Thất nghe được vài lời đồn trên phố, nàng cũng đoán được mối quan hệ giữa hấn và Huệ Đế tuyệt đối không tốt, không nên nhắc tới phụ hoàng hấn nữa.

“Cứ theo ý nàng đi, nàng đi thông báo cho bọn họ, ngày mười chúng ta lên đường.”

Thảm Thất tuân lệnh, vui vẻ chạy ra ngoài. Nàng lớn như vậy, đi xa nhất cũng chỉ tới chỗ Đông Hải, quãng đường chừng mấy trăm dặm. Còn chuyện rời khỏi nhà, đến kinh thành thì đây là lần đầu tiên, sớm nghe kinh thành là nơi phồn thịnh nhất thiên hạ, nàng cực kì muốn đến xem một chút. Thuận tiện coi xem trong phủ Hàn Sâm có giấu con tiểu yêu tinh nào không.

Mười ngày sau sẽ xuất phát, thực ra mười ngày cũng không dài, Thảm Thất vội vàng đi chuẩn bị. Nàng muốn mang các vật ở quê lên kinh thành. Về phần Huệ Đế thì không cần phải nói, chỉ riêng việc mua quà thích hợp cho các nương nương đã đủ mệt rồi, Huệ Đế này thật sự là người chẳng ra gì, nạp hơn trăm nữ nhân vào cung. Thảm Thất vừa sắp xếp đồ đạc vừa oán trách. Lại còn phải hạ mình đi sang chỗ La thị và Triệu thị hỏi xem những phi tần được sủng ái yêu thích cái gì, dù sao nàng cũng không hiểu biết nhiều về kinh thành.

Thảm Thất không ngại học hỏi người kém cỏi hơn nàng.

Ngoại trừ trong cung, còn có người mà vương phủ Hàn Sâm coi trọng, quan văn quan võ trên tam phẩm đều phải chuẩn bị, thậm chí cả lễ bộ, hộ bộ các vị tiểu thư đều có phần. Thảm Thất đã nghe phụ thân nói về điều này từ lâu, chuyện lớn hay nhỏ đều quyết định bởi các vị đại thần, đại khái là bao che cho mấy kẻ bên dưới.

Thảm Thất vì Hàn Sâm mà cố gắng vắt óc suy nghĩ, nàng đặc biệt mua một cuốn < của xưởng Vinh Bảo có viết về các chuyện trong kinh thành, để nghiên cứu các nhóm người quan trọng, nơi nào không rành thì đi hỏi Ngũ Ca nàng, thậm chí hỏi Trương Tín và Ngôn Văn Cảnh bên cạnh Hàn Sâm.

Nhưng nhất quyết không đến gây thêm phiền phức cho Hàn Sâm, những việc nhỏ nhặt thế này, Thảm Thất cần phải biết làm chủ, để chứng tỏ nàng có tư cách quản lý, cũng là một người vợ giỏi giang.

Đến lúc đưa danh sách quà tặng cho Hàn Sâm xem, hấn lập tức đồng ý, không giống những thuộc hạ của hấn, đưa cái gì lên cũng bị trả về bắt làm lại,

Thẩm Thát ngồi trong thư phòng nhìn Hàn Sâm soi mói người khác. Nếu muốn làm việc giúp hắn, tuyệt đối không được làm qua loa.

Tâm tình Hàn Sâm khá tốt, hắn nhéo mặt Thẩm Thát, chêu ghẹo: “Trong thời gian ngắn như vậy mà nàng có thể thu xếp ổn thỏa, xem ra thật sự không thể khinh thường phu nhân nha.”

Thẩm Thát bày ra bộ dáng đắc ý, ôm cổ Hàn Sâm, đòi hắn khen thưởng.

Hàn Sâm bị nàng quấy không còn cách nào, “Được rồi, nàng đến tủ trang chon quần áo đi, ta trả tiền cho nàng chịu chữa.”

“Sao chàng biết?” Thẩm Thát vui mừng nhảy dựng lên, nghĩ tới việc đi đến kinh thành, nàng không thể mặc quần áo cũ để người khác chê cười là nông dân vào thành được, cho nên nàng tính đi mua mấy bộ quần áo mới. Tiếc là ánh mắt Hàn Sâm cực kì lợi hại, nàng đeo trang sức mới, hắn cũng có thể nhận ra, mặc dù không nói ra miệng, nhưng ánh mắt hắn lạnh lùng liếc qua Thẩm Thát, nàng lập tức sợ hãi.

Thẩm Thát không ngờ rằng người như Hàn Sâm một ngày kiếm được cả tỷ bạc nhưng lại nhớ rõ toàn bộ quần áo trang sức của nàng, khiến nàng không có cách làm bậy.

“Ta còn không hiểu rõ nàng sao?” Hàn Sâm lại nhéo mặt Thẩm Thát.

Thẩm Thát nhảy lên, cắn nhẹ vào vành tai Hàn Sâm, “Thiếp đang vội.” Nói xong liền chạy ra khỏi Tu Trúc lâu, quả thật là nàng đang vội, nàng đã chuẩn bị xong các kiểu dáng rồi, chỉ chờ đưa tới tủ trang cho người ta may, hồi các nàng đẩy nhanh tốc độ.

Dù sao Hàn Sâm mới là người trả tiền, nàng sẽ không tiết kiệm gì đâu.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Hành trình gian khổ (Thượng)

Ngày khởi hành, bọn họ chọn một giờ tốt để xuất phát, thời điểm Thẩm Thát vẫn nằm trên giường ngủ lập tức bị Tiền nhi đánh thức. Nửa đêm mọi người đều mơ mơ màng màng, nhưng bởi vì có Hàn Sâm bên cạnh nên Thẩm Thát cực kì tỉnh táo.

“Vương gia, ta muốn cưỡi ngựa chung với chàng.” Thẩm Thát không thích ngồi chung xe ngựa với đám người Triệu thị. Lần này trở về kinh thành, Hàn Sâm không muốn quá khoa trương, nên tùy tình huống mà giải quyết. Do mang theo quá nhiều quà cáp, thành ra phải đi vài chiếc xe ngựa, nếu mỗi người một chiếc xe ngựa nữa, như vậy quá hoành tráng, quân đội đông đúc rất dễ gây chú ý, cho nên Hàn Sâm bảo ba người các nàng đi chung chiếc xe ngựa lớn của Thẩm Thát, tất nhiên Thẩm Thát không đồng ý.

Hàn Sâm nhìn khuôn mặt Thẩm Thát có vẻ vẫn buồn ngủ, nàng không sợ ngã từ trên ngựa xuống hay sao, hắn ngẩng đầu nhìn trời đầy sao, “Ta ngồi xe ngựa.”

Thẩm Thát trợn mắt, “Được, vậy ta cũng ngồi xe ngựa.” Thẩm Thát không hề xấu hổ vì bản thân nàng nói một đằng làm một nẻo.

Xe ngựa vô cùng rộng rãi, bốn phía đều được đặt nệm mềm mại, đứng vào không sợ đau, ở chính giữa có một cái giường nhỏ, đương nhiên là dành cho Hàn Sâm, bên phải giường đặt cái bàn nhỏ để ngăn cách chỗ cho Thẩm Thát, La thị, Triệu thị và Tử Sung. Hiện giờ trên xe có năm người, tuy nhiên không có vẻ chật chội.

Nhưng Thẩm Thát không muốn ngồi ngáy giấc một chỗ, nàng nhìn Hàn Sâm ngồi trên giường không ngủ, chẳng qua hắn dùng một tay chống mặt để nghỉ ngơi một chút, nàng lập tức dầy mặt, không thèm để ý Hàn Sâm có đồng ý hay không, liền đi đến chỗ giường hắn, dựa đầu trên đùi Hàn Sâm.

Hàn Sâm rung chân, ý muốn lắc đầu nàng, Thẩm Thát rất lợi hại, vội vàng dùng hai tay ôm đùi Hàn Sâm lại, cánh tay không cẩn thận đụng vào chỗ khiến người ta đỏ mặt, Hàn Sâm đột nhiên mở to mắt, trừng mắt nhìn Thẩm Thát, Thẩm Thát cũng xấu hổ đỏ mặt, nhẹ cười hi hi, nhưng không chịu buông tay, dáng vẻ kiên cường.

Hàn Sâm hét cách với nàng, đành phải tiếp tục nhắm mắt, mắt không thấy tâm sẽ không phiền, Thẩm Thát càng thêm hào hứng. Lúc nàng xoay người, đắc ý lườm đám người La Triệu thị, La thị nhắm mắt cũng không biết là ngủ thật hay giả vờ, còn ánh mắt Triệu thị bị Thẩm Thát tóm được.

Thẩm Thát nhìn về phía nàng cười kiêu ngạo, mặc dù nàng biết làm như vậy là không hay, nhưng vẫn muốn đánh dấu chủ quyền của nàng lên người này. Thật giống như lời Ngũ Ca, mùa xuân hàng năm, con chim đực đều phải ở trên cành cây cao hót lớn tiếng, tuyên bố chủ quyền lãnh thổ.

Bây giờ Thẩm Thát nghĩ đến, không nhịn được cười ha ha, sau đó cảm thấy ngón tay Hàn Sâm hung hăng véo mông nàng một cái, cảnh cáo nàng, đừng quá đắc ý. Nhưng nàng không nhịn được phải đắc ý nha.

Nàng vừa hả dạ vừa vui vẻ. Hàn Sâm cho phép nàng mua thêm quần áo, hiện tại ở trước mặt mọi người dễ dàng tha thứ hành động chiếm đùi của hắn, vậy gọi là đặc biệt sủng ái. Do đó khó tránh khỏi có chút kiêu ngạo.

“Dừng xe, dừng xe.” Thảm Thất thò đầu ra khỏi cửa xe, bảo những người đi theo hộ tống dừng lại. “Vương gia, hôm nay ngủ ở Tô Thành này đi, đi tiếp về phía trước, chỉ có mấy cái trấn nhỏ, không có chỗ dừng chân đâu.” Thảm Thất kéo tay áo Hàn Sâm.

Nhìn xem sắc trời, hiện tại gần xế chiều, nếu duy trì tốc độ này, bọn họ dự kiến đến được trấn lớn tiếp theo, nhưng mà tật xấu nhờn nhều của cô nương Thảm Thất lại tái phát, nhất quyết đòi ở trong Đại Thành.

Thực ra, cho dù hồi kinh trễ nửa ngày, cũng không phải chuyện gì nghiêm trọng. Nhưng vấn đề là Thảm Thất sợ Hàn Sâm không đồng ý, nàng lại không đạt được mục đích, nên bảo dừng xe trước, tiền trạm hậu tẩu. Hành động này cũng chính là đại kỵ.

Hàn Sâm im lặng không nói một câu.

Thảm Thất cảm thấy Hàn Sâm trở thành người dễ nói chuyện rồi. Nhưng mà dễ giải như vậy thật không giống Hàn Sâm, tuy nhiên Thảm Thất cho rằng nguyên nhân vì sức quyến rũ vô biên của nàng, đây là kết quả của việc được nuông chiều từ bé.

Đoàn người bọn họ ở lại khách điểm lớn nhất trong Tô Thành.

Thời điểm gọi món ăn, khuôn mặt Thảm Thất hăng hái đến mức đỏ hồng, cảm thấy Hàn Sâm luôn nghe theo lời mình, còn khiến nàng vui hơn cả việc làm thần tiên, chỉ nguyện làm một đôi uyên ương chứ không muốn thành tiên. Hôm nay Thảm Thất cực kì vui sướng, nhìn La thị bên trái, Triệu thị bên phải, chợt cảm thấy các nàng cũng không quá đáng ghét, Thảm Thất hạnh phúc ngồi bên cạnh Hàn Sâm.

“Đậu hủ bát bảo.” Hàn Sâm nói với tiểu nhị.

Khuôn mặt Thảm Thất tối sầm, đậu hủ bát bảo là món mà Từ Sung thích ăn nhất, mỗi lần ăn cơm, đều thấy La thị đưa món ăn kia cho Từ Sung. Trong mắt Thảm Thất, nàng nghĩ chỉ có người nghèo khổ mới ăn đậu hủ thôi. Thảm Thất thấy Hàn Sâm quan tâm Từ Sung đầu tiên, thì trong lòng mất hứng, dù sao cũng là con của hắn, Thảm Thất không muốn nhưng vẫn phải nhẫn nhịn. Mặc dù nàng biết Hàn Sâm nhớ tên món ăn kia cũng bởi vì nàng.

La thị nhìn về phía Hàn Sâm cười thẹn thùng. Thảm Thất không muốn thấy ánh mắt hạnh phúc của nàng ta, đột nhiên cảm thấy nàng ta lại bắt đầu đáng ghét rồi.

“Gà quý phi.”

Lần này đến lượt Triệu thị nở nụ cười. Thảm Thất vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy gương mặt tươi cười của Triệu thị hướng về mình. Thảm Thất bực bội nói thầm trong lòng, hừ, ăn no chết đi mệnh quý phi, có gì tốt hơn người ta.

“Hóa ngư sí.”

Thảm Thất hận không thể đá Hàn Sâm một cái, đó không phải là món La thị thích sao? Từ Sung còn nhỏ nhưng cũng rất hiểu chuyện, hắn cảm động nhìn phụ vương hắn rồi chớp chớp mắt nhìn qua mẫu thân hắn. Thảm Thất nghĩ thầm, nếu như nàng có con, đảm bảo sẽ đáng yêu hơn Từ Sung gấp vạn lần. Còn La thị kia, xì cái gì không thích lại thích ăn vây cá. Vây cá mắc như vậy, không biết nàng ta có biết cảm nhận hương vị không nữa, sẽ không coi thứ này như những món ăn dân gian tầm thường chứ?

Thảm Thất ngồi oán thảm đến mức đau bụng.

“Canh lòng heo.”

Thảm Thất nhìn Hàn Sâm gọi món ăn, trong lòng bắt đầu nói, ghét nhất là ăn nội tạng.

“Thịt chó.”

Thảm Thất khế lắc đầu, nghĩ thầm, nàng không thích mấy thứ thịt này, không biết ăn vào có bị bệnh không nữa.

“Giò Ô Long.”

Thảm Thất lại lắc đầu, nàng không thích ăn giò, vừa béo vừa ngán, nhìn thấy ghê.

...

Tóm lại những món Hàn Sâm gọi Thảm Thất đều không thích, lúc này Thảm Thất muốn nổi nóng rồi.

“Vị đại gia này, hôm nay khách điểm chúng tôi có chim cút nướng, chân ngỗng bào ngư, các vị có muốn gọi một đĩa ăn thử không?” Tiểu nhị này vừa nhìn cách ăn mặc của bọn họ liền biết là người có vai vế, ông chủ có tiền nha.

Thảm Thất nghĩ thầm trong lòng, những thứ này còn chấp nhận được, sau đó lờm Hàn Sâm, thấy hắn mở miệng, khẩu hình miệng hắn rõ ràng là chữ “Không”.

Người ta thường nói một khi tức giận, lá gan cũng lớn hơn bình thường, Thảm Thất đột nhiên lớn giọng nói: “Mấy món gọi trước đó chúng tôi không cần nữa, khách điểm các người có thứ gì ngon đều mang lên hết đi, mỗi món một phần.”

Tiểu nhị trợn mắt, thì ra vị này mới đúng là đại gia tiêu tiền không biết tiếc nha.

Lần này La thị có chút sừng sốt, Từ Sung ảm ức đưa mắt nhìn mẫu thân của mình, sau đó lại nhìn phụ vương.

Bạn đang đọc truyện *Dự Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Hành trình gian khổ (Hạ)

Hàn Sâm im lặng chốc lát, “Cứ làm vậy đi.”

Tiểu nhị nghe lời đi xuống, lúc sau trở lại, hẳn đặc biệt đề ý Thẩm Thất. Bụng nước trà lên, Thẩm Thất và Hàn Sâm là người pha trà nổi tiếng nhất Tây Hoa, sau đó đến đám người La thị.

Thật ra cũng muốn khoe mẽ, nhưng một cái khách điểm như vậy, có hai cái lò với bát uống trà, đã là nhiều lắm rồi.

Tiểu nhị chuyên gia hầu hạ các vị khách từ nam đến bắc, sớm biết cách xử sự, hẳn đoán vị phu nhân toàn thân cao quý này mới đúng là người có tiếng nói, nên tất nhiên giúp nâng hạ thấp tiểu thiếp bên cạnh.

Bữa cơm này, chỉ có Thẩm Thất là người ăn ngon miệng nhất, còn trong lòng La thị và Triệu thị từ trước đến nay không bao giờ quan tâm giới hạn của nàng. Chỉ cần Hàn Sâm không ý kiến là được.

Lúc ăn cơm xong, nét mặt Hàn Sâm vô cùng bình thản, giọng nói cũng ôn hòa, hỏi Từ Sung làm bài tập chưa, sau đó dặn Triệu thị mặc nhiều quần áo một chút. Ban này Thẩm Thất vừa chơi bọn họ một vỏ thật đau, nên không so đo những thứ nhỏ nhặt này.

Buổi tối, quay lại phòng, Tiền nhi ôm ngực nói: “Chủ tử, vừa này người hù chết Tiền nhi rồi.” Lúc Thẩm Thất hủy bỏ thực đơn do Hàn Sâm chọn, nàng sợ tới mức hít một ngụm khí lạnh.

Thẩm Thất đắc ý lườm Tiền nhi.

“Chủ tử, chẳng lẽ người không thấy vương gia rất lạ hay sao?” Tiền nhi cẩn thận hỏi.

“Có gì lạ chứ?” Thẩm Thất khó hiểu nhìn Tiền nhi, “Chẳng lẽ vương gia cung chiều ta nhiều hơn một chút là lạ sao, người nên suy nghĩ rộng ra nha.” Thẩm Thất kéo lỗ tai Tiền nhi.

Tiền nhi nhìn bộ dáng vui vẻ của Thẩm Thất, không dám hắt nước lạnh vào người nàng.

“Yên tâm đi, đêm nay vương gia nhất định ngủ ở phòng ta. Cứ cho là hẳn vắng ta đi, cũng phải vào phòng ta đúng không?”

Lúc này Tiền nhi mới cười rộ lên, thì ra chủ tử thông minh như vậy, biện pháp này cũng nghĩ ra được, tới khổ nhục kế cũng dùng.

Hiện tại Thẩm Thất rất đắc ý, nàng đâu biết rằng sau này nàng phải chịu khổn khổ đến cỡ nào.

Nhưng nàng lại đoán trúng một chút rồi, Hàn Sâm thật sự đến phòng Thẩm Thất.

Thẩm Thất nháy mắt tình nghịch với Tiền nhi mấy cái, đối phương tự biết điều lui ra ngoài.

“Vương gia.” Lúc này Thẩm Thất nhẹ giọng, còn hết sức kiềm chế dáng vẻ uốn éo, giả bộ yếu đuối.

“Ừ, thay quần áo đi, ta dẫn một mình nàng ra ngoài.” Hàn Sâm đưa một bộ đồ vải cho Thẩm Thất.

Bình thường Thẩm Thất sẽ không chịu mặc những bộ quần áo làm từ vải thô này, nhưng bây giờ nàng không để ý tới nó. “Một mình ta? Ý của chàng là chỉ có ta và chàng?” Thẩm Thất cảm thấy ông trời thật có mắt, giọng nói không nén được vui mừng nên run rẩy.

Hàn Sâm mỉm cười, gật đầu, chứa đựng bao nhiêu tình cảm, Thẩm Thất có thể cảm nhận được.

“Giống như cái trang vi hành, quan sát dân tình sao?” Thẩm Thất thấy đi chơi thì đúng hơn, nghe nói những chuyện thế này thường xảy ra mấy cảnh lăng mạn lắm, hơn nữa Hàn Sâm vốn cũng quan tâm dân tình.

“Có thể nói là vậy.” Hàn Sâm trả lời.

Mặc dù không hiểu nghĩa của câu “Có thể nói là vậy”, nhưng Thẩm Thất cực kì háng hái, nên chẳng muốn động não.

“Nhưng mà quần áo này là vải thô.” Giọng nói Thẩm Thát nhỏ dần.

Hàn Sâm đi qua chỗ Thẩm Thát, ôm nàng vào ngực, giặt bộ đồ vải. “Ta giúp nàng mặc vào.”

Giọng điệu trầm thấp như vậy, hơi thở mờ ám lượn quanh Thẩm Thát, đầu óc nàng choáng váng chỉ muốn tránh Hàn Sâm, cơ thể vận vẹo như rắn.

Hàn Sâm định mặc quần áo trong tay vào cho Thẩm Thát, giữa đường lại đổi thành cùi yếm Thẩm Thát.

Thẩm Thát mặt đỏ tai hồng nói: “Không cần, phòng kè bên sẽ nghe thấy.” Nàng nhẹ nhàng đẩy Hàn Sâm, ngược lại càng tăng thêm ngọn lửa tình cho Hàn Sâm.

Hàn Sâm dùng tay chậm rãi vân vê vật trước ngực Thẩm Thát, khiến cho toàn thân nàng không còn hơi sức, chỉ có thể mặc kệ hân giờ trò, hai người ngã xuống cái đệm mềm mại Tiền nhi mới trải xong.

Chỉ sợ phòng này cách âm không tốt, tất nhiên Thẩm Thát không thể bày ra bộ dạng tùy tiện rên rỉ như ở nhà, chỉ có thể cắn môi, nào ngờ Hàn Sâm nhẹ nhàng liếm đôi môi nàng, khẽ nói: “Ta rất thích tiếng rên của nàng.”

Thẩm Thát cảm thấy đầu óc mình nổ tung, lâu lâu lại phát ra tiếng “Hí hí” hít thở, trong đầu còn lại một chút minh bạch, trách móc Hàn Sâm, biết rõ ràng nàng không dám lên tiếng, lại cứ làm động tác thô bạo như vậy. Nàng sợ có người nghe thấy, cảm thấy hình như người trong phòng kè bên cũng để ý tới, trong lòng vừa xấu hổ lại vừa vui sướng, toàn bộ cơ thể nhanh chóng co lại.

Hàn Sâm muốn nàng phải phát ra tiếng, càng vận động nhanh mãnh liệt hơn, trong đầu Thẩm Thát trở nên trống rỗng, chỉ biết giống như dây leo quấn chặt người Hàn Sâm, mặc kệ hân khi dễ chính mình như thế nào.

Lúc Hàn Sâm dừng lại, vẻ mặt xấu xa nhìn Thẩm Thát. Hân nhìn Thẩm Thát chằm chằm khiến nàng xấu hổ đến mức muốn chui xuống đất, nàng không biết câu cuối cùng nàng đã kêu cái gì, dù sao cũng là chuyện rất đáng hổ thẹn.

Hàn Sâm hôn má Thẩm Thát một cái, đứng dậy lấy khăn lau người giúp Thẩm Thát, như một người chồng quan tâm chăm sóc vợ. Cuối cùng hân cũng mặc bộ quần áo vải giúp cho Thẩm Thát, nhưng Thẩm Thát không cảm thấy khó chịu.

Có thể thấy quần áo thoải mái hay không, không phải do vải dệt, mà phải xem ai mặc giúp nàng.

“Nhất định phải đi vào nửa đêm hay sao?” Thẩm Thát có chút oán giận, vừa nảy mới bị Hàn Sâm hành cho một trận, làm gì còn sức lực.

“Việc này không thể chậm trễ, nếu nàng không muốn đi với ta, vậy ta tìm người khác đi chung?” Hàn Sâm quay đầu nheo mắt nhìn Thẩm Thát.

Thẩm Thát giống như trâu bị hân dắt mũi dẫn đi, chỉ có thể gật đầu.

Hàn Sâm kéo Thẩm Thát ngồi lên một chiếc xe ngựa đơn sơ, chỉ mang theo một cái bao đồ, đơn giản đến mức khiến lòng Thẩm Thát cảm thấy bất an, nhưng nàng tin chắc rằng, chỉ cần mang theo tiền, cho dù đến chỗ nào cũng không sợ, mọi thứ đều mua được bằng tiền.

Lăn qua lăn lại gần một canh giờ, nàng mệt đến mức eo mỗi lưng đau, không suy nghĩ nhiều, trên chiếc xe ngựa đơn sơ nàng gối đầu lên trên Hàn Sâm, cuộn tròn nằm ngủ. Có lẽ vì tâm trạng rất tốt, cho nên ngủ cũng cực kì say, cũng không nằm mơ gì cả.

Sáng sớm, Thẩm Thát hài lòng ngáp một tiếng, mở to mắt, lần đầu tiên mở mắt nhìn thấy Hàn Sâm cảm giác thật tốt. Thẩm Thát không kiềm chế được đứng dậy, muốn hôn lên môi Hàn Sâm một cái.

Hàn Sâm lập tức quay đầu, tránh được sự nhiệt tình của Thẩm Thát.

“Ăn một chút gì trước đi.” Hàn Sâm lấy một cái bánh bao ở trong túi tiền của mình đưa cho Thẩm Thát.

Từ lúc sinh ra đến giờ Thẩm Thát chưa từng ăn thứ này, nhưng nhìn vỏ ngoài thô ráp của bánh, Thẩm Thát không cần ăn cũng biết nó rất khó nuốt. “Ta không ăn thứ này đâu, chúng ta đi vào thị trấn phía trước, mua một chén cháo tổ yến, mua thêm mấy cái bánh hoa sen nữa, cánh gà chấm mật ong gì gì đó thì thế nào? Ta đói bụng quá.” Thẩm Thát nắm góc áo Hàn Sâm làm nũng.

Đáng tiếc động tác này làm quá nhiều đã không còn tác dụng, Hàn Sâm không hề để ý Thẩm Thát, chỉ bảo phu xe tiếp tục đánh xe.

Thẩm Thát không biết nàng lại chọc vào chỗ nào của Hàn Sâm nữa rồi, nhìn thái độ nghiêm túc của hân, không dám nói nữa, nhưng nàng ném bánh bao kia ra ngoài cửa sổ. Nàng cho rằng nàng không thích ăn thì tất nhiên Hàn Sâm cũng không được ăn thứ thấp hèn đó.

Giữa trưa, mắt thấy phu xe chạy qua một thị trấn, nàng lập tức bảo phu xe dừng lại, người nọ lại giống như kẻ điếc không làm theo, Hàn Sâm lúc này đang nhắm mắt nghỉ ngơi, Thẩm Thát không kiên nhẫn. “Gia, đến trấn tiếp theo chúng ta có thể ăn cơm trưa không?”

Hàn Sâm hơi mở mắt, “Đói bụng sao?”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 47: Lệ ngân hồng áp giao tiêu thấu (Thượng)

Thẩm Thất vội vàng nịnh hót gạt đầu.

Hàn Sâm lấy một chiếc bánh bao khác đưa cho Thẩm Thất.

Thẩm Thất lập tức nổi giận, vừa nẩy rõ ràng đi ngang qua một cái thị trấn phồn hoa, vậy mà hắn không chịu dừng lại dùng cơm, cứ ép nàng phải ăn thứ bánh cứng ngắt này, Thẩm Thất cầm lấy bánh bao ném ra cửa xe ngựa, “Ta muốn đến khách điểm ăn cơm.” Sau đó vén rèm lên nói với phu xe: “Dừng xe, dừng xe, quay đầu lại cho ta.”

Nhưng mà tất nhiên không có tác dụng, bởi vì người trả tiền cho hắn là Hàn Sâm không phải Thẩm Thất.

Thẩm Thất nhất quyết không chịu nghe lời Hàn Sâm, hai người La, Triệu thị nàng không thèm để trong mắt, người duy nhất khiến nàng lo lắng là Mai Nhược Hàm nhưng hiện tại nàng ta đã bị vậy, đến nay trong núi chỉ còn mình nàng là hổ, sao có thể không xưng bá. Kiêu ngạo trước kia càng tăng cao.

“Còn ồn ào nữa ta lập tức ném nàng xuống.” Hàn Sâm chột mở to mắt, sắc bén lạnh thấu xương, Thẩm Thất sợ đến mức quên cả mở miệng.

Khi đó mặt trời đã xuống núi, bọn họ lại đi ngang qua một thị trấn nữa, vẫn không dừng lại, Thẩm Thất tròn một ngày một đêm không ăn thứ gì, cảm thấy ngực sắp dán vào lưng luôn rồi, trong lòng đau đớn, nàng chưa từng phải nhịn đói như vậy.

Chạy qua thị trấn, Hàn Sâm dẫn Thẩm Thất vào một cái miếu đồ nát để ở, khiến cho Thẩm Thất nhớ lại chuyện ngày xưa ở Lan Lăng, trước Thạch Đầu trấn.

Thẩm Thất sờ cái bụng xẹp lép, bĩu môi nhìn Hàn Sâm nói: “Cái thứ kia, cái bánh bao ấy cho ta đi.” Thật ra cũng không phải không thể ăn, coi như cố gắng ăn để sống đi.

“Không có.” Lúc này Hàn Sâm đang gom củi vào để nhóm lửa.

“Không có? Hồi nãy ta thấy vẫn còn mà.”

“Ta đưa hết cho phu xe rồi.”

“Đưa hết cho phu xe?” Thẩm Thất nhìn xung quanh không thấy người kia đâu.

“Ta bảo hắn quay về rồi.”

“Quay về? Vậy ngày mai ai đánh xe?”

Tất nhiên Thẩm Thất biết tuyệt đối không phải Hàn Sâm, hắn không trả lời, “Ta đi tìm một chút đồ ăn dân dã.”

Thẩm Thất vừa nghe thấy ăn, mà lại không phải thứ bánh bao cứng kia, lập tức vui mừng, quên ngay vấn đề vừa hỏi. Nhìn đồng củi đang cháy hết sức hài lòng, lại chủ động cho thêm củi vào, sợ lát nữa lửa không đủ để nướng thức ăn.

Lần này Hàn Sâm không bắt con ếch ghê tởm nữa, là một con thỏ hoang, ánh mắt Thẩm Thất sáng lên, không tự giác được nuốt nước miếng.

Hàn Sâm xử lý con thỏ bên cạnh khe núi, cho nên Thẩm Thất không nhìn thấy cảnh con thỏ bị giết rồi xé xác, càng không biết thì ăn càng ngon miệng. Thẩm Thất tròn mắt nhìn Hàn Sâm nướng thỏ, mùi hương xông vào mũi, nàng nhìn thấy Hàn Sâm lấy trong bọc quần áo ra một lọ hương vị thượng hạng rắc vào thịt thỏ, hương bay bốn phía, càng khiến cho Thẩm Thất thèm ăn.

Hiển nhiên là Hàn Sâm bày sẵn tư thế chiến đấu, đôi mắt Thẩm Thất sáng lên, nói thẳng ra là Hàn Sâm cố tình chọc giận nàng, nhưng thực tế là hắn đã chuẩn bị thức ăn dân dã cho nàng ăn. Phía trước toàn là ức với hậu, tránh cho Thẩm Thất soi mói thịt nướng của hắn khiến hắn không ăn được. Thẩm Thất nghĩ thầm, nếu Hàn Sâm có hỏi, nàng nhất định nói là mới nhìn đã thấy ngon, hắn không cần làm hành động như vậy.

Thẩm Thất cảm thấy đêm lạnh hai người ngồi trước đồng lửa, nướng thịt thỏ thơm phức, là một trải nghiệm rất thú vị.

Thẩm Thất nhìn thấy thịt thỏ đã chín, Hàn Sâm gỡ thịt thỏ xuống, bẻ một cái chân gặm ngon lành, không có ý định chia cho Thẩm Thất.

Thẩm Thất đang đói bụng, mặt mũi cũng không cần, bao tử mới quan trọng, nhẹ nhàng di chuyển đến bên cạnh Hàn Sâm, “Ta cũng muốn ăn.” Nàng nhỏ giọng nói, kéo kéo ống tay áo Hàn Sâm, giống như chiêu này có thể trăm trận trăm thắng.

Hàn Sâm không nói lời nào, di chuyển ra xa một chút, gặm sạch sẽ bốn chân, sau đó cực kỳ thận trọng ném xương ra ngoài miếu.

“Á, trời à, ta vẫn chưa ăn gì mà.” Thảm Thất vội vàng hét, chạy ra ngoài miếu, lại thấy một con chó hoang đứng chỗ khúc xương, ánh mắt hung dữ nhìn Thảm Thất, giống như nói nếu ngươi dám cướp của ta, ta lập tức liều mạng với ngươi.

Lúc này trong đầu Thảm Thất mới mơ hồ hiểu ra, nhớ lại chuyện nàng ném con ếch trong miếu đổ nát lần trước, khi đó sắc mặt của Hàn Sâm rất bình tĩnh. Bây giờ Thảm Thất mới hiểu, vị đại gia này vẫn mang thù lần đó, bây giờ muốn đòi nợ cũ, giờ nàng mới biết Hàn Sâm là con người ngay cả chuyện nhỏ như hạt đậu hắc cũng nhớ thật kỹ, còn theo chủ nghĩa trả thù cực đoan nữa.

“Ta đói bụng, ta muốn ăn.” Thảm Thất dậm chân.

“Muốn ăn cái gì thì tự mình làm đi.” Hàn Sâm không thèm nhìn Thảm Thất một cái, hần nhắm mắt dựa lưng vào cây cột nghỉ ngơi.

Thảm Thất tức giận liền đi ra ngoài cửa, nhưng bị con chó hoang kia làm cho hoảng sợ vội đi vào lại. Huống chi bên ngoài một màu đen thui, phảng phất có tiếng sói kêu, Thảm Thất sợ đến mức không dám bước ra. Chỉ có thể dậm chân quay lại bên trong ngôi miếu, “Ta muốn ăn---” Thảm Thất bắt đầu nổi bão.

Hàn Sâm nhần nại đến lần thứ ba, lập tức đứng dậy ra ngoài.

“Này, chàng đi đâu vậy?” Thảm Thất chạy theo Hàn Sâm ra ngoài, chớp mắt đã không thấy bóng dáng hần đâu cả. Nhìn xung quanh cũng không thấy.

“Hàn Sâm, Hàn Sâm--” Thảm Thất khóc nức nở, so với việc đói bụng thì ở chung một chỗ với hần vẫn tốt hơn. Kêu một lúc lâu không thấy tiếng trả lời, trong lòng Thảm Thất nghĩ đến chuyện muốn nhảy sông tự tử.

“Ta ở trên nóc nhà.” Lúc này mới nghe thấy giọng nói Hàn Sâm.

Thảm Thất vội vàng đi qua, lập tức nổi giận, thật sự là không thể chịu được nữa. “Vậy ngươi cứ tiếp tục ở chỗ này đi.” Thảm Thất biết Hàn Sâm ở gần nàng nên không sợ nữa. Tức giận quay lại chỗ đồng lúa, một lát sau lo lắng không biết Hàn Sâm có bị cảm lạnh hay không.

Nhưng mà độc nhất vẫn là tâm địa của đàn bà, cuối cùng nàng cũng không gọi Hàn Sâm xuống.

Thảm Thất dựa người vào cây cột, mặc kệ là cây cột hay dưới đất bản thủ cớ nào, chỉ nghĩ tới, ngủ đi, ngủ rồi sẽ không thấy đói bụng nữa. Có thể nói cơ thể nàng rất khỏe, ngồi một hồi liền ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh lại, thấy Hàn Sâm đứng trước mặt nàng, dắt ngựa đến chỗ nàng, “Muốn ăn cơm, thì lái xe ngựa cho ta đi, tự tay kiếm tiền ăn cơm.”

Thảm Thất tròn trừng mắt, lái xe ngựa ư, thật sự là chưa bao giờ nàng bị xi nhục như thế, nàng không tin Hàn Sâm có thể để nàng chết đói, “Không đời nào.” Tính nàng vốn cố chấp, dù sao sau này Mai Nhược Hàm cũng không phải đối thủ của nàng nữa, Thảm Thất hoàn toàn không kiêng nể điều gì.

“Vậy thì nàng tự mình đi đi.” Hàn Sâm lấy lại cái roi trong tay Thảm Thất, dắt xe ngựa, cực kỳ tiêu soái lái xe ngựa rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Lệ ngân hồng áp giao tiêu thấu (Hạ)

Thảm Thất đứng phía sau nhìn theo bóng dáng Hàn Sâm, thầm nghĩ, tư thế lái xe cũng đẹp như vậy. Nàng nhếch khóe miệng cười, hần nghĩ nàng sẽ đuổi theo hần sao? Ý nghĩ thật viễn vông.

Thảm Thất đi đến chỗ cây đại thụ gần đó tựa vào nghỉ ngơi, nàng biết Hàn Sâm sẽ trở về tìm nàng.

Nhưng mà đợi đến khi mọc trời ở hướng đông lặn về hướng tây, người kia vẫn chưa quay lại, lúc này Thảm Thất mới hoảng hốt, người đi trên đường càng ngày càng nhiều, người chỉ trở vào nàng cũng ngày càng nhiều. Dọc đường mấy vị công tử mặc quần áo gấm vóc mở miệng chê ghẹo, Thảm Thất dần dần hiểu được, khổ sở chờ đợi không phải là biện pháp hay.

Hiện tại, Thảm Thất mới nhận ra, Hàn Sâm cố tình đưa nàng vào tình huống khó khăn, không tiền không đích đến, bây giờ nàng không thể quay về Lan Lăng, càng không thể một mình lên kinh thành. Nghĩ đến lộ phí, mới chợt nhớ, lúc Hàn Sâm bảo nàng thay quần áo, nàng không hề mang theo tiền bạc ngân phiếu hay bất cứ thứ gì.

Bây giờ một thân một mình ở nơi thôn quê, trên đầu chỉ có một cây trầm gỗ không đáng giá, căn bản là không xu dính túi.

Thảm Thất lấy lại tinh thần đi về phía trước, trong lòng thầm nghĩ, khẳng định là Hàn Sâm dừng ở phía trước chờ nàng, chờ để chê cười nàng. Thảm Thất đi một chút rồi dừng lại, không ngờ đi mãi cho đến khi sao mọc đầy trên trời, lúc này nàng đã tới một thôn nhỏ. Ngọn đèn sáng duy nhất còn lại trong thôn phát ra từ một khách điểm, người ngồi trong đó không phải Hàn Sâm thì là ai.

Thẩm Thất vừa mệt vừa khát, nàng nhìn Hàn Sâm, tinh thần lập tức tỉnh táo, vội vàng bước vào khách điểm, ngồi xuống trước mặt Hàn Sâm. Trước mặt hắn là hai đĩa thịt bò, nhưng mà đã không thấy thịt bò đâu hết, chỉ còn sót lại thịt vụn. Và một ổ bánh mì đã gặm hết phân nửa.

Thẩm Thất nhìn ổ bánh mì kia, nuốt nước miếng vài lần, nhưng tuyệt đối không động tay, cho dù là đói chết nàng vẫn phải giữ gìn tôn nghiêm của mình, loại đồ ăn thừa này sao có thể ăn được nữa, như vậy càng khiến Hàn Sâm khinh thường.

Từ đầu đến giờ, Hàn Sâm chưa từng liếc mắt nhìn Thẩm Thất, giống như người xa lạ, hắn ném một miếng bạc vụn lên bàn, “Tiểu nhị, tính tiền.” Sau đó hắn đi về phía sau khách điểm, là muốn ngủ tại chỗ này.

“Này.” Thẩm Thất ở sau lưng Hàn Sâm.

Hàn Sâm không hề quay đầu.

Thẩm Thất nghe thấy tiếng mắng chửi của tiểu nhị, nàng không thể không rời khỏi khách điểm, vẫn ngoan cố đứng lại chửi hắn: “Người cứ chờ đó cho ta, để xem về sau ta xử người như thế nào.”

Tiểu nhị mặc kệ không thèm để ý tới nàng. Một nữ nhân mặc quần áo tồi tả, bản thân có thể làm gì được chứ, hắn đẩy nàng ra ngoài cửa.

Thẩm Thất bò lên chiếc xe ngựa đơn sơ của Hàn Sâm, nằm co ro một buổi. Trong lòng mắng Hàn Sâm là người máu lạnh, bạc tình. Khiến cho nàng hai ngày hai đêm không được ăn cái gì, còn làm cho nàng không có nơi để ngủ, không có chỗ để tắm. Thậm chí không có lược để chải tóc, ngay cả giày cũng rách.

Vừa nãy lúc tiểu nhị nhìn thấy Thẩm Thất, hắn phẩy phẩy cái mũi, giống như người Thẩm Thất thú vị lắm vậy, khiến nàng xấu hổ muốn chết, nhưng nước mắt lại không thể rơi.

Sáng sớm, Hàn Sâm ngủ một giấc êm ái, anh tuần rạng rỡ bước tới, Thẩm Thất tự động cảm roi ngồi trên đầu xe ngựa. Cô nhân nói: đại trưởng phu cô được giãn được. Đại tiểu thư cũng có thể.

Hàn Sâm cười cười, vén rèm ngồi vào bên trong xe ngựa. Thẩm Thất lạnh lùng thúc ngựa, tuy rằng ban đầu không thuận tay cho lắm, nói cho cùng đầu óc nàng không phải để thêu hoa, rột cuộc cũng có thể thuần thục điều khiển xe ngựa theo hướng của nàng.

Giữa trưa bọn họ đi ngang qua một thị trấn, Thẩm Thất có chút hy vọng xe ngựa sẽ ngừng lại, mặc dù vẫn rất giận không muốn nhìn mặt Hàn Sâm, nhưng mà nàng thò cánh tay ra.

“Cầm đi.”

Thẩm Thất nhìn một xúi bạc vụn Hàn Sâm cho, “Đây là bao nhiêu?” Nàng hay dùng ngân phiếu, hoàn toàn không có khái niệm với thứ này, nhưng so sánh với nén bạc ngày hôm qua Hàn Sâm đưa cho tiểu nhị thì nhỏ hơn nhiều.

“Một tiền bạc.” Hàn Sâm bày ra bộ dáng như kiểu hỏi Thẩm Thất có muốn cầm hay không.

Thẩm Thất không muốn cãi nhau với hắn, cầm lấy bạc đi vào quán cơm. “Tiểu nhị, mang cho bốn cô nương hai đĩa thịt bò, một chén cơm trắng.” Nếu ngày thường ai dám mang loại thịt bò này cho Thẩm Thất cô nương ăn, nàng nhất định nổi cáu.

.....

Tiểu nhị nhìn Thẩm Thất, “Ba tiền bạc.”

Thẩm Thất hung hăng trợn mắt nhìn tiểu nhị, chưa từng có ai vì ba tiền bạc mà chất vấn Thẩm Thất cô nương. Đáng tiếc tiểu nhị này không biết Thẩm Thất.

Thẩm Thất đang suy nghĩ phải dùng tiền bạc trong tay như thế nào, bỗng nhiên cảm thấy tiếc không nỡ dùng, đúng là trên cúi đầu không bằng dưới cúi đầu. “Một tiền bạc có thể ăn cái gì?”

“Tiểu điểm có bán cơm suất giá một tiền bạc.”

“Vậy có bán cơm suất nửa tiền bạc hay không?” Tuy rằng nàng không biết cơm suất là cái gì, nhưng Thẩm Thất rất muốn tiết kiệm tiền.

Tiểu nhị lạnh mặt, “Có----- ” Kéo dài âm cuối.

Hắn mang rất nhiều cỏ lên, nào là cỏ màu vàng, phía trên có vài lá cải xanh, một chút nước sốt, còn có hai thứ không xác định được đó là vật gì, cứ xem như là đồ ăn đi. Chỉ sợ ngày thường Thẩm gia cho súc vật ăn còn tốt hơn những thứ này, Thẩm Thất ngoảnh đầu suy nghĩ, cầm lấy đôi đũa.

Hai thứ đồ rục kia không tính là xấu xí, Thẩm Thất nâng lên trên mũi ngửi ngửi, đúng là không thể nào thích nổi, thử bỏ vào miệng, nhai nhai, giòn giòn, có chút cay cay, nhưng khiến Thẩm Thất phải mở rộng tầm mắt, nhiều năm sau Thẩm Thất mới biết được thứ này gọi là củ cải tì, cho nên nàng tin rằng dù nghèo hèn vẫn có thể làm ra món ăn ngon.

Hàn Sâm gọi hai đĩa thịt bò và một chén cơm trắng đưa đến trước mặt Thẩm Thất, “Ăn đi.” Hắn nhìn Thẩm Thất ngồi gồ bát, nhú mày.

Thẩm Thắt không thèm... để ý đến hân, nàng đang khuấy bát của mình, không khác gì ăn xin.

“Cẩn thận kéo đau bụng.” Hàn Sâm giựt lấy cái chén trước mặt Thẩm Thắt.

Nước mắt Thẩm Thắt lập tức rớt xuống, cho dù đi bộ đến mức hai chân ứa máu nàng cũng không khóc, cho dù đánh xe ngựa đến nỗi lòng bàn tay nàng bị rách nàng cũng không khóc, nhưng bây giờ nàng cố tình khóc, hơn nữa còn khóc thật nhiều, thật thương tâm.

Đau lòng đến cực điểm, nước mắt Thẩm Thắt lặng lẽ tuông rơi, nếu không tận mắt nhìn thấy, thật không thể tin rằng đôi mắt của nàng có thể chứa nhiều nước đến vậy.

Hàn Sâm lấy chén đi, Thẩm Thắt nhìn theo đôi đũa mà thấy nước mắt của mình trên bàn, nước mắt trên bàn đọng lại thành từng vũng.

Hàn Sâm thở dài một tiếng, xoa đầu Thẩm Thắt, “Nàng có biết tại sao ta lại làm vậy không, Thắt Thắt?”

Bạn đang đọc truyện *Dự Lang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Đường làm quan rộng mở (Thượng)

Thẩm Thắt nâng hai mắt đầm lệ nhìn Hàn Sâm, khóc lóc kể lể, “Hiểu nguyên nhân người làm như vậy là một chuyện, có chấp nhận người làm như vậy hay không lại là chuyện khác.” Thẩm Thắt nhìn thoáng qua Hàn Sâm, cúi đầu khóc tiếp.

Hàn Sâm không biết làm sao đành bê bát com lên, gấp một miếng thịt bò lớn đưa đến trước miệng Thẩm Thắt.

Thẩm Thắt muốn kiên trì không ăn đồ bố thí, đáng tiếc trời đất bao la bụng là lớn nhất, bây giờ nàng mới hiểu được cảm giác đói bụng là gì. Mắt nàng lóe sáng nhìn chằm chằm miếng thịt bò kia, lè lưỡi, định liếm thử thôi, ai ngờ mùi vị cũng được lắm, vô tình nuốt một nửa, lúc này nghĩ muốn phun ra cũng không được.

Hàn Sâm đút cho Thẩm Thắt ăn một chén com lớn, nước mắt của nàng vẫn không chịu ngừng. Sau khi ăn xong dọn đồ tiểu nhị chuẩn bị nước tắm, cho Thẩm Thắt chải đầu rửa mặt.

Dọc đường Thẩm Thắt im lặng không nói một chữ, trông cực kì ngoan ngoãn. Hàn Sâm ôm nàng ngồi xuống trước bàn trang điểm, tỉ mỉ chải tóc cho nàng, Thẩm Thắt không thèm để ý tới, cúi đầu suy nghĩ.

Một lúc sau, Thẩm Thắt đột ngột đứng lên, “Ta muốn ăn tổ yến, ăn một chén thật to.”

Đôi mắt Thẩm Thắt ửng đỏ, hai tay nắm chặt, bả vai kiên định, cổ thẳng tắp, giống như nếu ai dám phản đối nàng, nàng sẽ lập tức xông tới đánh hân một trận, không trách được Tiền nhi nói kiếp trước của nàng chính là thổ phi.

Đối với Thẩm Thắt mà nói, lúc này, không đơn giản chỉ là đạo lý linh tính, mà chính là quyết định thắng thua. Lúc Hàn Sâm để nàng lại rồi lái xe ngựa rời đi, Thẩm Thắt không thể không thừa nhận, trong nội tâm nàng xuất hiện cảm giác Hàn Sâm sẽ bỏ nàng.

Cho nên không dám đánh cược, nàng chỉ có thể cúi đầu nhận thua, mặc dù im lặng, khóc không ra tiếng, nhưng nói chung vẫn muốn cãi nhau.

Hàn Sâm đặt chiếc lược trong tay xuống, lạnh lùng nhìn Thẩm Thắt, không nói lời nào.

Thẩm Thắt không chấp nhận yếu thế ngẩng đầu nhìn Hàn Sâm, cũng không nói chuyện. Cứ như thế mãi, người thua nhất định là Thẩm Thắt, bởi vì cổ nàng đã bắt đầu đau rồi.

Đến cuối cùng, Thẩm Thắt không thể không dùng bàn tay đỡ gáy, giảm bớt đau nhức. Lúc nàng nhấc tay lên, vết thương trong lòng bàn tay nàng vô tình xẹt qua mắt Hàn Sâm.

“Đi. Ta dẫn nàng đi ăn.” Hàn Sâm sờ sờ trán, cảm thấy đành chịu.

Tuy rằng giọng điệu không tốt, nhưng trong mắt Thẩm Thắt lập tức phát ra quang sáng, từ xưa tới nay, đây là lần đầu tiên Hàn Sâm chịu nhường bước, Thẩm Thắt chịu nhiều đau khổ như vậy, bỗng cảm thấy cũng có thể bỏ qua chuyện cũ.

Người thắng nên rộng lượng.

Thẩm Thắt nín khóc mỉm cười, kéo tay Hàn Sâm, “Đi thôi.”

Hàn Sâm nhìn Thẩm Thắt, hân không cười, “Thật đúng là một cô thôn nữ xinh đẹp.”

Thẩm Thắt biau môi, còn không phải do hần tìm quần áo này sao. Lúc Thẩm Thắt đi đường, ở ven đường có một dòng suối chiếu sáng. Quả thực là biến thành một cô thôn nữ xinh đẹp, vậy mà cũng chỉ là thôn nữ thôi. Phạt dựa vào kim trang, người dựa vào ăn mặc, sự thật quá kinh người. Mỹ nhân xinh đẹp rung động thiên hạ như Thẩm Thắt, lúc mặc quần áo nông dân, cũng không khác gì phụ nữ nông thôn là mấy.

Thẩm Thắt không thể không thừa nhận, một khác kia thật làm người ta kinh hãi.

Cho nên nàng quyết định, chỉ có thể ăn son hào mỹ mỹ, tuyệt đối không luyện tiếu củ cải ti kia.

Thời điểm đến Đại Thành, Hàn Sâm thực sự dẫn Thẩm Thắt đến từ lâu nổi tiếng ăn com, hai chén canh tổ yến đường phèn.

Thẩm Thắt làm một chuyện mà chính bản thân nàng cũng không ngờ tới, hỏi giá cả. “Hai chén này bao nhiêu tiền?”

Tiểu nhị kia cười cười, “Không mắc, không mắc, tiểu điểm nổi danh là bán đồ vừa sạch vừa ngon, năm lượng bạc một chén.”

“Cái gì.” Thẩm Thắt sợ hãi la một tiếng, nàng có chút xấu hổ, tiểu nhị kia nhìn bộ dáng của nàng, giống như nói rằng đã nghèo, thì không nên tiêu xài phung phí, bất chước người khác ăn tổ yến. Chính nàng cũng thấy tức, ăn com trong từ lâu, tối kỵ nhất là hỏi giá cả, không biết tại sao Thẩm Thắt lại làm ra cái loại chuyện mất mặt này.

Tiểu nhị kia lùi ra sau, Hàn Sâm nhìn gương mặt Thẩm Thắt liền bật cười, cười đến mức khiến nàng ngượng ngùng. Thẩm Thắt cúi đầu, ăn một chén tổ yến, trong đầu lại tính toán, nếu mình muốn kiếm tiền trả, phải đánh xe ngựa tổng cộng mười sáu ngày mới có thể kiếm được một lượng bạc. Năm lượng bạc chẳng khác gì phải đánh xe tám mươi ngày, hơn nữa theo Hàn Sâm nói, nàng đánh xe ngựa như vậy, một ngày kiếm được hai, ba mươi đồng là nhiều rồi. Lão nhân gia này không biết khai ân đâu.

Lúc Thẩm Thắt ăn, Hàn Sâm bưng một chén khác lên, “Cầm lấy đi.”

Thẩm Thắt cầm cái chén không biết làm sao, cắn môi, đỏ mặt, “Chàng biết rõ ta, ta không phải --- ta chỉ là ----” Ý nàng đâu phải là vậy, nhưng mà đang giận dữ.

Thẩm Thắt suy nghĩ thật lâu, vẫn cúi thấp đầu, giọng nói như con muỗi, “Ta biết sai rồi.”

Hàn Sâm nhìn Thẩm Thắt, càng cười to hơn, nhéo mặt của nàng, “Ăn đi.”

Thẩm Thắt ăn xong bữa này không sao cả, nhưng khi về khách điểm nghỉ ngơi lại bị tiêu chảy, cũng không biết là do com suất, hay là do thịt cá, khiến Hàn Sâm nửa đêm phải chạy đi tìm thầy thuốc, còn phải tự mình công thầy thuốc đến khách điểm.

Cơ thể Thẩm Thắt luôn luôn tốt, rất ít khi bị bệnh, một khi phát bệnh, thật sự là giống như sắp chết, dày vò Hàn Sâm nhiều ngày, bê trà bưng nước, lại phải nấu thuốc.

“Cái này có thể xem là ta tự tìm đau khổ.” Hàn Sâm giúp Thẩm Thắt đắp chăn, cười khổ tự giễu.

Thẩm Thắt cười đến mức nước mắt đầm đìa, “Đáng đời.” Nhưng thật ra Thẩm Thắt cảm thấy có chút may mắn, nàng bị bệnh rồi mới thấy Hàn Sâm cũng rất có nhân tính, vốn dĩ việc bưng trà rót nước, nên để nô tài làm.

Buổi tối, cả người Thẩm Thắt vô cùng đau nhức, nàng liền đánh thức người khó khăn lắm mới ngủ được một chút là Hàn Sâm tỉnh dậy, bắt hần búi tóc cho nàng. Cảm giác thấy bàn tay hần lướt qua mái tóc mình, có vài phần yêu thương, nhưng cũng không quá nhiều.

“Ta muốn nghe kể chuyện xưa.” Thẩm Thắt được một tác lại muốn tiến thêm một thước.

Mấy ngày nay tính tình Hàn Sâm rất dễ chịu, giọng nói trong suốt: “Có một cô nương vào đêm tân hôn, phu nhân của nàng muốn cời quần áo nàng, nàng nói: ‘Mẫu thân bảo không thể cời quần áo, không thể trái lời mẫu thân. Nhưng mà tướng công đã nói vậy, mệnh phu cũng không thể trái.’ Nàng thử đoán xem nàng ấy làm thế nào?”

Thẩm Thắt trầm ngâm suy nghĩ một lát, việc này cũng thật khó khăn, xuất giá tòng phu, tất nhiên phải nghe lời phu quân, nhưng làm trái lời mẫu thân là bất hiếu.

Hàn Sâm nhìn vẻ mặt khó xử của Thẩm Thắt, cười nói: “Nàng kia cũng thật thông minh lanh lợi, nàng nói phần trên không cời, cời phần dưới được rồi, tiện cả đôi đường không trái ý ai.”

Mặt Thẩm Thắt đỏ bừng, tim đập nhanh, nói Hàn Sâm một câu.

“Không nghe, không nghe, ta không nghe chuyện này, chàng không đứng đắn gì hết.”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Đường làm quan rộng mở (Hạ)

“Được được, kể một chuyện khác, có hai nữ tử lấy chồng xa quê, về thăm cha mẹ cùng một lúc, nàng hỏi mẫu thân, không có chỗ nào có phong tục giống quê hương. Nàng kia nói, cái khác chính là, dùng gối khác nhau.”

Thẩm Thất vội vàng nói: “Việc này là hiển nhiên, có nơi dùng gối vuông, có nơi dùng gối tròn, có chỗ lại dùng gối ngọc, gối đá.”

Hàn Sâm nhìn nàng cười không nói, nhưng ý cười kia rất xấu xa, Thẩm Thất đỏ mặt, nàng nhẹ nhàng đẩy Hàn Sâm, “Vậy chàng nói thử xem khác nhau chỗ nào?”

“Nữ nhân kia nói, chỗ này chúng ta dùng gối gác sau đầu, nhưng chỗ đó của bọn họ dùng gối để kê sau lưng.”

Thẩm Thất nghe xong những lời này của Hàn Sâm, khuôn mặt liền biến thành màu hồng, “Chàng không đứng đắn gì hết.”

“Ta không đứng đắn như thế nào hả?” Hàn Sâm cúi người xuống, “Chẳng lẽ nàng muốn cãi lời phu quân?” Tay hắn cởi cúc áo Thẩm Thất.

Thẩm Thất bị hắn quấy nhiễu mà cơ thể mềm oặt, quay tới quay lui trốn tránh.

“Người ta nói nhập gia tùy tục, chỗ này bọn họ dùng gối đầu để đặt dưới lưng.” Hàn Sâm mút vành tai Thẩm Thất.

“Chàng nói bậy.” Một giây sau lại nói, “Đại phu bảo phải để ta nghỉ ngơi thật tốt.”

“Đại phu cũng nói, bệnh này phải đồ mồ hôi.” Hàn Sâm ôm eo Thẩm Thất, đứng yên không động.

Nói tóm lại là:

Liễu Chính ôn nhu hoa chính kiều,

Tương phùng khắp khắp thị lượng tiêu.

Vân tham vũ luyện vô hươu huyết,

Bất vấn tảo tri hồn dĩ tiêu.

Cuối cùng Thẩm Thất và Hàn Sâm cũng hợp lại chỗ La, Triệu thị, lúc này cũng đã là một tháng sau. Thẩm Thất sống chết kéo dài thời gian, cho nên hai người đi gần một tháng, mắt thấy sẽ phải vào kinh, một đội nhân mã mà phải tách lẻ ra đi thì có vẻ không tốt, hơn nữa tình hình hiện giờ không yên bình. Ngoài có cường địch, trong có dân đói, chuyện không nhất của roi trên đường đã sớm đi vào truyền thuyết rồi.

Lúc Thẩm Thất nhìn thấy La, Triệu thị, khóe miệng tự giác buông xuống.

Hàn Sâm sau lưng nàng, nhẹ giọng lạnh lùng “Hừ” một tiếng, nàng lập tức trở nên tươi roi rói, giả bộ cười vui vẻ, La, Triệu thị thấy thế liền kinh hãi không thôi. Lần đầu tiên Thẩm Thất xoa đầu Từ Sung, “Hình như Từ Sung cao lên rồi.” Lời này cũng là nói dối.

Nếu muốn thay đổi khác xưa, Thẩm Thất không nên vì Hàn Sâm mà khiến bản thân phải nổi giận lên người La, Triệu thị, chẳng qua thời thế thay đổi rồi. Mặc dù vẫn vì Hàn Sâm, nhưng Thẩm Thất có thể hiểu cái gì đã thay đổi.

Hiện tại Thẩm Thất cảm thấy nàng và Hàn Sâm chính là một, cho nên phải đối xử lễ phép với hai người La, Triệu thị. Bởi vì cái lý thuyết “Dạy bảo là yêu” chỉ có một người tài giỏi như Thẩm Thất mới có tư cách tiếp nhận nó. Trước kia, nàng một mực cho rằng ba người bọn họ đoàn kết xa lánh mình.

Dọc đường đi không biết Hàn Sâm có cho người đi dọn đường trước hay không, hay là do tình hình Tây Hoa gần đây đã chuyển biến tốt hơn, tóm lại đường đi hết sức thuận lợi.

Cánh cổng kinh thành phía nam xuất hiện trong mắt Thẩm Thất, nàng xem không kiềm chế được mà la to. Ngụy nga trắng lè, nghe nói phía nam có năm tòa thành, xinh đẹp tinh tế khác xa kinh thành Lan Lăng.

An Dương, tràn đầy không khí vinh quang.

Lần đầu tiên Thẩm Thất được thấy An Dương, nàng đã yêu thích An Dương, thích không khí của nó, thích các lầu gác san sát nhau của nó, cũng thích phong thái người giàu có trong kinh thành. Dưới chân thiên tử không mong có chỗ cho dân nghèo.

Bởi vì trời đã tối, cổng thành đã khóa, cho nên đoàn người bọn họ phải về phủ của Hàn Sâm ở kinh thành trước, ngày mai mới vào kinh diện thánh.

“Vương gia, ngài đã về rồi, khiến lão nô phải vất vả lo lắng, sợ ngài ở ngoài phải chịu khổ, nên mặc kệ thân thể của bản thân vội vàng chạy ra ngoài nghênh đón.” Không thấy người đầu chỉ nghe thấy tiếng, Thẩm Thất đang suy nghĩ, kẻ nào dám ở vương phủ gây ồn ào như vậy. Một là không biết lớn nhỏ, hai là không có phép tắc, vừa nghe đã biết là người thấp hèn.

Quả nhiên, xuất hiện là một người đẹp hết thời, tô son trét phấn, nhìn khuôn mặt đỏ chót, liền hiểu là người hay hút thuốc.

“Ma ma.” Người có phản ứng đầu tiên là La thị, nằng gặt đầu với ma ma kia.

Thẩm Thất quan sát, nhớ kỹ trong lòng, tốt xấu gì La thị cũng là một trác phi, sao có thể hành lễ với một ma ma, cho dù là bà vú của Hàn Sâm, cũng không có thân phận cao quý này, bắt trác phi phải cúi đầu. Hơn nữa, bà vú của Hàn Sâm không phải là Lưu ma ma bên cạnh mình sao?

Ai ngờ ma ma kia chỉ liếc qua La thị, khoe miệng hiện lên chút khinh thường, sau đó quay đầu nhìn nọt Hàn Sâm.

Hàn Sâm lạnh nhạt trả lời vài câu cho qua chuyện, trong mắt Thẩm Thất cực kỳ kinh ngạc. Mặc dù những lúc đóng cửa phòng, Hàn Sâm là người rất phóng túng, nhưng cũng rất thận trọng, sao có thể để loại ác nô này tùy tiện làm bừa. Vị ma ma này, lúc trước La thị chưa từng nhắc qua, nên Thẩm Thất không chuẩn bị quà cho bà ta.

Xem tình hình trước mắt bà ta cũng là một nhân vật quan trọng, vậy là La thị không nhắc đến một chữ, rất không đơn giản.

Ánh mắt Hàn ma ma lướt qua Thẩm Thất, ánh mắt như lưỡi dao, khí thế không hề nhỏ, nếu là người yếu đuối, chắc đã bị bà ta hù ngã, đáng tiếc Thẩm Thất là ai chứ, nằng không cho phép kẻ khác ngang ngược với mình.

Thẩm Thất nhìn Hàn ma ma không nói lời nào, nhưng ánh mắt vô cùng nghiêm túc nhìn bà, cho đến khi bà ta xấu hổ quay đầu, nằng vẫn tiếp tục nhìn, mãi khi bà ta cúi đầu chào nằng: “Vương phi vạn phúc.”

Thẩm Thất hừ lạnh một tiếng, không thèm trả lời. Tự dưng ở đâu xuất hiện một Hàn ma ma, không khác gì đánh cho Thẩm Thất một tát, làm sao để người vương phi này thu phục những người ở đây.

Một đôi mắt quan sát thấy vậy liền chớp một cái rồi thôi. Thẩm Thất liếc Lưu ma ma bên cạnh, thấy bà ta nén vui mừng. Thẩm Thất nghĩ, trong phủ này quá quý quá rồi.

Thật ra không chỉ mỗi Hàn ma ma này mới kỳ lạ, Thẩm Thất xem chút nữa đã quên mất một người khác.

Ngoại trừ Hàn ma ma kiêu ngạo hung hãn, Thẩm Thất còn chú ý đến người đàn bà đứng lấp ló bên cạnh cửa. Nhìn cách ăn mặc, chắc là người trong nhà, chẳng lẽ là tiểu thiếp của Hàn Sâm.

Vậy mà Hàn Sâm không giới thiệu gì hết, nhưng mà tại sao nằng ta không tiến lên thỉnh an.

“Nằng là ai?” Thẩm Thất thấy thắc mắc lập tức hỏi, tránh cho buổi tối ngủ không yên.

Hàn Sâm không trả lời, chỉ nhàn nhạt liếc qua cô gái kia một cái.

“Vương phi hỏi, sao lại không đáp?” Hàn ma ma đột nhiên quát to.

“Nô tỳ là Tịnh Liên của Vương gia, xin thỉnh an vương phi.” Tịnh Liên nhút nhát tiến lên hai bước. Cơ thể Hàn ma ma giật giật, chắc định nghiêng người một chút, để Hàn Sâm và Thẩm Thất có thể nhìn thấy Tịnh Liên.

Ai ngờ Tịnh Liên kia run rẩy, lập tức bước lui nửa bước, bộ dáng kia, giống như bị Hàn ma ma đánh thương xuyên.

Trong trí nhớ của Thẩm Thất, Tịnh Liên không phải là người mang cái bộ dáng nhút nhát thế này. Trong trí nhớ, Tịnh Liên kia là một mỹ nhân tuyệt sắc, bộ dáng lúc nào cũng tự tin, ký ức ấy vẫn còn rất rõ. Đầu giống Tịnh Liên hiện giờ, tóc tai bù xù, mặt mày tái nhợt.

Thẩm Thất nhìn thoáng qua Hàn ma ma, miệng nằng vô tình kéo lên nụ cười lạnh, trong lòng Thẩm Thất xuất hiện chút cảm giác kỳ lạ, hình như Hàn ma ma kia đang khiêu chiến nằng, mà Tịnh Liên kia chính là chiến thư. Nhìn đi nữa từ từ từ Lan Lăng sẽ có kết cục như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Cúc lưu thu sắc giải ngao phi (Thượng)

Mặc dù thân phận của Tịnh Liên không rõ ràng, nhưng sao Lan Lăng có thể đưa một nha hoàn từ xa tới, thân phận thị thiếp của nằng không cần nói cũng biết.

Thẩm Thất nhìn Triệu thị, khoe miệng nằng ta ẩn chứa ý cười, quả thật là bộ dáng vui mừng khi thấy người khác gặp họa, rõ ràng là xem trọng Hàn ma ma, nhưng trong ánh mắt nằng ta, cũng có chút gì đó sợ hãi Hàn ma ma.

Thẩm Thắt không tin, trong phủ này lại để cho một lão yêu bà làm loạn.

Nhưng việc này không thể vội, tối nay phải chuẩn bị để ngày mai lên gặp hoàng thượng. Cho dù Thẩm Thắt không sợ trời không sợ đất, nhưng đối mặt với thiên tử trong lòng nàng vẫn luôn kính nể, còn nữa người đó không phải phụ hoàng của Hàn Sâm sao?

Ngày hôm sau, Thẩm Thắt thức dậy thật sớm, đi tắm rửa xông hương, Tiễn Nhi cầm lược tỉ mỉ chải tóc cho nàng, cắm một cây trâm hồng san hô mất phượng lên đầu, trán đeo hoàng kim tam liên, ở giữa là một hồng tinh thạch, càng nổi bật làn da trắng nõn mịn màng của Thẩm Thắt.

Thẩm Thắt mặc váy dài tơ vàng, làn váy voan mỏng, cỡ mười hai tầng, có thể giữ ấm, lại không biểu lộ sự nặng nề của mùa đông, ngược lại toát ra vẻ thanh nhã hoạt bát. Mép váy thêu hoa mẫu đơn cầu kì phức tạp, cành và nhánh, loáng thoáng thấy tơ vàng, biểu hiện vẻ khác biệt.

“Chủ tử, hôm nay người rất đẹp nha.” Tiễn Nhi Thẩm Thắt trong gương đồng, lấy một trâm trầu long nhãn cắm lên búi tóc nàng, đối xứng với hồng tinh thạch, một đôi ngọc hồng, đặc biệt chói mắt.

Thẩm Thắt nhìn trái nhìn phải một chút, trong lòng vô cùng phấn chấn, nghĩ như vậy vừa không mất đi sự cao quý, lại lịch sự tao nhã, tất nhiên không làm mất mặt phu nhân của kinh thành. Nghe nói Quý Phi được sủng ái nhất sẽ mở yến tiệc vào tối nay, làm tiệc tẩy trần cho Thẩm Thắt, thật sự là một vinh hạnh. Thẩm Thắt nghĩ tới đó liền muốn cười, kinh thành, sớm hay muộn cũng quỳ dưới chân nàng.

Thẩm Thắt mặc quần áo chỉnh tề xong, thì Hàn Sâm cũng mới kết thúc tập luyện, có thể thấy được, nàng thức dậy sớm cỡ nào, trong quá khứ đều là Hàn Sâm luyện tập xong, nàng mới bắt đầu đá chân.

Thẩm Thắt đắc ý lượn một vòng trước mặt Hàn Sâm, dùng ánh mắt chờ đợi hỏi, “Thấy ta như thế nào?”

Ánh mắt Hàn Sâm sâu xa nhìn Thẩm Thắt, nhú mày, mở miệng định nói cái gì, nhưng cuối cùng lại không chịu nói.

Thẩm Thắt đứng phía sau Hàn Sâm mặt mày nhăn nhó, lòng dạ nam nhân thật đúng là kim dưới đáy biển, một câu khen ngợi cũng keo kiệt như thế.

Hàn Sâm bước về phía trước vài bước, rồi quay đầu lại, “Kiểu tóc này của nàng là thế nào, khó coi, tục tằn, mau đi đổi đi.”

Thẩm Thắt lập tức hóa đá. Ý của Hàn Sâm là gì? Ánh mắt có vấn đề sao, người nào cũng thấy là đẹp, cao quý, trang nhã, tục tằn ở chỗ nào hả? Một người khi quá mức tự tin, khi bị người ta đá kích, nàng lại càng mạnh mẽ.

Thẩm Thắt không thèm nghe lời nhận xét của Hàn Sâm, “Ta cảm thấy rất đẹp.”

Hai người ngồi chung trên chiếc xe ngựa để tiến vào cung. Hàn Sâm không nói câu nào, nhú chặt long mày, giống như cực kì chán ghét chỗ này. Lúc Thẩm Thắt và Hàn Sâm vào cung, trời vừa sáng, thường thì lúc này hoàng đế đã thiết triều xong, thái giám lại truyền báo tối qua Huệ Đế quá mệt mỏi, hôm nay nghỉ lại cung điện Quý Phi chưa dậy.

Hai người đứng ở thiên điện, chờ đến bữa trưa, cũng không thấy tung tích Huệ Đế. Thẩm Thắt đã không kìm chế nổi nóng giận, chờ đợi chả thú vị gì hết, còn Hàn Sâm nhắm mắt nghỉ ngơi, giống như hắn đã quen thuộc với chuyện này.

Một lúc sau, thái giám truyền lời của Huệ Đế, bảo hai người đi đến ngự hoa viên, Quý Phi đang ở ngự hoa viên bố trí yến tiệc.

Thời điểm Hàn Sâm dẫn Thẩm Thắt đến ngự hoa viên, bên trong đã tụ tập đông người, hoa màu khoe sắc, trăm nghìn cái đẹp, có phi tần có cáo mệnh phu nhân.

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng.”

Thẩm Thắt cũng bắt trước hắn quỳ xuống hành lễ, nơi này cái gì cũng xinh đẹp, đột nhiên quỳ xuống hành lễ thì không trang trọng lắm, Thẩm Thắt hy vọng một ngày nàng không phải quỳ trước mặt ai cả.

Hành lễ xong Thẩm Thắt lên ngược lên nhìn Huệ Đế, người hơn bốn mươi tuổi, lại trông giống như năm mươi, khuôn mặt sung phù, đôi mắt đen sì một mảng, e rằng do không tiết chế chuyện phòng the, nên thân thể đã sớm suy kiệt. Thẩm Thắt nhìn về Hàn Sâm, trên người hắn không có một chút điểm giống Huệ Đế. Như kiểu một người trên đất, một người trên trời.

“Hoàng thượng, người coi bộ dáng Lan Lăng vương phi thật xinh đẹp.” Người nói chuyện là Lâm quý phi ngồi sát bên cạnh Huệ Đế. Ba mươi mấy tuổi, xinh đẹp chói mắt, nhưng thua ở điểm trang điểm quá dày, nếp nhăn nơi khóe mắt càng hiện ra rõ ràng, ăn mặc sang trọng lộng lẫy, nhưng không che giấu được thời gian, Thẩm Thắt không hiểu tại sao nàng ta được sủng ái. Nhìn kỹ, thì thấy phi tần thứ ba bên trái Quý phi còn xinh đẹp hơn hắn, lại trẻ tuổi.

Thật ra không cần Quý Phi nhắc nhở, ánh mắt Huệ Đế đã sớm đặt lên người Thẩm Thắt. Không phải Thẩm Thắt khoe khoang, các người có mặt ở đây, không có ai có thể theo kịp nàng bây giờ.

Cái gì gọi là mỹ nhân, giữa vùng nước biếc thấy người ở trong. Không cần nhìn rõ nước da của nàng, chỉ cần tùy tiện giơ tay nhắc chân, cũng quyến rũ hút hồn người khác rồi.

Thẩm Thắt bị ánh nhìn không hề che dấu dục niệm của Huệ Đế làm cho hoảng sợ, chỉ có thể cúi đầu thẹn thùng, mặt đến mức cổ họng gần chết. Thẩm Thắt vốn tràn đầy kính sợ thiên tử, hiện tại cảm thấy, ông ta không khác gì Tao lão đầu giữ lăng cho lăng mộ Thẩm gia, mỗi lần nhìn thấy nữ nhân, lập tức không rời mắt, chỉ sợ khi nhìn thấy một con heo mẹ cũng sẽ chảy nước miếng.

Thẩm Thắt nhìn Hàn Sâm, dáng vẻ của hắn giống như không hề ở đây. Mà Huệ Đế chỉ khen ngợi Hàn Sâm mấy câu là có công với quốc gia, ban cho chút lụa là tiền của. Sau đó, Huệ Đế mãi mê trêu đùa với Quý Phi, không thèm liếc nàng một cái. Thẩm Thắt lại cảm thấy ông ta không khác gì sâu long thật vô cùng chán ghét. Nàng tuyệt đối không tin đây là phụ thân Hàn Sâm, hoàng đế của Tây Hoa.

Thẩm Thắt định ngồi xuống ghế, nào ngờ Lâm quý phi là người ân cần không kiêu ngạo, muốn rủ Thẩm Thắt đi chơi. Mặc dù Thẩm Thắt hơi khinh thường nàng ta trang điểm quá đậm, nhưng thân là Quý Phi, thân thiện như vậy, Thẩm Thắt cảm thấy con người nàng ta cũng không quá tệ.

“Không biết Lan Lăng vương phi có biết đá cầu không, trong cung của chúng ta rất buồn chán, chúng tỷ muội chúng ta không có việc gì làm, chỉ biết lấy đá cầu làm thú vui.” Một phi tần bên cạnh Quý Phi nói.

Thẩm Thắt không thể từ chối nói, “Biết một chút.”

Biết một chút, chắc chắn là một lời khiêm tốn... mấy trò chơi này, có thứ nào mà Thẩm Thắt không giỏi chứ, Thẩm Thắt cũng có chút thích không khí trong cung, không phải học ngâm thơ vẽ tranh, đánh đàn chơi cờ, ngược lại là đá cầu.

Phi tần mặt tròn kia nói một câu, bêu xấu, rồi đá đầu tiên, nàng đá được 118 cái, tất cả mọi người vỗ tay, “Trúc tỷ tỷ thật lợi hại.” Còn có người nói, “Ai nha, lần này còn có Vạn Vương phi, không biết thắng thua thế nào a.”

Trong lòng Thẩm Thắt cười lạnh, rõ ràng là mặt tròn, dáng người cũng tròn vo, vậy mà gọi là Trúc tỷ tỷ.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Ở lại để ăn càn của (Hạ)

Mọi người cô động Thẩm Thắt đá, nhưng nàng chỉ khiêm tốn lắc đầu nhường. Vạn vương phi nghe thấy liền nhận lấy quả cầu. Vạn vương này là đệ đệ của Hàn Sâm, rất được thánh thượng cưng chiều, hồi nãy Huệ Đế khen ngợi Hàn Sâm, cũng không quên nhắc nhở Hàn Sâm là Vạn vương tiến cử hắn, cho nên cũng ban cho một ít tài vật, ngang bằng với Hàn Sâm. Rõ ràng là công lao của một mình Hàn Sâm, cuối cùng lại bị Vạn vương lấy đi phân nửa.

Trong lòng Hàn Sâm cảm thấy không có gì lớn lao, nhưng Thẩm Thắt thấy rất bất bình cho hắn, dù vậy ai dám nói Huệ Đế không công bằng chứ. Tuy nhiên muốn áp đảo Vạn vương phi lại chẳng phải việc gì khó khăn.

Vạn vương phi kia cùng lắm mười bảy mười tám tuổi, bộ dáng xinh đẹp mảnh khảnh, tiếc là sau khi gặp Thẩm Thắt, vẻ sắc sảo của nàng bị Thẩm Thắt lấn áp không ít, nên nàng ta rất không ưa Thẩm Thắt, nhìn nàng khiêu khích.

Thẩm Thắt học bộ dáng Hàn Sâm, chỉ cười chứ không nói. Đến khi Vạn vương phi đá đến một trăm ba mươi sáu, nàng cũng theo người khác vỗ tay cổ vũ. Bây giờ mọi người lại khuyên nàng đá cầu đi, nàng cũng không còn lý do gì để từ chối.

Thẩm Thắt lấy tay nâng tram cài, dường như để giữ cho nó vững chắc. Sau đó nhận quả cầu, đá thẳng, đá nghiêng, đá phía sau, đá trên không trung, tóm lại là đủ đủ thứ kiểu đá, tựa như đóa hoa múa. Nếu như lúc này có người tấu nhạc, khẳng định có thể phát hiện, những bước di chuyển của nàng tinh xảo đẹp đẽ như nhảy múa.

Mọi người bắt đầu đếm lớn tiếng: “130, 131, 132... 136, 137...”

Không nhiều không ít, hơn Vạn vương phi một cái.

Trong mắt mọi người hiện lên vẻ kinh ngạc, Thẩm Thắt cảm thấy vô cùng đắc ý, xem ra nữ tử kinh thành cũng chỉ có như vậy. Thẩm Thắt lấy khăn tay ra, lau mồ hôi, đi trở về chỗ ngồi, đắc ý nhìn Hàn Sâm. Nhưng thấy vẻ mặt hắn không thay đổi, lại có vẻ như kìm nén tức giận, dù sao bọn họ cũng là vợ chồng lâu ngày, sao Thẩm Thắt có thể không hiểu Hàn Sâm, nhưng nàng không biết hắn giận cái gì chứ.

“Tốt, quả nhiên là nàng dâu giỏi. Người đâu, mang cặp ly Cửu Long bôi của trẫm ra rót rượu, trẫm tự tay rót cho bọn họ.” Huệ Đế tự mình rót rượu mời là vinh hạnh cỡ nào chứ. Nghe nói cặp ly Cửu Long bôi kia được dùng khi hoàng thượng uống rượu hợp cảm với hoàng hậu, mang ý nghĩa vô cùng quan trọng.

Thẩm Thắt liếc sang Hàn Sâm, lại dời mắt đến bàn tay nhàn rỗi hắn đặt trên lan can, lúc này siết chặt, dễ dàng nhìn thấy trên mu bàn tay hiện lên gân xanh. Ánh mắt của hắn lại chưa từng nhìn lên Huệ Đế.

Trong thời điểm này, không đứng dậy tạ ơn cũng không được, Thẩm Thắt lại phải quỳ xuống tạ ơn lần nữa. Nhưng không ngờ mũi chân đạp vào mép váy, thân thể nghiêng về phía trước, thiếu chút nữa ngã xuống đất.

Cũng chỉ là thiếu chút nữa thôi, bởi vì Hàn Sâm đã kịp thời đỡ nàng, mà Thẩm Thắt vừa hay nhìn thấy, bàn tay dài của Huệ Đế đưa ra, chuyện này cũng không phải chuyện thường tình rồi.

Bên kia Quý Phi che mặt cười, cười đến mức khiến Thẩm Thát sợ hãi.

Huệ Đế tự mình rót đầy rượu, thái giám định tiến lên dâng rượu cho Hàn Sâm và Thẩm Thát, lại bị ánh mắt Quý Phi ngăn cản, thành ra Huệ Đế tự thân đi xuống thềm son, đích tay mời rượu Hàn Sâm và Thẩm Thát.

Thẩm Thát cảm thấy Hàn Sâm lập được công lớn, mà những người này lại ở chỗ này hưởng thụ, cho nên rượu này Hàn Sâm đủ sức nhận. Tuy nhiên khi Huệ Đế đưa rượu tới tay Thẩm Thát, lúc đó ông ta muốn nắm lấy tay Thẩm Thát, may mà nàng lay tay lẹ mắt vội vàng rút tay về, cúi đầu tạ ơn, mới tránh khỏi một màn mất mặt trước mọi người. Cho dù là vua với nàng dâu, nhưng đều nên tránh hiềm nghi.

Dùng bữa tối xong, cửa cung cũng sắp đóng, Thẩm Thát đang muốn theo Hàn Sâm nói lời từ biệt, trước khi Hàn Sâm mở miệng, Quý Phi đã ngăn lại.

“Bản cung và Lan Lăng vương phi thật giống như vừa gặp đã quen thân, bản cung cũng là người Giang Nam, ở Tô Dương, cách Lan Lăng không xa. Lâu rồi không thấy người cô hương tới, hoàng thượng, hay là người để Lan Lăng vương phi ở lại tối nay để trò chuyện với thần thiếp đi.” Quý Phi dựa vào người Huệ Đế làm nũng.

“Được, được.” Huệ Đế cười hề hề vỗ tay Quý Phi, “Sâm nhi, để con dâu ở lại trong cung vài ngày đi, cho Quý Phi giải tỏa nỗi nhớ nhà.”

Hàn Sâm quỳ xuống đất chào từ biệt, lại chậm chạp không đáp. Không khí lập tức trở nên lúng túng.

Thẩm Thát cười duyên nói: “Chẳng trách thần tức vừa gặp nương nương đã cảm thấy vô cùng thân thiết, xem ra thần tức phải ở lại mấy ngày để quấy rối nương nương rồi.” Thẩm Thát đi tới gần Quý Phi.

Quý Phi kéo tay nàng vào trong ngực mình,捏 mặt Thẩm Thát: “Được, người thật dễ thương.”

Huệ Đế phát tay, ý bảo Hàn Sâm lui ra. Hắn đứng thẳng người, hùng hăng trừng mắt nhìn Thẩm Thát, cũng không thấy hắn lui về sau. Hắn đang định đi lên phía trước vài bước, Tiễn nhi bên cạnh lập tức giữ tay kéo hắn.

“Người lui xuống trước đi.” Lúc này Huệ Đế lạnh mặt, nhìn thẳng vào Hàn Sâm nói.

“Vương gia, trong cung thật đẹp, ta ở trong cung chơi mấy người được không?” Thẩm Thát cười khanh khách quay đầu hỏi.

Giờ phút này, Hàn Sâm thực sự không thể không lui.

Sau yến hội, Thẩm Thát đi theo Quý Phi về Vị Ương cung của nàng, dọc đường Thẩm Thát sờ bụng của mình, “Nương nương, đồ ăn trong cung thật là tinh xảo, mỗi một đĩa đều chia ra thật nhỏ, thần tức ăn nhiều như vậy cũng không thấy no.”

Quý Phi cười rộ lên, “Sao hả, ăn chưa no? Nói thật cho người biết, loại yến tiệc này không ai ăn no được đâu, đều là nhìn rồi đi. Không sao, hồi cung, ta sẽ cho người chuẩn bị rượu và thức ăn, để người ăn thật ngon.”

“Nghe nói, cua ở diêm thành là mỹ vị, nhưng đều đã cống nạp đến kinh thành.” Thẩm Thát bày ra bộ dáng hâm mộ.

Quý Phi cho rằng nàng là một đứa trẻ chưa hiểu sự đời, “Vừa hay, sáng nay mới đến một lượng lớn, để bản cung kêu phòng bếp hấp chúng, chúng ta vừa ăn vừa uống rượu được không?”

Thẩm Thát mở lớn hai mắt, “Nương nương đối xử với thần tức thật tốt, thần tức không rõ rồi đi.”

“Vậy thì đừng đi.” Quý Phi vỗ vỗ tay Thẩm Thát, cười vô cùng vui vẻ.

Thời điểm cua được đưa lên, Thẩm Thát ăn giống như người chết đói, một hơi ăn hết tám chín con. “Người ăn chậm một chút, có ai dành với người đâu, không đủ thì để bản cung sai người làm thêm.”

Thẩm Thát nói: “Thần tức ăn đủ rồi, nhưng mà bên vương gia lại không có lộc để ăn rồi.” Thẩm Thát buồn phiền.

“Chuyện này thì đơn giản thôi, bản cung sẽ cho người đưa một giỏ tới Lan Lăng phủ. Sáng sớm ngày mai sẽ đưa, chúng ta uống cạn một ly trước.” Quý Phi thật sự rất nhiệt tình chu đáo.

Thẩm Thát lắc đầu, đặt ly rượu xuống, chu mỏ nói: “Tối nay hán chưa ăn gì hết.” Thẩm Thát làm nũng nhìn Quý Phi.

“Được rồi, lát nữa bản cung cho người đưa sang liền.” Mặc dù cửa cung đóng, nhưng với thân phận Quý Phi được sủng ái nhất thì có gì mà không làm được?

Lúc này Thẩm Thát mới cười lên, uống ba ly rượu, “Đầu óc choáng váng, muốn đi ngủ a, mong nương nương thứ tội thần tức mê rượu.”

Quý Phi cười vô cùng hiền lành, lướt nhẹ qua mái tóc Thẩm Thát, “Hai người chúng ta hợp ý, mê rượu cũng là phải thôi, bản cung cũng có chút men say, Thúc Hồng, đỡ vương phi xuống nghỉ ngơi.”

Thẩm Thát nằm ngủ không bao lâu, liền thấy Huệ Đế giá lâm Vị Ương cung, Lâm quý phi tự mình nghênh đón hán vào.

“Nàng thế nào rồi?”

“Uống rượu xong, ngủ rồi.” Quý Phi che miệng cười duyên.

Bạn đang đọc truyện *Dự Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Dựa vào quân vương báo bình an (Thượng)

Kinh thành, phủ Lan Lăng Vương.

Lúc Tiền Nhi đi nhận cua trong cung đưa đến, trái tim vẫn luôn thấp thỏm cuối cùng cũng thả lỏng, “Đi, mau đi tìm Vương gia, nói Vương phi hoàn toàn bình an.” Tiền Nhi bảo một tên nô tài đi tìm Hàn Sâm.

Mọi khi Thẩm Thất làm việc gì đó luôn có Tiền Nhi ở bên cạnh, nhưng hôm nay, lại bảo nàng theo Hàn Sâm về nhà, cho nên Tiền Nhi về đến phủ liền đứng ngồi không yên, vẫn luôn đứng trước cửa chờ, nàng cũng không biết mình chờ cái gì. Chẳng qua từ lúc rời khỏi yến tiệc, Tiền Nhi không thấy tung tích Hàn Sâm đâu cả, cũng không tìm thấy người đề hỏi.

Hàn ma ma đi tới, bộ dạng vênh vênh tự đắc, sai Tiền Nhi đi làm việc cho bà ta. Từ nhỏ đến lớn Tiền Nhi đã đi theo Thẩm Thất, vị kia là Thẩm đại tiểu thư của Thẩm phủ, cho nên địa vị của Tiền Nhi nàng cũng đâu có nhỏ, nàng quay đầu nhìn Hàn ma ma cười giễu cợt.

Tiền Nhi chống nạnh, ra vẻ khỏe mạnh, rất có phong thái của người đàn bà chanh chua, Hàn ma ma cũng không dám làm gì nàng.

Hàn ma ma bước về phía sau, Triệu trắc phi cũng đi đến chỗ cánh cổng một lần, “Tiền Nhi, người đang chờ ai sao?” Biểu tình của nàng ta không khác gì Hàn ma ma, khiến cho Tiền Nhi càng ngày càng lo lắng.

Trong phủ này nhóm người chủ tử không biết tin tức, nhưng hạ nhân bên dưới không có gì là không biết, Tiền Nhi vội vàng đi hỏi thăm tình hình một chút, sau đó vừa tức vừa giận, nàng không tìm thấy ai đề hỏi cả, hóa ra bản thân mình hoàn toàn bị cô lập.

Mãi cho đến khi cua đưa đến, Tiền Nhi mới an tâm.

Ngày hôm sau.

Nhiều người cho rằng mấy ngày nữa Thẩm Thất mới về, hoặc có thể nói là Thẩm Thất sẽ không trở về Lan Lăng phủ nữa. Nghe tin rồi chạy đến “Nghehôn đón” có Hàn ma ma, La thị, Triệu thị và những người khác nữa, đám người này còn hăng hái đi đón Thẩm Thất hơn cả Tiền Nhi.

Thẩm Thất đội mũ lụa mỏng, nhưng bước chân rất uyển chuyển, vừa nhìn liền thấy bộ dáng của nàng vô cùng nhẹ nhàng, La thị khó tránh khỏi kinh ngạc, vẻ mặt của Hàn ma ma và Triệu thị cũng khác biệt lắm, giống như cực kì thất vọng, trong đó biểu tình của Hàn ma ma là rõ rệt nhất.

“Hai người muốn ra ngoài sao?” Thẩm Thất đứng lại trước bức tường phủ điều, sau tường phủ điều này là cổng chính. Thẩm Thất về vương phủ vô số lần, nhưng chưa từng thấy La, Triệu thị ra ngoài nghehôn đón, nên vô tình hỏi. Chẳng qua thực tế là như thế nào, trong lòng mỗi người đều rõ ràng, tuy nhiên Thẩm Thất không hiểu lắm rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, các mệnh mỗi đều dừng ở một chỗ, nên nàng chưa thể lý giải rõ ràng.

La, Triệu thị cười xấu hổ, lần này không muốn ra ngoài cũng phải ra rồi.

“Người ----” Hàn ma ma nhìn chằm chằm Thẩm Thất, kinh hãi nói.

“Người cái gì, Hàn ma ma bà thật to gan, dám xưng hô người – ta với chủ tử, nếu không phải ta nể mặt người là người hầu lâu năm ở phủ, ta sẽ lập tức đuổi người ra ngoài.” Giọng điệu Thẩm Thất không tốt lắm, vì chuyện hôm qua nàng phải chịu tội và không ít, Hàn ma ma này lại vui sướng khi thấy người gặp họa, chỉ mong nàng bị hủy hoại, người như bà ta sớm hay muộn nàng cũng phải trừng trị.

Hàn ma ma thấy mặt mặt, đánh lui xuống, nhưng ánh mắt độc ác kia, Thẩm Thất vẫn không tha được. “Người giúp ta canh chừng bà ta, sớm hay muộn cũng khiến bà ta đẹp mặt.” Thẩm Thất nhỏ giọng căn dặn Tiền Nhi.

Tiền Nhi vội vàng gật đầu. Vào phòng, Thẩm Thất lập tức không giữ mấy tư thế tao nhã nữa, nhảy dựng lên, gãi cổ khí thế, “Tiền Nhi, ta ngứa quá.”

Tiền Nhi lập tức kéo mũ nàng lên, liền thấy mụn hồng nổi đầy trên mặt Thẩm Thất, còn có chỗ bị tróc da chảy máu, trông cực kì ghê tởm, hải tử nhìn thấy chắc phải gặp ác mộng một năm.

Thẩm Thất vội vàng cởi quần áo ra, toàn thân nàng đều là những cục mụn đỏ.

“Trời ạ, chủ tử, rốt cuộc người đã ăn bao nhiêu con cua vậy?” Tiền Nhi che miệng.

“Tám, chín con gì đó.” Thẩm Thất vừa nhảy vừa gãi.

Tiền Nhi liền kéo tay Thẩm Thất, tìm trong đồng kim chỉ vài miếng vải vụn, cột hai tay Thẩm Thất lại.

“Người làm gì vậy, Tiền Nhi?” Thẩm Thất ngửa đến mức trên đầu chảy đầy mồ hôi, nhưng lại không gãi được.

“Không được gãi, rách da rồi sẽ để lại sẹo, sao người có thể gãi khuôn mặt thành như vậy chứ?” Tiền Nhi hu hu òa khóc, “Người biết bản thân mình bị dị ứng không ăn được cua, ngày xưa mới ăn có một con đã xém đem mạng mình vứt đi, nguy hiểm đến mức lão gia phu nhân đều rơi nước mắt, ngược lại bây giờ, ăn một hơi nhiều như vậy.” Tiền Nhi không kiềm được nước mắt.

“Ta đâu còn cách nào khác, này là chuyện lớn, ăn một hai con lỡ không có tác dụng thì sao.” Thẩm Thất ra vẻ hết sức oan ức.

“Người cứ cạy mạnh, để nô ti xem vương gia thấy người rồi còn muốn giữ người lại không?” Tiền Nhi tranh thủ sai a hoàn đi chuẩn bị nước cho Thẩm Thất tắm, buổi sáng nước lạnh muốn chết, còn dùng thêm một tảng băng. Nha đầu kia nghĩ thầm, ai lại dùng băng vào cuối mùa thu chứ, nhưng nhìn bộ mặt hung thần ác sát của Tiền Nhi, liền không dám nói gì.

“Quân mệnh không thể trái, lỡ như hoàng thượng trách tội hần? Nếu hần vì ta mà mất thánh sủng, ta sẽ...” Mọi tính toán trong lòng Thẩm Thất đều suy nghĩ cho Hàn Sâm.

“Người chỉ biết nghĩ tốt cho hần. Người ở trong cung sống chết không rõ, còn hần thì biến đầu mất dạng.” Tiền Nhi uất ức khóc huh u.

“Người hãy kể chuyện tồi qua cho ta nghe thật rõ ràng, một chi tiết nhỏ cũng không được bỏ sót.” Thẩm Thất im lặng một hồi rồi nói.

Tiền Nhi nghĩ, chi tiết, căn bản là không có chi tiết, mấy chuyện của Hàn ma ma, Triệu thị và Hàn Sâm thực sự không có một chút thông tin nào.

Thẩm Thất suy nghĩ chốc lát, “Nhất định là hần không biết phụ hoàng hần...” Cũng không biết là nàng đang thuyết phục chính mình hay thuyết phục Tiền Nhi nữa.

“Hần không biết, hần mà lại không biết.” Tiền Nhi thật sự rất giận.

“Người biết cái gì, Tiền Nhi, nói cho ta nghe đi.” Thẩm Thất nhìn Tiền Nhi chăm chú.

Tiền Nhi giúp Thẩm Thất cởi quần áo, dìu nàng bước vào thùng nước đá, Thẩm Thất lạnh đến run người, nhưng ít ra trên người thấy bớt ngứa hơn.

“Trước đây, vương gia có một vị vương phi sắp vào cửa, sinh lễ các thứ đều đã đưa rồi.” Tiền Nhi quả thật không nói cho người ta kinh ngạc thì không chịu dừng, “Mà vương gia năm đó, vì muốn cưới nàng ta, từng đứng trước mặt mọi người nói, tuyệt đối không nạp thiếp.”

“Tuyệt đối không nạp thiếp” năm chữ này giống như một tiếng trống gõ vào lòng Thẩm Thất, đau không thể tả. Vì nữ nhân kia, tuyệt đối không nạp thiếp? “Sau đó thì sao?” Con người ta đôi khi cũng thật kì quái, càng đau khổ, càng kích động thì càng trở nên bình tĩnh.

“Lúc ấy vương gia tài trí hơn người, điềm tĩnh giỏi giang, nghe nói được thánh thượng sủng ái hết mực. Về sau, vương gia dẫn theo nàng kia diện thánh, nào biết...” Tiền Nhi không nói nữa.

“Lão sắc quỷ kia...” Thẩm Thất không thể xưng Huệ Đế là hoàng thượng nữa rồi.

Nhớ tới đêm hôm qua, lão sắc quỷ kia lén lút trèo lên giường của nàng, nàng sợ tới mức không dám thở mạnh, nhưng mới nhìn tới khuôn mặt đầy mụn đỏ lão sắc quỷ liền không nhìn tới nữa. Lúc bàn tay lão sắc quỷ mò tới Thẩm Thất, nàng chợt cảm thấy mảnh màn hiện lên một tia sắc bén, không nhìn được run rẩy một trận, thì ra lão sắc quỷ còn có tuyệt chiêu.

Thẩm Thất quyết định gờ tay gãi mặt, ngẩng đầu ngược mặt đầy máu tươi nhìn lão sắc quỷ mới khiến ông ta sợ hãi lui lại phía sau, nghĩ tới đây Thẩm Thất giận hết sức, không biết khuôn mặt nàng có thể khôi phục như lúc đầu hay không.

Tiền Nhi nghe Thẩm Thất xưng hô như vậy không tránh khỏi hoảng sợ, nhưng sau đó cười đồng ý, “Về sau, nàng kia nhảy sông tự vẫn.”

“Sau đó?”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Dựa vào quân vương báo bình an (Hạ)

“Sau đó Vương gia cưới La trắc phi, về sau trâu hoa gheo nguyệt, nghe nói ở kinh thành nổi danh phong lưu.”

Thẩm Thát suy sụp ngồi trong thùng tắm, nàng cho rằng sau khi Mai Nhược Hàm rời đi, kiếp này nàng sẽ không phải lo lắng gì nữa, nàng nhất định sẽ chiếm được trái tim Hàn Sâm, bây giờ lại xuất hiện thêm một tiền vương phi. Tranh đấu cùng người chết, vĩnh viễn không đấu lại. “Tuyệt đối không nạp thiếp” năm chữ này, hoàn toàn cắt nát tim Thẩm Thát.

Tiền Nhi nhìn thấy khuôn mặt thất vọng của Thẩm Thát, sợ nàng xảy ra chuyện gì, lại nói: “Thì ra La trắc phi chính là nha hoàn bên cạnh nữ tử kia, trước khi chết nàng giao La trắc phi cho vương gia, bảo hắn chăm sóc La trắc phi.”

Thẩm Thát ngược mắt nhìn, biểu hiện vẻ khó tin.

“Hàn ma ma là ma ma đi theo nàng kia từ nhỏ đến lớn.”

Thẩm Thát bỗng nhiên bật cười, cười đến mức nước mắt chảy xuống, “Thì ra là thế, thì ra là thế.” Chẳng trách, La thị có thân phận thấp kém nhưng có thể làm trắc phi, có thể cười trên đầu Triệu thị, còn Hàn ma ma kia tính tình ti tiện, lại có thể tác oai tác quái tại vương phủ.

“Chủ tử.” Tiền Nhi lo lắng gọi một tiếng.

“Ta không sao, ngươi đi tìm thuốc mỡ cho ta đi, nếu để lại vết sẹo thì thật quá thảm rồi.” Thẩm Thát đuổi Tiền Nhi đi.

Tiền Nhi hiểu rõ nếu bây giờ để Thẩm Thát ngồi lại một mình, nàng sẽ ngất ngốc mất thôi.

Tiền Nhi sắp bước ra khỏi cửa, lại nghe thấy tiếng Thẩm Thát sau lưng: “Ta tin tưởng hắn, hắn tuyệt đối không bỏ mặc ta.”

Thẩm Thát nói như thế.

Thứ trân quý nhất đối với người mình yêu, ngoại trừ lòng tin tưởng không còn thứ gì khác.

Chẳng qua sau khi Tiền Nhi rời đi, Thẩm Thát bắt đầu rơi lệ, nghĩ tới tiền vương phi đã chết kia, Thẩm Thát hận không thể để nàng ta làm vương phi, rõ ràng, lúc đầu Thẩm Thát nghĩ còn có thể tranh đấu với nàng một phen, bây giờ chỉ đành chịu thua.

Thẩm Thát càng nghĩ càng thấy ủy khuất. Việc này không thể trách Hàn Sâm, chỉ có thể trách nàng ta gặp hắn trước, chỉ có thể trách ông trời ngu gậy.

Đến khi Thẩm Thát đau khổ đủ thì nàng ngẩng đầu, lập tức thấy Hàn Sâm.

“A --” Thẩm Thát hét lớn, sau đó che mặt, “Không được nhìn.” Nước mắt từ kẽ tay lại chảy xuống từng giọt.

“Người càng ngày càng đẹp, tính tình càng ngày càng to gan.” Hàn Sâm bỗng cảm thán một câu.

Thẩm Thát nghe vậy cảm thấy rất vui vẻ, tự hiểu trên mặt mình nở đầy hoa, đầu thế càng ngày càng đẹp như lời Hàn Sâm, biết hắn cố ý chọc giận nàng, nàng vẫn không nhịn được cãi lại: “Chàng cười nhạo ta.”

Hàn Sâm nâng mặt Thẩm Thát lên nói: “Ta thấy nàng rất xinh đẹp, da thịt trắng hồng, trong hồng lộ ra sáng trong, thật đẹp.”

Thẩm Thát chỉ có thể phi nhờ lời Hàn Sâm, làm nũng nói: “Ngựa.”

“Ngựa chết nàng, đây chính là cái giá của bóc đồng.” Hàn Sâm nheo nheo mũi Thẩm Thát, xuống tay không hề khách khí chút nào.

Thẩm Thát tròn mắt nhìn Hàn Sâm, bộ dáng của hắn không biết làm thế nào.

Hàn Sâm nhìn Thẩm Thát một hồi lâu, cuối cùng nói: “Thất Thất, tất cả còn có ta.”

Thẩm Thát bỗng nhiên cảm thấy sương mù tan biến, tất cả còn có hắn, nàng biết mình tin tưởng hắn là đúng. Nhưng mà, nàng vẫn cảm thấy phương pháp của mình rất ổn thỏa, dùng năng lực bản thân giúp hắn hóa giải ưu phiền, dù thế nào nàng cũng thấy vui mừng.

Thẩm Thát đang cảm động, lại nghe Hàn Sâm nói: “Nước không đủ lạnh rồi.” Sau đó ném một khối băng khác vào thùng, Thẩm Thát lập tức “Ào” đứng dậy.

Hàn Sâm thích thú cười rộ lên, Thẩm Thát vô cùng giận, hắt nước lên người Hàn Sâm, Hàn Sâm chỉ tránh né, tùy ý để Thẩm Thát hắt nước hắn.

Thẩm Thát bị hắn quấy rầy, nên không nhận ra nước lạnh hay không, cũng vô tình không thấy ngựa.

Lúc Tiền Nhi quay lại chính là trông thấy một màn như vậy, tròn mắt há mồm. Thẩm Thát đỏ mặt, nàng mặt xiêm y rất mỏng, bị nước thấm vào, cái gì cũng có thể thấy được, hồi nãy Hàn Sâm chọc ghẹo nàng nên nàng không để ý những thứ này, bây giờ Tiền Nhi quay lại, nàng lập tức thấy xấu hổ rồi.

“Chàng mau đi ra ngoài.” Thẩm Thát trừng mắt nhìn Hàn Sâm một cái.

Hàn Sâm nhìn thấy thuốc mỡ trong tay Tiền Nhi, định qua đó lấy thuốc, tay đã giơ ra, lại nghe Thẩm Thát giận dữ nói: “Chàng còn không mau đi.”

Thẩm Thát rút người trong nước, vừa lạnh vừa buồn, sắc mặt càng hồng hơn, Hàn Sâm đành phải rời đi.

Tiền Nhi cũng đỏ mặt cúi đầu, nhìn thấy Hàn Sâm ra ngoài mới ngẩng đầu lên, đi tới chỗ Thẩm Thát. Hầu hạ nàng bước ra thùng tắm, lau khô nước, “Không biết xấu hổ.” Tiền Nhi nhỏ giọng phun một câu.

Mặt Thẩm Thát càng đỏ hơn, “Nha đầu chết tiệt kia, nói thêm câu nữa, hôm nay ta liền gả ngươi ra ngoài, sáng mai cho ngươi động phòng.”

Tiền Nhi “Phốc” cười ra tiếng, lấy thuốc mỡ bôi cho Thẩm Thát.

Thẩm Thát ngửi mùi thuốc mỡ kia, “Khoan đã.” Được nuông chiều từ bé cũng có chỗ tốt, mũi cùng đầu lưỡi Thẩm Thát, nhạy hơn người khác một chút, bản thân nâng lại thông minh, có chuyện kinh khủng gì chưa được chứng kiến qua chứ, những thứ từng ngửi từng nếm sẽ không quên được.

“Mùi thuốc mỡ này với đồ ta dùng trước kia không giống.” Thẩm Thát nói.

Tiền Nhi cảm lên ngửi thử, “Không phải cùng một loại sao?”

“Không đúng, mùi hương này gay gắt hơn.” Thẩm Thát cau mày, “Ngươi lấy thứ này ở đâu?”

“Hôm qua nô tì thấy của liên biết không ổn, nửa đêm tự mình đi tìm đại phu, nhìn đại phu chưng thuốc mỡ, rồi chờ nó nguội.” Tiền Nhi suy nghĩ, “Lại nói, cũng không ai biết chủ tử ăn của sẽ phát bệnh.”

Thẩm Thát nghĩ một chút, “Hồi này ngươi kêu nha đầu kia lấy băng, ngươi cũng nên cẩn thận.”

Lúc này Tiền Nhi mới suy nghĩ thận trọng, chủ tử nhà mình rất lợi hại, cũng chỉ có nha đầu kia mới biết tình huống bên này, càng có khả năng tiết lộ tin tức, “Để nô tì đi sang đánh chết nha đầu kia.” Tiền Nhi sẵn tay áo.

Thẩm Thát nói: “Đừng gấp, trước mắt đem thuốc này đi tìm nha đầu kia bôi thử, miễn cho trách oan người tốt.” Từ trước đến nay Thẩm Thát cũng không phải loại người lương thiện gì.

Không lâu sau Tiền Nhi quay lại, “Chủ tử, e rằng mũi của người còn lợi hại hơn mũi cầu nha!”

“Muốn chết à.” Thẩm Thát giận liếc Tiền Nhi một cái.

Tiền Nhi cười rất thoải mái, “Hiện tại, người nha hoàn kia vừa sung vừa đỏ, chỉ sợ chưa tới mười ngày nữa tháng là đi gặp tổ tiên.”

“Nàng không nói gì sao?”

“Tất nhiên là có, nếu không thì nô tì đã đổ thẳng vào mặt nàng ta. Nha đầu kia nói, Hàn ma ma hứa với nàng, đợi chuyện thành công sẽ an bài cho nàng ta trở thành nha hoàn hầu hạ trong phòng vương gia, này gọi là gần quan được ban lộc--” Tiền Nhi cười lạnh, “Chủ tử, Hàn ma ma phải xử lý làm sao bây giờ?”

“Trước cứ kệ bà ta.” Thẩm Thát không nóng vội, hiện tại bảo dưỡng thân thể mới quan trọng.

Toàn thân Thẩm Thát nổi mụn, khoảng chừng mười ngày mới hết, mỗi ngày mỗi đêm đều khiến nàng ngứa không chịu nổi, nhưng chỉ có thể lặn qua lặn lại, trừ Tiền Nhi ra, nàng không tiếp ai khác, Hàn Sâm cũng không ngoại lệ. Thẩm Thát không muốn để Hàn Sâm nhìn thấy bộ dạng người không ra người quý không ra quý của nàng.

Đến khi Thẩm Thát bảo dưỡng tốt rồi đi ra ngoài, cũng đã tới mùa đông vài ngày. Hiếm khi trời quang, Thẩm Thát liền dẫn Tiền Nhi đi dạo trong vương phủ, sau đó nhìn thấy một đứa trẻ mặc áo bông chạy lảng vảng trong hoa viên, cầm cành cây khô đuổi đánh đứa trẻ gầy yếu.

“Đứa trẻ kia là ai?” Thẩm Thát nhìn ra đứa trẻ kia mặc áo gấm ngọc, nhưng nước mũi chảy đến bên miệng, hắt hít hít, rồi ăn lấy.

Tiền Nhi lắc đầu, gọi nô tài tới hỏi, “Đó là con cái nhà ai?”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Liên quân hà sự đao thiên nhai (*)

(*) Thương xót cho ông vì sao phải đến nước này.

“Là cháu trai của Hàn ma ma, còn kia là cháu của Lưu ma ma.”

Nô tài đó vừa mới nói xong, liền thấy cháu trai Luru ma ma ngã xuống đất, vừa bản thủ vừa dơ dáy, Luru ma ma vội vàng từ phía bên kia hoa viên chạy tới, thấy cháu trai mình bị ngã liền xông tới bảo vệ, một tay đánh đứa bé nước mũi chảy long thòng đã đẩy ngã cháu mình.

Đứa bé kia lập tức gào khóc so với cha mẹ chết còn thương tâm hơn, tiếng khóc rung trời, muốn Hàn ma ma không nghe thấy cũng khó, “Người có ý gì, người có ý gì, hại cô nương nhà ta chưa đủ, còn muốn hại cháu trai ta.” Hàn ma ma chửi mắng rất khó nghe, cái gì mà không biết xấu hổ, ngu với biết bao nam nhân, cái gì con hoang, tóm lại rất khó nghe, chung quy Thẩm Thất đều chưa từng nghe qua.

Luru ma ma ôm lấy cháu trai mình, chỉ biết lau nước mắt. Bây giờ Thẩm Thất mới hiểu được, vì sao bà vú của Hàn Sâm không đánh lại Hàn ma ma kia, nói chung là do chuyện của tiền vương phi kia, ắt hẳn Luru ma ma cũng có liên quan.

“Nếu không phải người khuyến khích vương gia dẫn theo cô nương nhà ta vào cung, cô nương nhà ta có chết thế thảm vậy không?” Hàn ma ma khóc lóc mắng: “Cầu nô tài! Đồ không biết xấu hổ! Vì để đứa con dâu kia được thả tự do, cầu nô tài người cái gì cũng dám làm! Bây giờ còn nuôi dưỡng đứa con hoang kia để ức hiếp cháu ta...”

Thật ra chuyện chọn vương phi Luru ma ma cũng không thấy kì lạ, vương gia muốn cưới vợ, thì cần gì nói đạo lý với phụ hoàng của mình, hơn nữa Luru ma ma cảm thấy tính tình vị vương phi kia rất tốt, bộ dáng lại xinh đẹp, hoàng đế nhìn thấy không chừng lại càng thích nhà Lan Lăng Vương, ai ngờ được lại xảy ra chuyện kia.

Sau vụ việc này, Luru ma ma cảm thấy rất thẹn trong lòng, cho nên nhường nhịn đủ điều, thành ra Hàn ma ma càng trở nên vô pháp vô thiên, còn bản thân lại rơi vào hoàn cảnh Trư Bát Giới71 soi gương --- trong ngoài đều không được lòng người.

Thẩm Thất nghe Hàn ma ma kia mắng những lời rất khó nghe, liền dẫn Tiền Nhi đi lên, “A, thật đáng thương, đầu bị đụng tới sưng thành cái bánh bao rồi, Tiền Nhi mau tới đỡ dậy, tìm thuốc bôi cho đứa nhỏ đi.”

Tiền Nhi thực sự đi lên đỡ đứa bé dậy, nhưng không phải là cháu của Luru ma ma, mà là đứa bé nước mũi long thòng cháu trai Hàn ma ma. Hàn ma ma cũng sưng sứt.

Tiền Nhi cầm khăn tay, lau nước mũi cho đứa nhỏ kia, “Ài, thật sự là đáng thương, tỷ tỷ bôi thuốc cho người nha.” Tiền Nhi lấy hộp thuốc mỡ trong ngực ra, bôi lên da đứa trẻ, mới bôi một chút, lập tức nghe thấy tiếng đứa bé kêu như heo bị chọc tiết.

“A, muốn giết người, muốn giết người, lão bà ta không muốn sống nữa, mọi người trong phủ đều khi dễ bà cháu chúng ta, chủ tử, chủ tử người chết thật thảm quá...” Hàn ma ma nhào qua ôm cháu mình, gào khóc thảm thiết, thuận tiện lời pháp bảo lợi hại nhất của bà ta ra, hề xuất ra là có người gặp xui.

Thẩm Thất nháy mắt, hai tên nô tài bên cạnh lập tức tiến lên, mỗi người giữ một bên Hàn ma ma.

“Tiền nhi, sao không bôi thuốc cho đứa bé đó đi, người không nhìn thấy nó khóc thương tâm đến như vậy sao?” Thẩm Thất học bộ dáng làm bộ làm tịch của nữ tử kinh thành, lấy khăn lụa lau khóe miệng.

Lần này đến lượt Hàn ma ma gào như mỏ heo, vừa cắn vừa đá, đáng tiếc Tiền Nhi đã bỏ ra một số tiền rất lớn để mua hai tên nô tài lực lưỡng kia, đều là người của Thẩm Thất.

“Người là cái đồ độc phụ, ngay cả đứa bé cũng nhẫn tâm sát hại.”

“Hàn ma ma, người nói vậy thật oan uổng cho ta quá, hộp thuốc mỡ này, không phải là do người bảo Thúy Hồ tặng cho ta sao, loại thuốc này trị rách da đổ máu, người chắc hẳn phải nhớ rõ chứ.”

“Người là đồ độc phụ, ý vào vương gia sùng người mấy ngày liền làm việc thương thiên hại lý.”

Thẩm Thất nhìn thấy Hàn Sâm xuất hiện bên kia hoa viên, Hàn ma ma đã sớm cho người đi mời chỗ dựa vững chắc nhất của bà ta rồi. Thẩm Thất nói: “Chưa từng thấy miệng ai bản như người, Tiền Nhi, đem hết số thuốc kia đổ vào miệng Hàn ma ma.”

Tiền Nhi lập tức nghe lệnh, mở miệng Hàn ma ma ra rồi đổ hết thuốc mỡ vào, lại đi đến hồ múc một chén nước rót vào miệng bà ta, tránh cho bà ta không chịu ăn.

Lúc này Thẩm Thất mới bày ra bộ dáng oan ức nói: “Ma ma người mắng ta là độc phụ, còn không để Chính Vương phi như ta vào mắt, còn không để vương gia vào mắt, trước mặt hạ nhân chửi mắng ta, ta cũng không muốn sống.” Dứt lời, Thẩm Thất giả vờ chạy tới bên hồ.

Cô họng Hàn ma ma sung phù, nói không nên lời.

Khi Hàn Sâm đến, Hàn ma ma mạnh mẽ gãy gãy, nhào tới ôm chân Hàn Sâm, lại hu hu khóc không nói thành lời.

Một cánh tay Hàn Sâm đang kéo người đang muốn “Nhảy hồ”, Thẩm Thất, “Nàng phá đủ chưa, mau thu liễm cho ta.” Lời này chính là nói với Thẩm Thất.

Thẩm Thất lập tức đứng thẳng người, không bày ra bộ mặt kịch cỡm nữa, nhìn Hàn ma ma hừ một tiếng, tỏ vẻ “Ta thích thì ta làm, người làm gì được ta”.

“Còn không mau giải thích với Hàn ma ma, lần này nàng có hơi quá đáng.”

Thẩm Thắt nghe liền hiểu, ý tứ này nghĩa là nàng chỉ hơi quá đáng, nhưng không phải không thể làm.

Thẩm Thắt là một hài tử biết nghe lời, lập tức nói: “Hàn ma ma, là ta không tốt. Ta đâu có biết trong thuốc đã bị người bỏ thứ gì đó nha? Kỳ thực ta cũng là có lòng tốt thôi. Người xem cổ họng người xưng lên rồi, xem ra không hầu hạ nổi chủ rồi, tuổi người lại có chút lớn, sao ta có thể nhẫn tâm, không bằng người về nhà hưởng thụ tuổi già đi, cũng để cho cháu trai người hưởng thụ bầu trời bình an. Ta sẽ cho người chuẩn bị xe ngựa, đưa người về nhà, à, ở chỗ nào nhỉ, à... hình như là Thiểm Nam Phụng Dương, nơi này núi cao đường xa, ta cho người trăm lượng đề tiêu, lúc về dư sức mua một căn nhà, lão nhân gia người thấy có được hay không?”

Trên mặt Hàn ma ma đầy nước mắt, muốn vịn cánh tay Thẩm Thắt. Thẩm Thắt lập tức đứng lên, “A, không ngờ Hàn ma ma người lại cảm kích ta như vậy, đến mức rơi lệ luôn rồi.”

Thẩm Thắt tự biên tự xử, tất cả mọi người đều biết nàng nói xảo, nhưng không ai đứng ra trách mắng, người tới xem náo nhiệt La thị cũng không nói một câu.

“Vương gia, chàng thấy thế nào?” Thẩm Thắt ngẩng đầu hỏi Hàn Sâm.

Hàn Sâm chưa trả lời, Hàn ma ma liều mạng lắc đầu, ôm chân Hàn Sâm, nước mắt chảy thành dòng suối nhỏ. Đầu nói cô nương mười bảy, mười tám khi khóc lên giống như mưa lê hoa, nhưng một bà lão trán đầy nếp nhăn khóc lên, giống như quả dưa hấu bị ném hỏng. Mặc kệ là loại phụ nữ nào tiếp cận Hàn Sâm, nàng cũng sẽ nhào vào lòng Hàn Sâm, tuy nhiên cũng tránh né bàn tay Hàn ma ma.

“Ma ma, tuổi người cũng đã lớn, là ta ích kỷ muốn giữ người lại trong phủ giúp ta quản lý mọi việc, nhưng hôm nay gia môn bất hạnh...” Hàn Sâm nhìn thoáng qua Thẩm Thắt, “Người vẫn nên...”

Thẩm Thắt lập tức tròn mắt nhìn, cái gì gọi là “Gia môn bất hạnh?” Hàn Sâm hẳn đang trốn tránh trách nhiệm, xem ra người đàn bà chanh chua Thẩm Thắt sắp sửa vang danh khắp thiên hạ.

Vốn dĩ mọi người tới xem truyện hài hước của Hàn ma ma, hiện giờ lại bị một câu của Hàn Sâm khiến cho bật cười, người đầu sỏ đã nín cười. Thẩm Thắt giận đến véo hông Hàn Sâm, Hàn Sâm bắn cho nàng một ánh mắt cảnh cáo, đợi lát nữa mới trừng phạt người.

Nhưng Thẩm Thắt chỉ vui vẻ trong khoảng khắc chừng trệ Hàn ma ma, sau đó bị đạo thánh chỉ quấy rầy. Thánh chỉ nói đại bộ phận Bắc Hồ xâm lược phía nam, đã qua Tây Bắc Ngọc Sơn quan, chiếm đóng quận Trương Dịch, nếu tiếp tục đánh vào phía nam sẽ tới quận Thiên Đô, sau đó có thể tiếp cận An Dương rồi. Huệ Đế phong Hàn Sâm là Chinh Tây đại nguyên soái, lập tức nhận lệnh xuất chinh.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Uy lực chấn biên cương không giảm (Thượng)

Thẩm Thắt vừa biết được tin liền chạy tới thư phòng Hàn Sâm, nhưng bị Tiền Nhi giữ lại, “Chủ tử, chủ tử, lần trước vương gia xuất chinh người bảo tới ngăn nhưng cũng đâu có cản được, sao lần này lại nghĩ quân nữa hả? Bây giờ vương gia đang nghị sự với các tướng sĩ, nếu người xông vào, vậy...” Tiền Nhi hiểu rõ năng lực phá hoại của Thẩm Thắt.

Thẩm Thắt kéo tay Tiền Nhi ra, “Lần trước là đối phó với Nam Chiếu, nhưng hiện tại là Bắc Hồ! Bắc Hồ!” Trong mắt người Tây Hoa, bọn họ không thể chiến thắng Bắc Hồ, hằng năm vào thời điểm chăn nuôi gia súc, đám Bắc Hồ Nam Hạ ngang nhiên tới cướp bóc. Nhưng chưa từng nghe có bất kì hoàng tử nào phải tự mình xuất chinh, người nào cũng biết đó là chuyện một đi không trở về.

Tiền Nhi mặc kệ những thứ đó, cứ ôm eo Thẩm Thắt, “Chủ tử, người cứ nháo như vậy cũng đâu thể làm gì được, thánh chỉ là do hoàng thượng hạ xuống.”

Đôi mắt Thẩm Thắt lập tức đỏ ửng, “Tiền Nhi, người nói thử xem có phải do chuyện lần trước, lão sắc quý kia quá hóa khùng, cho nên mới gây sự với hần?” Thẩm Thắt yên lặng một lúc, sau đó nói: “Người nói đi ta có phải là cái thể loại hồng nhan họa thủy không?”

“Nói vậy, không phải.” Tiền Nhi vội vàng “Phì” một tiếng, chỉ sợ Thẩm Thắt suy nghĩ lung tung, khuyên can mãi Thẩm Thắt mới đồng ý quay về, còn việc nàng có phải họa thủy hay không, thật đúng là khó nói.

Buổi chiều, Tiền Nhi đã không thể thờ nổi, lại nghe thấy Thẩm Thắt ằm ỉ trong phòng.

“Ta muốn đi theo chàng.” Thẩm Thắt nghiêm mặt, bộ dạng không sợ chết nhìn Hàn Sâm.

“Nàng lại nháo cái gì!” Hàn Sâm cau mày nhìn Thẩm Thắt, “Còn chưa đi thu xếp hành lý cho ta.”

“Ta cũng muốn đi.” Thẩm Thắt biết nàng không nói lý lẽ, càng không có lý lẽ, nào có đạo lý cho nữ nhân đi theo hành quân đánh giặc.

Hàn Sâm không để ý tới Thẩm Thát, lập tức đi ra ngoài cửa.

“Hàn Sâm” Thẩm Thát bỗng nhiên quát to: “Nếu chàng không cho ta đi, ta chết cho chàng xem.”

Lúc Hàn Sâm quay đầu, không biết Thẩm Thát lấy từ đâu một thanh kiếm động tác vô cùng xinh đẹp, đặt trên cổ mình. Động tác xinh đẹp tự nhiên thế này, Hàn Sâm nghi ngờ nàng đã luyện tập nhiều lần.

Thanh kiếm dài ba thước, ánh sáng chói mắt người, vừa nhìn đã thấy lưỡi kiếm vô cùng sắc bén.

Không hiểu sao Thẩm Thát lại thấy quen thuộc với kiếm này, lúc nàng lục lọi trong phòng thì tìm được nó, vừa hay có dịp để dùng, giả quang này quá mức rét lạnh dọa người, cực kì giống cái sắc bén đêm đó nàng thấy trong hoàng cung, Thẩm Thát nghĩ tới liền lạnh run, nhanh chóng vứt ý nghĩ kia qua một bên, nàng không muốn nhớ lại tối hôm ấy nữa.

Hàn Sâm quay đầu tiếp tục đi.

“Này, ta tự tử đó, ta thật sự sẽ tự tử đó...” Giọng Thẩm Thát bắt đầu run rẩy.

“Nàng thật đúng là người phụ nữ đánh đá, một khóc hay nháo ba thất cổ đều học được hết rồi nhì.” Hàn Sâm nhàn rỗi nói một câu.

Thẩm Thát thấy hán không để ý tới chính mình, chưa dùng hết chiêu đòi tự sát, nước mắt lập tức tuông chảy, ném kiếm trong tay xuống đất, ngồi bệch dưới đất, giống y hệt hải tử không đòi được kẹo liền khóc lóc om sòm.

“Nói đồng quan, sao có thể mang phụ nữ đi cùng.” Hàn Sâm quay đầu lại trừng mắt nhìn Thẩm Thát, nói xong lập tức bỏ đi.

Tiền Nhi thầm than trong lòng, nghĩ không biết phải tốn bao nhiêu công sức mới khuyên được chủ tử đây. Ai ngờ Hàn Sâm vừa mới đi, Tiền Nhi nhìn người sau lưng, sau đó sùng sốt.

Rõ ràng hồi nãy Thẩm Thát khóc vô cùng thảm, không hiểu sao bây giờ đã ngừng, hai mắt nhìn về phía Tiền Nhi, “Tiền Nhi, nhanh, đi chuẩn bị đồ cho ta, chỉ cần mang mấy bộ quần áo nam nhân, à... đúng rồi, nhất định phải tìm vài miếng vải buộc ngực lại.”

“Chủ tử, người lại đang định diễn tuồng gì đây?” Tiền Nhi ôm trán thở dài.

“Vương gia đồng ý cho ta đi rồi.” Thẩm Thát vui vẻ nói.

“Đâu có!” Tiền Nhi cảm thấy nếu mình không nghe sai, thì rõ ràng là vương gia thẳng thắn từ chối chủ tử nhà mình mà.

“Nói người ngốc không sai nha. Nếu hán tử chối ta, tại sao lại nói câu không thể mang phụ nữ đi, đạo lý đó ai chẳng biết? Có thể thấy được trong đó còn có ẩn ý khác. Năm đó Bồ Đề lão tổ gõ đầu Tôn Ngộ Không ba cái là có ý gì?”

Tiền Nhi: “Nô tỳ biết, để bảo Tôn Ngộ Không canh ba đi đến phòng ông ta.” Câu truyện này nàng nghe rất nhiều lần rồi.

“Đúng rồi! Cho nên vương gia nhấn mạnh không thể mang phụ nữ đi cùng, ý tứ khác chính là nam nhân mới có thể đi.”

Tiền Nhi gật đầu.

“Cho nên, hán đang ám chỉ ta phải giả làm nam nhân.” Thẩm Thát háng hái nói tiếp: “Đây gọi là tâm linh tương thông.”

Tiền Nhi thật không còn gì để nói.

Có điều Thẩm Thát cảm thấy bản thân nàng thật lợi hại, nàng bỏ lại Tiền Nhi, tự mình mặc quần phục, sau đó xen lẫn trong quân đội Hàn Sâm, vậy mà không ai phát hiện ra, rất có phong thái dũng cảm của “Hoa Mộc Lan cải trang nhập ngũ”.

Mất thấy ra khỏi thành hai ngày, muốn quay trở về cũng không phải chuyện dễ dàng gì, Thẩm Thát liền đi tới chỗ ở của Hàn Sâm. Lúc đầu là không dám đến nhận mặt, đành phải nhìn đến buổi tối cả đám nam nhân tụ lại vây quanh đồng lửa để nghỉ ngơi. Đây là lần đầu tiên Thẩm Thát dùng thân phận không phải nữ nhân để nghe một đám nam nhân nói chuyện phiếm. Nhưng nghe bọn họ nói cũng thấy thú vị lắm, nên Thẩm Thát mới có thể nhìn lâu như vậy. ^{qđ}

Đám nam nhân bình dân này tụ tập lại ngoài việc bàn luận chuyện quốc gia đại sự, tất nhiên trọng tâm là nói đến chuyện nữ nhân.

“Ài, Nguyên soái của chúng ta thật có phúc, nghe nói lấy được vị vương phi xinh đẹp như hoa.”

“Cái gì mà như hoa, nghe nói không khác gì tiên nữ.”

Nói đến đây, Thẩm Thát cũng không biết là mấy người nam nhân này cũng có người tính nết không tốt, giọng nói khó nghe, một người thì len lén lau mồ hôi cười trộm một mình.

Vừa nói đến nữ nhân, thảo luận lập tức trở nên náo nhiệt, có mấy vị thiên tử chức lớn hơn cũng tham dự vào, “Trước đây nguyên soái của chúng ta

còn một vị nữa, tuy nhiên trước khi cưới vào cửa, không hiểu sao lại chết, nhưng nghe người ta nói nàng cũng là một đại mỹ nhân.”

Lúc này tinh thần Thẩm Thát phấn chấn, nàng di chuyển một chút, muốn nghe đến chuyện sau đó. Nào ngờ Thiên tổng kia cũng không biết nhiều, chỉ biết người kia là một đại mỹ nhân, Thẩm Thát nghe xong bốc hỏa, lập tức rời khỏi đội, định lên lút đi tới lầu Hàn Sâm.

Ai ngờ chưa tới được bên ngoài lầu Hàn Sâm, đã bị người ta bắt được.

“Người lên lút làm gì ở đây?” Binh sĩ tuần tra đêm quát Thẩm Thát.

Thẩm Thát hiểu rõ chuyện này không nên làm quá, lúc này suy nghĩ nên lừa tên kia như thế nào, thì tên tiểu binh nói: “Đi, đi với ta gặp Vương tướng quân.”

Wang tướng quân là ai, hôm qua Thẩm Thát có nghe thấy, nhìn như là đại tướng thủ hạ của Hàn Sâm, nhưng Thẩm Thát không muốn đi gặp hắn, nhưng nếu muốn gặp Hàn Sâm thì có chút phiền toái, một tên tiểu tặc không thể gặp Nguyên soái, cho nên Thẩm Thát nghĩ: “Ta tới từ Bắc Hồ, có chuyện quan trọng muốn bẩm báo với Nguyên soái.”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Uy lực chấn biên cương không giảm (Hạ)

Tên tiểu binh kia đánh giá Thẩm Thát một phen, tất nhiên là không tin tưởng.

Thẩm Thát không thể không ưỡn ngực mạnh mẽ nói, “Còn không mau mang ta đi gặp nguyên soái, làm lỡ quân tình người có chịu trách nhiệm được không?”

Tên tiểu binh kia thật sự đi bẩm báo với cấp trên, không lâu sau có người tới áp giải Thẩm Thát đi đến chỗ lầu chủ tướng. Trong lòng Thẩm Thát cảm thấy thoải mái, xem ra quân đội của Hàn Sâm không tệ, chưa từng khinh thường hay giấu giếm chuyện tình, mà còn vui vẻ tiếp thu mọi tin tức.

Chẳng qua, Thẩm Thát thờ dài, gặp phải một người báo tin giả, trước mắt bao nhiêu người, Thẩm Thát sợ làm mất mặt Hàn Sâm, trên đường đi vô cùng lo lắng, nếu không bị bắt thì hay quá rồi, cũng không cần biến thành mặt trận lớn như vậy.

Người kia áp giải Thẩm Thát đi tới chỗ cách lầu chủ tướng không xa: “Đợi chỗ này.”

Nào biết đúng một lúc liền đợi một canh giờ, hai chân Thẩm Thát đứng đến phát run, mới nghe thấy trong lầu chủ tướng có người hô vào đi. Thẩm Thát cho rằng Hàn Sâm đang thảo luận việc quân, nào biết lúc nàng đi vào, chỉ có một mình Hàn Sâm, hắn nhìn thấy Thẩm Thát cũng không biểu hiện một chút kinh ngạc nào.

“Chàng sớm biết?!” Thẩm Thát cũng quên luôn việc ăn năng sấm hồi rồi.

“Biết cái gì, biết việc nàng lẫn trốn trong quân đội?” Hàn Sâm thần nhiên nói.

“Vậy chàng còn...” Thẩm Thát chợt nở nụ cười, vốn sợ Hàn Sâm sẽ trách cứ, thật ra lúc nàng khuyên nhủ Tiền Nhi, đều là nàng bịa chuyện, chỉ sợ nha đầu kia ngăn cản mình, bây giờ nghĩ lại nói không chừng Hàn Sâm thật sự có ý này, nhưng mà hắn lại bắt nàng đứng đợi một canh giờ, dù sao thì, Thẩm Thát cũng thấy vui. Nàng dễ dàng trà trộn vào quân đội, ban đầu còn định khoe khoang bản thân mình thông minh, giờ mới biết hóa ra có người có ý thả nước.

Đứng suốt một canh giờ, cũng không phải chuyện tốt đẹp gì, lý thuyết mà nói đã trừng phạt xong, sau đó sẽ sống yên bình lặng, tính tình Hàn Sâm xem như Thẩm Thát hiểu rất rõ, nàng vốn nghĩ phải một khúc hai nháo ba thất cổ mới khiến cho Hàn Sâm không bắt nàng quay về, không nghĩ tới mọi chuyện lại dễ dàng như vậy.

“Nàng cười cái gì?” Hàn Sâm có chút ngạc nhiên.

“Chàng thật sự muốn ta tới?” Thẩm Thát cười trộm đi tới gần Hàn Sâm, đây cũng là điển hình của câu gặp may thu nhiều lợi, khiến lão hồ vượt tường.

“Ta thiếu vài người để sai vặt.” Vậy mà Hàn Sâm lại không tức giận.

Lần này tới lượt Thẩm Thát ngạc nhiên, “Chàng không giận?”

“Giận vì cái gì? Giận việc nàng nữ giả nam trang?” Hàn Sâm cười cười.

“Thì ra chàng thật sự hi vọng ta tới?” Về mặt Thẩm Thát không thể tin giữ cánh tay Hàn Sâm, trong mắt chứa đầy sự vui mừng, “Nhưng mà, tại sao chứ?” Rõ ràng là không nên.

Hàn Sâm chỉ nhìn Thẩm Thát mà không nói lời nào, trong con người có một loại đau khổ không diễn tả được, Thẩm Thát lập tức hiểu rõ chân tướng. Hấn sợ nàng dẫm lên vết xe đổ, gặp lão sắc quý kia? Về vui mừng của Thẩm Thát lập tức bớt đi một chút, lúc này nàng mong có thể chen ngang giữa hấn với Mai Nhược Hàm chứ không phải là cái hồn phách kia.

“Là nàng ấy đẹp hay ta đẹp?” Thẩm Thát nhớ lại liền hỏi.

Về mặt Hàn Sâm chột thu lại, híp mắt nhìn, một lúc lâu sau cũng không nói lời nào.

“Nhất định là ta đẹp hơn.” Thẩm Thát hồn giận nói.

“Nàng ấy thanh lệ hơn nàng một chút.” Hàn Sâm bình tĩnh trả lời.

Thật ra Thẩm Thát nên vui mừng vì Hàn Sâm có thể thoải mái nói chuyện nữ nhân kia với nàng, nhưng mà, dù thế nào Thẩm Thát cũng không chịu được chuyện người khác đẹp hơn nàng, huống chi còn là nữ nhân kia.

“Hừ.” Thẩm Thát vén rèm lên, bên trong là chỗ nghỉ ngơi của Hàn Sâm, nàng cởi quần áo để một bên, dùng chăn che kín mặt, thật lâu sau mới xốc chăn lên búi môi gào: “Nhất định là ta đẹp hơn nàng.”

Đáng tiếc xinh đẹp không thể làm cơm ăn.

Thẩm Thát không chịu nổi cơm rau dưa, tuy nhiên lúc trước bị Hàn Sâm mạnh mẽ giáo huấn, nhưng có vài người biết cách biến những thứ thông thường thành khác thường, chẳng hạn như trứng.

Chỉ cần Thẩm Thát không dằn vò Hàn Sâm, thì Hàn Sâm có thể thay đổi ý kiến theo nàng. Nhưng Thẩm Thát cảm thấy Hàn Sâm là người rất tốt, hấn muốn đồng cam cộng khổ với các huynh đệ trong quân đội, nên chấp nhận ăn rau dại, nhưng lại không ép Thẩm Thát phải ăn chung.

“Vương gia, thật ra ta cũng có thể ăn rau dại với bánh.” Lúc chập tối, Thẩm Thát có chút xấu hổ nhìn lính vụ đặc biệt đưa tới cho nàng bốn quả trứng gà. Lương thực của quân đội Tây Hoa không hề sung túc, nếu không nhanh chóng kết thúc chiến tranh, chỉ sợ không kéo dài nổi.

“Ăn được, nếu nàng ăn xong lại bị tiêu chảy, chẳng phải ta tự rước chuyện vào người sao?” Hàn Sâm không nề nang nhìn thẳng Thẩm Thát, ánh mắt người nào đó đã cười thành trăng rằm rồi.

“Tuân mệnh, Nguyên soái!” Thẩm Thát vội vàng cầm lấy bốn quả trứng gà, lâu lắm rồi không được ăn mặn, bỗng nhiên cảm thấy quả trứng này thật đáng yêu.

Hàn Sâm ngồi phía trước ăn bánh với rau, Thẩm Thát ở trong lều nhỏ đập quả trứng của nàng, không biết là trời sinh nàng ắt có dụng hay là vì cái gì, mười ngón tay của Thẩm Thát cô nướng mùa xuân không đun nước, chỉ có sai khiến người khác đưa cơm tới, hay là tượng để trưng. Người lo việc nấu cơm Bàn Đại Hải không thể không khâm phục Thẩm Thát, quả thực là người quyền quý khác xa với những kẻ không biết ăn, biết mặc, Thẩm Thát rất biết ăn cơm.

Thẩm Thát như hoa như ngọc bê bát canh trứng tới lều Hàn Sâm, lúc đó Hàn Sâm đã ăn cơm xong, nghị luận xong, chớp mắt một chút rồi tiếp tục nghiên cứu bản đồ.

Thẩm Thát bưng bát, vừa ăn canh trứng vừa nhìn Hàn Sâm bên cạnh, đợi khi hấn tập trung tinh thần, nàng tiện thể nhắc lên một muống canh trứng, chỉ có lúc này hấn mới không lãng phí thời gian để cự tuyệt nàng, mà ăn hết.

Thẩm Thát cười hi hi nói: “Chàng thấy như thế nào?”

Hàn Sâm cảm nhận mùi vị trong miệng, “Bàn Đại Hải có thể nấu được cái này?”

“Tất nhiên không phải hấn.” Thẩm Thát cực kì tự hào ưỡn ngực.

“Trứng này thả vào rau lại không bị nát, mùi hương thơm ngát mà không tanh, trái lại có chút lạ.” Hàn Sâm nói trứng phóc, rau nấu chung với trứng nhưng trứng lại không bị nát, thật sự là có chút tâm tư.

Thẩm Thát gật đầu như gà mổ thóc, nhưng miệng khiêm tốn nói: “Không tính là cái gì, không tính là cái gì. Chẳng qua hấp trứng có hơi tốn công một chút, trước đó đánh tan trứng, sau đó khuấy đều, đợi rau chín rồi bỏ vào.” Cái này là Thẩm Thát vô tình học được trong sách cổ.

Hàn Sâm giống như nghe, cũng giống như không nghe, Thẩm Thát cũng không quản hấn, chỉ nhẹ giọng chậm rãi nói, nàng hận không thể lấy toàn bộ cái mình biết nhét vào đầu Hàn Sâm, bởi vì không biết từ lúc nào Hàn Sâm đã có thói quen, mỗi khi nghe Thẩm Thát nói có thể ngủ gật. Khiến Thẩm Thát tức không được mà khóc cũng không xong, nhưng hiện tại nàng rất vui mừng, cuối cùng cũng tìm thấy biện pháp giúp Hàn Sâm nghỉ ngơi rồi.

Đoạn đường này bọn họ có trải qua vài trận ác chiến, nhưng đều là chiến thắng trở về, tuy nhiên kỵ binh của Bắc Hồ rất hùng mạnh, cho dù toàn bộ binh lính Tây Hoa đến, nếu ở trên bình nguyên thì họ không hề có ưu thế. Dù chiến thắng trở về, nhưng binh lực tổn thất nghiêm trọng, cũng không phải chuyện gì vui, bình thường Thẩm Thát nhìn thấy bộ dáng tinh tảo sáng suốt của Hàn Sâm, nhưng khi ngủ hấn lại nhủ chặt mày.

Thẩm Thát có thể giúp Hàn Sâm nghỉ ngơi một chút mà trong lòng nàng vui mừng khôn xiết. Nhìn hấn ngủ say, nàng liền đi ra khỏi lều, hồi nãy dặn Bàn

Đại Hải đun nước hiện giờ vẫn còn ấm, Thẩm Thất xắn ống tay áo, lấy quần áo Hàn Sâm đi giặt.

Trời lạnh buốt, đất đóng băng, Thẩm Thất dùng nước nóng giặt quần áo, coi như là rất xa xỉ rồi. Nhưng không ai nói xấu, lính vụ nhìn thấy thì vô cùng hâm mộ nguyên soái thật may mắn, có người vợ vừa đẹp vừa tốt, lại còn rất ân cần, thân thiện.

Tin tức Thẩm Thất là vương phi của Hàn Sâm, hẳn cũng không che giấu, dù sao Thẩm Thất muốn ở bên cạnh hắn, hẳn có giấu cũng không được. Huống chi tất cả mọi người nhìn thấy Lan Lăng vương phi nữ giả nam trang chạy theo nghìn dặm để lo cho phu quân, hoàn toàn cảm thấy mới lạ, vô cùng hâm mộ.

“Ai, các người nói xem khi nào mới đánh xong trận này, những người Hồ thấy chúng ta bỏ chạy, liền đi theo cướp đoạt, có ăn có uống, sung sướng hơn chúng ta nhiều.”

Lúc Thẩm Thất giặt quần áo nghe thấy lính tuần tra bên ngoài đi đến tán chuyện với Bàn Đại Hải mấy câu, nghe thế Thẩm Thất không nhịn được trả lời, “Nếu chúng ta có thể cướp bọn họ rồi lấy cái đó thành của mình thì tốt rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Dự Lang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Hoa đào tàn, hoa cải mọc (Thượng)

Thẩm Thất chính là thực hiện hành vi cường đạo ăn cướp, thiên hạ này là của Tây Hoa, làm gì có vị vua nào dẫn binh lính đi chém giết cướp của từ chính con dân mình.

“Nàng nói cái gì?”

Lời này chắc hẳn không phải binh lính kia hỏi, giọng nói của người mới đến Thẩm Thất cảm thấy cực kì quen thuộc, không phải Hàn Sâm thì là ai.

Thẩm Thất vội vàng che miệng mình lại, “Ta, ta không nói gì hết.” Thẩm Thất thừa biết là mình không có đạo lý, xấu xa tới cực điểm, nàng nhất thời lạnh mồm lạnh miệng, nên nói ra mưu đồ, chứ nhìn thấy Hàn Sâm phải bốn ba cực khổ, nàng cảm thấy rất đau lòng.

“Nàng mau nói lại những lời hồi nãy!” Biểu tình của Hàn Sâm khá nghiêm túc, hắn nắm vai Thẩm Thất xoay người nàng lại đối diện với hắn.

Thẩm Thất chỉ có thể nói, không dám không nghe lời, “Ta, ta nói nếu chúng ta có thể đi cướp trước bọn họ thì tốt quá rồi.”

Hàn Sâm đột nhiên nâng mặt Thẩm Thất lên, hôn xuống, “Trẻ như vậy sao nàng còn chưa ngủ?” Sau đó liếc mắt nhìn xuống dưới, lập tức nhìn thấy vớ của hắn vẫn còn trong tay nàng, nước chảy tí tách.

Thẩm Thất bị biểu tình niềm nở của Hàn Sâm làm cho sợ ngây người, sau đó nghe hắn nói, “Nàng đi ngủ đi, ta còn có chuyện phải bàn bạc.”

“Tôi như vậy?” Thẩm Thất không biết Hàn Sâm bị gió nào thổi trúng nữa.

“Đúng rồi, còn phải cảm ơn nàng nữa.” Hàn Sâm nheo mắt Thẩm Thất một cái, nói chút điều mát lòng, cứ cho là hắn đang khen nàng đi, Thẩm Thất suy nghĩ.

Chẳng lẽ thực sự muốn đi cướp?

Hàn Sâm bàn bạc cả đêm, cuối cùng đưa ra phương pháp chính là để cho đội quân chia thành hai, một đội đi trước quân đội Bắc Hồ để cướp đoạt, làm cho dân chúng vườn không nhà trống. Bởi vì người Bắc Hồ không mang theo lương thực, toàn bộ lương thực dựa vào dân chúng, biện pháp khắc chế duy nhất là không để cho bọn họ cướp được thứ gì. Một đội khác ẩn nấp ở phía đông quân đội Bắc Hồ, trừ tình huống cực kì bất đắc dĩ, nếu không quân Bắc Hồ tuyệt đối không muốn chạm mặt quân đội Tây Hoa, bởi vì bọn họ sẽ mất nhiều hơn được, thiệt hại rất nhiều, bọn họ chính là dạng thích hưởng.

Như vậy một đội ở trước rồi đi, một đội ở sau truy đuổi, dẫn người Bắc Hồ vào vùng núi Tây Bắc, phá được kỵ binh của bọn họ, mới có thể chiếm ưu thế chiến đấu.

Thẩm Thất vô tình nghe được quyết định là Hàn Sâm tự mình dẫn kỵ binh đi trước quân Bắc Hồ.

“Ta cũng muốn đi.” Thẩm Thất nhỏ giọng nói.

“Nàng có thể chịu đựng mấy ngày mấy đêm cưỡi ngựa không?” Nếu muốn đi trước kỵ binh Bắc Hồ, nếu không ngày đêm cưỡi ngựa thì sao có thể vượt mặt bọn họ.

Thẩm Thất lắc đầu, không thể không chấp nhận số phận bị bỏ lại, nàng đã sớm biết không có khả năng đó, cho nên dám nói ra yêu cầu đã là mạnh mẽ

rời.

Hàn Sâm rời đi, Thẩm Thát không bao giờ ngờ rằng mình sẽ gặp được người quen.

Ngày hôm đó, Thẩm Thát dẫn theo mấy thị vệ rồi tìm một người dẫn đường sang vùng lân cận đi dạo, sắp tới sinh nhật Hàn Sâm, Thẩm Thát đang nghĩ không biết phải chuẩn bị lễ vật gì cho hắn. Nhớ tới Hàn Sâm đột nhiên thấy giận, đến bây giờ còn dùng bản đồ quân dụng từ mấy chục năm trước, nhiều đường đã thay đổi, nếu tự mình đi không biết sẽ lạc tới chỗ nào, tuy không trông cậy vào bản đồ được, nhưng ít ra có thể để ý những con sông, vùng núi quân Bắc Hồ thường xuyên lui tới.

Bởi vì chuyện tình thế này, Thẩm Thát không nghĩ mình sẽ gặp lại Mai Nhượng Hàm. Thẩm Thát đang trốn ở cửa sơn khẩu, thì nhìn thấy đội quân Bắc Hồ đang dẫn theo một đám dân chúng Tây Hoa. Bọn họ chỉ đi vài người, nếu gặp quân Bắc Hồ tất nhiên chỉ có thể trốn, Thẩm Thát không ngờ trong đám dân chúng kia nâng nhìn thấy một bóng hình cực kì quen mắt.

Thẩm Thát theo dấu đám người kia hồi lâu mới phát hiện, nữ nhân trong đó không phải Mai Nhượng Hàm thì là ai? Nhưng không hiểu tại sao Mai Nhượng Hàm lại ở chỗ này, còn rơi vào tay đám người Hồ.

Mặc kệ là tình nghĩa ngày xưa chung thành chung xả, hay là vì tâm tư khác, Thẩm Thát vẫn quyết định cứu Mai Nhượng Hàm. Nàng nghĩ, Mai Nhượng Hàm còn sống, vẫn tốt hơn là để nàng ta mãi mãi ở trong ký ức Hàn Sâm, bởi vì quyết định đó, thiếu chút nữa Thẩm Thát đã làm cho chính mình ở mãi trong trí nhớ Hàn Sâm.

Đội quân của Hàn Sâm hoàn thành nhiệm vụ dẫn địch vào phía tây, sau đó hắn dẫn quân trở về tập hợp với quân đội phía tây, chuyện hắn phát hiện đầu tiên chính là Thẩm Thát mất tích.

“Vương phi đâu?” Lúc Hàn Sâm thúc ngựa vào quân doanh, lập tức cảm thấy có chuyện gì không đúng. Suy nghĩ một chút, liền nghĩ ra là thiếu một người, thiếu mất nữ nhân vốn nên ở quân doanh đợi hắn rồi nhào vào ngực hắn.

Sắc mặt Trương Tín Chi trắng bệch, tuy rằng không hiểu địa vị của Thẩm Thát trong lòng Hàn Sâm, nhưng giữa đường lạc mất một vương phi là chuyện lớn cỡ nào chứ.

“Hôm qua vương phi lãnh binh rời khỏi đây, bây giờ vẫn chưa về.” Trương Tín Chi theo Hàn Sâm tiến vào doanh trường, bảo hai tên lính gác lui rồi nói.

“Sao người có thể để nàng lãnh binh?” Về mặt Hàn Sâm rất tức giận.

Lúc này Trương Tín Chi cũng rất hối hận, nếu thời gian có thể quay trở lại, cho dù có giết hắn, hắn cũng tuyệt đối không đồng ý. Đáng tiếc tài ăn nói của vị vương phi kia vô cùng giỏi, lại lấy có cứu dân chúng là mục đích hàng đầu, lấy cớ hiệu không thể để cho bất cứ dân chúng Tây Hoa nào rơi vào trong tay người Hồ, kích động mấy trăm binh lính đi theo nàng cứu người.

Lúc đó Trương Tín Chi đâm lao phải theo lao, không thể không đồng ý, nhưng mà hắn yêu cầu phái đại tướng khác đi, bảo Thẩm Thát ở lại, tuy nhiên Thẩm Thát lại nói không thể bởi vì nàng là người phụ nữ có chồng mà phá hủy quân quy, nàng muốn tự mình dẫn binh, chọn ra hai trăm dũng sĩ, đích thân nàng trả quân lương cho bọn họ đi cứu người.

Mặc dù Trương Tín Chi biết đây là hồ đồ, nhưng không có Hàn Sâm, ai dám tới ép buộc Thẩm Thát chứ, hơn bốn trăm người bị Thẩm Thát kích động, Thẩm Thát cũng từng xem qua việc quân đội, nhân tiện nói: “Là con trai duy nhất trong nhà thì bước ra khỏi hàng, có cha mẹ cần phải nuôi dưỡng bước ra khỏi hàng, có vợ con cần phải chăm sóc bước ra khỏi hàng...” Cuối cùng thật sự chọn được hai trăm người.

“Vương phi nói hai trăm người kia từ nay về sau đều là thân binh của nàng, tự nàng chi tiền nuôi dưỡng.” Trương Tín Chi cũng không ngăn cản được Thẩm Thát.

“Quả thật là phản rồi, vô pháp vô thiên.”

“Nguyên soái bớt giận, thuộc hạ tự biết có tội, cam nguyện lĩnh một trăm roi.” Trương Tín Chi cười mũ quan xuống.

“Đang lúc đối đầu với kẻ mạnh, trước cứ nợ bảy mươi roi.” Nhưng ba mươi roi kia chính là để khen thưởng, nếu không làm vậy thì sao trị quân, một Thẩm Thát tùy tiện làm bừa liền kích động được quân đội, sao có thể gọi là Vương giả chi quân nữa.

“Nguyên soái, bên phía vương phi có cần phái quân đến tiếp ứng không?” Thật ra Trương Tín Chi cảm thấy rất may mắn vì Hàn Sâm đã trở lại, nếu không hẳn thật sự không biết có nên phái người đi tiếp ứng Thẩm Thát hay không, không biết phải nhiều hay ít, lại không biết việc này có ảnh hưởng đến kế hoạch bao vây Bắc Hồ hay không.

“Nàng tùy tiện làm bậy, cứ để nàng tự sinh tự diệt đi.” Hàn Sâm nghiêm mặt, khí lạnh quanh người hắn đủ để làm con cừu chết cứng.

Trương Tín Chi nhìn Hàn Sâm, có vẻ là muốn ở một mình, nên hắn lui về phía sau, khi đến cạnh cửa, bỗng nhiên nghe Hàn Sâm nói: “Nàng dẫn những người nào theo?”

“Đều là các tinh binh.” Trương Tín Chi cảm thấy mình cũng may mắn, may mắn vì lúc ấy nhận ra bản thân không thể ngăn cản nổi tình hình, liền chọn các tinh binh tốt đi theo Thẩm Thát.

Cuối cùng, Trương Tín Chi bổ sung một câu, “Lương Anh cũng đi theo.” Lương Anh là đại tướng thủ hạ dưới tay Hàn Sâm, có dung có mưu, rất được

Hàn Sâm coi trọng.

“Có hấn thì không sao rồi.” Lúc lâu sau, Hàn Sâm mới nói ra được một câu.

Một ngày này, đợi mãi đến giờ Mùi, cũng không thấy bóng dáng Thảm Thất trở về, xem xét kỹ, trời tối phải nên xong việc rồi mới đúng, lúc này bọn họ nên trở lại, bởi vì địa điểm cứu người không quá xa đi không quá một ngày đường. Trương Tín Chi chịu đựng đau đớn trên người, còn phải lo lắng cho Thảm Thất, cô nãi nãi mà không trở lại, thì quả là chuyện xấu mà.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Hoa đào tàn, hoa cải mọc (Hạ)

Vết thương trên người Hàn Sâm lúc này lại tái phát, bắt đầu hành sốt, Trương Tín Chi cực kì sốt ruột. Nhưng mà Hàn Sâm cố tình ngồi trong đại trường, nghị sự với mọi người, sắc mặt hấn tái nhợt, lưng lay như thể sắp ngã, nhưng không cho phép bất kì ai khuyên bảo, tuy rằng chiến sự với Bắc Hồ vô cùng khẩn cấp, nhưng không phải là không có thời gian để gấp đại phu.

Mặc dù lo lắng cho chiến tranh, nhưng tâm trí Trương Tín Chi rất rõ ràng, Hàn Sâm không phải là người không phân biệt được nặng nhẹ, sao hấn có thể không rõ lúc này là thời gian nghỉ ngơi hay nghị sự chứ?

Trương Tín Chi đang cực kì sốt ruột, cuối cùng thấy một tiểu binh nhẹ nhàng vén rèm cửa ra trao đổi ánh mắt với hấn, Trương Tín Chi vội vàng đi ra ngoài, “Trương đại nhân, Lương phó tướng đã trở lại.”

Tầng đá lớn trên đầu Trương Tín Chi rốt cuộc cũng được đặt xuống, Lương Anh trở lại, tất nhiên Lan Lăng Vương Phi sẽ trở lại. Đối với người đang mong đợi một điều gì đó, luôn là người dễ dàng bị người khác đánh lừa để rẽ sang hướng mà người đó muốn.

Sắc mặt Trương Tín Chi vui mừng bước đến bên cạnh Hàn Sâm, ghé vào lỗ tai hấn nói: “Bọn người Vương phi đã quay về rồi.”

Cơ thể Hàn Sâm rung động rõ ràng, “Trước hết bàn bạc chỗ này.” Mặc dù trên mặt không có biểu tình, thân mình cũng không nhúc nhích, nhưng ánh mắt hấn đã sớm nhìn về phía rèm cửa.

Chính lúc này, màn bị vén lên, Lương Anh dẫn đầu đi vào, phía sau là một nữ tử.

Ánh mắt mọi người sang ngồi, nàng kia là mỹ nhân khuynh thành khuynh quốc.

“Nhược Hàm!” Hàn Sâm kinh sợ kêu ra tiếng.

Mai Nhược Hàm ngẩng đầu yên lặng nhìn Hàn Sâm, nước mắt theo hai gò má chảy xuống.

Mọi người vừa thấy đã hiểu là cô nhân gặp nhau, nhưng không ngờ là một vị tuyệt sắc giai nhân, e rằng trong đó còn có ân tình sâu xa, vì thế bọn họ bắt đầu nhìn về phía Mai Nhược Hàm xem thử, muốn coi vị kia có biểu tình như thế nào.

Yên tĩnh chờ một lát, không thấy có người nào khác đi vào. Tay Hàn Sâm siết chặt tay ghế, vẻ mặt càng nhợt nhạt.

Mọi người thấy tình hình thế này, liền biết không nên ở lại đây thêm nữa, vì thế kéo nhau đi ra ngoài.

Hàn Sâm bước xuống ghế, nhẹ giọng hỏi: “Nhược Hàm sao nàng ở chỗ này?”

Rốt cuộc Mai Nhược Hàm không nhịn được nữa bật khóc, đã quên mất rụt rè cùng khoảng cách, nhào vào trong ngực Hàn Sâm, cả người nàng run rẩy, có lẽ là rất sợ hãi.

Hàn Sâm đành phải nâng cánh tay phải vỗ lưng nàng an ủi.

“Là, là Thảm Thất đã cứu ta.” Mai Nhược Hàm khóc không thành tiếng, “Đều là do ta hại nàng, là ta đã hại nàng, ta... ta thật mong nàng đừng cứu ta.”

Hàn Sâm giống như có thể nhìn thấy Thảm Thất ở phía sau Mai Nhược Hàm, xoa lưng cười với hấn: “Ta biết nàng không muốn ta cứu nàng đâu, nhưng ta cứ thích cứu nàng đấy.” Chẳng qua tất cả đều là ảo ảnh.

“Nhược Hàm, nàng đừng khóc, bình tĩnh lại, rồi nói rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Cho dù lòng hấn nóng như lửa đốt, nhưng Hàn Sâm không thể không an ủi Mai Nhược Hàm, vì nàng ta cũng phải chịu cực khổ lắm rồi.

“Là ta hại nàng, là ta hại nàng...” Đầu óc Mai Nhược Hàm rối bời, căn bản không thể sắp xếp lại ngôn ngữ của mình.

“Lương Anh.” Hàn Sâm cao giọng gọi một tiếng.

Lương Anh đứng bên ngoài, hẳn biết nhất định phải cho Hàn Sâm một cái công đạo. Trừ Mai Nhược Hàm, cũng chỉ có hắn mới có thể nói rõ ràng sự việc.

“Lúc mặt tướng đi theo Vương phi giải cứu Mai cô nương, phát hiện phía trước cách đó không xa có một đội quân Bắc Hồ. Bọn họ đã phát hiện chúng tôi, nhưng cố tình không hành động. Vương phi, vương phi liền ra lệnh cho mặt tướng dẫn Mai cô nương và dân chúng đi đường nhỏ lẩn tránh.”

“Nàng đâu?” Hàn Sâm không rõ, nếu Mai Nhược Hàm có thể trốn về, vì sao Thẩm Thất nàng không trở lại.

Lương Anh nhớ lại lúc Thẩm Thất quyết tuyệt, “Vương phi, vương phi nói là nàng dẫn chúng tướng sĩ vào nguy cảnh, nếu phải chết thì nàng nên chết trước.” Lúc ấy Lương Anh thật không thể tưởng tượng được Thẩm Thất lại có khí phách đến vậy. Dù gì nàng cũng là Vương Phi, tất cả mọi người đều khuyên nàng chạy đi, nàng vẫn nhất quyết không chịu, ngay cả chiêu rút kiếm đòi tự tử cũng dùng đến.

“Các ngươi...” Hàn Sâm định nói ‘Sao lại không ngăn cản nàng’, cuối cùng hắn không nói, đổi lại là hắn, chỉ sợ hắn cũng sẽ làm giống như Thẩm Thất.

“Mặt tướng vô năng, không bảo vệ được sự an toàn của vương phi, mặt tướng nguyện lấy cái chết để tạ tội, sở dĩ sống tới lúc này, chỉ vì muốn dẫn Mai cô nương an toàn trở về.” Lương Anh tháo mũ giáp xuống.

Hàn Sâm không chống đỡ được thân thể, loạng choạng ngồi xuống, “Không liên quan đến ngươi. Nhưng ngươi làm trái quân lệnh, tự tiện rời khỏi quân doanh, đáng lý nên xử tử, xét lại ngươi bởi vì cứu người, nên hạ ba cấp, răn đe.”

“Vậy, vương phi, vương phi chỗ đó, nếu bây giờ chúng ta phái quân cứu viện đi, có thể còn kịp.”

“Nàng tự tiện điều binh, bốn soái không phạt nàng từ tội đã là may mắn cho nàng, sao có thể phái người đi cứu được, nàng đã phá hủy toàn bộ quân đội của ta.” Hai tay Hàn Sâm nắm chặt tay ghế, buộc chính mình không ngã xuống.

“Nhưng chỉ sợ, chỉ sợ...” Lương Anh không dám nói tiếp. Chỉ sợ không tìm thấy tro cốt Thẩm Thất. Nhưng trên mặt Hàn Sâm biểu hiện sự cương quyết, đó là năng lực của hắn.

Mai Nhược Hàm đã sớm nhìn ra Hàn Sâm không ổn, lúc Lương Anh lui ra, nàng lập tức đi đến đỡ hắn, “Vương gia, vương gia...”

Hàn Sâm chỉ cảm thấy khuôn mặt Mai Nhược Hàm càng ngày càng mờ. Bệnh này của hắn thật nặng, đại phu trong quân đội đi ra ra vào vào suốt đêm, nhưng đều bó tay không có biện pháp, cả đêm hắn mơ màng, đầu đau như nứt ra.

Trương Tín Chi nhận được tin tức, đại quân Bắc Hồ đã rơi vào bẫy, đang chạy về hướng này, nhiều nhất là hơn một ngày sẽ tới, nhưng thật không may lúc này Hàn Sâm đang bị bệnh, vương phi gặp nạn, hắn không biết phải xoay chuyển như thế nào. Trương Tín xưa nay luôn thận trọng nay muốn “Khóc thiên oán địa”, ngay lúc đó hắn nhìn thấy một thân hình lén lút trốn vào quân doanh.

“Vương phi!” Trương Tín Chi nhìn thấy người kia liền nhận ra là Thẩm Thất.

“Xuy!” Thẩm Thất chạy tới ngăn cản Trương Tín Chi lớn tiếng ồn ào, “Vương gia ngủ rồi sao?” Thẩm Thất chột dạ, nàng biết chuyện lần này nàng hoàn toàn sai, kích động binh lính trong doanh không phải là tội nhỏ, huống chi còn là tư tâm riêng của nàng, muốn đi cứu tình địch. Thẩm Thất nghĩ lại, chột cảm thấy trên cổ lạnh buốt, cho nên khi trở về doanh trại không dám đi đường hoàng, định trốn một ngày cho Hàn Sâm hết giận mới quay về.

“Vương phi, không phải người... Sao người lại...” Trương Tín Chi không kiềm được kích động đến mức nước mắt chảy ra.

“Không sao, không sao, các ngươi sợ bóng sợ gió rồi.” Thẩm Thất tiêu soái khoát tay, “Vương gia ngủ chưa, hắn không tức giận chứ, ngươi xem lỗ hắn tỉnh dậy rồi phạt roi ta thì sao.” Thẩm Thất rụt cổ lại, cảm thấy bản thân không có khả năng chịu đòn roi.

“Vương gia bị bệnh, đại phu bảo không có biện pháp, chỉ nói đêm nay rất nguy hiểm, nếu con sốt không giảm, vương gia sẽ, sẽ...”

Thẩm Thất bị gương mặt nghiêm túc của Trương Tín Chi dọa cho sợ, từ trước tới giờ Hàn Sâm ở trong lòng nàng là vị sơn thần không bao giờ ngã, sao lại bị bệnh được, sao có thể bị bệnh, sao bệnh tình của hắn lại nghiêm trọng đến vậy. Thẩm Thất cũng không tính toán nhỏ nhặt nữa, vội vàng chạy thẳng vào chủ tướng.

Trong lều Mai Nhược Hàm đang dùng khăn mặt đắp nước đắp lên trán Hàn Sâm, vừa thấy Thẩm Thất đi vào, nàng ta sợ hãi không thôi, “Ngươi...”

Thẩm Thất đặt ngón trỏ lên môi, nhỏ giọng nói: “Ta về rồi, đã vất vả cho ngươi, cảm ơn đã chăm sóc chàng.” Giọng nói rất lễ phép, nhưng nàng lại đẩy Mai Nhược Hàm ra ngoài.

Mai Nhược Hàm cúi thấp đầu, có chút không muốn đứng lên, “Ta đi ra ngoài trước.”

“Ừ.” Thẩm Thất lên tiếng, nàng đã đặt toàn bộ lực chú ý vào người nằm trên giường, Hàn Sâm. Nàng nhìn thấy sắc mặt hắn tái nhợt, chau mày, khóe mắt có giọt nước không biết là do khăn mặt, hay là vì thứ gì khác, hắn luôn luôn anh dũng, lúc này chẳng khác gì một cơ thể không hồn.

Thẩm Thất nắm bàn tay Hàn Sâm, không kiềm chế được nước mắt, tí tách chảy xuống, thời điểm nàng đặt chân vào quỹ môn quan nàng còn chưa khóc, nhưng mà mới thấy Hàn Sâm bệnh thành thế này, nàng lập tức không nhịn được.

“Hàn Sâm, Hàn Sâm.” Thẩm Thát cúi đầu gọi tên Hàn Sâm, cứ sợ hấn cứ như vậy rồi đi.

Hàn Sâm thật sự mờ mắt, được một lúc, chợt nhắm mắt lại, nhưng bàn tay mạnh mẽ nắm lấy cổ tay Thẩm Thát, sức lực rất lớn, đau tới mức Thẩm Thát phải hét lên. Làm gì có bệnh nhân nào có sức lực lớn như vậy, Thẩm Thát xem như là hấn đang trừng phạt nàng.

Thẩm Thát im lặng nhìn Hàn Sâm nắm cổ tay mình, môi hấn cũng bắt đầu đóng mở nói chuyện, gần sát mới nghe được tiếng, hấn đang nói, “Thất Thất, lạnh.”

Thẩm Thát lập tức đứng lên, định ra ngoài bảo người tìm chăn đệm, nàng muốn bỏ tay Hàn Sâm ra, nhưng phát hiện hấn càng dùng sức nắm lại, giống như là ăn mỳ tìm thấy kim nguyên quý giá.

“Nhẹ thôi, nhẹ thôi, không sẽ đứt đó.” Thẩm Thát không do dự ngồi xuống, chỉ cảm thấy mí mắt vô cùng nặng, một tay cởi quần áo, nằm xuống bên cạnh Hàn Sâm. Nói chung là mấy ngày nay bốn ba nhiều Thẩm Thát cảm thấy khá mệt mỏi, cho nên còn ngủ say hơn người bệnh bên cạnh, đến nỗi Hàn Sâm tỉnh dậy cũng không biết, cho đến khi Hàn Sâm dùng tay véo mạnh vào mặt nàng, Thẩm Thát mới “A-----” thét chói tai.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Biệt ly khi nào mới gặp lại

Thẩm Thát ôm mặt mình, vốn định quắc mắt nhìn Hàn Sâm rồi chỉ trích hấn, nào ngờ vừa mới nhìn thấy ánh mắt hấn thôi, nàng lập tức trở nên vô cùng ngoan hiền. “Vương gia, chàng bệnh nặng lắm sao? Cũng may tôi qua ta chườm khăn lạnh cho chàng.” Thẩm Thát tròn mắt nói dối, rõ ràng là nàng nằm ngủ bên cạnh người bệnh, giựt chăn của người bệnh ngủ ngon lành. Nhưng nàng nói như vậy chỉ vì muốn Hàn Sâm cảm động và hiểu được nỗi khổ của nàng, sau đó sẽ trừng phạt nàng nhẹ một chút.

“Phải không?” Hàn Sâm tuyệt đối không cảm kích, “Nếu không có nàng, có lẽ ta sẽ sống lâu hơn được một chút.”

Thẩm Thát vội vàng đứng dậy hầu hạ Hàn Sâm mặc quần áo, nhìn thấy sắc mặt hấn tốt hơn rất nhiều, căn bản không giống như lời Trương Tín Chi nói bệnh tình hết sức nguy kịch. Làm gì có người nào bệnh sắp chết, sau một hôm đã khôi phục lại tám phần khí sắc chứ.

“Nàng thực sự vì cứu đám dân kia, hay vì cứu Mai Nhượng Hàm?” Hàn Sâm cúi đầu nhìn Thẩm Thát chôn mình chặt trong ngực hấn.

Thẩm Thát run rẩy nói, “Ách, tất nhiên, tất nhiên là...” Miệng lưỡi Thẩm Thát bắt đầu co quắc, bởi vì hàn khí lạnh thấu xương phát ra từ Hàn Sâm, nàng lập tức hiểu ra nếu còn nói dối nữa sẽ chết mất.

“Hôm nay nàng quay lại Lan Lăng đi, ta sai Biện Trác hộ tống nàng về.” Giọng nói chắc chắn như đinh đóng cột.

“Đừng, ta không dám nữa đâu... ta biết mình sai rồi, thật sự sai, hoàn toàn làm sai.” Thẩm Thát chấp tay hành lễ, cầu bỏ tát cứu thế.

Nhưng từ trước đến nay bỏ tát đều là bùn đất, sao có thể hiền lành đây? Hàn Sâm không thèm nhìn tới Thẩm Thát, “Nếu nàng không đi, chẳng lẽ muốn ta tự mình đánh nàng một trăm roi?”

Cái này gọi là tội chết không thể tha, tội sống khó miễn. Thẩm Thát cũng biết đây là quân kỷ, nếu nàng không đi, làm sao Hàn Sâm có thể phục chúng. Thẩm Thát chỉ có thể tỏ ra đáng thương, níu chặt cánh tay áo Hàn Sâm, “Chàng thật sự muốn ta đi?” Đây không phải là câu hỏi, mà là cầu xin.

Hàn Sâm nói: “Nghĩ tới việc này do nàng gây ta, khiến ta tức muốn học máu.” Hàn Sâm xoa tay Thẩm Thát.

Thẩm Thát chu miệng, tức giận bắt đầu thu dọn đồ đạc. Đến khi nàng bị Hàn Sâm ném lên xe ngựa, thời điểm đó nàng nhìn thấy Mai Nhượng Hàm đứng dưới xe vẫy tay chào nàng, Thẩm Thát mới ý thức được nàng chưa hỏi hấn một vấn đề, “Nàng ta không đi?” Thẩm Thát lập tức nhảy xuống xe. Sao có thể để cho bọn họ cô nam quả nữ ở chung một chỗ trong doanh trại được, đây tuyệt đối không phải điều gì hay ho.

“Nàng không đi, ta cũng không đi.” Thẩm Thát tìm được một cái lý do.

Hàn Sâm không nói chuyện, trực tiếp bế Thẩm Thát nhét vào xe ngựa, “Biện Trác, đi.” Biện Trác kia quả thật tài giỏi, lái xe ngựa cũng chuyên nghiệp như vậy, một roi đánh xuống làm cho xe ngựa chạy quãng đường xa, không cho Thẩm Thát thời gian cãi lộn với Hàn Sâm.

Sau khi Thẩm Thát trở lại Lan Lăng, nghe được tin mừng là Hàn Sâm đại thắng, trấn áp được biên cương, khiến cho quân Bắc Hồ khi chạy về Nam Hạ không còn quá mười tiểu đội.

Còn Hàn Sâm thừa thắng xông lên, định nhân cơ hội đó thu lại đất đai đã mất, xong việc này thì Lan Lăng đã rơi vào tay địch, tin tức truyền tới Tín Dương hầu Thẩm Quang Diệu lấy thân tuấn thành.

Trụ cột của Lan Lăng hơn trăm năm Thảm gia, cuối cùng cũng gục ngã.

Phản quân phía nam giống như âm hồn đột ngột xuất hiện, không biết quân đội đi đến như thế nào, không biết lương thực chuyển đến như thế nào, không biết lấy vũ khí ở đâu ra. Lan Lăng là nơi ở yên bình, người dân quen thói ăn uống xa hoa kiêu ngạo, lại gặp phải phản quân được huấn luyện kỹ càng, cho nên Lan Lăng chỉ thủ vững được ba ngày.

“Nguyên soái--” Trương Tín Chi không thể không gọi một tiếng, bởi vì từ lúc nghe tin tức đến giờ, Hàn Sâm vẫn chưa hoàn hồn.

“Thảm gia, có ai chạy trốn được không?”

Trương Tín Chi do dự một chút nói, “Hiện tại không rõ tin tức lắm, chỉ nghe tin Tín Dương hầu tuần thành.” Nhưng mà phúc sào chỉ hạ an hữu hoàn oan(*), chỉ sợ lành ít dữ nhiều, tuy nhiên Trương Tín Chi không dám nói lung tung.

(*)Tổ đồ trứng cũng không lành.

Thật lâu sau, Hàn Sâm mới nói: “Tín Chi, người nói xem, bước tiếp theo chúng ta phải đi như thế nào đây?”

Đi như thế nào? Trương Tín Chi cũng cảm thấy thật khó khăn. Làm mưu thần không chỉ làm mỗi việc bày mưu kế cho chủ tử, nhưng cũng đồng thời suy nghĩ cho tâm tư của chủ tử, vì hần mà nói ra một chút suy nghĩ trong lòng, chẳng hạn như bây giờ.

Trương Tín Chi bị đặt trong tình huống khó xử. Lúc này đây nếu bọn họ đuổi đám người Bắc Hồ ra khỏi trấn Viễn Quan, sau đó phái người liên lạc với bộ lạc Kim trong Bắc Hồ, hợp tác cùng nhau tiêu diệt khối xương cứng này, nếu thành công, công lao nhất định được ghi danh muôn đời, từ nay về sau Tây Hoa sẽ được bình yên.

Nhưng mà, Lan Lăng, Lan Lăng là kho lúa trọng yếu của Tây Hoa, thậm chí có thể nói là khu căn cứ của Hàn Sâm. Lan Lăng bị chiếm đóng, Thảm gia sụp đổ, cho dù Hàn Sâm có tất cả ưu thế trước mặt, nhưng cũng giống như một ngọn đuốc, sau khi chiến thắng, công lao cao vọt vọt, nhưng kết cục cũng không thay đổi.

Hai phía đều có lợi và hại, nhưng mà cả và gấu không thể giữ được cả hai, Trương Tín Chi rất băn khoăn, nên đề nghị về phía Bắc, hay nhanh chóng thu quân về phía Nam. Nếu như đề Hàn Sâm lựa chọn, hẳn tuyệt đối không chọn sẽ đi về hướng Nam. Bởi vì hẳn không muốn bị nghi ngờ. Chúng tướng sĩ phải hết sức vất vả mới tạo được cơ hội như ngày hôm nay, bây giờ có thể dễ dàng buông bỏ sao, liệu ai sẽ chấp nhận đây?

“Thuộc hạ nghĩ, không thể để mất Lan Lăng.” Cuối cùng Trương Tín Chi cũng lựa chọn, trên thực tế hẳn cũng không biết quyết định này là sai hay đúng, chỉ là đánh cuộc một phen mà thôi.

Hai tay Hàn Sâm để sau lưng, “Chỉ sợ bên kia không đơn giản như vậy, không ngờ rằng Đông Hoa dám phản bội chúng ta.”

Trương Tín Chi ngạc nhiên, không có bất kỳ tin tức nào thông báo tình hình bên đó, không hiểu sao Hàn Sâm có thể đoán được.

“Tuy rằng Lan Lăng an phận đã lâu, quân lực không đông đảo, nhưng các gia đình giàu có trong Lan Lăng đều có nuôi binh sĩ riêng, ba ngày đã phá được thành, cũng không phải đám phản quân ô hợp có khả năng làm được. Cho nên ngoại trừ Đông Hoa, còn ai có khả năng sao, nếu bốn soái đoán không sai, e rằng trong thành có nội ứng.

Hiện tại Hàn Sâm có hai sự lựa chọn, một là tiếp tục tiến lên phía Bắc, truy đuổi Bắc Hồ đến cùng, để mặc cho Đông Hoa chiếm lĩnh Giang Nam, cùng cố cục diện, từ nay về sau hai quốc gia hai thành trì, hai là nhanh chóng quay về Nam, thừa dịp tình hình chưa được yên ổn cướp lại Lan Lăng, nhưng vẫn duy trì thế trận ba phương Đông, Tây, Bắc giằng co.

“Tín Chi, Tây Hoa không thể mất Lan Lăng.”

Khi đại quân của Hàn Sâm ở ngoài Giang Lăng thành cách Lan Lăng ba trăm dặm, đã là chuyện của nửa tháng về sau. Phía Đông Giang Lăng thành là Bách Nam thành đã nằm trong tay phản quân, Bách Nam, Đồng Đường hai bên tương trợ nhau, cũng là cửa lớn của Lan Lăng, nếu không công phá thành, không thể đoạt lại Lan Lăng.

“Nguyên soái, đúng là phúc trong họa, Đồng Đường vẫn chưa bị chiếm đóng, nghe nói Thảm gia Ngũ công tử đang giữ thành, hơn hai tháng nay phản quân vẫn chưa công chiếm được.” Về mặt Trương Tín Chi vô cùng vui mừng, nhìn thấy bộ dáng của chủ tử thở dài một hơi, hẳn cũng hiểu đây là tin tức cực kỳ tốt.

“Ừ, nhanh chóng phái người liên lạc, nếu, nếu vương phi có ở đó, có thể tiến tới Giang Lăng.”

Trương Tín Chi vừa nhận lệnh, lại nghe thấy Hàn Sâm ở sau lưng nói: “Tín Chi, người tự mình đi một chuyến đi, nếu không chỉ sợ Thảm Ngũ không cho nàng sang đây.” Nàng, tất nhiên là Thảm Thất.

Trương Tín Chi không hiểu tại sao Hàn Sâm dám khẳng định Thảm Thất ở trong Đồng Đường, nhưng chắc hẳn hẳn có lý do của hẳn. Dưới tình huống nguy hiểm như vậy, nếu Thảm Ngũ ở Đồng Đường, sao có thể không dẫn Thảm Thất theo, tình cảm huynh muội bọn họ rất tốt luôn luôn không rời, chém cũng không rời.

Nhưng Hàn Sâm chưa kịp đợi Thảm Thất đến, Thảm Ngũ đã tới gặp hẳn.

Râu ria đầy mặt, đôi mắt đỏ thẫm nhìn thế nào cũng không giống Thẩm gia Ngũ công tử tao nhã, phong lưu phóng khoáng.

“Thẩm gia, không ai chạy trốn.” Thẩm Ngũ nói, gần như là phát ra từ kẽ răng.

Bạn đang đọc truyện *Dự Lang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Đường về cố hương dài đằng đẳng

“Thẩm Thất đâu?” Giọng nói Hàn Sâm cực kì nhỏ, giống như ngay cả hỏi cũng không dám hỏi.

“Sau khi phản quân phá thành thành công, nơi đầu tiên mà bọn chúng đi chính là Thẩm gia.” Thẩm Ngũ siết chặt hai bàn tay, hoàn toàn không còn sức để nói những lời này, càng không dám nhắc tới Thẩm Thất. Sau khi mất thành, đã không còn nghe thấy tin tức của Thẩm Thất nữa, cho dù là tin Thẩm Thất chết, e rằng Thẩm Ngũ cũng không kìm chế nổi mà tự mình đi tìm nàng.

Hàn Sâm đi vắng, Lan Lăng vương phủ không một bóng người, cho nên Thẩm Thất sẽ không đến đó, chỉ còn mỗi Thẩm gia mà thôi.

“Là Mai gia sao?” Câu hỏi này không đầu không đuôi, nhưng Hàn Sâm biết Thẩm Ngũ hiểu ý hẩn.

“Phải, chính là lão tặc Mai Tổ Phong kia, nếu ta bắt được ông ta, nhất định chém ông ta thành ngàn đoạn. Nếu ông ta không cầu kết với Đông Hoa, Lan Lăng, Thất Thất...” Đôi mắt đỏ ngầu của Thẩm Ngũ hiện lên vẻ tàn nhẫn.

Mai Tổ Phong là người đứng đầu Mai gia, cha của Mai Nhược Hàm.

“Chắc chắn sẽ bắt được ông ta.” Hàn Sâm nắm tay Thẩm Ngũ.

Có những người có thói quen biểu hiện nỗi đau ra bên ngoài mặt, có những người lại thích giấu nỗi đau vào sâu bên trong, để ngày đêm chịu cảnh dày vò, dẫn vật.

Trận chiến giành lại Lan Lăng vô cùng khó khăn, đánh nhau chừng ba tháng trời. Nam có Nam Chiêu, Đông có Đông Hoa, hai bên tạo thành thế gọng kìm, mà lương thực của Tây Hoa không nhiều, chỉ dùng cây cỏ làm thức ăn, nhưng trong lòng bọn họ một mực tin rằng, nhất định phải bảo vệ quê hương mình bởi vì ý nghĩ này đã giúp bọn họ kiên cường chiến đấu cho đến khi giành thắng lợi, khi bọn họ tiến vào Lan Lăng, ngay chính bọn họ cũng không tin họ vẫn trở về được.

Cảnh tượng trước mắt hoang tàn, tất cả nhà gỗ đều bị mang đi nhóm lửa, thậm chí các vò cây trong thành toàn bộ bị lật ra, dân chúng trong thành gầy trơ cả xương, đến nỗi có thể tưởng tượng thấy cảnh người ăn thịt người, trận chiến này hai bên đều sức cùng lực kiệt.

Hàn Sâm đứng trên thành chứng kiến cảnh tượng thê lương đó, hẩn nghĩ đến việc những lần bọn họ công phá thành, có những người dân thông minh đã tìm cách trốn thoát được, nhưng chưa từng nhìn thấy Thẩm Thất.

Đến nước này, căn bản là Hàn Sâm có thể phác họa được vận mệnh của Thẩm gia. Thẩm Quang Diệu tuấn thành, Thẩm phu nhân tự sát. Mà Thẩm Ngũ vớt được sát của đại tiểu thư Thẩm gia Thẩm Như Tuyết từ trong hồ nước của Thẩm gia. Cũng không biết là ông trời hiển linh hay không, bởi vì mùa đông ở Giang Nam vô cùng rét lạnh, cho nên xác chết của Thẩm Như Tuyết cũng coi như là rất trọn vẹn, trọn vẹn đến mức đủ để người ta nhìn ra là nàng từng bị làm nhục. Trong cái hồ kia còn rất nhiều người nằm, đường muối của Thẩm Ngũ, nữ quyến Thẩm gia, bà con Thẩm Ngũ, nha hoàn Thẩm gia...

“Đừng đào, nàng không thích đâu, nàng luôn luôn thích đẹp...” Hàn Sâm bình tĩnh nhìn Thẩm Ngũ đang điên cuồng đào bới hồ.

Hơn nữa, trong lòng Hàn Sâm vẫn còn niềm tin, bởi vì có Biện Trác, chưa thấy Biện Trác, với thân thủ của Biện Trác, tuyệt đối có thể bảo vệ an toàn cho Thẩm Thất, nếu chưa tìm được Biện Trác, nghĩa là Thẩm Thất vẫn còn sống.

Hàn Sâm hạ lệnh lục soát toàn thành.

“Nguyên soái, tìm thấy Biện Trác rồi.” Trương Tín Chi vội vàng đến mức bất chấp lễ nghĩa quân thần, chạy thẳng vào lều Hàn Sâm, quên cả việc thông báo.

Hàn Sâm lập tức đứng lên, đến nỗi hẩn có thể cảm giác được sự vui sướng khi bộ dáng quen thuộc kia dựa vào hẩn, nàng sẽ nhảy vào trong ngực hẩn. Không đợi Trương Tín Chi mở màn cho mình, hẩn tự động kéo màn lên, sau đó nhìn thấy hai tên lính khiêng Biện Trác đi tới.

Tóc hoa râm, cực kì yếu ớt, đầu còn giống bộ dạng phong độ hiện ngang của cao thủ như ngày xưa. Vừa nhìn thấy Hàn Sâm, nước mắt Biện Trác lập tức chảy xuống, “Thuộc hạ đáng chết ----” Khóc không thành tiếng.

Lúc ấy, Thẩm Ngũ chạy ra ngoài, “Ta không tin, ta không tin, ta không tin!” Hẩn nổi điên lao ra, lại nổi điên chạy về, nắm cổ áo Hàn Sâm nói: “Chính

miệng người nói, chính miệng người nói, tìm được Biện Trắc có thể tìm thấy Thất Thất, Thất Thất của ta đâu, Thất Thất của ta đâu?”

Hàn Sâm không trả lời Thẩm Ngũ, đột ngột nói: “Ngũ ca, Lan Lăng giao cho người, ta còn phải quay về kinh chịu phạt.”

Khi đối mặt với hai sự lựa chọn là tiến lên Bắc hoặc về phía Nam, Hàn Sâm và Trương Tín Chi hết sức ăn ý đều không báo lại cho Huệ Đế biết. Đại quân ở Nam Hạ, không có ý chỉ của hoàng đế, dám tự tiện điều động đó là tội chết. Lần này Hàn Sâm tiền trạm hậu tẩu, cũng may là thắng trận, nếu không chỉ sợ chẳng giữ được đầu.

“Ta chờ ngày ta và người cùng nhau đập nát Đông Hoa.” Giọng Hàn Sâm khàn khàn, lạnh lùng nhìn về phía đông, “Ta sẽ không để người chờ lâu đâu.”

Thẩm Ngũ sững người thật lâu, sau đó mới kiềm nén giận dữ, buông Hàn Sâm ra, “Hy vọng người nói lời giữ lời.”

“Được, một ngày nào đó ta muốn lấy đầu của Cao Hoan để tế cho nàng.” Hàn Sâm cực kì nghiêm túc.

“Nguyên soái thực sự không về vương phủ xem thử sao? Có đồ vật gì muốn thu dọn hay không?” Trương Tín Chi chờ Thẩm Ngũ đi rồi, nhẹ giọng nói, hẳn không biết phải an ủi Hàn Sâm thế nào, cũng không biết Hàn Sâm có cần hẳn an ủi hay không, từ xưa đến nay Hàn Sâm luôn luôn giấu kĩ tâm tư. Mấy tháng qua, về mặt của Hàn Sâm vẫn rất bình tĩnh, ngay cả Thẩm Ngũ vì mất đi muối muối mà phát điên, còn Hàn Sâm mất đi Vương phi lại giống như chẳng có việc gì xảy ra.

Đôi khi quá bình tĩnh, lại không phải chuyện tốt.

Hàn Sâm cười cười, “Không có.” Nụ cười kia cực kì thoải mái.

Ngoại trừ ngày phá thành, Hàn Sâm đứng trên cổng thành bên ngoài Lãn Lăng, hẳn không hề bước vào Lãn Lăng nửa bước.

Mấy ngày trời qua, Trương Tín Chi không thể không nhắc nhở Hàn Sâm, “Nguyên soái, chúng ta phải khởi hành thôi, đại quân sắp đến kinh thành, nếu như không bắt kịp, chỉ sợ bị mất quân quyền, chuyện này dù thế nào cũng lành ít dữ nhiều.”

“Không sao, Cao Suồng mắt Lãn Lăng, nhất định sẽ nóng lòng muốn lập công mà hướng về phía bắc, Cao Hoan nhìn thấy sao có thể dễ yên, hẳn muốn nhanh chóng lập công vượt mặt hai hoàng huynh hẳn mà thừa kế ngôi vị hoàng đế.”

Trương Tín Chi không nói lại, Hàn Sâm làm gì cũng có đạo lý rõ ràng, nhưng sự thật mà nói, lúc này hẳn nên quay về kinh mới là chuyện cần thiết nhất, bởi vì tin tức bệnh tình của Huệ Đế đang vô cùng nguy kịch truyền đến rất nhiều lần. Huống chi, vốn dĩ là hẳn không còn lý do để ở lại, nhưng chủ tử không chịu đi, Trương Tín Chi không thể cưỡng ép hẳn được.

“Nguyên soái...” Trương Tín Chi còn muốn khuyên nữa.

Hàn Sâm nhìn hẳn một cái, ý bảo hẳn không cần nói. Hai người cứ giằng co như vậy, khi xung quanh hết sức yên tĩnh, có thể nghe được tiếng bước chân dồn dập bên ngoài.

Tiếng bước chân này không quá lớn, có thể suy đoán đó không phải là người của quân doanh.

Hàn Sâm còn chưa kịp phản ứng người kia là ai mà dám không báo tiếng nào đã bước vào chủ trường, liền cảm thấy một cơn gió nhỏ cuốn vào trong ngực mình, mà hẳn lại không có phản xạ có điều kiện mà đẩy ra.

Điều này chứng minh, cơn gió này rất gần gũi với hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Sơn trọng thủy phục nghi vô lộ (Thượng)

Dịch: Núi cùng nước tận ngõ hết lối

Người tới không phải Thẩm Thất thì là ai.

Thẩm Thất chôn mình trong ngực Hàn Sâm, khóc nức nở, còn chưa kịp chuyển sang gào khóc, đã bị thiếu khí khiến cho khó thở đành phải ngưng lại. Thẩm Thất dùng sức đẩy Hàn Sâm ra nhưng mà không được, nàng gấp đến độ dùng tay chân đấm đá Hàn Sâm, tìm mọi cách giãy giụa mới có được một chút không khí, mở miệng hít thở, “Chàng, chàng, muốn ta chết nghẹt đây mà!” Thẩm Thất cong lưng, chỉ tay vào mặt Hàn Sâm, thiếu chút nữa là nghẹt thở chết rồi.

Thẩm Thất không nghe thấy Hàn Sâm nói gì, đợi lúc nàng đã thở đều đặn, lại bị Hàn Sâm kéo vào ngực. Thẩm Thất ngẩng đầu lên nhìn hẳn, tuy rằng hơi hốc hác một chút, nhưng vẫn là Hàn Sâm người mà nàng luôn luôn muốn dựa vào, điều mà Thẩm Thất có thể làm bây giờ, chính là tựa đầu vào lòng

ngực hần, như thế đã đủ rồi.

Không ngờ Hàn Sâm lại nâng mặt nàng lên, nhìn chăm chú một lát, sau đó cau mày nói: “Cầm nhẹn quá.”

Trong đôi mắt Thẩm Thát có chút đau buồn, nhưng ngay sau đó bị thay bởi vui sướng, “Ta...”

Trước khi gặp Hàn Sâm, Thẩm Thát nghĩ nàng có rất nhiều điều muốn nói, rất nhiều khổ muốn kể, rất nhiều rất nhiều lệ phải chảy, nhưng tới giờ phút này, nàng chỉ yên lặng nằm trong lòng hần. Đáng tiếc chữ “Ta” của nàng còn chưa kịp hết, đã bị người ta nuốt vào trong bụng.

Mặt Thẩm Thát đỏ lên, không nghĩ tới người như Hàn Sâm lại vội vàng như vậy, “Tiền nhi... còn ở ngoài...” Nàng muốn nói là Tiền Nhi vẫn còn ở bên ngoài đợi nàng.

“Nàng ta không dám vào đâu.” Hàn Sâm cắn lỗ tai Thẩm Thát.

Lúc này ngay cả đồ bảo hộ Hàn Sâm cũng không mang, mới bước vào đã điên cuồng mây mưa, dùng hết sức quát, Thẩm Thát giống như bông hoa trong mưa, bị giày vò đến ướt át, nhẹ nhàng ngấm nga.

Khó khăn lắm mưa mới lạnh, gió mới ngừng, nhưng Thẩm Thát lại xấu hổ muốn chết, bởi vì Hàn Sâm cứ yên lặng ngắm nhìn nàng, giống như muốn tiếp tục yêu nàng. Thẩm Thát vội vàng kéo quần áo ở dưới hai người bọn họ để đỡ ngưng ngừng, nhưng Hàn Sâm lại không chịu nhúc nhích, mới vừa tiêu hao hết sức lực sao Thẩm Thát có thể chịu nổi Hàn Sâm lần nữa, nàng vừa thẹn thùng vừa nóng vội, nhưng đành chịu, bị người ta nhìn hết rồi.

“Ta...” Thẩm Thát muốn nói chuyện để phá tan cảnh tượng xấu hổ này, nhưng cánh môi mới hé mở đã bị Hàn Sâm dùng ngón tay chặn lấy, mà hần cảm thấy nằm trên đất ngắm nhìn Thẩm Thát cũng rất thú vị. Thẩm Thát cực kì xấu hổ. Nàng nghĩ nếu bây giờ có thêm rượu, chỉ sợ hần càng thích thú.

Thẩm Thát muốn đứng dậy, hần gác một chân lên người nàng, nàng khó khăn xoay người, đẩy hần ra cũng không được, “Chàng...” Thẩm Thát không thể tin rằng Hàn Sâm cũng có lúc chơi xấu, hơn nữa cả người hần đầy tà khí, ánh mắt hần giống như muốn ăn từng tắc thịt người ta, làm cho người ta phải mặt đỏ tai hồng. Thẩm Thát bắt đầu thấy nhớ bộ dáng nghiêm túc, vẻ mặt đứng đắn quả mắng mình của Hàn Sâm.

Cũng may, trong lúc Thẩm Thát xấu hổ muốn chết, bên ngoài vang lên một tiếng, “Thất Thất.”

Chắc chắn là Thẩm Ngũ.

Thẩm Thát không khác gì kẻ bị người ta bắt thông dâm trên giường, vội vàng đứng bật dậy, không phát ra tiếng động làm khẩu hình, “Quần áo.” Ý bảo Hàn Sâm mau dịch móng ra. Lúc Thẩm Thát lấy được quần áo dưới người Hàn Sâm, nàng mới phát hiện quần áo bị xé rách hết rồi. Đáng tiếc lúc Hàn Sâm mê hoặc nàng, nàng y như người đi trong sương mù dày đặc, thậm chí quần áo bị hần xé cũng không biết.

Thẩm Thát cầm quần áo bị xé đưa tới trước mặt Hàn Sâm, “Làm sao bây giờ?” Nàng làm khẩu hình, tròn to mắt nhìn Hàn Sâm.

Hàn Sâm nhú mày đưa quần áo của hần cho Thẩm Thát, vẻ mặt buồn chán, bởi vì dưới tình huống này, quần áo Hàn Sâm quá rộng so với Thẩm Thát, mới nhìn trông nàng có vẻ thâm, nhưng cũng rất quyến rũ.

Thời điểm Thẩm Ngũ đi vào, lập tức nắm tay Thẩm Thát, “Thất Thất!” Thẩm Ngũ hơi nghẹn ngào, “Ta cho rằng, ta cho rằng...” Thẩm Ngũ vừa nghẹn ngào, vừa cau mày nhìn quần áo Thẩm Thát.

“Muội gầy đi nhiều rồi, sao sắc mặt lại tái nhợt như vậy? Mấy tháng nay, mấy tháng nay...” Thẩm Ngũ không có dùng khí hỏi.

Có lẽ ngay cả Hàn Sâm cũng không có can đảm hỏi.

“Mọi thứ đều tốt rồi, mọi thứ đều tốt rồi.” Thẩm Ngũ không cảm lòng được ôm Thẩm Thát vào ngực, “Ta sẽ không bao giờ... để muội rời khỏi tầm mắt của ta, ta cam đoan.”

“Ngũ ca, ngũ ca, mẫu thân...” Sau khi đại nạn nhìn thấy người thân của mình, sao Thẩm Thát có thể không nổi giận, Thẩm Ngũ nghẹn ngào, Thẩm Thát dựa vào ngực hần khóc, gào khóc lớn tiếng, tất cả những cảm xúc của nàng chỉ khi ở chỗ Thẩm Ngũ mới có thể thổ lộ.

Thẩm Ngũ nhẹ nhàng vỗ lưng Thẩm Thát, “Ta biết, ta đều biết, ta sẽ chăm sóc muội.” Thẩm Ngũ ôm Thẩm Thát, đối mặt với Hàn Sâm, “Ta muốn dẫn Thất Thất quay về Lan Lăng.” Lời nói mạnh mẽ, ánh mắt kiên định.

Thẩm Thát ở trong ngực Thẩm Ngũ, ngẩng đầu lên nhìn, “Chúng ta về Lan Lăng.” Thẩm Thát chợt nhớ ra, nàng rất coi trọng tình nghĩa, nhưng từ xưa đến nay bản thân chưa từng làm được chuyện gì đúng đắn.

“Chúng ta về Lan Lăng đi.” Thẩm Thát cười, bước tới kéo tay Hàn Sâm, chuyện lần này nàng cảm thấy mình có công rất lớn.

Lúc Thẩm Thát bước vào thành Lan Lăng, nàng hoàn toàn không tin đây là Lan Lăng nơi mà nàng sinh sống từ nhỏ đến lớn, thời điểm nàng đi ra ngoài tìm Hàn Sâm, căn bản là không kịp nhìn ngó xung quanh.

Lan Lăng giàu có và xa hoa, nay chỉ còn lại vách tường đổ nát, cỏ dại mọc thành bụi. Mà Thẩm phủ, rách nát không chịu nổi, yên lặng giống như địa phủ.

“Ngũ ca!” Thẩm Thát vội vàng quay đầu tìm người thân duy nhất hiện nay của nàng.

“Không sao đâu, ta nhất định sẽ xây lại Thẩm phủ. Nhưng bây giờ cần phải ở tạm nơi khác.” Thẩm Ngũ nói nơi khác chính là một biệt viện bị phá hư một ít.

Thẩm Thất ngẩn ngơ nhìn Thẩm phủ, muốn quên đi ngày hôm đó nhưng nàng không thể quên.

Thẩm Thất quay đầu lại, khuôn mặt giãn ra cười nói: “Nhất định phải xây lại, có điều bây giờ chúng ta ở vương phủ đi.”

Thẩm Thất dẫn đoàn người đi vào hầm đá trong vương phủ, Thẩm Ngũ sừng sốt nói: “Các người sống trong hầm đá sao?”

“Không phải, chẳng lẽ lại muốn bị đông chết?” Thẩm Thất đắc ý cười, “Lúc ấy chúng ta đều nghe thấy phản quân nói muốn kiểm tra hầm chứa đá.” Thẩm Thất lên cười, khi đó các nữ nhân nghe thấy đều hoảng sợ ôm chặt lấy nhau.

Thẩm Thất nhẹ nhàng di chuyển một khối băng trong hầm đá, tường bắt đầu chuyển động về phía sau, “Nhị tỷ.” Thẩm Thất nhẹ nhàng kêu một tiếng.

“Sao ta lại không biết trong vương phủ còn có mật thất này.” Hàn Sâm cũng khá ngạc nhiên, hắn nhớ rõ lúc mới vào đây sống, từng vách tường hay từng chỗ một đều do hắn sai người xây dựng.

“Chàng không nhớ ta đã từng tu sửa vương phủ sao, nếu không có lần đó, chỉ sợ...” Thẩm Thất không nói nữa, chớp mắt cái bi thương đã thay thế bằng vui tươi.

E rằng hiện giờ Thẩm Thất còn vui tươi hơn hẳn thiếu nữ ngày xưa khi không biết tới sự đời, nhưng nét vui vẻ của nàng rất không chân thực.

Nhị tỷ cùng với Đường tỷ, biểu muội của Thẩm Thất vừa nghe được giọng nói của nàng vội vàng chạy ra, “Thế nào rồi, tình huống phía trên ra sao?” Thẩm Băng Ý nhìn Thẩm Thanh Thu phía sau Thẩm Thất, nước mắt tự động chảy xuống, bà vai nhẹ nhàng run rẩy, “Ngũ đệ.”

Thẩm Ngũ kêu một tiếng, “Nhị tỷ.” Tất cả đau khổ bi thương đều dồn hết vào hai chữ này, nhẹ nhàng an ủi.

Trong chỗ này có hơn mười mấy nữ nhân, khuôn mặt ai cũng xanh xao, tái nhợt, rất yếu ớt. Thẩm Ngũ lại hỏi Thẩm Thất sao các nàng có thể sống sót trong mấy tháng này, Thẩm Thất cười hi hi vô tâm vô phách nói: “Tài sản ngày trước của muội đều có ở đây, thêm mấy chục túi lương khô, mấy chục vại nước.” Chẳng qua muốn Thẩm Thất đại tiểu thư phải ăn mấy tháng lương khô cứng ngắt, cũng xem như làm khó bệnh kén ăn của nàng, ban đầu ngay cả nhìn nàng cũng không thèm nhìn tới, sau đó phải chịu tra tấn của Hàn Sâm.

“Cuộc sống hằng ngày rất khổ sở, ngay cả nước cũng cực kì quý giá, lâu lắm rồi chưa được tắm đâu.” Thẩm Thất bày ra bộ dạng nhản mặt, giống như ghét bỏ chính mình, nàng chột nghĩ đến Hàn Sâm. Vừa nãy không biết hắn có ngủ được không, Thẩm Thất xấu hổ đến đỏ mặt.

“Sao các nàng ở lại trong đó lâu như vậy mới chịu đi ra?” Hàn Sâm hỏi, bởi vì bọn họ đã giành lại được Lan Lăng từ một tháng trước.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.